Consiliul
Uniunii Europene

Bruxelles, 23 ianuarie 2017
(OR. en)

14775/16

Dosar interinstituțional:
2016/0360 (COD)

EF 351
ECOFIN 1096
CCG 12

PROPUNERE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	23 ianuarie 2017
Destinatar:	Dl Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2016) 850 final
Subiect:	Propunere de REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari, raportarea și cerințele de publicare a informațiilor și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2016) 850 final.

Anexă: COM(2016) 850 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 23.11.2016
COM(2016) 850 final

2016/0360 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari, raportarea și cerințele de publicare a informațiilor și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2016) 377 final}
{SWD(2016) 378 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele şi obiectivele propunerii

Propunerea de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 (Regulamentul privind cerinţele de capital sau CRR) face parte dintr-un pachet legislativ care cuprinde, de asemenea, modificări la Directiva 2013/36/UE (Directiva privind cerinţele de capital sau CRD), Directiva 2014/59/UE (Directiva privind redresarea şi rezoluţia instituţiilor bancare sau BRRD) şi Regulamentul (UE) nr. 806/2014 (Regulamentul privind mecanismul unic de rezoluţie sau RMUR).

În ultimii ani, UE a pus în aplicare o reformă substanţială a cadrului de reglementare a serviciilor financiare cu scopul de a consolida reziliența instituţiilor (şi anume a instituţiilor de credit şi a firmelor de investiţii) care operează în sectorul financiar al UE, reformă bazată în mare măsură pe standardele internaţionale convenite cu partenerii internaţionali ai UE. Mai concret, pachetul de reforme a inclus Regulamentul (UE) nr. 575/2013[1] („Regulamentul privind cerinţele de capital" sau „CRR") şi Directiva 2013/36/UE[2] („Directiva privind cerinţele de capital" sau „CRD") în ceea ce priveşte cerinţele prudenţiale şi supravegherea instituţiilor, Directiva 2014/59/UE[3] („Directiva privind redresarea şi rezoluţia instituţiilor bancare" sau „BRRD") în ceea ce priveşte redresarea şi rezoluţia instituţiilor de credit şi Regulamentul (UE) nr. 806/2014[4] în ceea ce priveşte mecanismul unic de rezoluţie („MUR").

Aceste măsuri au fost luate ca răspuns la criza financiară din perioada 2007-2008 şi reflectă standardele convenite la nivel internaţional. Deşi au consolidat stabilitatea sistemului financiar şi reziliența acestuia la numeroase tipuri de şocuri şi crize care ar putea apărea în viitor, aceste reforme nu abordează încă în mod cuprinzător toate problemele identificate. Prin urmare, obiectivul prezentelor propuneri este de a completa agenda de reforme prin abordarea deficienţelor rămase nesoluţionate şi prin punerea în aplicare a anumitor elemente ale reformei care sunt esenţiale pentru a

[1] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European şi al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerinţele prudenţiale pentru instituţiile de credit şi firmele de investiţii şi de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 321, 26.6.2013, p. 6).

[2] Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituţiilor de credit şi supravegherea prudenţială a instituţiilor de credit şi a firmelor de investiţii, de modificare a Directivei 2002/87/CE şi de abrogare a Directivelor 2006/48/CE şi 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

[3] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea şi rezoluţia instituţiilor de credit şi a firmelor de investiţii şi de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului şi a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE şi 2013/36/UE ale Parlamentului European şi ale Consiliului, precum şi a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 şi (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European şi ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

[4] Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European şi al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme şi a unei proceduri uniforme de rezoluţie a instituţiilor de credit şi a anumitor firme de investiţii în cadrul unui mecanism unic de rezoluţie şi al unui fond unic de rezoluţie şi de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010.

asigura reziliența instituțiilor, dar care nu au fost finalizate decât recent de organismele de standardizare la nivel mondial [și anume, Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (BCBS) și Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF)]:

- un indicator obligatoriu al efectului de levier care va împiedica instituțiile să aplice creșteri excesive ale efectului de levier, de exemplu pentru a compensa nivelul scăzut de rentabilitate;

- un indicator obligatoriu de finanțare stabilă netă (NSFR - *net stable funding ratio*) care se va baza pe profilurile de finanțare îmbunătățite ale instituțiilor și va stabili un standard armonizat pentru determinarea necesarului de surse de finanțare stabile și pe termen lung de care trebuie să dispună instituțiile pentru a face față perioadelor de criză a pieței și de dificultăți de finanțare;

- cerințe de fonduri proprii (și anume, de capital) mai sensibile la risc pentru instituțiile care fac tranzacții importante cu titluri de valoare și instrumente financiare derivate, pentru a preveni apariția prea multor diferențe între aceste cerințe care nu se bazează pe profilurile de risc ale instituțiilor;

- nu în ultimul rând, noi standarde privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (*TLAC - total loss-absorbing capacity*) a instituțiilor de importanță sistemică globală (G-SII), care vor impune acestor instituții obligația de a dispune de o capacitate mai mare de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, vor aborda interconexiunile din cadrul piețelor financiare globale și vor consolida în continuare capacitatea UE de rezoluție a G-SII aflate în dificultate, reducând în același timp la minimum riscurile pentru contribuabili.

În Comunicarea din 24 noiembrie 2015[5], Comisia a recunoscut necesitatea unor măsuri suplimentare de reducere a riscului și s-a angajat să prezinte o propunere legislativă bazată pe acordurile internaționale menționate mai sus. Astfel de măsuri de reducere a riscurilor nu numai că vor consolida reziliența sistemului bancar european și încrederea piețelor în acest sistem, ci vor oferi, de asemenea, o bază pentru continuarea progreselor în vederea finalizării uniunii bancare. Necesitatea de a adopta noi măsuri legislative concrete în ceea ce privește reducerea riscurilor în sectorul financiar a fost recunoscută, de asemenea, în concluziile Consiliului ECOFIN din 17 iunie 2016[6]. Rezoluția Parlamentului European din 10 martie 2016 referitoare la uniunea bancară — Raportul anual pe 2015 indică, de asemenea, anumite domenii din cadrul actual de reglementare în care se pot lua măsuri suplimentare.

În același timp, Comisia trebuia să țină seama de cadrul de reglementare existent și de noile evoluții de reglementare de la nivel internațional și să ia măsuri pentru a face față provocărilor care afectează economia UE, în special necesitatea de a promova creșterea economică și crearea de locuri de muncă într-o perioadă în care perspectivele economice sunt incerte.

---

5 Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Către finalizarea Uniunii bancare”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

6 Concluziile Consiliului privind o foaie de parcurs pentru finalizarea uniunii bancare, 17.6.2016.

Diverse inițiative de politică majore, cum ar fi Planul de investiții pentru Europa (EFSI) și Uniunea piețelor de capital, au fost lansate pentru a consolida economia Uniunii. Capacitatea instituțiilor de a contribui la finanțarea economiei trebuie consolidată fără ca stabilitatea cadrului de reglementare să fie afectată. Pentru a se asigura că reformele recente din sectorul financiar interacționează bine între ele și cu noile inițiative de politică, precum și cu reformele recente mai ample din sectorul financiar, Comisia a efectuat, pe baza unei cereri de contribuții, o evaluare generală aprofundată a cadrului de reglementare existent în domeniul serviciilor financiare (inclusiv CRR, CRD, BRRD și RMUR). Revizuirea viitoare a standardelor internaționale a fost, de asemenea, evaluată din perspectiva impactului economic mai larg.

Modificările bazate pe evoluțiile internaționale reprezintă o punere în aplicare fidelă a standardelor internaționale în dreptul Uniunii, sub rezerva ajustărilor specifice care reflectă particularitățile UE și considerentele de politică mai generale. De exemplu, dependența mare de finanțarea bancară a întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri) din UE sau a proiectelor de infrastructură determină ajustări specifice ale reglementărilor care să garanteze menținerea capacității instituțiilor de a finanța aceste întreprinderi și proiecte, întrucât acestea reprezintă coloana vertebrală a pieței unice. Este necesar să se asigure interacțiunea adecvată cu cerințele existente, cum ar fi cele care reglementează compensarea centrală și acoperirea cu garanții reale a expunerilor pe instrumente financiare derivate, sau tranziția treptată către unele dintre noile cerințe. Astfel de ajustări, limitate în timp sau în ceea ce privește domeniul lor de aplicare, nu afectează, așadar, soliditatea generală a propunerilor, care sunt aliniate la nivelul de ambiție de bază al standardelor internaționale.

În plus, pe baza cererii de contribuții, propunerile vizează îmbunătățirea normelor existente. Din analiza efectuată de Comisie a reieșit că actualul cadru poate fi aplicat într-un mod mai proporțional, care să țină cont în special de situația instituțiilor mai mici și mai puțin complexe în cazul cărora unele dintre cerințele actuale legate de publicarea informațiilor, de raportare și de portofoliile de tranzacționare complexe nu par a fi justificate de considerente de ordin prudențial. În plus, Comisia a analizat riscurile legate de împrumuturile pentru IMM-uri și pentru finanțarea proiectelor de infrastructură și a constatat că, pentru unele dintre aceste împrumuturi, s-ar justifica aplicarea unor cerințe de fonduri proprii mai reduse decât cele aplicate în prezent. În consecință, prezentele propuneri vor corecta aceste cerințe și vor duce la un cadru prudențial mai proporțional pentru instituții. Capacitatea instituțiilor de a finanța economia va fi astfel consolidată, fără a se afecta stabilitatea cadrului de reglementare.

În sfârșit, Comisia a evaluat, în strânsă cooperare cu Grupul de experți pentru activități bancare, plăți și asigurări, aplicarea opțiunilor și marjelor de apreciere prevăzute de CRD și CRR. Pe baza acestei analize, prezenta propunere vizează să elimine anumite opțiuni și marje de apreciere legate de dispozițiile privind efectul de levier, expunerile mari și fondurile proprii. Se propune eliminarea posibilității de a crea noi creanțe privind impozitul amânat garantate de stat care nu se bazează pe profitabilitatea viitoare și care ar fi exceptate de la deducerea din capitalul reglementat.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Mai multe elemente ale propunerilor privind CRD și CRR se bazează pe revizuiri inerente, în timp ce alte adaptări ale cadrului de reglementare în domeniul financiar s-au impus ca urmare

a evoluțiilor ulterioare, cum ar fi adoptarea BRRD, stabilirea unui mecanism unic de supraveghere și activitatea desfășurată de Autoritatea bancară europeană (ABE) și la nivel internațional.

Propunerea introduce modificări ale legislației existente, astfel încât aceasta să devină pe deplin compatibilă cu dispozițiile de politică existente în ceea ce privește cerințele prudențiale pentru instituții, supravegherea acestora și cadrul de redresare și rezoluție.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

După patru ani de la aprobarea de către șefii de stat sau de guvern a creării unei uniuni bancare, s-au creat doi piloni ai uniunii bancare - supravegherea unică și rezoluția unică - care se bazează pe fundația solidă a unui cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile din UE. Deși s-au realizat progrese importante, sunt necesare măsuri suplimentare pentru finalizarea uniunii bancare, inclusiv crearea unui sistem unic de garantare a depozitelor.

Revizuirea CRR și a CRD face parte din măsurile de reducere a riscurilor care sunt necesare pentru consolidarea în continuare a rezilienței sectorului bancar și care sunt aplicate în paralel cu introducerea treptată a sistemului european de asigurare a depozitelor (EDIS). În același timp, scopul revizuirii este de a asigura în continuare un cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile din UE, atât în cadrul uniunii bancare, cât și în afara acesteia. Obiectivele generale ale acestei inițiative, astfel cum sunt descrise mai sus, sunt pe deplin compatibile și coerente cu obiectivele fundamentale ale UE care vizează promovarea stabilității financiare, reducerea probabilității și a amplorii sprijinului din partea contribuabililor în cazul rezoluției unei instituții, precum și contribuția la finanțarea durabilă și armonioasă a activității economice, care favorizează un nivel înalt de competitivitate și protecție a consumatorilor.

Aceste obiective generale sunt, de asemenea, aliniate la obiectivele stabilite prin alte inițiative majore ale UE, astfel cum sunt descrise mai sus.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Propunerile de modificare se bazează pe același temei juridic ca actele legislative care fac obiectul modificărilor, și anume articolul 114 din TFUE pentru propunerea de regulament de modificare a CRR și articolul 53 alineatul (1) din TFUE pentru propunerea de directivă de modificare a CRD IV.

- **Subsidiaritate (pentru competență neexclusivă)**

Obiectivele urmărite de măsurile propuse vizează completarea legislației UE deja existente și, prin urmare, pot fi realizate mai bine la nivelul UE decât prin diverse inițiative naționale. Măsurile naționale care vizează, de exemplu, reducerea efectului de levier al instituțiilor, consolidarea finanțării stabile a acestora și a cerințelor de capital pentru portofoliul de tranzacționare nu ar fi la fel de eficace pentru asigurarea stabilității financiare ca normele UE, având în vedere libertatea instituțiilor de a se stabili și de a presta servicii în alte state membre și caracterul transfrontalier al prestării serviciilor, al fluxurilor de capital și al integrării pieței

care rezultă din această libertate. Dimpotrivă, măsurile naționale ar putea să denatureze concurența și să afecteze fluxurile de capital. În plus, adoptarea unor măsuri naționale ar fi dificilă din punct de vedere juridic, având în vedere că CRR reglementează deja chestiunile bancare, inclusiv cerințele privind efectul de levier (raportarea), lichiditatea (în special indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate - LCR) și cerințele privind portofoliul de tranzacționare.

Prin urmare, modificarea CRR și a CRD este considerată cea mai bună opțiune. Aceasta asigură echilibrul adecvat între armonizarea normelor și menținerea flexibilității la nivel național atunci când aceasta este esențială, fără a aduce atingere cadrului unic de reglementare. Modificările ar promova și mai mult aplicarea uniformă a cerințelor prudențiale și convergența practicilor de supraveghere, asigurând totodată condiții competitive egale pe întreaga piață unică a serviciilor bancare. Aceste obiective nu pot fi realizate în mod satisfăcător prin acțiunea individuală a statelor membre. Acest lucru este deosebit de important în sectorul bancar în care numeroase instituții de credit își desfășoară activitatea pe întreaga piață unică a UE. Cooperarea și încrederea depline în cadrul mecanismului unic de supraveghere (MUS) și în cadrul colegiilor de supraveghetori și al autorităților competente din afara MUS sunt esențiale pentru supravegherea eficace și pe bază consolidată a instituțiilor de credit. Normele naționale nu ar realiza aceste obiective.

- **Proporționalitate**

Proporționalitatea a fost parte integrantă din evaluarea impactului care însoțește propunerea. Toate opțiunile propuse în diferitele domenii de reglementare au fost evaluate din perspectiva obiectivului de proporționalitate; mai mult, lipsa de proporționalitate a normelor existente a fost prezentată ca o problemă aparte. De asemenea, s-au analizat opțiuni specifice care vizează reducerea costurilor administrative și a costurilor de conformitate pentru instituțiile mai mici (a se vedea secțiunile 2.9 și 4.9 din evaluarea impactului).

- **Alegerea instrumentului**

Se propune ca măsurile să fie puse în aplicare prin modificarea CRR și a CRD printr-un regulament și, respectiv, printr-o directivă. Într-adevăr, măsurile propuse se referă la dispozițiile deja existente sau dezvoltă în continuare aceste dispoziții existente care sunt încorporate în instrumentele juridice menționate (lichiditatea, efectul de levier, remunerarea, proporționalitatea).

În ceea ce privește noul standard privind TLAC aprobat de CSF, se sugerează încorporarea celei mai mari părți a standardului în CRR, întrucât numai un regulament poate asigura aplicarea uniformă necesară, astfel cum este cazul cerințelor existente de fonduri proprii bazate pe risc. Definirea cerințelor prudențiale sub forma unei modificări a CRR ar garanta că aceste cerințe vor fi direct aplicabile pentru G-SII. Acest lucru ar împiedica statele membre să pună în aplicare cerințe naționale diferite într-un domeniu în care se dorește armonizarea deplină pentru evitarea condițiilor competitive inegale. Cu toate acestea, va fi nevoie de un reglaj fin al dispozițiilor legale existente ale BRRD, astfel încât să se garanteze pe deplin coerența și consecvența cerinței privind TLAC cu cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile (MREL).

Unele dintre modificările propuse ale CRD care afectează proporționalitatea ar lăsa statelor membre un anumit grad de flexibilitate în sensul menținerii unor norme diferite în etapa transpunerii în legislația națională. Acest lucru ar oferi statelor membre opțiunea de a impune norme mai stricte cu privire la anumite aspecte.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

• Consultări cu părțile interesate

Comisia a organizat diverse inițiative cu scopul de a evalua măsura în care cadrul prudențial existent și viitoarele revizuiri ale standardelor internaționale reprezintă cele mai adecvate instrumente pentru realizarea obiectivelor prudențiale pentru instituțiile din UE și dacă acestea vor continua să asigure finanțarea necesară pentru economia UE.

Comisia a lansat, în iulie 2015, o consultare publică privind impactul potențial al CRR și CRD asupra finanțării bancare a economiei UE, punând accentul în special pe finanțarea IMM-urilor și a infrastructurii, iar în septembrie 2015, o cerere de contribuții[7] cu privire la legislația financiară a UE în ansamblul său. Cele două inițiative au vizat obținerea de dovezi empirice și de feedback concret cu privire la i) normele care afectează capacitatea economiei de a se finanța și creșterea economică, ii) sarcinile de reglementare inutile, iii) interacțiunile, inconsecvențele și lacunele din cadrul normelor și iv) normele care au consecințe nedorite. În plus, Comisia a luat cunoștință de punctele de vedere ale părților interesate în cadrul unor analize specifice efectuate cu privire la dispozițiile care reglementează remunerarea[8] și la proporționalitatea normelor prevăzute în CRR și CRD. În sfârșit, a fost lansată o consultare publică în contextul studiului contractat de Comisie pentru a evalua impactul CRR asupra finanțării bancare a economiei[9].

Toate inițiativele menționate mai sus au oferit dovezi clare privind nevoia de a actualiza și de a completa normele actuale astfel încât i) să se reducă și mai mult riscurile în sectorul bancar și să se reducă astfel dependența de ajutorul de stat și de banii contribuabililor în cazul unei crize și ii) să se consolideze capacitatea instituțiilor de a canaliza finanțarea corespunzătoare către economie.

Anexele 1 și 2 din evaluarea impactului prezintă o sinteză a consultărilor, analizelor și rapoartelor.

---

7 A se vedea http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/long-term-finance/docs/consultation-document_en.pdf și http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/consultation-document_en.pdf. Cererea de contribuții a vizat acoperirea întregului spectru al reglementării serviciilor financiare. Evaluarea impactului abordează aspecte care se limitează numai la domeniul bancar. Alte aspecte care implică alte segmente din legislația financiară a UE vor fi tratate separat.

8 Raportul COM(2016)510 al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 28 iulie 2016 referitor la evaluarea normelor privind remunerarea prevăzute de Directiva 2013/36/UE și de Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

9 Consultarea publică este disponibilă la adresa http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/long-term-finance/index_en.htm.

- **Evaluarea impactului**

Evaluarea impactului[10] a fost discutată cu Comitetul de analiză a reglementării și a fost respinsă la 7 septembrie 2016. În urma respingerii, evaluarea impactului a fost consolidată, adăugându-se în cadrul acesteia i) o explicație îmbunătățită a contextului de politică al propunerii (și anume, relația propunerii cu evoluțiile de politică atât de la nivel internațional, cât și de la nivelul UE), ii) mai multe informații cu privire la opiniile părților interesate și iii) mai multe dovezi privind impactul (atât din perspectiva beneficiilor, cât și din perspectiva costurilor) al diferitelor opțiuni de politică analizate în evaluarea impactului. Comitetul de analiză a reglementării a emis un aviz pozitiv[11] la 27 septembrie 2016 cu privire la evaluarea impactului în noua versiune trimisă. Propunerea este însoțită de evaluarea impactului. Propunerea rămâne în concordanță cu evaluarea impactului.

După cum reiese din analiza de simulare și din modelarea macroeconomică realizate în cadrul evaluării impactului, se așteaptă costuri limitate în urma introducerii noilor cerințe, în special a noilor standarde de la Basel, cum ar fi cele privind indicatorul efectului de levier și portofoliul de tranzacționare. Se estimează că impactul pe termen lung asupra produsului intern brut (PIB) variază între -0,03 % și -0,06 %, în timp ce creșterea costurilor de finanțare pentru sectorul bancar este estimată la sub 3 puncte de bază, în scenariul cel mai nefavorabil. În ceea ce privește beneficiile, exercițiul de simulare a arătat că resursele publice necesare pentru a sprijini sistemul bancar în cazul unei crize financiare de dimensiuni similare celei din 2007-2008 ar scădea cu 32 %, o scădere de la 51 de miliarde EUR la 34 de miliarde EUR.

- **Adecvarea și simplificarea reglementărilor**

Se estimează că prin menținerea unor metode simplificate de calculare a cerințelor de fonduri proprii s-ar asigura în continuare proporționalitatea normelor pentru instituțiile mai mici În plus, măsurile suplimentare care vizează creșterea proporționalității pentru anumite cerințe (referitoare la raportare, publicarea informațiilor și remunerare) ar trebui să reducă sarcinile administrative și de conformitate pentru aceste instituții.

În ceea ce privește IMM-urile, propunerea de recalibrare a cerințelor de fonduri proprii pentru expunerile băncilor la IMM-uri se așteaptă să aibă un efect pozitiv asupra finanțării bancare a IMM-urilor. Acest lucru ar avea în primul rând consecințe asupra IMM-urilor ale căror expuneri depășesc în prezent 1,5 milioane EUR, întrucât aceste expuneri nu beneficiază de factorul de sprijinire a IMM-urilor în temeiul normelor actuale.

Alte elemente ale propunerii, în special cele menite să îmbunătățească reziliența instituțiilor la situațiile de criză viitoare, ar urma să contribuie la creșterea sustenabilității creditelor acordate IMM-urilor.

În cele din urmă, se preconizează că măsurile care vizează reducerea costurilor de conformitate pentru instituții, în special pentru instituțiile mai mici și mai puțin complexe, vor reduce costurile îndatorării pentru IMM-uri.

---

[10] A se introduce linkul către evaluarea impactului.

[11] A se introduce linkul către aviz.

În ceea ce privește dimensiunea legată de țările terțe, propunerea va consolida stabilitatea piețelor financiare ale UE, reducând astfel probabilitatea și costurile eventualelor efecte de propagare negative pentru piețele financiare mondiale. În plus, modificările propuse vor armoniza în continuare cadrul de reglementare în întreaga Uniune, reducând astfel în mod substanțial costurile administrative suportate de instituțiile din țări terțe care își desfășoară activitatea în UE.

Având în vedere revizuirea în curs a regimului aplicat firmelor de investiții în temeiul CRR și Raportul inițial prezentat de ABE[12], se consideră că este rezonabil ca cerințele nou-introduse să se aplice numai firmelor de investiții relevante din punct de vedere sistemic, în timp ce alte firme de investiții să beneficieze de păstrarea drepturilor obținute până la finalizarea revizuirii.

Propunerea este în concordanță cu prioritatea Comisiei pentru piața unică digitală.

- **Drepturi fundamentale**

UE s-a angajat să respecte standarde ridicate de protecție a drepturilor fundamentale și este parte la o serie de convenții privind drepturile omului. În acest context, propunerea nu va avea probabil niciun impact direct asupra acestor drepturi, astfel cum au fost enumerate în principalele convenții ale ONU privind drepturile omului, în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care este parte integrantă a tratatelor UE, și în Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO).

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Se preconizează că intrarea în vigoare a modificărilor propuse va începe cel mai devreme în 2019. Modificările sunt strâns legate de alte dispoziții prevăzute în CRR și CRD, care sunt deja în vigoare și care sunt monitorizate din 2014.

BCBS și ABE vor continua să colecteze datele necesare pentru monitorizarea indicatorului efectului de levier și a noilor măsuri în materie de lichidități, astfel încât să se poată realiza în viitor o evaluare a impactului noilor instrumente de politică. Exercițiile regulate efectuate în cadrul procesului de supraveghere și evaluare (SREP - *Supervisory Review and Evaluation Process*) și al simulărilor de criză vor contribui, de asemenea, la monitorizarea impactului noilor măsuri propuse asupra instituțiilor vizate și la evaluarea caracterului adecvat al flexibilității și al proporționalității prevăzute pentru a ține cont de caracteristicile specifice ale instituțiilor mai mici. În plus, serviciile Comisiei vor continua să participe la grupurile de lucru din cadrul BCBS și la grupul operativ comun instituit de Banca Centrală Europeană

[12] A se vedea, pentru detalii suplimentare, https://www.eba.europa.eu/-/eba-issues-recommendations-for-sound-prudential-regime-for-investment-firms.

(BCE) și de ABE, care monitorizează dinamica fondurilor proprii ale instituțiilor și a pozițiilor de lichiditate, la nivel internațional și, respectiv, la nivelul UE.

Setul de indicatori prin care sunt monitorizate progresele către rezultatele care decurg din punerea în aplicare a opțiunilor preferate cuprinde:

În ceea ce privește indicatorul de finanțare stabilă netă (NSFR):

Indicator	NSFR pentru instituțiile din UE
Obiectiv	La data aplicării, 99 % din instituțiile care participă la exercițiul de monitorizare Basel III realizat de ABE vor îndeplini NSFR în procent de 100 % (65 % din instituțiile de credit din grupul 1 și 89 % din instituțiile de credit din grupul 2 îndeplineau NSFR la sfârșitul lunii decembrie 2015)
Sursa datelor	Rapoartele semestriale ale ABE privind monitorizarea Basel III

În ceea ce privește indicatorul efectului de levier:

Indicator	Indicatorul efectului de levier pentru instituțiile din UE
Obiectiv	La data aplicării, 99 % din instituțiile de credit din grupul 1 și din grupul 2 vor avea un indicator al efectului de levier de cel puțin 3 % (93,4 % din instituțiile de credit din grupul 1 îndeplineau obiectivul în iunie 2015)
Sursa datelor	Rapoartele semestriale ale ABE privind monitorizarea Basel III

În ceea ce privește IMM-urile

Indicator	Deficitul de finanțare pentru IMM-urile din UE, și anume diferența dintre necesarul de fonduri externe și disponibilitatea fondurilor
Obiectiv	La doi ani de la data aplicării, < 13 % (cea mai recentă cifră cunoscută – 13% la sfârșitul anului 2014)
Sursa datelor	Sondajul SAFE realizat de Comisia Europeană / Banca Centrală Europeană (sfera de acoperire a datelor limitată la zona euro)

În ceea ce privește TLAC:

Indicator	TLAC în cadrul G-SII
Obiectiv	Toate băncile de importanță sistemică globală (G-SIB) din UE vor atinge obiectivul [> 16 % din activele ponderate la risc

	(RWA)/6 % din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea indicatorului efectului de levier (LREM) în 2019, > 18 % din activele ponderate la risc (RWA)/6,75 % din LREM în 2022]
Sursa datelor	Rapoartele semestriale ale ABE privind monitorizarea Basel III

În ceea ce privește portofoliul de tranzacționare:

Indicator	RWA pentru riscurile de piață pentru instituțiile din UE Variabilitatea observată a activelor ponderate la risc din portofoliile agregate prin aplicarea abordării bazate pe modele interne.
Obiectiv	- În 2023, toate instituțiile din UE vor respecta cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață conform calibrării finale adoptate în UE. - În 2021, variabilitatea nejustificabilă (și anume variabilitatea care nu este determinată de diferențe în ceea ce privește riscurile subiacente) a rezultatelor modelelor interne între instituțiile din UE va fi mai mică decât variabilitatea actuală* a modelelor interne între instituțiile din UE. _____ *Valorile de referință pentru „variabilitatea actuală” a cerințelor privind valoarea la risc (VaR) și capitalul pentru riscurile adiționale (IRC) ar trebui să fie cele estimate în ultimul „Raport privind variabilitatea activelor ponderate la risc pentru portofoliile cu risc de piață” al ABE, calculate pentru portofoliile agregate și publicate înainte de intrarea în vigoare a noului cadru privind riscul de piață.
Sursa datelor	Rapoartele semestriale ale ABE privind monitorizarea Basel III Raportul ABE privind variabilitatea activelor ponderate la risc pentru portofoliile cu risc de piață. Valorile noi ar trebui să fie calculate conform aceleiași metodologii.

În ceea ce privește remunerarea:

Indicator	Utilizarea reportării și a plății în instrumente de către instituții
Obiectiv	99 % din instituțiile care nu sunt de dimensiuni mici și nici nu au o complexitate redusă, în conformitate cu cerințele din CRD, vor reporta cel puțin 40 % din remunerația variabilă

	pe o perioadă 3 până la 5 ani și vor plăti cel puțin 50 % din remunerația variabilă în instrumente personalului lor identificat cu un nivel semnificativ al remunerației variabile.
Sursa datelor	Rapoartele ABE privind evaluarea comparativă a remunerării

În ceea ce privește proporționalitatea:

Indicator	Reducerea sarcinilor de raportare în scopuri de supraveghere și de publicare a informațiilor
Obiectiv	80 % din instituțiile mai mici și mai puțin complexe vor raporta sarcini reduse
Sursa datelor	Un sondaj care urmează să fie elaborat și realizat de ABE până în 2022-2023

Se va realiza o evaluare a impactului prezentei propuneri după cinci ani de la data aplicării măsurilor propuse pe baza metodologiei care va fi stabilită de comun acord cu ABE la scurt timp după adoptare. ABE va avea responsabilitatea să definească și să colecteze datele necesare pentru a monitoriza indicatorii menționați anterior, precum și alți indicatori necesari pentru evaluarea CRR și CRD modificate. Metodologia ar putea fi elaborată pentru diferite opțiuni sau pentru un set de opțiuni interconectate în funcție de circumstanțele existente înainte de lansarea evaluării și în funcție de rezultatul monitorizării indicatorilor.

Conformitatea și respectarea legislației vor fi asigurate în permanență atunci când este necesar prin inițierea de către Comisie a procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în caz de netranspunere sau de transpunere ori aplicare incorectă a măsurilor legislative. Raportarea încălcărilor dreptului UE poate fi canalizată prin intermediul Sistemului european al supraveghetorilor financiari (SESF), din care fac parte autoritățile naționale competente și ABE, precum și prin intermediul BCE. ABE va continua, de asemenea, să publice rapoartele periodice referitoare la exercițiul de monitorizare Basel III privind sistemul bancar al UE. Acest exercițiu monitorizează impactul cerințelor Basel III (astfel cum sunt puse în aplicare prin CRR și CRD) asupra instituțiilor din UE, în special în ceea ce privește ratele de adecvare a capitalului (bazate pe riscuri și independente de riscuri) și ratele de lichiditate (LCR, NSFR) ale instituțiilor. Exercițiul este desfășurat în paralel cu cel efectuat de BCBS.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

DEROGĂRI DE LA CERINȚELE DE CAPITAL ȘI DE LICHIDITATE (CRR)

Impunerea obligației filialelor de a respecta cerințele privind fondurile proprii și lichiditatea pe bază individuală ar putea împiedica instituțiile să gestioneze resursele respective în mod eficient la nivel de grup. Acest lucru este deosebit de relevant în contextul actual în care

evoluțiile tehnologice facilitează din ce în ce mai mult centralizarea gestionării capitalului și a lichidității în cadrul unui grup.

Legislația în vigoare oferă autorităților competente posibilitatea de a acorda derogări de la aplicarea cerințelor la nivel individual pentru filialele sau întreprinderile-mamă aflate pe teritoriul unui stat membru sau pentru o parte a unui subgrup de lichiditate răspândit pe teritoriul mai multor state membre, sub rezerva unor garanții care asigură distribuirea adecvată a capitalului și a lichidității între întreprinderea-mamă și filiale. Odată cu instituirea mecanismului unic de supraveghere (MUS), supravegherea la nivel de grup a fost consolidată în mod considerabil, în special atunci când entitățile grupului sunt situate în statele membre participante la MUS, întrucât acesta asigură o mai bună cunoaștere a entităților grupului situate în state membre diferite și exercitarea de competențe directe asupra acestora. Cu toate acestea, până la finalizarea uniunii bancare, există în continuare îngrijorări în statele membre în care sunt situate filialele în legătură cu posibilitatea ca lichiditățile sau capitalul insuficient la nivelul filialelor aflate în dificultate să aibă consecințe bugetare pentru respectivele state membre („gazdă"). Aceste îngrijorări au fost abordate în prezenta propunere prin următoarele garanții: condițiile prevăzute deja în CRR sunt completate prin impunerea unei obligații clare a întreprinderii-mamă de a acorda sprijin filialelor. Acest angajament al întreprinderii-mamă trebuie garantat în ceea ce privește cuantumul total aferent cerinței care face obiectul derogării, iar garanția trebuie acoperită cu garanții reale pentru cel puțin jumătate din cuantumul garantat. Comisia va monitoriza atent punerea în aplicare a dispozițiilor relevante.

Se consideră că, în această etapă a uniunii bancare, ar trebui ca autoritatea competentă care supraveghează întreprinderile-mamă și filialele stabilite în state membre diferite în cadrul uniunii bancare să poată acorda o derogare de la aplicarea cerințelor privind fondurile proprii și lichiditatea pentru filialele situate în alte state membre decât întreprinderea-mamă, cu condiția ca angajamentul întreprinderii-mamă de a sprijini aceste filiale să fie garantat la cuantumul total aferent cerinței care face obiectul derogării, iar garanția să fie acoperită cu garanții reale pentru cel puțin jumătate din cuantumul garantat. Articolele 7 și 8 din CRR se modifică în consecință. Autoritățile competente din statele membre din afara uniunii bancare au opțiunea de a aplica aceleași derogări, cu condiția să își exprime explicit acordul în acest sens.

PUNEREA ÎN APLICARE A STANDARDULUI CSF PRIVIND CAPACITATEA TOTALĂ DE ABSORBȚIE A PIERDERILOR (CRR, BRRD, MUR)

CSF a publicat, la 9 noiembrie 2015, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor („standardul TLAC"), care a fost adoptată o săptămână mai târziu la summitul G20 din Turcia[13]. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală (G-SIB), denumite G-SII în legislația Uniunii, trebuie să dispună de suficiente pasive (care pot fi recapitalizate intern) cu o capacitate foarte ridicată de absorbție a pierderilor, astfel încât să se asigure că absorbția pierderilor și recapitalizarea se desfășoară rapid și fără dificultăți în caz de rezoluție. Interacțiunea standardului TLAC cu legislația existentă a

[13] CSF, Principii privind capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a băncilor de importanță sistemică globală (G-SIB) în cadrul procedurilor de rezoluție, Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC), 9.11.2015.

Uniunii care urmărește aceleași obiective de reglementare este descrisă mai detaliat în expunerea de motive care însoțește propunerile de modificare a BRRD și RMUR.

Coerența cu BRRD

Standardul TLAC este pus în aplicare în Uniune prin modificări ale CRR, pe baza cadrului existent prevăzut în BRRD. Pentru a integra cele două cadre de politică ce urmăresc aceleași obiective, trebuie introduse noi definiții, cum ar fi entitățile supuse rezoluției, grupul supus rezoluției etc. (articolul 4 din CRR), și trebuie asigurată cooperarea între autoritățile competente și autoritățile de rezoluție (articolul 2 din CRR).

Pe baza revizuirii prevăzute la articolul 518 din CRR și în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 59 din BRRD, criteriile pentru instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar (articolul 52 din CRR) și pentru instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 (articolul 63 din CRR) se modifică astfel încât să impună reducerea valorii sau conversia acestor instrumente în fonduri proprii de nivel 1 de bază în momentul în care instituția devine neviabilă. Acest lucru nu va schimba statutul instrumentelor de capital emise de instituțiile din UE și va garanta în același timp că numai instrumentele emise de filialele din țări terțe ale instituțiilor din UE care îndeplinesc această cerință suplimentară pot fi considerate instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților lor mamă din UE pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pe bază consolidată.

Cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile

Standardul TLAC este pus în aplicare în UE prin introducerea unei cerințe privind fondurile proprii și pasivele eligibile, formată dintr-o rată bazată pe riscuri și dintr-o rată independentă de riscuri (noul articol 92a din CRR). Această cerință se aplică numai în cazul G-SII, care pot fi un grup de instituții sau instituții de sine stătătoare [articolul 131 alineatul (1) din CRD]. Articolul 6 din CRR se modifică pentru a impune G-SII de sine stătătoare care sunt entități supuse rezoluției să respecte cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel individual, iar articolul 11 se modifică pentru a impune entităților supuse rezoluției care fac parte din grupuri desemnate drept G-SII să respecte cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile pe bază consolidată.

Standardul TLAC conține, de asemenea, o cerință privind TLAC internă (adică o cerință de a poziționa în prealabil capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare la nivelul filialelor din cadrul unui grup supus rezoluției), care este transpusă în UE prin introducerea unei cerințe privind fondurile proprii și pasivele eligibile (noul articol 92b din CRR) care se aplică G-SII din afara UE (BRRD conține deja o dispoziție similară pentru G-SII). Această cerință reprezintă 90 % din cerința aplicabilă G-SII în conformitate cu noul articol 92a. Cerința aplicabilă G-SII din afara UE în ceea ce privește fondurile proprii și pasivele eligibile se aplică filialelor semnificative ale G-SII din afara UE pe bază individuală dacă acestea nu sunt nici entități supuse rezoluției, nici instituții-mamă din UE și pe bază consolidată dacă acestea sunt întreprinderi-mamă din UE, dar nu entități supuse rezoluției.

Pasive eligibile

Un nou capitol 5a (noile articole 72a-72l) privind pasivele eligibile se introduce în CRR după capitolele care reglementează fondurile proprii. Noul articol 72a enumeră pasivele excluse care nu pot fi luate în calcul în vederea îndeplinirii cerinței privind fondurile proprii și pasivele eligibile. Articolul 72b conține criteriile de eligibilitate pentru pasivele eligibile, alineatul (2) reflectând criteriile de eligibilitate pentru datoriile subordonate, iar alineatele (3) și (4) criteriile de eligibilitate pentru datoriile de rang egal cu pasivele excluse. Articolul 72c precizează că instrumentele pot fi luate în calcul ca pasive eligibile numai dacă au o scadență reziduală de cel puțin un an. Criteriile de eligibilitate exclud pasivele emise prin entități cu scop special în conformitate cu Lista termenilor și condițiilor privind TLAC.

Secțiunea 2 din noul capitol 5a (articolele 72e-72j) prevede regulile de deducere aplicabile pentru stabilirea valorii nete a datoriilor care pot fi luate în calcul în scopul îndeplinirii cerinței privind fondurile proprii și pasivele eligibile. Instituțiile au obligația de a deduce deținerile de instrumente proprii de pasive eligibile (articolul 72f) și deținerile de pasive eligibile alte altor G-SII (articolele 72h și 72i). Articolul 72e alineatul (3) prevede o deducere proporțională pentru deținerile de pasive care sunt de rang egal cu pasivele excluse și care pot fi luate în considerare ca pasive eligibile numai până la un anumit cuantum-limită. Deducerile din pasivele eligibile și din fondurile proprii sunt realizate pe baza unei abordări corespunzătoare în materie de deducere [articolul 66 litera (e) din CRR]. Articolul 72j conține exceptarea de la deduceri a elementelor din portofoliul de tranzacționare. Secțiunea 3 din noul capitol 5a definește conceptele de pasive eligibile (articolul 72k) și de fonduri proprii și pasive eligibile (articolul 72l).

Comisia va solicita consiliere din partea ABE cu privire la alte opțiuni pentru tratarea deținerilor de instrumente TLAC emise de G-SII și cu privire la impactul acestor opțiuni. Una dintre opțiunile în legătură cu care Comisia va solicita consiliere va fi punerea în aplicare a abordării privind modul de tratare a deținerilor TLAC care a fost publicată recent de BCBS. Pe baza acestor recomandări, Comisia va analiza dacă se justifică modificarea soluției propuse în prezenta propunere.

Ajustări ale cerințelor generale privind fondurile proprii și pasivele eligibile

Partea II titlul I capitolul 6 din CRR (articolele 73-80) se ajustează pentru a reflecta introducerea categoriei pasivelor eligibile. Articolele 77 și 78 sunt extinse astfel încât să includă aprobarea prealabilă a autorității de supraveghere pentru răscumpărarea anticipată a instrumentelor de capital și a pasivelor eligibile. Articolul 78 introduce posibilitatea de a acorda instituțiilor o aprobare prealabilă generală de a efectua răscumpărări anticipate, sub rezerva îndeplinirii unor criterii care să asigure respectarea condițiilor de acordare a unei astfel de aprobări de către autoritatea de supraveghere. În temeiul articolului 80, ABE este însărcinată cu monitorizarea emisiunilor de fonduri proprii și pasive eligibile. În vederea alinierii criteriilor de eligibilitate pentru fondurile proprii cu criteriile pentru pasivele eligibile, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 emise de o entitate cu scop special vor putea fi luate în calcul în scopul stabilirii fondurilor proprii numai până la 31 decembrie 2021.

INVESTIȚII DE CAPITAL ÎN FONDURI (CRR)

În decembrie 2013, BCBS a publicat un nou standard privind tratamentul aplicat investițiilor de capital în fonduri. Obiectivul noului standard este de a clarifica tratamentul existent și de a asigura un tratament mai consecvent la nivel internațional și mai sensibil la risc pentru astfel de expuneri (adică un tratament care să reflecte atât riscul investițiilor-suport ale fondului, cât și efectul său de levier). Pentru a pune în aplicare noul standard în dreptul Uniunii, s-au efectuat mai multe modificări ale CRR.

Articolul 128 se modifică pentru a asigura că definiția elementelor asociate unui risc deosebit de ridicat nu reflectă expuneri sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-uri.

Articolul 132 se modifică pentru a reflecta noile principii și cerințe generale care stau la baza calculării cerințelor de fonduri proprii pentru expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-uri pentru instituțiile care aplică abordarea standardizată pentru riscul de credit.

Se introduce un nou articol 132a care prezintă în detaliu calculele de efectuat în cadrul a două dintre abordările prevăzute la articolul 132, și anume abordarea de tip „look-through" și abordarea bazată pe mandat.

Articolul 152 se modifică pentru a reflecta cerințele și abordările revizuite pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-uri pentru instituțiile care aplică abordarea bazată pe modele interne de rating pentru riscul de credit.

ABORDAREA STANDARDIZATĂ PENTRU RISCUL DE CREDIT AL CONTRAPĂRȚII (SA-CCR) (CRR)

În martie 2014, BCBS a publicat un standard privind o nouă metodă standardizată de calculare a valorii expunerii pentru expunerile la instrumente financiare derivate, așa-numita abordare standardizată pentru riscul de credit al contrapărții (SA-CCR - *Standardised Approach for Counterparty Credit Risk*), menită să soluționeze deficiențele metodelor standardizate existente. Pentru a introduce noua metodă în dreptul Uniunii, asigurându-se totodată că noile norme rămân proporționale, au fost efectuate mai multe modificări ale CRR.

La articolul 273 s-au modificat unele definiții și s-au adăugat câteva definiții noi care să reflecte noua metodologie introdusă. Metoda marcării la piață a fost înlocuită cu SA-CCR (articolele 274-280f). Normele referitoare la metoda standardizată au fost eliminate. S-au introdus noi norme privind o SA-CCR simplificată (articolul 281). Normele actuale referitoare la metoda expunerii inițiale (OEM - *Original Exposure Method*) au fost modificate (articolul 282). Criteriile de eligibilitate pentru utilizarea OEM au fost modificate și s-au introdus criterii de eligibilitate pentru utilizarea SA-CCR simplificată (articolele 273a și 273b). Articolele 298 și 299 au fost modificate pentru a reflecta introducerea SA-CCR.

EXPUNERI FAȚĂ DE CPC (CRR ȘI EMIR)

În aprilie 2014, BCBS a publicat un standard final privind tratamentul aplicat expunerilor față de contrapărțile centrale (CPC). Standardul final abordează deficiențele versiunii intermediare a standardului publicate cu doi ani înainte. Pentru punerea în aplicare a standardului final în legislația Uniunii, s-au efectuat mai multe modificări ale CRR și ale Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (Regulamentul privind infrastructura pieței europene, EMIR).

Modificări la articolele 300-310 și la articolul 497 din CRR

La articolul 300 s-au adăugat mai multe definiții care acoperă termenii utilizați în normele modificate privind cerințele de fonduri proprii pentru expunerile față de CPC. Articolul 301 a fost modificat pentru a introduce un tratament specific în ceea ce privește expunerile instituțiilor față de o CPC ca urmare a tranzacțiilor în numerar, pentru a preciza mai în detaliu tratamentul aplicat marjelor inițiale și pentru a reflecta faptul că o singură metodă ar fi aplicabilă la calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru expunerile față de CPC calificate (CPCC). Articolul 304 fost modificat pentru a reflecta schimbările metodelor de calcul al valorilor expunerilor pentru instrumentele financiare derivate și pentru a clarifica tratamentul aplicat operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare (SFT) și al garanțiilor reale furnizate de clienți membrilor lor compensatori. Articolul 305 a fost modificat pentru a clarifica tratamentul aplicat SFT-urilor și pentru a ajusta criteriile de eligibilitate pentru tratamentul preferențial aplicat expunerilor clienților. La articolul 306 s-a introdus o clarificare a tratamentului aplicat garanțiilor oferite de membrii compensatori clienților lor, precum și a tratamentului aplicat SFT-urilor. La articolul 308 s-a introdus o nouă metodă de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru contribuțiile prefinanțate la fonduri de garantare pentru o CPCC. Formula de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru expunerile față de o CPC necalificată de la articolul 309 a fost modificată. La articolul 310, metoda alternativă de calculare a cerințelor de fonduri proprii pentru expunerile față de CPC a fost eliminată și înlocuită cu un nou tratament pentru contribuțiile nefinanțate la fonduri de garantare. În sfârșit, dispozițiile tranzitorii de la articolul 497 au fost modificate.

Modificări la articolele 50a-50d și la articolul 89 din EMIR

Articolele 50a-50d au fost modificate pentru a include o nouă metodă de calculare a capitalului ipotetic al unei CPC de care instituțiile au nevoie pentru a-și calcula cerințele de fonduri proprii pentru contribuțiile la fondul de garantare al respectivei CPC. Articolul 89 alineatul (5a) a fost modificat pentru a actualiza dispozițiile tranzitorii legate de calculul respectiv.

PORTOFOLIUL DE TRANZACȚIONARE / RISCUL DE PIAȚĂ (CRR)

În ianuarie 2016, BCBS și-a încheiat activitatea de revizuire fundamentală a portofoliului de tranzacționare și a publicat un nou standard privind tratamentul aplicat riscului de piață. Standardul abordează deficiențele conceptuale ale cadrului existent în ceea ce privește riscul de piață, inclusiv reflectarea insuficientă a întregii game de riscuri la care sunt expuse instituțiile și incertitudinea cu privire la linia de demarcație dintre portofoliul de tranzacționare și portofoliul nedestinat tranzacționării (adică portofoliul bancar), care a creat posibilități de arbitraj de reglementare. Noul standard conține norme revizuite privind

utilizarea modelelor interne la calcularea fondurilor proprii pentru riscul de piață, precum și o nouă abordare standardizată care o înlocuiește pe cea existentă. Pentru a pune în aplicare noul standard în dreptul Uniunii, asigurându-se totodată că noile norme rămân proporționale, au fost efectuate mai multe modificări ale CRR.

În titlul I - Cerințe generale, evaluare și raportare

Articolul 94 stabilește condițiile revizuite pentru ca o instituție să beneficieze de derogarea acordată instituțiilor cu portofolii de tranzacționare de mici dimensiuni, în temeiul căreia cerințele de fonduri proprii pentru riscul de credit aferent pozițiilor din portofoliul bancar pot înlocui cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață. Articolele 102 și 103 clarifică cerințele generale pentru pozițiile din portofoliul de tranzacționare. Articolele 104 și 104a clarifică criteriile de atribuire a pozițiilor în portofoliul de tranzacționare și condițiile pentru reclasificarea unei poziții din portofoliul de tranzacționare ca poziție din portofoliul bancar și viceversa. Articolul 104b definește noul concept de birou de tranzacționare. Articolul 105 stabilește regulile care trebuie respectate pentru a asigura evaluarea prudentă a pozițiilor din portofoliul de tranzacționare. Articolul 106 descrie recunoașterea și tratamentul pozițiilor din portofoliul de tranzacționare care sunt considerate acoperiri interne ale pozițiilor din portofoliile bancare.

În titlul IV capitolul 1 – Dispoziții generale

Articolul 325 descrie diferitele abordări care pot fi utilizate de instituții pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață, precum și condițiile pentru utilizarea acestora și modul în care pot fi combinate aceste utilizări. Articolul 325a precizează mai în detaliu criteriile de eligibilitate pentru utilizarea abordării standard simplificate în cazul instituțiilor cu portofolii de tranzacționare de dimensiuni medii. Articolul 325b prevede condițiile în care expunerile la riscul de piață pot fi compensate între entități juridice diferite din cadrul unui grup în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pe bază consolidată pentru riscul de piață. Articolul 325c precizează condițiile în care pozițiile deschise de o instituție ca acoperire împotriva efectului negativ al variațiilor cursului de schimb asupra ratelor de fonduri proprii ale instituției pot beneficia de o exceptare de la îndeplinirea cerințelor pentru riscul de piață.

Capitolul 1a – Abordarea standardizată

Secțiunea 1 (articolul 325d) descrie diferitele componente ale abordării standardizate. Secțiunea 2 (articolele 325e-325l) descrie modul de funcționare a primei componente, și anume metoda bazată pe sensibilități. Aceasta stabilește principiile generale de calculare și agregare a riscurilor delta, vega și de curbură (*curvature risk*). Subsecțiunea 1 a secțiunii 3 (articolele 325m-325r) specifică factorii de risc care trebuie luați în considerare pentru calcularea sensibilităților pozițiilor din portofoliul de tranzacționare la diferite clase de riscuri. Subsecțiunea 2 a secțiunii 3 (articolele 325s-325u) explică modul în care trebuie calculate aceste sensibilități. Secțiunea 4 (articolul 325v) descrie modul de funcționare a celei de a doua componente a abordării standardizate, și anume majorarea pentru riscul rezidual. Secțiunea 5 descrie modul de funcționare a celei de a treia componente a abordării standardizate, și anume cerința pentru riscul de nerambursare. Articolul 325w cuprinde principalele definiții. Subsecțiunea 1 (articolele 325x-325z) descrie modul în care se calculează cerința pentru riscul

de nerambursare în cazul pozițiilor care nu sunt poziții din securitizare, iar subsecțiunile 2 (articolele 325aa și 325ab) și 3 (articolele 325ac-325ae) descriu același calcul pentru securitizări. Secțiunea 6 (articolele 325af-325az) prevede ponderile de risc și corelările care trebuie utilizate pentru fiecare clasă de risc în combinație cu sensibilitățile în vederea stabilirii cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață conform abordării standardizate. Expunerile față de entități suverane din UE sunt incluse în prima tranșă de risc, căreia i se alocă cea mai mică pondere de risc (articolele 325ai și 325al). Acest tratament este conform cu tratamentul independent de rating prevăzut în prezent pentru aceste tipuri de expuneri din afara portofoliului de tranzacționare. Ponderile de risc aplicabile obligațiunilor garantate emise de instituții din UE au fost reduse (articolele 325ai și 325al). Acest tratament ar preveni o creștere potențială semnificativă a cerințelor de capital pentru expunerile la obligațiunile garantate emise de instituții din UE, menținând astfel costurile de finanțare la un nivel mai redus pentru creditele ipotecare pentru locuințe și pentru bunuri imobile nelocative.

Capitolul 1b — Abordarea bazată pe modele interne

Secțiunea 1 (articolele 325ba și 325bb) precizează condițiile în care instituțiilor li se acordă aprobarea de a utiliza modele interne și modul în care trebuie calculate cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață în cazul birourilor de tranzacționare care au obținut această aprobare. Secțiunea 2 (articolele 325bc-325bl) descrie modul în care deficitele preconizate și orizonturile de lichiditate trebuie utilizate în calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de piață, cerințele pe care trebuie să le îndeplinească modelele interne în ceea ce privește testarea *ex post*, atribuirea profitului și a pierderii, validarea internă, precum și cerințele calitative și de măsurare a riscului mai generale și măsura riscului pe baza scenariilor de criză care trebuie calculată pentru factorii de risc nemodelabili. Ca și în cazul abordării standardizate, s-a introdus în cadrul abordării bazate pe modele interne un tratament favorabil, prin orizonturi de lichiditate mai scurte, pentru expunerile față de entități suverane din UE și obligațiunile garantate emise de instituții din UE (articolul 325be). Secțiunea 3 (articolele 325bm-325bq) descrie modul în care trebuie calculată cerința pentru riscul de nerambursare în cazul birourilor de tranzacționare supuse riscului de nerambursare care utilizează o abordare bazată pe modele interne.

Capitolele 2, 3 și 4 — Abordarea standardizată simplificată

Capitolele 2, 3 și 4 – care reglementează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de poziție, pentru riscurile valutare și, respectiv, pentru riscurile de marfă – reflectă abordarea standardizată simplificată în contextul cadrului revizuit privind riscul de piață. Aceste reguli au fost deja incluse în actualul cadru privind riscul de piață și rămân neschimbate. Instituțiile vor putea utiliza această abordare până la [data aplicării prezentului regulament]. După această dată, numai instituțiile care îndeplinesc criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 325a vor putea utiliza abordarea standardizată simplificată.

Capitolul 5 — Abordarea internă simplificată

Capitolul 5 constituie abordarea simplificată bazată pe modele interne în contextul cadrului revizuit privind riscul de piață. Aceste reguli au fost deja incluse în actualul cadru privind riscul de piață și rămân neschimbate. Instituțiile vor putea utiliza această abordare până la [data aplicării prezentului regulament]. După această dată, instituțiile nu vor mai putea utiliza

abordarea simplificată bazată pe modele interne pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață. Cu toate acestea, capitolul 5 rămâne în vigoare pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile CVA în conformitate cu metoda avansată, astfel cum este prevăzută la articolul 383.

Partea a zecea — Dispoziții tranzitorii, rapoarte, analize și modificări

Articolul 501b descrie modul în care se vor introduce progresiv cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață, calculate în conformitate cu capitolele 1a și 1b. Articolul 519a specifică o serie de elemente tehnice ale cadrului revizuit privind riscul de piață care s-ar putea dovedi problematice după ce sunt puse în aplicare. ABE are mandatul de a revizui aceste elemente tehnice în termen de cel mult 3 ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, iar Comisia poate face propuneri de modificare a normelor legate de acestea în funcție de concluziile ABE.

EXPUNERILE MARI (CRR)

Actuala bază de capital („capitalul eligibil”) reflectă numai o mică parte din totalul expunerilor mari ale instituțiilor și nu este, așadar, suficient de prudentă pentru a evita ca pierderea maximă posibilă a unei instituții în caz de incapacitate de plată subită a unei singure contrapărți sau a unui grup de contrapărți să pună în pericol supraviețuirea instituției în condiții de asigurare a continuității activității. În plus, limita actuală nu ia în considerare riscurile mai mari aferente expunerilor pe care le au G-SII față de o singură contraparte sau de grupuri de clienți aflați în legătură și, în special, în ceea ce privește expunerile față de alte G-SII. Criza financiară a demonstrat că, într-adevăr, pierderile substanțiale ale unei G-SII pot stârni îngrijorări cu privire la solvabilitatea altor G-SII, ceea ce ar putea avea consecințe grave asupra stabilității financiare. În sfârșit, actualul cadru privind expunerile mari se bazează pe metode mai puțin precise decât noua metodologie (și anume, abordarea standardizată pentru riscul de credit al contrapărții, SA-CCR) care a fost elaborată de BCBS pentru calcularea expunerilor băncilor la instrumente financiare derivate (și anume, instrumentele financiare derivate extrabursiere). Cadrul privind expunerile mari se modifică pentru a remedia lacunele identificate. În special, capitalul care poate fi luat în considerare pentru a calcula limita expunerilor mari este limitat la fondurile proprii de nivel 1 (nu mai sunt admise fondurile proprii de nivel 2). Articolul 395 alineatul (1) se modifică pentru a introduce o limită mai mică, și anume de 15 %, pentru expunerile G-SIB față de alte G-SIB, iar articolul 390 modificat impune utilizarea metodelor SA-CCR pentru determinarea expunerilor la tranzacții cu instrumente financiare derivate extrabursiere, chiar și pentru băncile care au fost autorizate să utilizeze modele interne. Modificările introduse în cadrul actual vor determina, în general, creșterea sensibilității la risc a regimului aplicat expunerilor mari și o mai bună aliniere a sistemului european la standardul BCBS privind expunerile mari, emis în 2014.

Articolul 507 din CRR prevede obligația Comisiei de a efectua o analiză și a elabora un raport privind aplicarea articolului 400 alineatul (1) litera (j) și a articolului 400 alineatul (2). Dat fiind că nu au putut fi colectate suficiente date cantitative pentru evaluarea impactului pe care l-ar putea avea eliminarea exceptărilor enumerate în dispozițiile respective sau impunerea obligativității acestor exceptări, articolul 507 conferă ABE un nou mandat de a prezenta Comisiei un raport privind utilizarea exceptărilor prevăzute la articolul 400 alineatele (1) și (2) și la articolul 390 alineatul (6).

INDICATORUL EFECTULUI DE LEVIER (CRR)

Se introduc noi dispoziții și se efectuează ajustări la mai multe articole din CRR pentru a introduce o cerință privind indicatorul efectului de levier obligatorie pentru toate instituțiile care fac obiectul CRD. Cerința privind indicatorul efectului de levier completează cerințele actuale care impun monitorizarea în scopuri de supraveghere a riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier din cadrul cerințelor din CRD și CRR pentru calcularea indicatorului efectului de levier, raportarea acestui risc către autoritățile de supraveghere și, începând din ianuarie 2015, publicarea acestuia.

Cerința privind indicatorul efectului de levier

O cerință privind indicatorul efectului de levier de 3 % din fondurile proprii de nivel 1 – astfel cum s-a convenit la nivel internațional – se adaugă cerințelor de fonduri proprii de la articolul 92 din CRR, instituțiile având obligația de a îndeplini această cerință în plus față de cerințele bazate pe riscuri. Se introduce, așadar, o cerință obligatorie armonizată în întreaga Uniune, care creează o barieră de protecție pentru instituții. În plus, autoritățile competente sunt în continuare responsabile de monitorizarea politicilor și a proceselor aplicate de instituțiile individuale în ceea ce privește efectul de levier și pot impune măsuri suplimentare de abordare a riscurilor asociate folosirii excesive a efectului de levier, dacă acestea sunt justificate.

Ajustări ale indicatorului de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier

S-au păstrat ajustările indicatorului de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier care au fost incluse deja în actualul CRR. Dat fiind că un indicator al efectului de levier de 3 % ar afecta anumite modele de afaceri și linii de activitate mai mult decât altele, se justifică efectuarea de ajustări suplimentare. Instituțiile pot reduce indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier pentru împrumuturile publice oferite de băncile publice de dezvoltare [articolul 429a alineatul (1) litera (d)], creditele de tip *pass-through* [articolul 429 alineatul (1) litera (e)] și creditele la export cu garanții oficiale [articolul 429a alineatul (1) litera (f)]. Pentru a nu descuraja activitățile de compensare a clienților de către instituții, instituțiile sunt autorizate să reducă indicatorul de măsurare a expunerii cu marja inițială primită de la clienți pentru instrumentele derivate compensate prin CPCC [articolul 429c alineatul (4)].

O rezervă pentru indicatorul efectului de levier aplicată G-SIB

Sunt în curs discuții la nivel internațional privind o posibilă rezervă pentru indicatorul efectului de levier aplicată G-SIB. Odată ce se va ajunge la un acord internațional final privind rezerva pentru indicatorul efectului de levier, ar trebui să se ia în considerare includerea acesteia în CRR.

RAPORTAREA ÎN SCOPURI DE REGLEMENTARE (CRR)

Mai multe dispoziții au fost adăugate sau modificate în CRR și CRD pentru a consolida proporționalitatea și a reduce costurile pentru instituții în cadrul general al raportării în scopuri de reglementare.

Se modifică articolul 99 alineatul (5) astfel încât să includă un mandat pentru ABE de a elabora un raport către Comisie cu privire la costurile de raportare în scopuri de reglementare până la 31 decembrie 2019. Mandatul stabilește o metodologie foarte precisă prin care ABE trebuie să cuantifice costurile de raportare pe care le suportă instituțiile și prevede obligația de a formula recomandări privind modalitățile de simplificare a raportării pentru instituțiile mici prin intermediul unor modificări ale modelelor de raportare existente ale ABE.

Instituțiile mici, astfel cum sunt definite la articolul 430a, vor avea obligația de a prezenta rapoarte în scopuri de reglementare numai pe bază anuală, spre deosebire de toate celelalte instituții, care trebuie să prezinte astfel de rapoarte semestrial sau mai des [articolul 99 alineatul (4) și articolele 100, 101, 394 și 430].

Raportarea expunerilor mari va fi simplificată prin eliminarea unui element și prin clarificarea unui alt element care trebuie raportat în prezent în conformitate cu articolul 394.

PUBLICAREA DE INFORMAȚII (CRR)

Îmbunătățirea proporționalității cerințelor de publicare

Se adaugă noi dispoziții în partea a opta pentru a oferi un regim mai proporțional de publicare a informațiilor care să ia în considerare dimensiunea relativă și complexitatea instituțiilor. Acestea sunt clasificate în trei categorii, instituții semnificative (articolul 433a), instituții mici (articolul 433b) și altele (articolul 433c), cu o distincție suplimentară între instituțiile cotate și cele necotate. Cerințele de publicare se vor aplica fiecărei categorii de instituții în regim degresiv, cu o diferențiere în ceea ce privește conținutul și frecvența publicărilor de informații.

La extremitatea superioară a regimului degresiv, instituțiile mari, cu titluri de valoare cotate la bursă, vor avea obligația să asigure publicarea anuală a tuturor informațiilor solicitate în partea a opta, precum și publicarea pe bază semestrială și trimestrială a unor informații selectate, inclusiv publicarea trimestrială a unui tabel de indicatori prudențiali cheie (articolul 447). La extremitatea inferioară, instituțiile mici necotate vor avea numai obligația să asigure publicarea unor informații selectate privind guvernanța, remunerarea și gestionarea riscurilor, precum și a tabelului de indicatori prudențiali cheie pe bază anuală.

Modificări specifice din motive de coerență cu standardele internaționale și cerințe aferente pilonului 1 noi sau modificate

S-au făcut o serie de modificări la titlurile II și III din partea a opta (articolele 435-455) pentru a asigura o aliniere mai bună la standardele internaționale privind cerințele de publicare a informațiilor. În special, s-a adăugat o nouă cerință de a publica informații cu privire la investițiile semnificative în întreprinderi de asigurare pentru care o autoritate competentă a acordat aprobarea de a nu fi deduse din fondurile proprii suplimentare ale conglomeratelor financiare [articolul 438 literele (e) și (f)].

Alte modificări la aceste titluri sunt menite să reflecte cerințele aferente pilonului 1 noi sau modificate care urmează să fie introduse ca parte a prezentei propuneri legislative. Printre acestea se numără publicarea de informații privind TLAC (articolul 437a), riscul de credit al

contrapărții (articolul 439), riscul de piață (articolul 445) și cerințele de lichiditate (articolul 451a). În sfârșit, se aduc clarificări în legătură cu publicarea informațiilor privind remunerația și se introduce o cerință de publicare a informațiilor referitoare la utilizarea derogărilor de la normele privind remunerarea din Directiva 2013/36/UE (articolul 450).

Delegarea de competențe către ABE și Comisie

Propunerea include delegarea unei competențe către ABE de a elabora formate uniforme de publicare a informațiilor, care ar trebui aliniate cât mai mult posibil la formatele internaționale de publicare a informațiilor pentru a facilita comparabilitatea (articolul 434a).

În același scop, propunerea include delegarea unei competențe către Comisie de a modifica cerințele de publicare a informațiilor din partea a opta, astfel încât să reflecte evoluțiile sau modificările standardelor internaționale privind publicarea informațiilor [articolul 456 litera (k)].

NSFR (CRR)

Se adaugă un nou titlu la partea a șasea, iar dispozițiile existente sunt ajustate pentru a introduce un indicator de finanțare stabilă netă (NSFR) pentru instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică.

Dispoziții generale

S-au efectuat ajustări ale dispozițiilor generale din partea întâi. S-au adus modificări la articolul 8 pentru a ajusta condițiile în care instituțiile pot beneficia de derogări de la cerințele de lichiditate la nivel individual, precum și la articolele 11 și 18 privind regulile de consolidare.

Dispozițiile existente în materie de lichiditate

Se introduc modificări în partea a șasea titlurile I și II pentru a ajusta definițiile și cerințele de raportare. Definițiile sunt ajustate la articolul 411, iar cerințele de raportare sunt precizate mai în detaliu la articolele 412, 413, 415, 416 și 422-425. Se modifică articolul 414 pentru a integra noua cerință privind NSFR și a preciza consecințele aplicabile în cazul nerespectării acesteia.

Noul titlu IV din parte a șasea: Indicatorul de finanțare stabilă netă

Capitolul 1 - Indicatorul de finanțare stabilă netă (articolele 428a și 428b)

Articolul 428a specifică normele aplicabile filialelor din țări terțe pentru calcularea NSFR pe bază consolidată.

Articolul 428b definește structura generală a NSFR, care se calculează ca raportul dintre cuantumul finanțării stabile disponibile (ASF - *available stable funding*) a instituției și cuantumul finanțării stabile obligatorii (RSF - *required stable funding*).

Capitolul 2 - Reguli generale de calculare a indicatorului de finanțare stabilă netă (articolele

428c-428h)

Articolul 428c clarifică regulile generale aplicabile pentru calcularea NSFR.

Articolul 428d precizează modul în care contractele derivate trebuie luate în considerare pentru calcularea NSFR, iar articolul 428e precizează compensarea tranzacțiilor de creditare garantată și a operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital.

Articolul 428f definește condițiile în care anumite active și pasive pot fi considerate interdependente și prezintă o listă de produse ale căror active și pasive trebuie considerate interdependente: economiile reglementate centralizate, creditele promoționale, emisiunea de obligațiuni garantate fără risc de finanțare cu un orizont de timp de un an și activitățile de compensare a instrumentelor financiare derivate pentru clienți. Comisia are competența de a adopta un act delegat pentru a revizui această listă [noul alineat (3) al articolului 460].

Articolul 428g precizează tratamentul depozitelor în rețele cooperatiste și în sisteme instituționale de protecție, iar articolul 428h introduce o competență discreționară a autorităților competente de a acorda un tratament preferențial pentru tranzacțiile intragrup în anumite condiții.

Capitolul 3 - Finanțarea stabilă disponibilă (articolelor 428i-428o)

Secțiunea 1 (articolele 428i și 428j) din acest capitol definește regulile generale aplicabile pentru calcularea cuantumului ASF care constituie numărătorul NSFR.

Secțiunea 2 (articolele 428k-428o) definește factorii ASF aplicabili capitalului reglementat și diferitelor datorii, în funcție de caracteristicile lor, în special scadența acestora și natura contrapărții.

Capitolul 4 - Finanțarea stabilă obligatorie (articolele 428p-428ag)

Secțiunea 1 (articolele 428p și 428q) din acest capitol definește regulile generale aplicabile pentru calcularea cuantumului RSF care constituie numitorul NSFR.

Secțiunea 2 (articolele 428r-428o) definește factorii RSF aplicabili diferitelor active și expuneri extrabilanțiere în funcție de caracteristicile lor, în special scadența și lichiditatea acestora și natura contrapărții.

Definițiile și factorii RSF aplicați pentru calcularea NSFR reflectă definițiile și marjele de ajustare aplicate pentru calcularea LCR în UE. În special, activele eligibile ca active lichide cu un nivel ridicat de calitate (HQLA) de nivel 1, excluzând obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, fac obiectul unui factor RSF de 0 %, astfel încât să se evite un impact negativ asupra lichidității piețelor obligațiunilor suverane.

Activele care rezultă din tranzacțiile cu clienți financiari care au o scadență reziduală mai mică de șase luni și care sunt garantate cu HQLA de nivel 1, excluzând obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, fac obiectul unui factor RSF de 5 % (articolul 428s). Dacă sunt negarantate sau dacă sunt garantate cu alte active, aceste tranzacții fac obiectul unui

factor RSF de 10 % (articolul 428u). Aceste ajustări ale factorilor RSF din cadrul Basel (care sunt de 10 % și, respectiv, de 15 %) sunt menite să atenueze impactul imediat asupra lichidității piețelor de finanțare interbancară, asupra lichidității titlurilor de valoare și asupra activităților de formare a pieței. Comisia are competența de a adopta un act delegat pentru a revizui acest tratament, precum și tratamentul aplicat tranzacțiilor garantate în sens mai larg, luând în considerare concluziile unui raport elaborat de ABE. În cazul în care nu se ia nicio decizie în termen de 3 ani de la data punerii în aplicare a NSFR, acești factori RSF vor fi majorați la 10 % și, respectiv, la 15 % [noul alineat (7) al articolului 510 din partea a zecea].

Pentru contractele derivate, în cazul în care activele derivate (compensate prin marjele de variație primite sub formă de numerar și de HQLA de nivel 1, excluzând obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate) sunt mai mari decât datoriile derivate (compensate prin toate marjele de variație furnizate), diferența face obiectul unui factor RSF de 100 % (articolul 428ag). În plus, activele furnizate ca marjă inițială sau contribuții la fondul de garantare al unei CPC fac obiectul unui factor RSF de 85 % (articolul 428af). În plus, se introduce o abordare sensibilă la riscuri care este ajustată față de NSFR din cadrul Basel pentru a reflecta riscul legat de finanțarea viitoare a instrumentelor financiare derivate. Pentru contractele derivate în afara marjei, se aplică un factor RSF de 10 % pentru datoriile derivate brute aferente acestora (articolul 428u), iar pentru contractele derivate în marjă se introduce o opțiune fie de a aplica un factor RSF de 20 % pentru datoriile derivate brute, fie de a utiliza expunerea viitoare potențială (PFE - *potential future exposure*), calculată conform abordării standardizate pentru riscul de credit al contrapărții - SA-CCR (articolul 428x). Comisia are competența de a adopta un act delegat pentru a revizui acest tratament, luând în considerare concluziile unui raport elaborat de ABE. În cazul în care nu se ia nicio decizie în termen de 3 ani de la data punerii în aplicare a NSFR, se va aplica un factor RSF de 20 % pentru datoriile derivate brute pentru toate contractele derivate și pentru toate instituțiile [noul alineat (5) al articolului 510].

IFRS 9 (CRR)

Se adaugă articolul 473a pentru a introduce treptat noile cerințe incrementale de constituire de provizioane pentru riscul de credit conform IFRS pe o perioadă care începe la 1 ianuarie 2019 și se încheie la 31 decembrie 2023, astfel încât să se atenueze impactul financiar asupra instituțiilor.

FACTORUL DE SPRIJINIRE A IMM-URILOR (CRR)

Propunerea include modificări în ceea ce privește cerințele de capital pentru expunerile la IMM-uri (articolul 501). Se menține actuala reducere a capitalului cu 23,81 % pentru o expunere față de un IMM, dacă aceasta nu depășește 1,5 milioane EUR. În ceea ce privește o expunere față de un IMM care depășește 1,5 milioane EUR, se propune o reducere a capitalului cu 23,81 % pentru prima tranșă de 1,5 de milioane EUR a expunerii și o reducere de 15 % pentru partea rămasă din expunere care depășește pragul de 1,5 milioane EUR. Instituțiile vor putea în continuare să aplice reducerea prin ajustarea cuantumului ponderat la risc al expunerii pentru un anumit IMM.

TRATAMENTUL APLICAT EXPUNERILOR LEGATE DE INFRASTRUCTURĂ (CRR)

Promovarea proiectelor de infrastructură viabile în domenii precum transporturile, energia, inovarea, educația și cercetarea este de importanță vitală pentru dezvoltarea economică a Uniunii. În combinație cu alte inițiative ale Comisiei, cum ar fi uniunea piețelor de capital și Planul de investiții pentru Europa, propunerea vizează mobilizarea finanțării private pentru proiecte de infrastructură de înaltă calitate. Pe baza evoluțiilor recente din cadrul de reglementare aplicat întreprinderilor de asigurare și a activităților desfășurate în prezent în contextul viitoarei reformări a abordării standardizate de către BCBS, se propune acordarea, atât în cadrul abordării standardizate, cât și al abordării bazate pe modele interne de rating pentru riscul de credit, a unui tratament preferențial pentru expunerile din finanțări specializate care vizează finanțarea unor proiecte de infrastructură sigure și solide. Aceste proiecte sunt definite printr-o serie de criterii care asigură reducerea profilului de risc al expunerii și consolidează capacitatea instituțiilor de a gestiona acest risc. Criteriile sunt consecvente cu criteriile pe baza cărora se identifică proiectele de infrastructură eligibile, care beneficiază de un tratament preferențial în cadrul Solvabilitate II. Tratamentul propus face obiectul unei clauze de revizuire care oferă posibilitatea de ajustare a dispoziției în funcție de impactul său asupra investițiilor în infrastructură din UE și de luare în considerare a evoluțiilor pertinente la nivel mondial. De asemenea, aceasta va permite, dacă este cazul, modificarea dispoziției în vederea asigurării unui grad mai mare de flexibilitate în ceea ce privește structura de finanțare a proiectelor de infrastructură, și anume extinderea tratamentului la societățile active în sectoare legate de infrastructură. După consultarea ABE, Comisia va prezenta un raport privind tendințele pieței pentru investițiile în infrastructură și profilul de risc efectiv al acestor investiții și va transmite acest raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit de orice propuneri adecvate.

REVIZUIREA REGIMULUI APLICAT FIRMELOR DE INVESTIȚII (CRR)

Revizuirea aplicată în temeiul articolului 508 alineatul (3) privind firmele de investiții se află în prezent în cea de-a doua etapă. Într-un prim raport publicat în decembrie 2015, ABE a constatat că reguli similare celor aplicate băncilor în cadrul CRR nu sunt adecvate scopului urmărit pentru majoritatea firmelor de investiții, cu excepția celor cu o importanță sistemică mai mare, care prezintă riscuri similare celor cu care se confruntă instituțiile de credit. La cererea Comisiei, ABE desfășoară în prezent activități analitice suplimentare și un exercițiu de colectare de date pentru a stabili un tratament mai adecvat și mai proporțional în materie de capital pentru firmele de investiții, care va acoperi toți parametrii unui eventual regim nou. ABE urmează să transmită Comisiei contribuția sa finală în iunie 2017. Comisia intenționează să prezinte propuneri legislative de stabilire a unui cadru prudențial specific pentru firmele de investiții nesistemice până la sfârșitul anului 2017.

În așteptarea adoptării acestor propuneri, se consideră oportun să se permită firmelor de investiții care nu sunt sistemice să aplice CRR în versiunea dinainte de intrarea în vigoare a modificărilor. În ceea ce privește firmele de investiții sistemice, acestea vor face obiectul versiunii modificate a CRR. Acest lucru va asigura faptul că firmele sistemice sunt tratate în mod corespunzător, reducând, în același timp, sarcina de reglementare pentru firmele nesistemice care, în caz contrar, ar trebui să aplice temporar un nou set de norme conceput pentru instituțiile de credit și pentru firmele de investiții sistemice în perioada premergătoare

adoptării finale a cadrului prudențial consacrat firmelor de investiții, care va fi propus în 2017.

INTRODUCEREA UNUI CADRU MODIFICAT PENTRU RISCUL DE RATĂ A DOBÂNZII (CRR ȘI CRD)

Ca urmare a evoluțiilor înregistrate la nivelul BCBS în ceea ce privește măsurarea riscurilor de rată a dobânzii, articolele 84 și 98 din CRD și articolul 448 din CRR se modifică pentru a introduce un cadru revizuit care să reflecte riscurile de rată a dobânzii pentru pozițiile din portofoliul bancar. Modificările includ introducerea unei abordări standardizate comune, care ar putea fi utilizată de instituții pentru a reflecta aceste riscuri sau care poate fi impusă instituțiilor de către autoritățile competente atunci când sistemele elaborate de instituții pentru a reflecta aceste riscuri nu sunt satisfăcătoare, precum și îmbunătățirea testului pentru detectarea valorilor aberante și a cerințelor de publicare a informațiilor. În plus, ABE are sarcina, conform mandatului de la articolul 84 din CRD, de a stabili detaliile metodologiei standardizate, criteriile și condițiile pe care instituțiile ar trebui să le urmeze pentru a identifica, evalua, gestiona și atenua riscurile de rată a dobânzii și, conform mandatului de la articolul 98 din CRD, de a defini cele șase scenarii de șoc în materie de supraveghere aplicate ratelor dobânzii și ipoteza comună pe care trebuie să o utilizeze instituțiile în cadrul testului pentru detectarea valorilor aberante.

2016/0360 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI AL CONSILIULUI

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 în ceea ce priveşte indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanţare stabilă netă, cerinţele privind fondurile proprii şi pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărţii, riscul de piaţă, expunerile faţă de contrapărţi centrale, expunerile faţă de organisme de plasament colectiv, expunerile mari, raportarea şi cerinţele de publicare a informaţiilor şi de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

(Text cu relevanţă pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ŞI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naţionale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene[14],

având în vedere avizul Comitetului Economic şi Social European[15],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) În urma crizei financiare din perioada 2007-2008, Uniunea a pus în aplicare o reformă substanţială a cadrului de reglementare a serviciilor financiare, menită să consolideze reziliența instituţiilor financiare din UE. Această reformă s-a bazat în mare măsură pe standardele convenite la nivel internaţional. Printre numeroase alte măsuri, pachetul de reforme a inclus adoptarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European şi al Consiliului[16] şi a Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European şi a Consiliului[17], care au consolidat cerinţele prudenţiale pentru instituţiile de credit şi firmele de investiţii.

14 JO, C , , p. .

15 JO C , , p. .

16 Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European şi al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerinţele prudenţiale pentru instituţiile de credit şi firmele de investiţii şi de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

17 Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European şi a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituţiilor de credit şi supravegherea prudenţială a instituţiilor de credit şi a firmelor de investiţii, de modificare a Directivei 2002/87/CE şi de abrogare a Directivelor 2006/48/CE şi 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

(2) Reforma a consolidat stabilitatea sistemului financiar și reziliența acestuia la numeroase tipuri de șocuri și crize care ar putea apărea în viitor, însă nu a abordat toate problemele identificate. Un motiv important care a generat această situație a fost faptul că organismele internaționale de standardizare, cum ar fi Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (Comitetul de la Basel) și Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF), nu își încheiaseră la momentul respectiv activitatea menită să ofere soluții convenite la nivel internațional pentru abordarea acestor probleme. Dat fiind că în prezent s-au finalizat activitățile legate de reforme suplimentare importante, ar trebui abordate problemele nesoluționate.

(3) În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015, Comisia a recunoscut necesitatea unor măsuri suplimentare de reducere a riscului și s-a angajat să prezinte o propunere legislativă care să se bazeze pe standardele convenite la nivel internațional. Necesitatea de a adopta noi măsuri legislative concrete în ceea ce privește reducerea riscurilor în sectorul financiar a fost recunoscută, de asemenea, de Consiliu, în concluziile sale din 17 iunie 2016, și de Parlamentul European, în rezoluția sa din 10 martie 2016[18].

(4) Măsurile de reducere a riscurilor ar trebui nu numai să consolideze reziliența sistemului bancar european și încrederea piețelor în acest sistem, ci și să ofere o bază pentru continuarea progreselor în vederea finalizării uniunii bancare. Aceste măsuri ar trebui analizate și în contextul provocărilor mai ample care afectează economia Uniunii, în special necesitatea de a promova creșterea economică și crearea de locuri de muncă într-o perioadă în care perspectivele economice sunt incerte. În acest context au fost lansate diverse inițiative de politică majore, cum ar fi Planul de investiții pentru Europa și uniunea piețelor de capital, pentru a consolida economia Uniunii. Prin urmare, este important ca toate măsurile de reducere a riscurilor să interacționeze bine cu aceste inițiative de politică, precum și cu reformele recente mai ample din sectorul financiar.

(5) Dispozițiile prezentului regulament ar trebui să fie echivalente cu standardele convenite la nivel internațional și să asigure în continuare echivalența Directivei 2013/36/UE și a prezentului regulament cu cadrul Basel III. Ajustările specifice care reflectă particularitățile UE și considerentele de politică mai generale ar trebui să fie limitate în timp sau în ceea ce privește domeniul lor de aplicare, astfel încât să nu afecteze soliditatea generală a cadrului prudențial.

(6) Măsurile existente de reducere a riscurilor ar trebui, de asemenea, îmbunătățite pentru a se asigura că pot fi aplicate într-un mod mai proporțional și că nu impun sarcini de conformitate excesive, în special pentru instituțiile mai mici și mai puțin complexe.

(7) Indicatorii efectului de levier contribuie la menținerea stabilității financiare întrucât acționează ca o barieră de protecție pentru cerințele de capital bazate pe risc și limitează crearea unui efect de levier excesiv în perioadele de creștere economică. Prin

[18] A se vedea Rezoluția Parlamentului European din 10 martie 2016 referitoare la uniunea bancară — Raportul anual pe 2015, disponibilă la adresa http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P8-TA-2016-0093+0+DOC+XML+V0//RO.

urmare, ar trebui introdusă o cerință privind indicatorul efectului de levier care să vină în completarea sistemului actual de raportare și de publicare a indicatorului efectului de levier.

(8) Pentru a nu limita în mod inutil împrumuturile acordate de instituții societăților și gospodăriilor private și pentru a preveni efectele negative nejustificate asupra lichidității pieței, cerința privind indicatorul efectului de levier ar trebui să fie stabilită la un nivel la care să acționeze ca o barieră de protecție credibilă împotriva riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier, fără a crea obstacole în calea creșterii economice.

(9) Autoritatea Bancară Europeană (ABE) a concluzionat în raportul său către Comisie[19] că un indicator al efectului de levier calibrat la 3 % din fondurile proprii de nivel 1 pentru orice tip de instituție de credit ar îndeplini funcția de barieră de protecție credibilă. O cerință privind indicatorul efectului de levier de 3 % a fost, de asemenea, convenită la nivel internațional de către Comitetul de la Basel. Prin urmare, cerința privind indicatorul efectului de levier ar trebui calibrată la 3 %.

(10) Cu toate acestea, un indicator al efectului de levier de 3 % ar afecta anumite modele de afaceri și linii de activitate mai mult decât altele. În special, împrumuturile publice oferite de băncile publice de dezvoltare și creditele la export cu garanții oficiale ar fi afectate în mod disproporționat. Prin urmare, indicatorul efectului de levier ar trebui ajustat pentru aceste tipuri de expuneri.

(11) Indicatorul efectului de levier ar trebui, de asemenea, să nu afecteze furnizarea de către instituții a unor servicii de compensare pentru clienți. Prin urmare, marjele inițiale pentru tranzacțiile cu instrumente financiare derivate compensate la nivel central pe care instituțiile le primesc în numerar de la clienții lor și le trimit mai departe contrapărților centrale (CPC) ar trebui excluse din domeniul de aplicare al indicatorului de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier.

(12) Comitetul de la Basel a revizuit standardul internațional privind indicatorul efectului de levier pentru a preciza mai în detaliu anumite aspecte ale modului în care este conceput acest indicator. Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui aliniat la standardul revizuit, astfel încât să se asigure îmbunătățirea condițiilor competitive egale la nivel internațional pentru instituțiile din UE care își desfășoară activitatea în afara Uniunii, precum și faptul că indicatorul efectului de levier completează în continuare în mod eficace cerințele de fonduri proprii bazate pe risc.

(13) Comitetul de la Basel examinează în prezent introducerea unei cerințe de majorare a indicatorului efectului de levier pentru băncile de importanță sistemică globală (G-SIB). Rezultatul final al activității de calibrare desfășurate de Comitetul de la Basel ar trebui să ducă la o dezbatere privind calibrarea corespunzătoare a indicatorului efectului de levier pentru instituțiile de importanță sistemică din UE.

[19] Raportul referitor la cerința privind rata efectului de levier din 3 august 2016 https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA-Op-2016-13+(Leverage+ratio+report).pdf

(14) La 9 noiembrie 2015, CSF a publicat Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G-20 cu ocazia summitului organizat în Turcia în noiembrie 2015. Conform standardului TLAC, băncile de importanță sistemică globală (G-SIB) trebuie să dețină suficiente pasive cu o capacitate de absorbție foarte ridicată a pierderilor (pasive care pot fi recapitalizate intern) pentru a asigura derularea rapidă și fără impedimente a absorbției pierderilor și a recapitalizării în cadrul procedurii de rezoluție. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015, Comisia s-a angajat ca până la sfârșitul anului 2016 să înainteze o propunere legislativă care să permită punerea în aplicare a standardului TLAC în termenul convenit la nivel internațional, și anume până în 2019.

(15) Punerea în aplicare a standardului TLAC în Uniune trebuie să țină seama de cerința minimă existentă privind fondurile proprii și pasivele eligibile (MREL), astfel cum este prevăzută în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului[20]. Având în vedere că TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor, cele două cerințe sunt elemente complementare ale unui cadru comun. Din punct de vedere operațional, nivelul minim armonizat al standardului TLAC ar trebui să fie introdus în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prin intermediul unei noi cerințe privind fondurile proprii și pasivele eligibile, iar majorarea specifică instituțiilor care intră în categoria instituțiilor de importanță sistemică globală (G-SII) și cerința specifică firmelor care nu sunt G-SII ar trebui introduse prin modificări specifice ale Directivei 2014/59/UE și ale Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului[21]. Dispozițiile relevante care introduc standardul TLAC în prezentul regulament (UE) ar trebui citite împreună cu cele din actul legislativ menționat anterior și cu Directiva 2013/36/UE.

(16) În conformitate cu standardul TLAC care acoperă doar G-SIB, cerința minimă care impune deținerea de suficiente fonduri proprii și pasive cu o capacitate foarte ridicată de absorbție a pierderilor care este introdusă în prezentul regulament ar trebui să se aplice numai în cazul G-SII. Cu toate acestea, regulile privind pasivele eligibile introduse în prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor instituțiilor, în conformitate cu ajustările și cerințele complementare ale Directivei 2014/59/UE.

(17) În conformitate cu standardul TLAC, cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile ar trebui să se aplice entităților supuse rezoluției care sunt ele însele G-SII sau care fac parte dintr-un grup identificat drept G-SII. Cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile ar trebui să se aplice fie pe bază individuală, fie pe bază consolidată,

---

[20] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

[21] Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

în funcție de natura entităților supuse rezoluției care pot fi instituții de sine stătătoare fără filiale sau întreprinderi-mamă.

(18) Directiva 2014/59/UE permite utilizarea instrumentelor de rezoluție nu numai pentru instituții, ci și pentru societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte. Prin urmare, societățile financiare holding-mamă și societățile financiare holding mixte-mamă ar trebui să aibă o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor în același mod ca instituțiile-mamă.

(19) Pentru a asigura eficacitatea cerinței privind fondurile proprii și pasivele eligibile, este esențial ca instrumentele deținute pentru îndeplinirea acestei cerințe să aibă o capacitate ridicată de absorbție a pierderilor. Nu dispun de această capacitate pasivele care sunt excluse din instrumentul de recapitalizare internă menționat în Directiva 2014/59/UE și nici alte pasive care, deși, în principiu, pot fi recapitalizate intern, ar putea crea dificultăți atunci când sunt, în practică, recapitalizate intern. Prin urmare, pasivele respective nu ar trebui considerate eligibile pentru cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile. Pe de altă parte, instrumentele de capital, precum și datoriile subordonate, au o capacitate mare de absorbție a pierderilor. De asemenea, potențialul de a absorbi pierderile al pasivelor de rang egal cu anumite pasive excluse ar trebui recunoscut până la un anumit punct, conform standardului TLAC.

(20) Pentru a se evita dubla contabilizare a pasivelor în scopul cerinței privind fondurile proprii și pasivele eligibile, ar trebui introduse reguli pentru deducerea deținerilor de elemente de pasive eligibile, care să reflecte abordarea corespunzătoare prevăzută deja în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru deducerea instrumentelor de capital. Potrivit acestei abordări, deținerile de instrumente de pasive eligibile ar trebui deduse în primul rând din pasivele eligibile și, în măsura în care nu există suficiente pasive, din instrumentele de fonduri proprii de nivel 2.

(21) Standardul TLAC conține anumite criterii de eligibilitate pentru pasive care sunt mai stricte decât actualele criterii de eligibilitate pentru instrumentele de capital. Pentru a se asigura coerența, criteriile de eligibilitate pentru instrumentele de capital ar trebui aliniate în ceea ce privește neeligibilitatea instrumentelor emise prin entități cu scop special din 1 ianuarie 2022.

(22) De la adoptarea Regulamentului (UE) nr. 575/2013, standardul internațional privind tratamentul prudențial al expunerilor instituțiilor la CPC a fost modificat pentru a îmbunătăți tratamentul aplicat expunerilor instituțiilor față de CPC calificate (CPCC). Printre revizuirile semnificative ale acestui standard se numără utilizarea unei metode unice pentru determinarea cerinței de fonduri proprii pentru expunerile generate de contribuții la fondul de garantare, un plafon explicit pentru cerințele totale de fonduri proprii aplicate expunerilor față de CPCC și o abordare mai sensibilă la risc pentru stabilirea valorii instrumentelor financiare derivate în calcularea resurselor ipotetice ale unei CPCC. În același timp, tratamentul expunerilor față de CPC necalificate a rămas neschimbat. Având în vedere că standardele internaționale revizuite au introdus un tratament mai bine adaptat în contextul compensării centrale, dreptul Uniunii ar trebui să fie modificat pentru a include aceste standarde.

(23) Pentru a garanta faptul că instituțiile își gestionează în mod adecvat expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în organisme de plasament colectiv (OPC), regulile care stabilesc tratamentul aplicat expunerilor respective ar trebui să fie sensibile la riscuri și să promoveze transparența în ceea ce privește expunerile-suport ale OPC-urilor. Prin urmare, Comitetul de la Basel a adoptat un standard revizuit care stabilește o ierarhie clară a abordărilor utilizate pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile respective. Această ierarhie reflectă gradul de transparență în ceea ce privește expunerile-suport. Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui aliniat la aceste reguli convenite la nivel internațional.

(24) La calcularea valorii expunerii pentru tranzacțiile cu instrumente derivate în cadrul riscului de credit al contrapărții, Regulamentul (UE) nr. 575/2013 oferă instituțiilor posibilitatea de a alege între trei abordări standardizate diferite: metoda standardizată („MS”), metoda marcării la piață („MtMM” - *Mark-to-Market Method*) și metoda expunerii inițiale („OEM” - *Original Exposure Method*).

(25) Aceste abordări standardizate nu recunosc însă în mod corespunzător capacitatea garanțiilor reale de a reduce riscurile în cadrul expunerilor. Calibrările acestor metode sunt depășite și nu reflectă nivelul ridicat de volatilitate observat în timpul crizei financiare. Nu sunt recunoscute în mod adecvat nici beneficiile compensării. Pentru a remedia aceste deficiențe, Comitetul de la Basel a decis să înlocuiască MS și MtMM cu o nouă abordare standardizată de calculare a valorii expunerii pentru expunerile la instrumente financiare derivate, așa-numita abordare standardizată pentru riscul de credit al contrapărții („SA-CCR”). Având în vedere că standardele internaționale revizuite au introdus o nouă metodă standardizată mai bine adaptată în contextul compensării centrale, dreptul Uniunii ar trebui să fie modificat pentru a include aceste standarde.

(26) SA-CCR este mai sensibilă la riscuri decât MS și MtMM și ar trebui, așadar, să ducă la cerințe de fonduri proprii care să reflecte mai bine riscurile legate de tranzacțiile cu instrumente financiare derivate ale instituțiilor. În același timp, punerea în aplicare a SA-CCR de către instituții este mai complexă. Pentru unele instituții care utilizează în prezent MtMM, SA-CCR s-ar putea dovedi a fi prea complexă și prea dificil de aplicat. Pentru aceste instituții, ar trebui introdusă o versiune simplificată a SA-CCR. Având în vedere că va fi mai puțin sensibilă la riscuri decât SA-CCR, această versiune simplificată ar trebui calibrată în mod corespunzător pentru a se asigura că nu subestimează valoarea expunerii pentru tranzacțiile cu instrumente financiare derivate.

(27) Pentru instituțiile care au expuneri foarte limitate la instrumente financiare derivate și care utilizează în prezent OEM, atât SA-CCR, cât și versiunea simplificată a SA-CCR ar putea fi prea complexe pentru a fi puse în aplicare. Prin urmare, OEM ar trebui menținută pentru aceste instituții, dar ar trebui revizuită pentru a se elimina deficiențele majore.

(28) Ar trebui introduse criterii clare care să ghideze instituțiile în ceea ce privește alegerea abordării dintre opțiunile permise. Aceste criterii ar trebui să se bazeze pe dimensiunea activităților cu instrumente financiare derivate desfășurate de o instituție, care indică gradul de sofisticare pe care ar trebui să îl respecte instituția pentru calcularea valorii

expunerii.

(29) În timpul crizei financiare, pierderile din portofoliul de tranzacționare suportate de unele instituții cu sediul în Uniune au fost substanțiale. Pentru unele dintre acestea, nivelul de capital obligatoriu s-a dovedit a fi insuficient pentru acoperirea pierderilor respective, ceea ce le-a determinat să solicite sprijin financiar public extraordinar. Pe baza acestor observații, Comitetul de la Basel a eliminat o serie de deficiențe ale tratamentului prudențial aplicat pozițiilor din portofoliul de tranzacționare, care reprezintă cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață.

(30) În 2009, un prim set de reforme au fost finalizate la nivel internațional și transpuse în legislația Uniunii prin Directiva 2010/76/UE a Parlamentului European și a Consiliului[22].

(31) Cu toate acestea, reforma din 2009 nu a abordat deficiențele structurale ale cerințelor de fonduri proprii pentru standardele privind riscul de piață. Lipsa de claritate în ceea ce privește linia de demarcație dintre portofoliul de tranzacționare și portofoliul bancar a creat posibilități de arbitraj de reglementare, iar lipsa sensibilității la risc a cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață nu a permis reflectarea întregii game de riscuri la care sunt expuse instituțiile.

(32) Prin urmare, Comitetul de la Basel a lansat revizuirea fundamentală a portofoliului de tranzacționare (FRTB - *fundamental review of the trading book*) pentru a remedia aceste deficiențe. Lucrările în acest sens au fost finalizate în ianuarie 2016. Standardele FRTB sporesc sensibilitatea la risc a cadrului privind riscul de piață prin stabilirea cerințelor de fonduri proprii la un cuantum mai proporțional cu riscurile aferente pozițiilor din portofoliul de tranzacționare și clarifică definiția liniei de demarcație dintre portofoliul bancar și portofoliul de tranzacționare.

(33) Punerea în aplicare a standardelor FRTB în Uniune trebuie să mențină buna funcționare a piețelor financiare în Uniune. Din analizele recente ale impactului standardelor FTRB reiese că este de așteptat ca punerea în aplicare a standardelor FTRB să conducă la o creștere puternică a cerinței totale privind fondurile proprii pentru riscurile de piață. Prin urmare, pentru a se evita o scădere bruscă a activității de tranzacționare în Uniune, ar trebui prevăzută o perioadă de introducere treptată, astfel încât instituțiile să poată recunoaște nivelul total al cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață generat de transpunerea standardelor FTRB în Uniune. Ar trebui să se acorde, de asemenea, o atenție deosebită particularităților tranzacționării în Europa și ar trebui prevăzute ajustări ale cerințelor de fonduri proprii pentru obligațiunile suverane și garantate, precum și pentru securitizările simple, transparente și standardizate.

(34) Un tratament proporțional pentru riscurile de piață ar trebui aplicat și instituțiilor cu

[22] Directiva 2010/76/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 de modificare a Directivei 2006/48/CE și a Directivei 2006/49/CE în ceea ce privește cerințele de capital pentru portofoliul de tranzacționare și resecuritizare, precum și procesul de supraveghere a politicilor de remunerare (JO L 329, 14.12.2010, p. 3).

activități limitate în portofoliul de tranzacționare, ceea ce ar permite unui număr mai mare de instituții cu activități de tranzacționare reduse să aplice cadrul riscului de credit pentru pozițiile din portofoliul bancar, astfel cum se prevede în versiunea revizuită a derogării pentru portofoliile de tranzacționare de mici dimensiuni. În plus, instituțiile cu portofolii de tranzacționare de dimensiuni medii ar trebui să aibă dreptul să utilizeze o abordare standardizată simplificată pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu abordarea aplicabilă în prezent în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(35) Cadrul privind expunerile mari ar trebui consolidat pentru a îmbunătăți capacitatea instituțiilor de a absorbi pierderile și conformitatea cu standardele internaționale. În acest scop, ar trebui utilizat capital de mai bună calitate drept capital de bază pentru calcularea limitei expunerilor mari, iar expunerile la instrumentele financiare derivate de credit ar trebui calculate prin intermediul SA-CCR. În plus, ar trebui scăzută limita expunerilor pe care G-SIB le pot deține față de alte G-SIB pentru a reduce riscurile sistemice asociate legăturilor dintre instituțiile mari și impactul pe care neîndeplinirea obligațiilor de plată ale contrapărții le-ar putea avea asupra stabilității financiare.

(36) Indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate (LCR) asigură faptul că instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică vor putea face față unei presiuni puternice pe termen scurt, însă nu garantează faptul că instituțiile de credit și firmele de investiții respective vor avea o structură de finanțare stabilă într-un orizont de timp mai lung. A apărut astfel necesitatea de a se elabora la nivelul UE o cerință de finanțare stabilă detaliată și obligatorie, care ar trebui să fie respectată în permanență pentru a preveni neconcordanțele excesive de scadențe dintre active și pasive și dependența excesivă de finanțarea interbancară pe termen scurt.

(37) Prin urmare, în concordanță cu standardele Comitetului de la Basel privind finanțarea stabilă, ar trebui adoptate norme care să definească cerința de finanțare stabilă ca raportul dintre cuantumul finanțării stabile disponibile a instituției și cuantumul finanțării stabile obligatorii, într-un orizont de timp de un an. Acesta este indicatorul obligatoriu de finanțare stabilă netă („NSFR”). Cuantumul finanțării stabile disponibile ar trebui calculat prin înmulțirea pasivelor și capitalului reglementat al instituției cu factorii corespunzători care reflectă gradul de fiabilitate al acestora în orizontul de timp de un an al NSFR. Cuantumul finanțării stabile obligatorii ar trebui calculat prin înmulțirea activelor și expunerilor extrabilanțiere ale instituției cu factorii corespunzători care reflectă caracteristicile de lichiditate și scadențele reziduale ale acestora în orizontul de timp de un an al NSFR.

(38) NSFR ar trebui exprimat ca procent și stabilit la un nivel minim de 100 %, ceea ce arată că o instituție deține suficientă finanțare stabilă pentru a-și îndeplini nevoile de finanțare pe parcursul unei perioade de un an, atât în condiții normale, cât și în condiții de criză. În cazul în care NSFR scade sub nivelul de 100 %, instituția ar trebui să respecte cerințele specifice prevăzute la articolul 414 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru restabilirea rapidă a NSFR la nivelul minim. Măsurile de supraveghere în caz de nerespectare nu ar trebui să fie automate, ci autoritățile competente ar trebui să evalueze motivele pentru nerespectarea cerinței NSFR înainte de a defini eventualele măsuri de supraveghere.

(39) În conformitate cu recomandările formulate de ABE în raportul din 15 decembrie 2015, elaborat în temeiul articolului 510 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, regulile de calculare a NSFR ar trebui să fie strâns aliniate la standardele Comitetului de la Basel, inclusiv la evoluțiile acestor standarde în ceea ce privește tratamentul aplicat tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate. Cu toate acestea, necesitatea de a lua în considerare anumite particularități europene pentru a se asigura că NSFR nu împiedică finanțarea economiei reale europene justifică adoptarea unor ajustări ale NSFR din cadrul Basel pentru definiția NSFR la nivel european. Aceste ajustări datorate contextului european sunt recomandate în raportul privind NSFR elaborat de ABE și se referă, în principal, la tratamentele specifice pentru i) modelele de tip *pass-through*, în general, și emisiunea de obligațiuni garantate, în special; ii) activitățile de finanțare a comerțului; iii) economiile reglementate centralizate; iv) împrumuturile garantate pentru bunuri imobile locative și v) cooperativele de credit. Aceste tratamente specifice propuse reflectă, în mare măsură, tratamentul preferențial acordat acestor activități în cadrul european privind LCR față de cadrul Basel privind LCR. Dat fiind că NSFR completează LCR, ar trebui să se asigure cu adevărat coerența între cei doi indicatori în ceea ce privește definiția și calibrarea acestora. Acest lucru este valabil, în special, pentru factorii finanțării stabile obligatorii care se aplică activelor lichide cu un nivel ridicat de calitate din cadrul LCR pentru calcularea NSFR, care trebuie să reflecte definițiile și marjele de ajustare aplicabile în cadrul european privind LCR, indiferent de conformitatea cu cerințele generale și operaționale stabilite pentru calcularea LCR care nu sunt adecvate pentru orizontul de un an utilizat pentru calcularea NSFR.

(40) Dincolo de particularitățile europene, tratamentul strict aplicat tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate în cadrul Basel privind NSFR ar putea avea un impact important asupra activităților cu instrumente financiare derivate ale instituțiilor și, prin urmare, asupra piețelor financiare europene și asupra accesului utilizatorilor finali la anumite operațiuni. Tranzacțiile cu instrumente financiare derivate și unele tranzacții interdependente, inclusiv activitățile de compensare, ar putea fi afectate în mod nejustificat și disproporționat de introducerea NSFR din cadrul Basel dacă nu au făcut obiectul unor consultări publice și al unor studii cantitative de impact aprofundate. Cerința suplimentară de a deține finanțare stabilă de 20 % din datoriile derivate brute este considerată pe scară foarte largă drept o măsură aproximativă care supraestimează riscurile de finanțare suplimentare legate de potențiala creștere a datoriilor derivate într-un orizont de timp de un an. Prin urmare, pare rezonabil să se adopte o măsură alternativă mai sensibilă la risc care să nu afecteze buna funcționare a piețelor financiare europene și punerea la dispoziția instituțiilor și a utilizatorilor finali, inclusiv a societăților, a unor instrumente de acoperire a riscurilor, pentru a asigura finanțarea acestora ca obiectiv al uniunii piețelor de capital.

Pentru tranzacțiile cu instrumente financiare derivate în afara marjei, ale căror riscuri de finanțare viitoare depind de unele evenimente neprevăzute, cum ar fi evenimentele legate de rating care declanșează depunerea de garanții reale, și care sunt cel mai bine aproximate la valoarea lor de piață care ar reprezenta cuantumul finanțării obligatorii în cazul producerii unui astfel de eveniment, datoriilor derivate brute ar trebui să li se aplice un factor de finanțare stabilă obligatorie („RSF”) de 10 %. Factorul RSF de 20 % pare să fie prea prudent. Pentru tranzacțiile cu instrumente financiare derivate în

marjă, se introduce pentru instituțiile care utilizează SA-CCR opțiunea fie de a aplica factorul RSF de 20 % conform standardului Basel, fie de a utiliza expunerea viitoare potențială („PFE” - *potential future exposure*), calculată conform SA-CCR. Instituțiile care nu utilizează SA-CCR au portofolii foarte reduse de instrumente financiare derivate și ar trebui să fie scutite de această cerință. Această abordare este mai sensibilă la risc și, dat fiind că este destinată riscului de credit al contrapărții și calculării indicatorului efectului de levier, utilizarea acesteia nu ar trebui să constituie o sarcină suplimentară pentru instituții.

(41) Asimetria din cadrul Basel în ceea ce privește tratamentul aplicat finanțării pe termen scurt, cum ar fi acordurile repo (finanțare stabilă nerecunoscută), și cel aplicat creditării pe termen scurt, cum ar fi tranzacțiile de reverse repo [finanțare stabilă obligatorie - 10 % dacă tranzacția este garantată cu active lichide cu un nivel ridicat de calitate (HQLA) de nivel 1, astfel cum sunt definite în LCR, și 15 % pentru alte tranzacții] cu clienți financiari vizează descurajarea numeroaselor legături de finanțare pe termen scurt dintre clienții financiari, care sunt o sursă de interconectare și îngreunează rezoluția unei instituții fără generarea unui risc de contagiune pentru restul sistemului financiar în caz de faliment. Cu toate acestea, calibrarea asimetriei este excesiv de prudentă și ar putea afecta lichiditatea titlurilor de valoare utilizate de obicei drept garanții reale în tranzacțiile pe termen scurt, în special a obligațiunilor suverane, întrucât instituțiile vor reduce probabil volumul operațiunilor lor pe piețele repo. Acest lucru ar putea submina, de asemenea, activitățile de formare a pieței, întrucât piețele repo facilitează gestionarea stocurilor necesare, ceea ce contravine obiectivelor uniunii piețelor de capital. În plus, s-ar îngreuna transformarea acestor titluri de valoare în numerar în mod rapid și la un preț bun, ceea ce ar putea pune în pericol eficacitatea LCR, care se bazează pe principiul dispunerii de o rezervă de active lichide care pot fi ușor convertite în numerar în cazul unei crize de lichiditate. În cele din urmă, calibrarea acestei asimetrii ar putea afecta lichiditatea piețelor de finanțare interbancară, în special în scopul gestionării lichidităților, deoarece va deveni mai costisitor pentru bănci să își acorde reciproc împrumuturi pe termen scurt. Tratamentul asimetric ar trebui menținut, dar factorii RSF ar trebui reduși la 5 % și, respectiv, la 10 % (în loc de 10 % și , respectiv, 15 %).

(42) Pe lângă recalibrarea factorului RSF din cadrul Basel care se aplică tranzacțiilor reverse repo pe termen scurt cu clienți financiari care sunt garantate cu obligațiuni suverane (5 % în loc de 10 %), s-au dovedit a fi necesare și alte ajustări pentru a se asigura că introducerea NSFR nu afectează lichiditatea piețelor obligațiunilor suverane. Factorul RSF de 5 % din cadrul Basel care se aplică HQLA de nivel 1, inclusiv obligațiunilor suverane, implică faptul că instituțiile ar trebui să dețină acest procent de finanțare negarantată pe termen lung disponibilă imediat indiferent de intervalul de timp pentru care preconizează că vor deține aceste obligațiuni suverane. Acest lucru ar putea stimula și mai mult instituțiile să depună numerar la băncile centrale, mai degrabă decât să acționeze ca dealeri primari și să furnizeze lichidități pe piețele obligațiunilor suverane. În plus, acest factor nu este conform cu LCR care recunoaște lichiditatea deplină a acestor active, chiar și în perioade de criză gravă de lichiditate (marjă de ajustare de 0 %). Prin urmare, factorul RSF pentru HQLA de nivel 1, astfel cum sunt definite în LCR la nivelul UE, excluzând obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, ar trebui redus de la 5 % la 0 %.

(43) În plus, toate HQLA de nivel 1, astfel cum sunt definite în LCR la nivelul UE, excluzând obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, care sunt primite ca marje de variație în contracte derivate ar trebui să compenseze activele derivate, însă, conform standardului de la Basel, numai numerarul care respectă condițiile din cadrul privind efectul de levier este acceptat pentru compensarea activelor derivate. Această recunoaștere mai largă a activelor primite ca marje de variație va contribui la lichiditatea piețelor obligațiunilor suverane, va evita penalizarea utilizatorilor finali care dețin volume mari de obligațiuni suverane, dar puțin numerar (cum ar fi fondurile de pensii) și va preveni crearea de presiuni suplimentare asupra cererii de numerar pe piețele repo.

(44) NSFR ar trebui să se aplice instituțiilor atât pe bază individuală, cât și pe bază consolidată, cu excepția cazului în care autoritățile competente acordă o derogare de la aplicarea NSFR pe bază individuală. Acest lucru se suprapune cu domeniul de aplicare al LCR, față de care NSFR este complementar. În cazul în care nu s-a acordat o derogare de la aplicarea NSFR la nivel individual, pentru tranzacțiile dintre două instituții care aparțin aceluiași grup sau aceluiași sistem instituțional de protecție ar trebui, în principiu, să se aplice factori simetrici de finanțare stabilă disponibilă și obligatorie, astfel încât să se evite o pierdere de finanțare în cadrul pieței interne și să nu se împiedice gestionarea eficace a lichidității în grupurile europene în care lichiditățile sunt gestionate la nivel central. Astfel de tratamente preferențiale simetrice ar trebui să fie acorde numai tranzacțiilor intragrup pentru care există toate măsurile de protecție necesare, pe baza unor criterii suplimentare pentru tranzacțiile transfrontaliere, și numai cu aprobarea prealabilă a autorităților competente implicate, deoarece nu se poate presupune că instituțiile care întâmpină dificultăți în a-și onora obligațiile de plată vor primi întotdeauna sprijin financiar din partea altor întreprinderi care aparțin aceluiași grup sau aceluiași sistem instituțional de protecție.

(45) Consolidarea filialelor din țări terțe ar trebui să țină seama în mod corespunzător de cerințele de finanțare stabilă aplicabile în aceste țări. În consecință, normele de consolidare din Uniune nu ar trebui să introducă pentru finanțarea stabilă disponibilă și pentru cea obligatorie în filialele din țări terțe un tratament mai favorabil decât cel care este prevăzut în temeiul legislației naționale din țările terțe respective.

(46) În conformitate cu articolul 508 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, Comisia trebuie să prezinte un raport privind un regim corespunzător pentru supravegherea prudențială a firmelor de investiții și să înainteze, dacă este cazul, o propunere legislativă. Până când începe să se aplice dispoziția respectivă, firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică, ar trebui să facă în continuare obiectul legislației naționale a statelor membre în ceea ce privește cerința de finanțare netă stabilă. Cu toate acestea, firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică, ar trebui să facă obiectul NSFR prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe bază consolidată, atunci când fac parte din grupuri bancare, pentru a permite calcularea corespunzătoare a NSFR la nivel consolidat.

(47) Instituțiile ar trebui să aibă obligația de a raporta autorităților lor competente, în moneda de raportare, NSFR detaliat obligatoriu pentru toate elementele și separat pentru elementele denominate în fiecare monedă semnificativă, pentru a se asigura o

monitorizare adecvată a eventualelor neconcordanțe de monede. NSFR nu ar trebui să impună instituțiilor nicio cerință de dublă raportare și nici cerințe de raportare care nu sunt conforme cu normele în vigoare, iar instituțiilor ar trebui să li se acorde suficient timp pentru a se pregăti în vederea intrării în vigoare a noilor cerințe de raportare.

(48) Având în vedere că furnizarea de informații pertinente și comparabile către piață cu privire la indicatorii comuni de risc cheie ai instituțiilor reprezintă un principiu fundamental al unui sistem bancar solid, este esențial să se reducă asimetria informațiilor cât mai mult posibil și să se faciliteze compararea profilurilor de risc ale instituțiilor de credit în cadrul aceleiași jurisdicții și între jurisdicții diferite. Comitetul de la Basel pentru supraveghere bancară (BCBS) a publicat, în ianuarie 2015, standardele revizuite privind publicarea informațiilor din cadrul pilonului 3 pentru a îmbunătăți comparabilitatea, calitatea și coerența informațiilor de reglementare publicate de instituții către piață. Prin urmare, este oportun să se modifice actualele cerințe privind publicarea informaților pentru a pune în aplicare aceste noi standarde internaționale.

(49) Respondenții la cererea de contribuții organizată de Comisie referitor la cadrul de reglementare al UE pentru serviciile financiare au considerat că actualele cerințe de publicare a informațiilor sunt disproporționate și împovărătoare pentru instituțiile mai mici. Fără a aduce atingere alinierii mai strânse a publicării de informații la standardele internaționale, instituțiile mai mici și mai puțin complexe ar trebui să aibă obligația de a publica informații mai puțin frecvent și la un nivel de detaliu mai redus decât instituțiile mai mari, ceea ce ar reduce sarcina administrativă la care sunt supuse.

(50) Ar trebui aduse unele clarificări în ceea ce privește publicarea informațiilor privind remunerația. Mai mult, instituțiile care beneficiază de o derogare de la anumite norme privind remunerația ar trebui să aibă obligația de a publica informații privind o astfel de derogare.

(51) Aplicarea măsurii privind constituirea de provizioane pentru pierderile din credit preconizate, introdusă de standardul internațional de contabilitate revizuit privind instrumentele financiare - „IFRS 9”, ar putea duce la o creștere bruscă semnificativă a indicatorilor de capital ai instituțiilor. Deși discuțiile privind tratamentul prudențial adecvat al impactului creșterii pierderilor din credit preconizate sunt în curs și pentru a preveni un efect negativ nejustificat asupra acordării de credite de către instituțiile de credit, constituirea de provizioane suplimentare pentru riscul de credit prevăzută în IFRS 9 ar trebui să fie introdusă treptat.

(52) Întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile) reprezintă unul dintre pilonii economiei Uniunii, întrucât joacă un rol fundamental în asigurarea creșterii economice și crearea de locuri de muncă. Dat fiind că IMM-urile prezintă riscuri sistemice mai reduse în comparație cu societățile mai mari, cerințele de capital pentru expunerile față de IMM-uri ar trebui să fie mai reduse decât cele pentru societățile de mari dimensiuni pentru a se asigura finanțarea bancară optimă a IMM-urilor. În prezent, expunerile față de IMM-uri în valoare de până la 1,5 milioane EUR fac obiectul unei reduceri cu 23,81 % a cuantumului ponderat la risc al expunerii. Având în vedere că pragul de 1,5 milioane EUR aplicat unei expuneri față de un IMM nu indică o schimbare a gradului de risc al

IMM-ului, reducerea cerințelor de capital ar trebui extinsă la expunerile față de IMM-uri care depășesc pragul de 1,5 milioane EUR și ar trebui să se aplice, pentru partea care depășește acest prag, o reducere de 15 % a cuantumului ponderat la risc al expunerii.

(53) Investițiile în infrastructură sunt esențiale pentru consolidarea competitivității Europei și pentru stimularea creării de locuri de muncă. Redresarea și creșterea viitoare a economiei Uniunii depind în mare măsură de disponibilitatea capitalului pentru investiții strategice de importanță europeană în infrastructură, în special în rețelele de bandă largă și de energie, în infrastructura de transport, mai ales în centrele industriale, în educație, cercetare și inovare, precum și în energia din surse regenerabile și în eficiența energetică. Planul de investiții pentru Europa urmărește să promoveze finanțări suplimentare pentru proiectele de infrastructură viabile, printre altele, prin mobilizarea unor surse suplimentare de finanțare privată. Pentru mai mulți investitori potențiali, principala preocupare o reprezintă lipsa percepută de proiecte viabile și capacitatea limitată de a evalua riscurile în mod corespunzător din cauza complexității intrinseci a acestora.

(54) Prin urmare, pentru a încuraja investițiile private în proiecte de infrastructură, este esențial să se stabilească un mediu de reglementare care să fie în măsură să promoveze proiectele de infrastructură de înaltă calitate și să reducă riscurile pentru investitori. În special, ar trebui reduse cerințele de capital pentru expunerile la proiecte de infrastructură, cu condiția ca acestea să respecte o serie de criterii care să le poată reduce profilul de risc și să le îmbunătățească previzibilitatea fluxurilor de numerar. Comisia ar trebui să revizuiască această dispoziție la [trei ani de la data intrării în vigoare], pentru a evalua a) impactul acesteia asupra volumului investițiilor în infrastructură realizate de instituții și calitatea investițiilor din perspectiva obiectivelor UE de a evolua către o economie circulară, cu emisii scăzute de dioxid de carbon și rezistentă la schimbările climatice și b) caracterul adecvat al acesteia din punct de vedere prudențial. Comisia ar trebui să analizeze, de asemenea, dacă domeniul de aplicare ar trebui extins la investițiile în infrastructură realizate de societăți.

(55) Articolul 508 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului[2] prevede obligația Comisiei de a transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind regimul corespunzător pentru supravegherea prudențială a firmelor de investiții și a firmelor menționate la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 literele (b) și (c) din regulamentul menționat, care să fie urmat, dacă este cazul, de o propunere legislativă. Propunerea legislativă poate introduce noi cerințe pentru aceste firme. Pentru a se asigura proporționalitatea și a se evita modificările inutile și repetate ale reglementărilor, firmele de investiții care nu sunt sistemice ar trebui, așadar, să fie excluse de la obligația respectării noilor dispoziții de modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013. Cu toate acestea, firmele de investiții care prezintă același risc sistemic ca instituțiile de credit ar trebui să facă obiectul acelorași cerințe ca cele care se aplică instituțiilor de credit.

(56) Având în vedere consolidarea supravegherii la nivel de grup generată de consolidarea cadrului de reglementare prudențial și de instituirea uniunii bancare, este de dorit ca instituțiile să beneficieze și mai mult de avantajele pieței unice, inclusiv pentru

asigurarea unei gestionări eficiente a resurselor de capital și de lichiditate în cadrul grupului. Prin urmare, grupurile transfrontaliere ar trebui să poată beneficia de o derogare de la aplicarea cerințelor la nivel individual pentru filiale sau pentru instituțiile-mamă, cu condiția să existe garanții adecvate care să asigure că entitățile care fac obiectul derogării vor avea la dispoziție capital și lichidități suficiente. În cazul în care sunt îndeplinite toate garanțiile, autoritatea competentă va avea responsabilitatea de a decide dacă acordă sau nu astfel de derogări. Deciziile autorităților competente ar trebui să fie justificate în mod corespunzător.

(57) Pentru a facilita respectarea de către instituții a normelor prevăzute în prezentul regulament și în Directiva 36/2013/UE, precum și a standardelor tehnice de reglementare, a standardelor tehnice de punere în aplicare, a ghidurilor și a modelelor adoptate pentru punerea în aplicare a acestor norme, ABE ar trebui să dezvolte un instrument informatic care să ghideze instituțiile în vederea identificării dispozițiilor, standardelor și modelelor relevante în funcție de dimensiunea lor și de modelul lor de afaceri.

(58) Pentru a facilita comparabilitatea informațiilor publicate, ar trebui să i se confere ABE mandatul de a elabora modele standardizate de publicare a informațiilor care să acopere toate cerințele semnificative în materie de publicare a informațiilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului. La elaborarea acestor standarde, ABE ar trebui să ia în considerare dimensiunea și complexitatea instituțiilor, precum și natura și nivelul de risc al activităților lor.

(59) Pentru a se asigura o definire adecvată a anumitor dispoziții tehnice specifice ale Regulamentului (UE) nr. 573/2013 și pentru a se lua în considerare eventualele evoluții de la nivel internațional, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește lista de produse sau servicii ale căror active și pasive pot fi considerate interdependente și în ceea ce privește definirea tratamentului aplicat pentru calcularea NSFR instrumentelor financiare derivate, tranzacțiilor de creditare garantată și operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital, precum și tranzacțiilor negarantate de mai puțin de șase luni cu clienți financiari.

(60) Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de ABE în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață aferent pozițiilor din afara portofoliului de tranzacționare, instrumentele expuse la riscuri reziduale, calculele aferente trecerii bruște în starea de nerambursare, aprobarea de a utiliza modele interne pentru riscul de piață, testarea *ex post* a modelelor interne, atribuirea profitului și a pierderii, factorii de risc nemodelabili și riscul de nerambursare în abordarea bazată pe modele interne pentru riscul de piață, prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia și ABE ar trebui să se asigure că standardele și cerințele respective pot fi aplicate de către toate instituțiile vizate într-o manieră proporțională cu natura, amploarea și complexitatea instituțiilor respective și a activităților acestora.

(61) În scopul aplicării normelor privind expunerile mari, Comisia ar trebui să precizeze, prin adoptarea de acte legislative în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, circumstanțele în care sunt îndeplinite condițiile pentru existența unui grup de clienți aflați în legătură și modul de calculare a valorii expunerilor rezultate din contractele menționate în anexa II și din contractele derivate de credit care nu sunt încheiate direct cu un client, dar care stau la baza unui instrument de datorie sau de capital emis de respectivul client, precum și cazurile și termenul-limită în care autoritățile competente ar putea permite depășirea limitei expunerii. De asemenea, Comisia ar trebui să emită standarde tehnice de reglementare care să specifice formatul și frecvența raportării privind expunerile mari, precum și criteriile pentru identificarea instituțiilor financiare din sectorul bancar paralel la care se referă obligațiile de raportare privind expunerile mari.

(62) În ceea ce privește riscul de credit al contrapărții, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește definirea aspectelor legate determinantul de risc semnificativ al tranzacțiilor, delta de supraveghere și majorarea aferentă categoriei de risc de marfă.

(63) Înainte de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, este deosebit de important ca, pe durata activității de pregătire a actelor respective, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, care să fie efectuate în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016. În special, pentru a asigura o participare egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul trebuie să primească toate documentele în același timp ca și experții statelor membre, iar experții acestor instituții trebuie să aibă acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei responsabile de pregătirea actelor delegate.

(64) Pentru a reacționa mai eficient la evoluțiile în timp ale standardelor privind publicarea informațiilor de la nivel internațional și de la nivelul Uniunii, Comisia ar trebui să aibă competența de a modifica cerințele privind publicarea informațiilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 prin intermediul unui act delegat.

(65) ABE ar trebui să raporteze situațiile în care proporționalitatea pachetului de raportare în scopuri de supraveghere la nivelul Uniunii ar putea fi îmbunătățită în ceea ce privește domeniul de aplicare, nivelul de detaliu sau frecvența.

(66) În scopul aplicării cerințelor de fonduri proprii pentru expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-uri, Comisia ar trebui să precizeze, prin adoptarea unui standard tehnic de reglementare, modul în care instituțiile trebuie să calculeze cuantumul ponderat la risc al expunerii în conformitate cu abordarea pe bază de mandat în cazul în care oricare dintre datele de intrare necesare pentru efectuarea acestui calcul este indisponibilă.

(67) Întrucât obiectivele prezentului regulament, și anume consolidarea și rafinarea legislației existente a Uniunii care asigură aplicarea de norme prudențiale uniforme

instituțiilor de credit și firmelor de investiții din întreaga Uniune, nu pot fi realizate în mod suficient de statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele lor, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la același articol, dispozițiile prezentului regulament nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(68) Având în vedere modificările tratamentului aplicat expunerilor la CPCC, în special ale tratamentului aplicat contribuțiilor instituțiilor la fondurile de garantare ale CPCC, ar trebui modificate, de asemenea, dispozițiile relevante ale Regulamentului (UE) nr. 648/2012 care au fost introduse în regulamentul menționat prin Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care prezintă calcularea capitalului ipotetic al CPC, care este apoi utilizat de instituții pentru a-și calcula cerințele de fonduri proprii.

(69) Anumite dispoziții referitoare la noile cerințe privind fondurile proprii și pasivele eligibile care pun în aplicare standardul TLAC ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2019, astfel cum s-a convenit la nivel internațional.

(70) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se modifică după cum urmează:

(1) Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1
Domeniu de aplicare

Prezentul regulament stabilește reguli uniforme privind cerințele prudențiale generale pe care trebuie să le îndeplinească instituțiile, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte supravegheate în temeiul Directivei 2013/36/UE, în ceea ce privește următoarele elemente:

(a) cerințe de fonduri proprii referitoare la elemente în întregime cuantificabile, uniforme și standardizate ale riscului de credit, riscului de piață, riscului operațional și riscului de decontare;

(b) cerințe de limitare a expunerilor mari;

(c) cerințe de lichiditate referitoare la elemente în întregime cuantificabile, uniforme și standardizate ale riscului de lichiditate;

(d) cerințe de raportare referitoare la literele (a), (b) și (c) și referitoare la efectul de levier;

(e) cerințe referitoare la publicarea informațiilor.

Prezentul regulament stabilește reguli uniforme referitoare la cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile pe care trebuie să le îndeplinească entitățile supuse rezoluției care sunt instituții de importanță sistemică globală (G-SII) sau care fac parte din G-SII și filialele semnificative ale G-SII din afara UE.

Prezentul regulament nu reglementează cerințele de publicare pentru autoritățile competente în domeniul reglementării și al supravegherii prudențiale a instituțiilor, așa cum sunt prevăzute de Directiva 2013/36/UE."

(2) Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 2
Competențe de supraveghere

1. Pentru a asigura conformitatea cu prezentul regulament, autoritățile competente dețin competențele și urmează procedurile prevăzute de Directiva 2013/36/UE și de prezentul regulament.
2. Pentru a asigura conformitatea cu prezentul regulament, autoritățile de rezoluție dețin competențele și urmează procedurile prevăzute de Directiva 2014/59/UE și de prezentul regulament.
3. Pentru a asigura conformitatea cu cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție cooperează între ele."

(3) Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), punctul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„7. «organism de plasament colectiv» sau «OPC» înseamnă un OPCVM, astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului[23] sau un FIA, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului[24];";

(b) la alineatul (1), punctul 20 se înlocuiește cu următorul text:

„20. «societate financiară holding» înseamnă o instituție financiară ale cărei filiale sunt în exclusivitate sau în principal instituții sau instituții financiare și care nu este o societate financiară holding mixtă.

Filialele unei instituții financiare sunt în principal instituții sau instituții financiare dacă cel puțin una dintre acestea este o instituție și dacă un procent mai mare de

[23] Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

[24] Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

50 % din capitalul social, activele consolidate, veniturile și personalul instituției financiare sau un alt indicator considerat relevant de către autoritatea competentă este asociat filialelor care sunt instituții sau instituții financiare.”;

(c) la alineatul (1), punctul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„26. «instituție financiară» înseamnă o întreprindere, alta decât o instituție sau decât un holding pur industrial, a cărei activitate principală constă în dobândirea de deținere sau în desfășurarea uneia sau mai multor activități menționate la punctele 2-12 și la punctul 15 din anexa I la Directiva 2013/36/UE, inclusiv o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o instituție de plată în sensul Directivei 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului[25] și o societate de administrare a activelor, dar cu excluderea societăților holding de asigurare și a societăților holding de asigurare cu activitate mixtă, astfel cum sunt definite la articolul 212 alineatul (1) literele (f) și, respectiv, (g) din Directiva 2009/138/CE;”;

(d) la alineatul (1) punctul 39 se adaugă următorul paragraf:

„Două sau mai multe persoane fizice sau juridice care îndeplinesc condițiile stabilite la litera (a) sau (b) ca urmare a expunerii directe la aceeași CPC pentru activități de compensare nu sunt considerate ca formând un grup de clienți aflați în legătură.”;

(e) la alineatul (1) punctul 71, teza introductivă de la litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) în sensul articolului 97 înseamnă suma următoarelor elemente:”;

(f) la alineatul (1) punctul 72, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) este o piață reglementată sau o piață dintr-o țară terță considerată a fi echivalentă cu o piață reglementată în conformitate cu procedura stabilită la articolul 25 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2014/65/UE;”;

(g) la alineatul (1), punctul 86 se înlocuiește cu următorul text:

„86. «portofoliu de tranzacționare» înseamnă toate pozițiile pe instrumente financiare și pe mărfuri deținute de o instituție, fie cu intenția tranzacționării, fie cu scopul de a acoperi pozițiile deținute cu intenția tranzacționării sau pozițiile menționate la articolul 104 alineatul (2), cu excepția pozițiilor menționate la articolul 104 alineatul (3);”.

(h) la alineatul (1), punctul 91 se înlocuiește cu următorul text:

„91. «expunere din tranzacții» înseamnă o expunere curentă incluzând o marjă de variație datorată membrului compensator, dar încă neprimită, și orice expunere

[25] Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE (JO L 319, 5.12.2007, p. 1).

viitoare potențială a unui membru compensator sau a unui client la o CPC care rezultă din contractele și tranzacțiile enumerate la articolul 301 alineatul (1) literele (a), (b) și (c), precum și marja inițială;”.

(i) la alineatul (1), punctul 96 se înlocuiește cu următorul text:

„96. «acoperire internă» înseamnă o poziție care compensează în mod semnificativ elementele de risc componente între o poziție din portofoliul de tranzacționare și una sau mai multe poziții din afara portofoliului de tranzacționare sau între două birouri de tranzacționare;”.

(j) la alineatul (1), se adaugă următoarele puncte:

„129. «autoritate de rezoluție» înseamnă o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/59/UE;

130. «entitate supusă rezoluției» înseamnă o entitate supusă rezoluției, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 83a din Directiva 2014/59/UE;

131. «grup supus rezoluției» înseamnă un grup supus rezoluției, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 83b din Directiva 2014/59/UE;

132. «instituție de importanță sistemică globală» (G-SII) înseamnă o G-SII care a fost identificată în conformitate cu articolul 131 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/36/UE;

133. «instituție de importanță sistemică globală din afara UE» (G-SII din afara UE) înseamnă grupuri bancare sau bănci de importanță sistemică globală (G-SIB) care nu sunt G-SII și care sunt incluse în lista G-SIB publicată de Consiliul pentru Stabilitate Financiară, astfel cum este actualizată periodic;

134. «filială semnificativă» înseamnă o filială care îndeplinește pe bază individuală sau consolidată oricare dintre următoarele condiții:

(a) filiala deține peste 5 % din activele ponderate la risc pe bază consolidată ale întreprinderii-mamă inițiale;

(b) filiala generează peste 5 % din veniturile totale din exploatare ale întreprinderii-mamă inițiale;

(c) indicatorul de măsurare a expunerii totale pentru calcularea efectului de levier al filialei reprezintă peste 5 % din indicatorul de măsurare a expunerii pentru calcularea efectului de levier pe bază consolidată al întreprinderii-mamă inițiale;

135. «entitate G-SII» înseamnă o entitate care are personalitate juridică și care este o G-SII sau care face parte dintr-o G-SII sau dintr-o G-SII din afara UE;

136. «instrument de recapitalizare internă» înseamnă un instrument de recapitalizare

internă, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 57 din Directiva 2014/59/UE;

137. «grup» înseamnă un grup de întreprinderi dintre care cel puțin una este o instituție și care este compus dintr-o întreprindere-mamă și filialele acesteia sau din întreprinderi legate între ele printr-o relație prevăzută la articolul 22 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului[26];

138. «operațiune de finanțare prin instrumente financiare» sau «SFT» înseamnă o tranzacție de răscumpărare, o tranzacție de dare sau luare cu împrumut de titluri de valoare sau mărfuri sau o tranzacție de creditare în marjă;

139. «firmă de investiții sistemică» înseamnă o firmă de investiții care a fost identificată ca fiind o G-SII sau o O-SII în conformitate cu articolul 131 alineatul (1), (2) sau (3) din Directiva 2013/36/UE;

140. «marjă inițială» sau «IM» înseamnă orice garanție reală, alta decât marja de variație, colectată de la o entitate sau furnizată unei entități pentru a acoperi expunerea curentă și expunerea viitoare potențială a unei tranzacții sau a unui portofoliu de tranzacții în perioada de timp necesară pentru lichidarea tranzacțiilor respective sau pentru reacoperirea riscurilor de piață aferente acestora, ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor de plată de către contrapartea la tranzacție sau la portofoliul de tranzacții;

141. «risc de piață» înseamnă riscul de pierderi rezultate din variațiile prețurilor de piață;

142. «risc valutar» înseamnă riscul de pierderi rezultate din variațiile cursurilor de schimb valutar;

143. «risc de marfă» înseamnă riscul de pierderi rezultate din variațiile prețurilor mărfurilor;

144. «birou de tranzacționare» înseamnă un grup de dealeri clar identificat care este creat de instituție pentru a gestiona împreună un portofoliu de poziții din portofoliul de tranzacționare în conformitate cu o strategie de afaceri bine definită și coerentă și care își desfășoară activitatea sub aceeași structură de gestionare a riscurilor.”.

(k) se adaugă următorul alineat (4):

„4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze circumstanțele în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la punctul 39 primul paragraf litera (a) sau (b).

[26] Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la [un an de la data intrării în vigoare a regulamentului].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”.

(4) Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„Instituțiile respectă obligațiile stabilite în părțile a doua-a cincea, în partea a șaptea și în partea a opta pe bază individuală.”;

(b) Se introduce următorul alineat (1a):

„1a. Prin derogare de la alineatul (1), numai instituțiile identificate drept entități supuse rezoluției care sunt în același timp G-SII sau fac parte dintr-o G-SII și care nu au filiale trebuie să respecte cerințele prevăzute la articolul 92a pe bază individuală.

Numai filialele semnificative ale unei G-SII din afara UE care nu sunt filiale ale unei instituții-mamă din UE, care nu sunt entități supuse rezoluției și care nu au filiale trebuie să respecte articolul 92b pe bază individuală.”.

(5) La articolul 7, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„1. Autoritățile competente pot să acorde derogări de la aplicarea articolului 6 alineatul (1) oricărei filiale, atunci când atât filiala, cât și întreprinderea-mamă își au sediul social în același stat membru, iar filiala este inclusă în supravegherea pe bază consolidată a întreprinderii-mamă, care este o instituție, o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă, și dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare pentru a se garanta că fondurile proprii sunt distribuite adecvat între întreprinderea-mamă și filiala sa:

(a) nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau preconizat, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către întreprinderea-mamă către filiala sa;

(b) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind administrarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt neglijabile;

(c) procedurile de evaluare, măsurare și control al riscurilor aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;

(d) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor din capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.

2. După consultarea supraveghetorului consolidant, autoritatea competentă poate acorda o derogare de la aplicarea articolului 6 alineatul (1) unei filiale care își are sediul social situat într-un alt stat membru decât sediul social al întreprinderii sale mamă și care este inclusă în supravegherea pe bază consolidată a întreprinderii-mamă, care este o instituție, o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(d);

(b) instituția acordă filialei sale o garanție care îndeplinește, în orice moment, următoarele condiții:

(i) garanția este acordată la un cuantum cel puțin echivalent cu cuantumul aferent cerinței de fonduri proprii aplicabile filialei care face obiectul derogării;

(ii) garanția este activată atunci când filiala este în incapacitatea de a-și achita datoriile sau alte obligații la scadență sau atunci când s-a efectuat constatarea în conformitate cu articolul 59 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește filiala, luându-se în considerare evenimentul care survine mai întâi;

(iii) garanția este acoperită integral cu garanții reale pentru cel puțin 50 % din cuantum printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului[27];

(iv) garanția și contractul de garanție financiară sunt reglementate de legislația statului membru în care filiala își are sediul social, cu excepția cazului în care se prevede altfel de către autoritatea competentă a filialei;

(v) garanțiile reale care acoperă garanția sunt garanții reale eligibile, astfel cum sunt menționate la articolul 197, care, după aplicarea unor marje de ajustare suficient de prudente, sunt suficiente pentru a acoperi integral cuantumul menționat la punctul (iii);

(vi) garanțiile reale care acoperă garanția sunt negrevate de sarcini și nu sunt folosite ca garanții reale pentru acoperirea niciunei alte garanții;

(vii) nu există obstacole juridice, de reglementare și operaționale în calea transferului de garanții reale de la întreprinderea-mamă către filiala în cauză.”.

(6) Articolul 8 se înlocuiește cu următorul text:

[27] Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

„Articolul 8
Derogare de la aplicarea cerințelor de lichiditate pe bază individuală

1. Autoritățile competente pot acorda o derogare totală sau parțială de la aplicarea părții a șasea unei instituții și tuturor sau unora dintre filialele sale cu sediul social situat în același stat membru în care instituția își are sediul social și le pot supraveghea ca pe un subgrup unic de lichiditate dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

   (a) instituția-mamă, pe bază consolidată, sau o filială, pe bază subconsolidată, respectă partea a șasea;

   (b) instituția-mamă, pe bază consolidată, sau filiala, pe bază subconsolidată, monitorizează în permanență pozițiile de lichiditate ale tuturor instituțiilor din cadrul subgrupului de lichiditate care fac obiectul derogării în conformitate cu prezentul alineat și asigură un nivel suficient de lichiditate pentru toate instituțiile respective;

   (c) instituțiile din cadrul subgrupului de lichiditate au încheiat contracte - considerate satisfăcătoare de autoritățile competente - care prevăd libera circulație a fondurilor între ele pentru a le permite să își îndeplinească obligațiile individuale și comune pe măsură ce devin scadente;

   (d) nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau preconizat, în calea respectării contractelor menționate la litera (c).

2. Autoritățile competente pot acorda o derogare totală sau parțială de la aplicarea părții a șasea unei instituții și tuturor sau unora dintre filialele sale cu sediul social situat în alte state membre decât cel în care instituția își are sediul social și le pot supraveghea ca pe un subgrup unic de lichiditate numai după îndeplinirea procedurii prevăzute la articolul 21 și numai în cazul instituțiilor ale căror autorități competente convin cu privire la următoarele elemente:

   (a) evaluarea de către acestea a conformității cu condițiile menționate la alineatul (1);

   (b) evaluarea de către acestea a conformității organizării și a tratării riscului de lichiditate cu criteriile prevăzute la articolul 86 din Directiva 2013/36/UE în cadrul subgrupului unic de lichiditate;

   (c) repartizarea cuantumurilor, amplasarea și proprietatea asupra activelor lichide obligatorii care trebuie deținute în cadrul subgrupului unic de lichiditate;

   (d) stabilirea cuantumurilor minime ale activelor lichide care trebuie deținute de către instituțiile cărora li se acordă o derogare de la aplicarea părții a șasea;

   (e) necesitatea unor parametri mai stricți decât cei prevăzuți în partea a șasea;

   (f) schimbul nerestricționat de informații complete între autoritățile competente;

(g) o înțelegere deplină a implicațiilor unei astfel de derogări.

3. O autoritate care este competentă pentru supravegherea pe bază individuală a unei instituții și a tuturor sau a unora dintre filialele sale cu sediul social situat în alte state membre decât cel în care instituția își are sediul social poate acorda o derogare totală sau parțială de la aplicarea părții a șasea instituției respective și tuturor sau unora dintre filialele sale și le poate supraveghea ca pe un subgrup unic de lichiditate dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) condițiile menționate la alineatul (1) și la alineatul (2) litera (b);

(b) instituția-mamă, pe bază consolidată, sau o filială, pe bază subconsolidată, acordă instituției sau grupului de instituții cu sediul social situat într-un alt stat membru o garanție care îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) garanția este acordată la un cuantum cel puțin echivalent cu cuantumul ieșirilor nete de lichidități care sunt substituite de garanție și care se calculează în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei[28] pe bază individuală pentru instituție sau pe bază subconsolidată pentru grupul de instituții care face obiectul derogării și care beneficiază de garanție, fără a se lua în considerare niciun tratament preferențial;

(ii) garanția este activată atunci când instituția sau grupul de instituții care face obiectul derogării și care beneficiază de garanție este în incapacitatea de a-și achita datoriile sau alte obligații la scadență sau atunci când s-a efectuat constatarea în conformitate cu articolul 59 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește instituția sau grupul de instituții care face obiectul derogării, luându-se în considerare evenimentul care survine mai întâi;

(iii) garanția este acoperită integral cu garanții reale printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE;

(iv) garanția și contractul de garanție financiară sunt reglementate de legislația statului membru în care este situat sediul social al instituției sau al grupului de instituții care face obiectul derogării și care beneficiază de garanție, cu excepția cazului în care se prevede altfel de către autoritatea competentă a instituțiilor respective;

(v) garanțiile reale care acoperă garanția sunt eligibile ca active lichide cu un nivel ridicat de calitate, astfel cum sunt definite la articolele 10-13 și la articolul 15 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei și

[28] Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate pentru instituțiile de credit (JO L 11, 17.1.2015, p. 1).

acoperă, după aplicarea marjelor de ajustare prevăzute în titlul II capitolul 2 din regulamentul menționat, cel puțin 50 % din cuantumul ieșirilor nete de lichidități calculat în conformitate cu regulamentul menționat pe bază individuală pentru instituție sau pe bază subconsolidată pentru grupul de instituții care face obiectul derogării și care beneficiază de garanție, fără a se lua în considerare niciun tratament preferențial;

(vi) garanțiile reale care acoperă garanția sunt negrevate de sarcini și nu sunt folosite ca garanții reale pentru acoperirea niciunei alte tranzacții;

(vii) nu există niciun impediment legal, de reglementare sau practic, actual sau preconizat, în calea transferului garanțiilor reale de la instituția care acordă garanția către instituția sau grupul de instituții care face obiectul derogării și care beneficiază de garanție.

4. Autoritățile competente pot să aplice alineatele (1), (2) și (3) și uneia sau unora dintre filialele unei societăți financiare holding sau ale unei societăți financiare holding mixte și pot supraveghea, ca pe un subgrup unic de lichiditate, fie societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă și filialele care fac obiectul unei derogări, fie numai filialele care fac obiectul unei derogări. Trimiterile la instituția-mamă de la alineatele (1), (2) și (3) trebuie înțelese ca vizând societatea financiară holding sau societatea financiară holding mixtă.

5. Autoritățile competente pot să aplice alineatele (1), (2) și (3) și instituțiilor care sunt membre ale aceluiași sistem instituțional de protecție menționat la articolul 113 alineatul (7), cu condiția ca acele instituții să îndeplinească toate condițiile prevăzute la respectivul articol, precum și altor instituții legate printr-o relație menționată la articolul 113 alineatul (6), cu condiția ca acele instituții să îndeplinească toate condițiile prevăzute la articolul respectiv. În acest caz, autoritățile competente stabilesc ca una dintre instituțiile care fac obiectul derogării să respecte dispozițiile din partea a șasea pe baza situației consolidate a tuturor instituțiilor din cadrul subgrupului unic de lichiditate.

6. În cazul în care s-a acordat o derogare în conformitate cu alineatele (1)-(5), autoritățile competente pot, de asemenea, să aplice articolul 86 din Directiva 2013/36/UE sau părți ale acestuia la nivelul subgrupului unic de lichiditate și să acorde o derogare de la aplicarea articolului 86 din Directiva 2013/36/UE sau a unor părți ale acestuia, pe bază individuală.

În cazul în care s-a acordat o derogare, în conformitate cu alineatele (1)-(5), pentru părțile din partea a șasea pentru care se aplică derogarea, autoritățile competente aplică obligațiile de raportare prevăzute la articolul 415 din prezentul regulament la nivelul subgrupului unic de lichiditate și acordă derogarea de la aplicarea

articolului 415 pe bază individuală.

7. În cazul în care nu se acordă o derogare în conformitate cu alineatele (1)-(5) instituțiilor cărora li s-a acordat anterior o derogare pe bază individuală, autoritățile competente țin seama de timpul necesar pentru ca instituțiile respective să se pregătească pentru aplicarea părții a șasea sau a unei părți din aceasta și prevăd o perioadă de tranziție corespunzătoare înainte de a aplica instituțiilor respective dispozițiile menționate.”.

(7) Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11
Tratamentul general

1. În scopul aplicării cerințelor din prezentul regulament pe bază consolidată, termenii „instituții”, „instituții-mamă dintr-un stat membru”, „instituție-mamă din UE” și „întreprindere mamă”, după caz, se referă și la societățile financiare holding și la societățile financiare holding mixte autorizate în conformitate cu articolul 21a din Directiva 2013/36/UE.

2. Instituțiile-mamă dintr-un stat membru îndeplinesc, în măsura și potrivit metodelor prevăzute la articolul 18, obligațiile prevăzute în părțile a doua-a patra și a șaptea pe baza situației lor consolidate. Întreprinderile-mamă și filialele acestora care intră sub incidența prezentului regulament instituie o structură organizatorică adecvată și mecanisme corespunzătoare de control intern pentru a asigura prelucrarea și transmiterea în mod corespunzător a datelor necesare pentru obiectivele consolidării. În special, acestea se asigură că filialele care nu intră sub incidența prezentului regulament pun în aplicare un cadru de administrare, proceduri și mecanisme care să asigure o consolidare corespunzătoare.

3. Prin derogare de la alineatul (2), numai instituțiile-mamă identificate drept entități supuse rezoluției care sunt G-SII ori fac parte dintr-o G-SII sau dintr-o G-SII din afara UE trebuie să respecte articolul 92a pe bază consolidată, în măsura și potrivit metodelor prevăzute la articolul 18.

Numai întreprinderile-mamă din UE care sunt filiale semnificative ale unei G-SII din afara UE și care nu sunt entități supuse rezoluției respectă articolul 92b pe bază consolidată, în măsura și potrivit metodelor prevăzute la articolul 18.

4. Instituțiile-mamă din UE respectă partea a șasea pe baza situației lor consolidate atunci când grupul include una sau mai multe instituții de credit sau firme de investiții care sunt autorizate să presteze serviciile și activitățile de investiții menționate în secțiunea A punctele 3 și 6 din anexa I la Directiva 2004/39/CE. În așteptarea raportului Comisiei menționat la articolul 508 alineatul (2) din prezentul

regulament, atunci când grupul cuprinde numai firme de investiții, autoritățile competente pot excepta instituțiile-mamă din UE de la obligația de a respecta dispozițiile prevăzute în partea a șasea pe bază consolidată, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea activităților firmei de investiții.

În cazul în care s-a acordat o derogare în temeiul articolului 8 alineatele (1)-(5), instituțiile și, dacă este cazul, societățile financiare holding sau societățile financiare holding mixte care fac parte dintr-un subgrup de lichiditate respectă partea a șasea pe bază consolidată sau pe bază subconsolidată la nivelul subgrupului de lichiditate.

5. În cazul în care se aplică articolul 10, casa centrală la care se face referire la articolul respectiv respectă cerințele părților a doua-a opta pe baza situației consolidate a întregului compus din casa centrală și instituțiile sale afiliate.

6. Pe lângă cerințele de la alineatele (1)-(4) și fără a aduce atingere altor dispoziții din prezentul regulament și din Directiva 2013/36/UE, atunci când se justifică în scopuri de supraveghere prin specificul riscului sau al structurii capitalului unei instituții sau atunci când statele membre adoptă legi naționale care prevăd separarea structurală a activităților în cadrul unui grup bancar, autoritățile competente pot cere instituției să respecte obligațiile prevăzute în părțile a doua-a patra și în părțile a șasea-a opta din prezentul regulament, precum și în titlul VII din Directiva 2013/36/UE, pe bază subconsolidată.

Aplicarea abordării prevăzute la primul paragraf nu aduce atingere supravegherii efective pe bază consolidată, nu poate prezenta efecte adverse disproporționate în ceea ce privește întregul sistem financiar sau părți ale acestuia în alte state membre sau în Uniune în ansamblu și nici nu poate forma sau crea un obstacol pentru funcționarea pieței interne. ”.

(8) Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12
Calculul consolidat pentru G-SII cu mai multe entități supuse rezoluției

În cazul în care mai multe entități G-SII care aparțin aceleiași G-SII sunt entități supuse rezoluției, instituția-mamă din UE a respectivei G-SII calculează cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile menționat la articolul 92a alineatul (1) litera (a). Calculul respectiv se efectuează pe baza situației consolidate a instituției-mamă din UE ca și când aceasta ar fi singura entitate a G-SII care este supusă rezoluției.

În cazul în care cuantumul calculat în conformitate cu primul paragraf este mai mic decât suma cuantumurilor fondurilor proprii și pasivelor eligibile menționată la articolul 92a alineatul (1) litera (a) pentru toate entitățile supuse rezoluției care aparțin respectivei G-SII, autoritățile de rezoluție acționează în conformitate cu articolul 45d alineatul (3) și cu articolul 45h alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE.

În cazul în care cuantumul calculat în conformitate cu primul paragraf este mai mare decât suma cuantumurilor fondurilor proprii și pasivelor eligibile menționată la articolul 92a alineatul (1) litera (a) pentru toate entitățile supuse rezoluției care aparțin respectivei G-SII, autoritățile de rezoluție pot acționa în conformitate cu articolul 45d alineatul (3) și cu articolul 45h alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE.”.

(9) Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13
Aplicarea cerințelor de publicare pe bază consolidată

1. Instituțiile-mamă din UE respectă partea a opta pe baza situației lor consolidate.

   Filialele mari ale instituțiilor-mamă din UE publică informațiile specificate la articolele 437, 438, 440, 442, 450, 451, 451a, 451d și 453 pe bază individuală sau, dacă este cazul, în conformitate cu prezentul regulament și cu Directiva 2013/36/UE, pe bază subconsolidată.

2. Instituțiile identificate drept entități supuse rezoluției care sunt G-SII sau fac parte dintr-o G-SII respectă partea a opta pe baza situației lor financiare consolidate.

3. Alineatul (1) primul paragraf nu se aplică instituțiilor-mamă din UE, societăților financiare holding-mamă din UE, societăților financiare holding mixte-mamă din UE sau entităților supuse rezoluției atunci când acestea sunt incluse în publicările echivalente efectuate pe bază consolidată furnizate de o întreprindere-mamă stabilită într-o țară terță.

   Alineatul (1) al doilea paragraf se aplică filialelor întreprinderilor-mamă stabilite într-o țară terță atunci când filialele respective se califică drept filiale mari.

4. În cazul în care se aplică articolul 10, casa centrală la care se face referire la articolul menționat respectă partea a opta pe baza situației consolidate a casei centrale. Articolul 18 alineatul (1) se aplică casei centrale, iar instituțiile afiliate sunt tratate ca filiale ale casei centrale.”.

(10) Articolul 18 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 18
Metode de consolidare prudențială

1. Instituțiile, societățile financiare holding și societățile financiare holding mixte care sunt obligate să respecte cerințele menționate în secțiunea 1 din prezentul capitol pe baza situației lor consolidate efectuează o consolidare globală a tuturor instituțiilor și instituțiilor financiare care sunt filialele lor. Alineatele (3)-(7) de la prezentul articol nu se aplică în cazul în care se aplică partea a șasea pe baza situației consolidate a unei instituții, a unei societăți financiare holding sau a unei societăți financiare holding mixte sau pe baza situației subconsolidate a unui subgrup de lichiditate,

astfel cum este prevăzut la articolele 8 și 10.

Instituțiile care sunt obligate să respecte cerințele menționate la articolul 92a sau 92b pe bază consolidată efectuează o consolidare globală a tuturor instituțiilor și instituțiilor financiare care sunt filialele lor în cadrul grupurilor relevante supuse rezoluției.

2. În cazul în care se impune supravegherea pe bază consolidată în temeiul articolului 111 din Directiva 2013/36/UE, întreprinderile prestatoare de servicii auxiliare se includ în consolidare în cazurile și potrivit metodelor prevăzute la prezentul articol.

3. În cazul întreprinderilor asociate printr-o relație în sensul articolului 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, autoritățile competente stabilesc sub ce formă trebuie să se realizeze consolidarea.

4. Supraveghetorul consolidant solicită consolidarea prin metoda consolidării proporționale, în conformitate cu cota de capital deținută aferentă participațiilor deținute în instituții și în instituțiile financiare administrate de o întreprindere inclusă în consolidare împreună cu una sau mai multe întreprinderi care nu sunt incluse în consolidare, în cazul în care răspunderea respectivelor întreprinderi se limitează la cota-parte de capital pe care o dețin.

5. În cazul participațiilor sau al legăturilor de capital, altele decât cele menționate la alineatele (1) și (4), autoritățile competente stabilesc dacă și sub ce formă trebuie să se realizeze consolidarea. În special, autoritățile competente pot permite sau impune folosirea metodei punerii în echivalență. Cu toate acestea, metoda respectivă nu reprezintă o includere a întreprinderilor în cauză în supravegherea pe bază consolidată.

6. Autoritățile competente stabilesc dacă și sub ce formă trebuie să se realizeze consolidarea în următoarele cazuri:

   (a) în cazul în care, în opinia autorităților competente, o instituție exercită o influență semnificativă asupra uneia sau mai multor instituții sau instituții financiare, fără a deține însă o participație în aceste instituții sau fără a avea alte legături de capital cu acestea; și

   (b) în cazul în care două sau mai multe instituții sau instituții financiare se află sub o conducere unică, fără ca acest lucru să se facă în baza unui contract sau a unor clauze statutare.

   În special, autoritățile competente pot permite sau impune folosirea metodei menționate la articolul 22 alineatele (7)-(9) din Directiva 2013/34/UE. Cu toate acestea, metoda respectivă nu reprezintă o includere a întreprinderilor în cauză în supravegherea pe bază consolidată.

7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze

condițiile în care trebuie efectuată consolidarea în cazurile menționate la alineatele (2)-(6) de la prezentul articol.

ABE transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 31 decembrie 2016.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”.

(11) Articolul 22 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 22
Subconsolidarea în cazul entităților din țări terțe

1. Instituțiile filiale aplică cerințele prevăzute la articolele 89-91 și în părțile a treia și a patra pe baza situației lor subconsolidate în cazul în care respectivele instituții au drept filială într-o țară terță o instituție sau o instituție financiară sau dețin o participație într-o astfel de întreprindere.
2. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile filiale au dreptul să nu aplice cerințele prevăzute la articolele 89-91 și în părțile a treia și a patra pe baza situației lor subconsolidate în cazul în care activele totale ale filialei lor în țara terță reprezintă mai puțin de 10 % din cuantumul total al activelor și al elementelor extrabilanțiere ale instituției filiale.”

(12) Titlul părții a doua se înlocuiește cu următorul titlu:

„FONDURI PROPRII ȘI PASIVE ELIGIBILE”.

(13) La articolul 33 alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) câștigurile și pierderile din evaluarea la valoarea justă a datoriilor care provin din instrumente financiare derivate ale instituției care rezultă din modificarea propriului risc de credit al instituției.”.

(14) La articolul 36, litera (j) se înlocuiește cu următorul text:

„(j) cuantumul elementelor care trebuie deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în conformitate cu articolul 56 care depășește elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale instituției;”.

(15) La articolul 37, se adaugă următoarea literă (c):

„(c) cuantumul care trebuie dedus se reduce cu cuantumul aferent reevaluării contabile a imobilizărilor necorporale ale filialelor în urma consolidării filialelor, care pot fi atribuite altor persoane decât întreprinderile incluse în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.”.

(16) La articolul 39 alineatul (2) primul paragraf, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Creanțele privind impozitul amânat care nu se bazează pe profitabilitatea viitoare se limitează la creanțele privind impozitul amânat rezultate din diferențe temporare, create înainte de [data adoptării de către Colegiu a regulamentului de modificare], în cazul în care se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:”.

(17) La articolul 45 litera (a), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) data scadenței poziției scurte este aceeași cu data scadenței poziției lungi sau survine după această dată ori scadența reziduală a poziției lungi este de cel puțin 365 de zile;”

(18) La articolul 49, la sfârșitul alineatului (2) se adaugă următorul paragraf:

„Prezentul alineat nu se aplică la calcularea fondurilor proprii în scopul cerințelor prevăzute la articolele 92a și 92b.”.

(19) Articolul 52 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instrumentele sunt emise direct de o instituție și plătite integral”;

(b) litera (p) se înlocuiește cu următorul text:

„(p) legislația sau dispozițiile contractuale care reglementează instrumentele impun ca, la decizia autorității de rezoluție de a exercita competența menționată la articolul 59 din Directiva 2014/59/UE, cuantumul principalului instrumentelor să fie redus în mod permanent sau instrumentele să fie convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;”;

(c) la alineatul (1) se adaugă următoarele litere (q) și (r):

„(q) instrumentele pot fi emise în temeiul legislației unei țări terțe sau pot face în alt mod obiectul legislației unei țării terțe numai dacă, în temeiul legislației respective, exercitarea competenței de reducere a valorii și de conversie menționate la articolul 59 din Directiva 2014/59/UE este efectivă și executorie în baza dispozițiilor statutare sau a dispozițiilor contractuale cu caracter executoriu din punct de vedere juridic care recunosc rezoluția sau alte acțiuni de reducere a valorii sau de conversie;

(r) instrumentele nu fac obiectul unui acord de compensare reciprocă sau al unor drepturi la compensare care ar putea să le afecteze capacitatea de a absorbi pierderile.”.

(20) La articolul 56, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) cuantumul elementelor care trebuie deduse din elementele de fonduri proprii de

nivel 2 în conformitate cu articolul 66 care depășește elementele de fonduri proprii de nivel 2 ale instituției;

(21) La articolul 59 litera (a), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) data scadenței poziției scurte este aceeași cu data scadenței poziției lungi sau survine după această dată ori scadența reziduală a poziției lungi este de cel puțin 365 de zile;”.

(22) La articolul 62, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instrumente de capital și împrumuturi subordonate dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 63 și în măsura în care se specifică la articolul 64;”.

(23) Articolul 63 se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instrumentele sunt emise direct sau, după caz, împrumuturile subordonate sunt obținute direct de o instituție și plătite integral;”

(b) litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) creanța asupra principalului instrumentelor, în temeiul dispozițiilor care reglementează instrumentele sau, după caz, creanța asupra principalului împrumuturilor subordonate, în temeiul dispozițiilor care reglementează împrumuturile subordonate, este de rang inferior oricărei creanțe din instrumente de pasive eligibile;”.

(c) litera (n) se înlocuiește cu următorul text:

„(n) legislația sau dispozițiile contractuale care reglementează instrumentele impun ca, la decizia autorității de rezoluție de a exercita competența menționată la articolul 59 din Directiva 2014/59/UE, cuantumul principalului instrumentelor să fie redus în mod permanent sau instrumentele să fie convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;”;

(d) se adaugă următoarele litere (o) și (p):

„(o) instrumentele pot fi emise în temeiul legislației unei țări terțe sau pot face în alt mod obiectul legislației unei țării terțe numai dacă, în temeiul legislației respective, exercitarea competenței de reducere a valorii și de conversie menționate la articolul 59 din Directiva 2014/59/UE este efectivă și executorie în baza dispozițiilor statutare sau a dispozițiilor contractuale cu caracter executoriu din punct de vedere juridic care recunosc rezoluția sau alte acțiuni de reducere a valorii sau de conversie;

(p) instrumentele nu fac obiectul unui acord de compensare reciprocă sau al unor drepturi la compensare care ar putea să le afecteze capacitatea de a

absorbi pierderile.”.

(24) Articolul 64 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 64
Amortizarea instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2

1. Cuantumul total al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 cu o scadență reziduală mai mare de cinci ani se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2.

2. Măsura în care instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 pe parcursul ultimilor cinci ani dinaintea scadenței respectivelor instrumente se calculează înmulțind rezultatul calculului de la litera (a) cu cuantumul menționat la litera (b), după cum urmează:

(a) valoarea contabilă a instrumentelor sau a împrumuturilor subordonate în prima zi din ultima perioadă de cinci ani dinaintea scadenței contractuale a acestora, împărțită la numărul de zile calendaristice din perioada respectivă;

(b) numărul de zile calendaristice rămase până la scadența contractuală a instrumentelor sau a împrumuturilor subordonate.”.

(25) La articolul 66, se adaugă următoarea literă (e):

„(e) cuantumul elementelor care trebuie deduse din elementele de pasive eligibile în conformitate cu articolul 72e care depășește pasivele eligibile ale instituției.”.

(26) La articolul 69 litera (a), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) data scadenței poziției scurte este aceeași cu data scadenței poziției lungi sau survine după această dată ori scadența reziduală a poziției lungi este de cel puțin 365 de zile;”.

(27) După articolul 72 se inserează capitolul 5a, după cum urmează:

„CAPITOLUL 5a
Pasive eligibile

SECȚIUNEA 1
ELEMENTE ȘI INSTRUMENTE DE PASIVE ELIGIBILE

Articolul 72a
Elemente de pasive eligibile

1. Elementele de pasivele eligibile constau în următoarele elemente, cu excepția cazului în care acestea aparțin uneia dintre categoriile de pasive excluse prevăzute la alineatul (2):

(a) instrumente de pasive eligibile în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 72b, în măsura în care nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, elemente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și elemente de fonduri proprii de nivel 2;

(b) instrumente de fonduri proprii de nivel 2 cu o scadență reziduală de cel puțin un an, în măsura în care nu se califică drept elemente de fonduri proprii de nivel 2 în conformitate cu articolul 64.

2. Prin derogare de la alineatul (1), următoarele pasive sunt excluse din pasivele eligibile:

(a) depozitele acoperite;

(b) depozitele la vedere și depozitele pe termen scurt cu o scadență inițială mai mică de un an;

(c) partea din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire menționat la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;

(d) depozitele care ar fi depozite eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii dacă nu au fost constituite prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale instituțiilor stabilite în Uniune;

(e) datoriile garantate, inclusiv obligațiunile garantate și pasivele sub formă de instrumente financiare utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul legislației naționale, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate, cu condiția ca toate activele garantate asociate unui portofoliu de acoperire a obligațiunilor garantate să rămână neafectate, separate și cu fonduri suficiente și excluzând orice parte a unei datorii garantate sau a unei datorii acoperite prin garanții reale care depășește valoarea activelor, a gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale care o acoperă;

(f) orice datorie care rezultă din deținerea de active ale clienților sau de bani ai clienților, inclusiv active ale clienților sau bani ai clienților deținuți în numele organismelor de plasament colectiv, cu condiția ca un astfel de client să fie protejat în temeiul legislației aplicabile în materie de insolvență;

(g) orice datorie care rezultă din existența unei relații fiduciare între entitatea supusă rezoluției sau oricare dintre filialele acesteia (în calitate de fiduciar) și o altă persoană (în calitate de beneficiar), cu condiția ca respectivul beneficiar să fie protejat în temeiul legislației aplicabile în materie de insolvență sau în materie civilă;

(h) datorii față de instituții, excluzând datoriile față de entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială mai mică de șapte zile;

(i) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile față de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem;

(j) o datorie față de:

(i) un angajat, în ceea ce privește salariile, beneficiile de tipul pensiilor sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă și cu excepția componentei variabile a remunerației personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri substanțiale, astfel cum este menționat la articolul 92 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE;

(ii) un creditor comercial, atunci când datoria rezultă din furnizarea către instituție sau către întreprinderea-mamă de mărfuri sau servicii care sunt cruciale pentru desfășurarea zilnică a activităților instituției sau a întreprinderii-mamă, inclusiv servicii informatice, servicii de utilități, precum și închirierea, întreținerea și reparațiile spațiilor de lucru;

(iii) autorități fiscale și de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legii aplicabile;

(iv) scheme de garantare a depozitelor, atunci când datoria rezultă din contribuțiile datorate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE;

(k) datorii care provin din instrumente financiare derivate;

(l) datorii care provin din instrumente de datorie cu instrumente financiare derivate încorporate.

Articolul 72b
Instrumente de pasive eligibile

1. Datoriile se califică drept instrumente de pasive eligibile dacă respectă condițiile stabilite la prezentul articol și numai în măsura în care se specifică în prezentul articol.

2. Datoriile se califică drept instrumente de pasive eligibile dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) datoriile sunt emise direct sau, după caz, obținute direct de o instituție și sunt plătite integral;

(b) datoriile nu sunt achiziționate de:

(i) instituție sau de o entitate inclusă în același grup supus rezoluției;

(ii) o întreprindere în care instituția deține o participație directă sau

indirectă ce constă în deținerea, directă sau prin control, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul întreprinderii respective;

(c) achiziționarea datoriilor nu este finanțată în mod direct sau indirect de entitatea supusă rezoluției;

(d) creanța asupra principalului datoriilor, în temeiul dispozițiilor care reglementează instrumentele, este în întregime subordonată creanțelor care decurg din pasivele excluse menționate la articolul 72a alineatul (2). Această cerință de subordonare este considerată a fi îndeplinită în oricare dintre următoarele situații:

(i) în dispozițiile contractuale care reglementează datoriile se precizează că, în eventualitatea unor proceduri obișnuite de insolvență, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 47 din Directiva 2014/59/UE, creanța asupra principalului instrumentelor este de rang inferior oricărei creanțe provenite din pasivele excluse menționate la articolul 72a alineatul (2);

(ii) în legislația care reglementează datoriile se precizează că, în eventualitatea unor proceduri obișnuite de insolvență, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 47 din Directiva 2014/59/UE, creanța asupra principalului instrumentelor este de rang inferior oricărei creanțe provenite din pasivele excluse menționate la articolul 72a alineatul (2);

(e) instrumentele sunt emise de o entitate supusă rezoluției în al cărei bilanț nu figurează pasive excluse, astfel cum sunt menționate la articolul 72a alineatul (2), care sunt de rang egal sau inferior instrumentelor de pasive eligibile;

(f) datoriile nu sunt garantate și nici nu fac obiectul unei garanții sau al unui alt acord care crește rangul de prioritate la plată al creanței, de niciuna dintre următoarele:

(i) instituția sau filialele sale;

(ii) întreprinderea-mamă a instituției sau filialele sale;

(iii) orice întreprindere care are legături strânse cu entitățile menționate la punctele (i) și (ii);

(g) datoriile nu fac obiectul unui acord de compensare reciprocă sau al unor drepturi la compensare care ar putea să le afecteze capacitatea de a absorbi pierderile în caz de rezoluție;

(h) dispozițiile care reglementează datoriile nu includ niciun stimulent pentru exercitarea unei opțiuni de cumpărare, rambursarea, răscumpărarea înainte de scadență sau, după caz, restituirea anticipată a principalului acestora de către

instituție;

(i) sub rezerva articolului 72c alineatul (2), datoriile nu sunt rambursabile de către deținătorii instrumentelor înainte de scadență;

(j) în cazul în care datoriile includ una sau mai multe opțiuni call sau de rambursare anticipată, după caz, opțiunile se exercită la discreția exclusivă a emitentului;

(k) datoriile pot fi rambursate, răscumpărate, restituite sau opțiunile de cumpărare aferente pot fi exercitate anticipat numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolele 77 și 78;

(l) dispozițiile care reglementează datoriile nu indică în mod explicit sau implicit că datoriile vor fi sau ar putea fi rambursate, răscumpărate, restituite sau opțiunile de cumpărare aferente pot fi exercitate anticipat, după caz, de către entitatea supusă rezoluției în alte cazuri decât insolvența sau lichidarea instituției, iar instituția nu face nicio altă mențiune în acest sens;

(m) dispozițiile care reglementează datoriile nu dau deținătorului dreptul de a accelera viitoarele plăți programate ale dobânzii sau principalului, decât în caz de insolvență sau de lichidare a entității supuse rezoluției;

(n) nivelul plăților de dobânzi sau dividende, după caz, aferente datoriilor nu va fi modificat pe baza calității creditului entității supuse rezoluției sau a întreprinderii-mamă a acesteia;

(o) dispozițiile contractuale care reglementează datoriile impun ca, atunci când autoritatea de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii și de conversie menționate la articolul 48 din Directiva 2014/59/UE, cuantumul principalului datoriilor să fie redus în mod permanent sau datoriile să fie convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.

3. În plus față de obligațiile menționate la alineatul (2), datoriile se califică drept instrumente de pasive eligibile până la un cuantum total care nu depășește 3,5 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4), cu condiția ca:

(a) toate condițiile stabilite la alineatul (2), cu excepția condiției de la litera (d), să fie îndeplinite;

(b) datoriile să fie de rang egal cu pasivele excluse de cel mai mic rang menționate la articolul 72a alineatul (2); și

(c) includerea acestor datorii în elementele de pasive eligibile să nu aibă un impact negativ semnificativ asupra posibilității de rezoluție a instituției, astfel cum a fost confirmat de către autoritatea de rezoluție după evaluarea elementelor menționate la articolul 45b alineatul (3) literele (b) și (c) din Directiva 2014/59/UE.

O instituție poate decide să nu includă în elementele de pasive eligibile datoriile menționate la primul paragraf.

4. În cazul în care o instituție ia o decizie menționată la alineatul (3) al doilea paragraf, datoriile se califică drept instrumente de pasive eligibile în plus față de datoriile menționate la alineatul (2), cu condiția ca:

(a) decizia unei instituții de a nu include în elementele de pasive eligibile datoriile menționate la alineatul (3) primul paragraf să fie valabilă, în conformitate cu alineatul (5);

(b) toate condițiile stabilite la alineatul (2), cu excepția condiției de la litera (d) a alineatului menționat, să fie îndeplinite;

(c) datoriile să fie de rang egal sau superior față de pasivele excluse de cel mai mic rang menționate la articolul 72a alineatul (2);

(d) în bilanțul instituției, cuantumul pasivelor excluse menționate la articolul 72a alineatul (2) care sunt de rang egal sau mai mic decât datoriile respective în caz de insolvență să nu depășească 5 % din cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile ale instituției;

(e) includerea datoriilor respective în elementele de pasive eligibile să nu aibă un impact negativ semnificativ asupra posibilității de rezoluție a instituției, astfel cum a fost confirmat de către autoritatea de rezoluție după evaluarea elementelor menționate la articolul 45b alineatul (3) literele (b) și (c) din Directiva 2014/59/UE.

5. În decizia menționată la alineatul (3) al doilea paragraf trebuie să se precizeze dacă instituția intenționează fie să includă datoriile menționate la alineatul (4) în elementele de pasive eligibile, fie să nu includă niciuna dintre datoriile menționate la alineatele (3) și (4). O instituție nu poate decide să includă atât datoriile menționate la alineatul (3), cât și datoriile menționate la alineatul (4) în elementele de pasive eligibile.

Decizia se publică în raportul anual și intră în vigoare după 6 luni de la publicarea raportului respectiv. Decizia este valabilă pentru o perioadă de cel puțin un an.

6. Autoritatea competentă consultă autoritatea de rezoluție atunci când examinează dacă sunt îndeplinite condițiile de la prezentul articol.

Articolul 72c
Amortizarea instrumentelor de pasive eligibile

1. Instrumentele de pasive eligibile cu o scadență reziduală de cel puțin un an se califică în întregime drept elemente de pasive eligibile.

Instrumentele de pasive eligibile cu o scadență reziduală mai mică de un an nu se califică drept elemente de pasive eligibile.

2. În sensul alineatului (1), în cazul în care un instrument de pasive eligibile include o opțiune de răscumpărare de către titular care poate fi exercitată înainte de scadența stabilită inițial a instrumentului, scadența instrumentului este definită ca fiind cea mai apropiată dată posibilă la care titularul poate exercita opțiunea de răscumpărare și poate solicita răscumpărarea sau rambursarea instrumentului.

Articolul 72d
Consecințe ale încetării îndeplinirii condițiilor de eligibilitate

Dacă, în cazul unui instrument de pasive eligibile, condițiile aplicabile prevăzute la articolul 72b încetează să mai fie îndeplinite, datoriile încetează imediat să se califice drept instrumente de pasive eligibile.

Datoriile menționate la articolul 72b alineatul (2) pot continua să fie considerate instrumente de pasive eligibile atât timp cât acestea se califică drept instrumente de pasive eligibile în temeiul articolului 72b alineatul (3) sau al articolului 72b alineatul (4).

SECȚIUNEA 2
DEDUCERI DIN ELEMENTELE DE PASIVE ELIGIBILE

Articolul 72e
Deduceri din elementele de pasive eligibile

1. Instituțiile care fac obiectul articolului 92a deduc din elementele de pasive eligibile:

   (a) deținerile directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente proprii de pasive eligibile, inclusiv datorii proprii pe care instituția ar putea fi obligată să le achiziționeze ca rezultat al unor obligații contractuale existente;

   (b) deținerile directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de pasive eligibile ale entităților G-SII cu care instituția înregistrează deținere reciproce care, în opinia autorității competente, au fost concepute pentru a crește în mod artificial capacitatea de absorbție a pierderilor și de recapitalizare a entității supuse rezoluției;

   (c) cuantumul aplicabil determinat în conformitate cu articolul 72i al deținerilor directe, indirecte și sintetice de instrumente de pasive eligibile ale entităților G-SII, în cazul în care instituția nu deține o investiție semnificativă în aceste entități;

   (d) deținerile directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de pasive eligibile ale entităților G-SII, în cazul în care instituția deține o investiție semnificativă în aceste entități, cu excepția pozițiilor aferente angajamentelor de preluare fermă deținute pe o perioadă mai mică de cinci zile lucrătoare.

2. În sensul prezentei secțiuni, toate instrumentele de rang egal cu instrumentele de

pasive eligibile sunt tratate drept instrumente de pasive eligibile, cu excepția instrumentelor cu rang egal cu instrumentele recunoscute drept pasive eligibile în temeiul articolului 72b alineatele (3) și (4).

3. În sensul prezentei secțiuni, instituțiile pot calcula cuantumul deținerilor de instrumente de pasive eligibile menționate la articolul 72b alineatul (3), după cum urmează:

$$h = \sum_i (H_i \cdot \frac{l_i}{L_i})$$

unde

h = cuantumul deținerilor de instrumente de pasive eligibile menționate la articolul 72b alineatul (3);

i = indicele care desemnează instituția emitentă;

H_i = cuantumul total al deținerilor de pasive eligibile ale instituției emitente i, menționate la articolul 72b alineatul (3);

l_i = cuantumul datoriilor incluse în elementele de pasive eligibile de către instituția emitentă i în limitele precizate la articolul 72b alineatul (3) conform ultimelor informații publicate de instituția emitentă;

L_i = cuantumul total al datoriilor restante ale instituției emitente i, menționate la articolul 72b alineatul (3), conform ultimelor informații publicate de emitent.

4. În cazul în care o instituție-mamă din UE sau o instituție-mamă dintr-un stat membru care face obiectul articolului 92a are deținere directe, indirecte sau sintetice de instrumente de fonduri proprii sau de instrumente de pasive eligibile ale uneia sau mai multor filiale care nu aparțin aceluiași grup supus rezoluției ca instituția-mamă, autoritatea de rezoluție a instituției-mamă respective, după consultarea autorităților de rezoluție ale filialelor în cauză, poate permite instituției-mamă să beneficieze de o derogare de la alineatul 1 litera (c), alineatul 1 litera (d) și alineatul 2, prin deducerea unui cuantum mai mic specificat de autoritatea de rezoluție din țara de origine. Acest cuantum mai mic trebuie să fie cel puțin egal cu cuantumul (m) calculat după cum urmează:

$$m_i = O_i + P_i - max\{0; [(O_i + P_i) - r_{RG} \times R_i]\}$$

Unde

i = indicele care desemnează filiala;

O_i = cuantumul instrumentelor de fonduri proprii emise de filiala i care este recunoscut în fondurile proprii pe bază consolidată de către instituția-mamă;

P_i = cuantumul instrumentelor de pasive eligibile emise de filiala i și deținute de către instituția-mamă;

r_{RG} = rata aplicabilă respectivului grup supus rezoluției în conformitate cu articolul 92a alineatul (1) litera (a) și cu articolul 45d din Directiva 2014/59/UE;

R_i = cuantumul total al expunerii la risc a entității G-SII i calculat în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4).

În cazul în care instituția-mamă este autorizată să deducă cuantumul mai mic în conformitate cu primul paragraf, diferența dintre cuantumul calculat în conformitate cu alineatul 1 litera (c), alineatul 1 litera (d) și alineatul 2 și cuantumul mai mic se deduce de către filială din elementul corespunzător de fonduri proprii și de pasive eligibile.

Articolul 72f
Deducerea deținerilor de instrumente de pasive eligibile

În sensul articolului 72e alineatul (1) litera (a), instituțiile calculează deținerile pe baza pozițiilor brute lungi, cu următoarele excepții:

(a) instituțiile pot calcula cuantumul deținerilor pe baza poziției nete lungi, cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) pozițiile lungi și scurte fac parte din aceeași expunere-suport, iar pozițiile scurte nu implică niciun risc de contraparte;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) instituțiile determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte și sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin calcularea expunerii-suport față de instrumentele proprii de pasive eligibile incluse în indicii respectivi;

(c) instituțiile pot compensa poziții brute lungi pe instrumente proprii de pasive eligibile care rezultă din deținere de titluri de valoare bazate pe indici, cu poziții scurte pe instrumente proprii de pasive eligibile care rezultă din poziții scurte pe indici-suport, inclusiv atunci când aceste poziții scurte implică un risc de contraparte, cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) pozițiile lungi și scurte fac parte din aceiași indici-suport;

(ii) fie atât pozițiile lungi, cât și cele scurte sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia.

Articolul 72g
Baza de deducere pentru elementele de pasive eligibile

În sensul articolului 72e alineatul (1) literele (b), (c) și (d), instituțiile deduc pozițiile brute lungi, sub rezerva excepțiilor prevăzute la articolele 72h-72i.

Articolul 72h
Deducerea deținerilor de pasive eligibile ale altor entități G-SII

Instituțiile care nu utilizează excepția prevăzută la articolul 72j operează deducerile menționate la articolul 72e alineatul (1) literele (c) și (d) în conformitate cu următoarele dispoziții:

(a) pot calcula deținerile directe, indirecte și sintetice de instrumente de pasive eligibile pe baza poziției nete lungi pe aceeași expunere-suport cu condiția îndeplinirii cumulative a următoarelor două condiții:

(i) scadența poziției scurte este aceeași cu cea a poziției lungi sau aceasta are o scadență reziduală de cel puțin un an;

(ii) fie atât poziția lungă, cât și cea scurtă sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) determină cuantumul care urmează a fi dedus pentru deținerile directe, indirecte și sintetice de titluri de valoare bazate pe indici, prin examinarea expunerii-suport față de instrumentele de pasive eligibile incluse în indicii respectivi.

Articolul 72i
Deducerea pasivelor eligibile atunci când instituția nu deține o investiție semnificativă în entități G-SII

1. În sensul articolului 72e alineatul (1) litera (c), instituțiile calculează cuantumul aplicabil care urmează să fie dedus prin înmulțirea cuantumului menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu factorul derivat din calculul menționat la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul agregat cu care deținerile instituției, directe, indirecte și sintetice, de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar în care instituția nu are o investiție semnificativă și de instrumente de pasive eligibile ale entităților G-SII în care instituția nu are o investiție semnificativă depășesc 10 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției, după aplicarea:

(i) articolelor 32-35;

(ii) articolului 36 alineatul (1) literele (a)-(g), litera (k) punctele (ii)-(v) și litera (l), cu excepția cuantumului care urmează să fie dedus în ceea ce privește creanțele privind impozitul amânat care se bazează pe profitabilitatea viitoare și decurg din diferențe temporare;

(iii) articolelor 44 și 45;

(b) cuantumul deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de pasive eligibile ale entităților G-SII în care instituția nu are o investiție semnificativă împărțit la cuantumul agregat al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar în care entitatea supusă rezoluției nu are o investiție semnificativă și de instrumente de pasive eligibile ale entităților G-SII în care entitatea supusă rezoluției nu are o investiție semnificativă.

2. Instituțiile exclud pozițiile aferente angajamentelor de preluare fermă deținute timp de maximum cinci zile lucrătoare din cuantumurile menționate la alineatul (1) litera (a) și din calculul factorului menționat la alineatul (1) litera (b).

3. Cuantumul care urmează a fi dedus în conformitate cu alineatul (1) se distribuie proporțional fiecărui instrument de pasive eligibile al unei entități G-SII deținut de instituție. Instituțiile determină cuantumul fiecărui instrument de pasive eligibile care se deduce în conformitate cu alineatul (1) prin înmulțirea cuantumului menționat la litera (a) de la prezentul alineat cu proporția menționată la litera (b) de la prezentul alineat:

(a) cuantumul deținerilor care trebuie dedus în conformitate cu alineatul (1);

(b) proporția cuantumului agregat al deținerilor directe, indirecte și sintetice ale instituției de instrumente de pasive eligibile ale entităților G-SII în care instituția nu are o investiție semnificativă reprezentată de fiecare instrument de pasive eligibile deținut de instituție.

4. Cuantumul deținerilor menționate la articolul 72e alineatul (1) litera (c) care este mai mic sau egal cu 10 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției după aplicarea dispozițiilor prevăzute la alineatul (1) litera (a) punctele (i), (ii) și (iii) nu se deduce și este supus ponderilor de risc aplicabile în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 sau 3 și cerințelor prevăzute în partea a treia titlul IV, după caz.

5. Instituțiile determină cuantumul fiecărui instrument de pasive eligibile care este ponderat la risc în temeiul alineatului (4) înmulțind cuantumul deținerilor care trebuie ponderat la risc în temeiul alineatului (4) cu proporția rezultată din calculul prevăzut la alineatul (3) litera (b).

Articolul 72j

Exceptarea portofoliului de tranzacționare de la deducerile din elementele de pasive eligibile

1. Instituțiile pot decide să nu deducă o anumită parte din deținerile directe, indirecte și

sintetice de instrumente de pasive eligibile, care, la nivel agregat și calculată pe baza pozițiilor brute lungi, este mai mică sau egală cu 5 % din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției după aplicarea articolelor 32-36, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

(a) deținerile sunt în portofoliul de tranzacționare;

(b) instrumentele de pasive eligibile sunt deținute pentru o perioadă care nu depășește 30 de zile lucrătoare.

2. Cuantumurile elementelor care nu sunt deduse în temeiul alineatului (1) fac obiectul cerințelor de fonduri proprii aplicabile elementelor din portofoliul de tranzacționare.

3. Dacă, în cazul deținerilor deduse în conformitate cu alineatul (1), condițiile prevăzute la alineatul respectiv încetează să mai fie îndeplinite, deținerile se deduc în conformitate cu articolul 72g fără a se aplica excepțiile prevăzute la articolele 72h și 72i.

SECȚIUNEA 3
FONDURI PROPRII ȘI PASIVE ELIGIBILE

Articolul 72k
Pasive eligibile

Pasivele eligibile ale unei instituții constau în elementele de pasive eligibile ale instituției după deducerile menționate la articolul 72e.

Articolul 72l
Fonduri proprii și pasive eligibile

Fondurile proprii și pasivele eligibile ale unei instituții constau în suma dintre fondurile proprii și pasivele eligibile ale acesteia.”.

(28) În partea a doua titlul I, titlul capitolului 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Cerințe generale privind fondurile proprii și pasivele eligibile”

(29) Articolul 73 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Distribuiri aferente instrumentelor”;

(b) alineatele (1), (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„1. Instrumentele de capital și datoriile pentru care o instituție are capacitatea discreționară de a decide să plătească distribuiri sub altă formă decât în numerar sau în instrumente de fonduri proprii nu pot fi considerate drept instrumente de fonduri

proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumente de fonduri proprii de nivel 2 sau instrumente de pasive eligibile, cu excepția cazului în care instituția a primit aprobarea prealabilă a autorității competente.

2. Autoritățile competente acordă aprobarea menționată la alineatul (1) numai atunci când consideră că se îndeplinesc următoarele condiții:

(a) capacitatea instituției de anulare a plăților în baza instrumentului nu ar fi afectată de capacitatea discreționară menționată la alineatul (1) sau de forma sub care ar putea fi făcute distribuirile;

(b) capacitatea instrumentului sau a datoriei de absorbție a pierderilor nu ar fi afectată de capacitatea discreționară menționată la alineatul (1) sau de forma sub care ar putea fi făcute distribuirile;

(c) calitatea instrumentului de capital sau a datoriei nu ar fi redusă în niciun alt fel de capacitatea discreționară menționată la alineatul (1) sau de forma sub care ar putea fi făcute distribuirile.

Autoritatea competentă consultă autoritatea de rezoluție în ceea ce privește respectarea de către o instituție a condițiilor respective înainte de a acorda aprobarea menționată la alineatul (1).

3. Instrumentele de capital și datoriile pentru care o persoană juridică, alta decât instituția care le emite, are capacitatea discreționară de a decide sau de a cere ca efectuarea distribuirilor aferente instrumentelor sau datoriilor respective să fie făcută sub altă formă decât în numerar sau în instrumente de fonduri proprii nu pot fi considerate drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumente de fonduri proprii de nivel 2 sau instrumente de pasive eligibile.

4. Instituțiile pot folosi un indice general al pieței ca punct de plecare pentru determinarea nivelului de distribuiri aferente instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentelor de pasive eligibile.”;

(c) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„6. Instituțiile raportează și publică indicii generali ai pieței pe care se bazează instrumentele lor de capital și de pasive eligibile.”.

(30) La articolul 75, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Se consideră că cerințele de scadență pentru pozițiile scurte menționate la articolul 45 litera (a), articolul 59 litera (a), articolul 69 litera (a) și articolul 72h litera (a) sunt îndeplinite în cazul pozițiilor deținute dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:”.

(31) La articolul 76, alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„1. În sensul articolului 42 litera (a), articolului 45 litera (a), articolului 57 litera (a), articolului 59 litera (a), articolului 67 litera (a), articolului 69 litera (a) și articolului 72h litera (a), instituțiile pot reduce cuantumul unei poziții lungi pe un instrument de capital cu acea parte dintr-un indice care este alcătuită din aceeași expunere-suport care este acoperită, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) fie atât poziția lungă care este acoperită, cât și poziția scurtă dintr-un indice folosită pentru a acoperi poziția lungă respectivă sunt deținute în portofoliul de tranzacționare, fie ambele sunt deținute în afara acestuia;

(b) pozițiile menționate la litera (a) sunt înregistrate la valoarea justă în bilanțul instituției.

2. În cazul în care autoritatea competentă a acordat aprobarea prealabilă, o instituție poate folosi o estimare prudentă a expunerii-suport a instituției față de instrumentele incluse în indici ca alternativă la calcularea expunerii unei instituții față de elementele menționate la una sau mai multe dintre literele de mai jos:

(a) instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele proprii de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele proprii de pasive eligibile incluse în indici;

(b) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 ale entităților din sectorul financiar, incluse în indici;

(c) instrumentele de pasive eligibile ale instituției, incluse în indici.

3. Autoritățile competente acordă aprobarea menționată la alineatul (2) doar în cazul în care instituția a demonstrat, într-un mod pe care respectivele autorități îl consideră satisfăcător, că ar fi împovărător din punct de vedere operațional să își monitorizeze expunerea-suport față de elementele menționate, după caz, la una sau mai multe dintre literele alineatului (2).”.

(32) Articolul 77 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 77
Condiții pentru reducerea fondurilor proprii și a pasivelor eligibile

O instituție obține aprobarea prealabilă a autorității competente înainte de:

(a) a reduce, a rambursa sau a răscumpăra instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază emise de instituție într-un mod care este permis în temeiul legislației naționale aplicabile; și/sau înainte de

(b) a exercita opțiunile de cumpărare, a restitui, a rambursa sau a răscumpăra

instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 sau instrumentele de pasive eligibile, după caz, înainte de data scadenței contractuale a acestora.”.

(33) Articolul 78 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 78
Aprobarea autorității de supraveghere pentru reducerea fondurilor proprii și a pasivelor eligibile

1. Autoritatea competentă acordă unei instituții aprobarea să reducă, să răscumpere sau să ramburseze instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele de pasive eligibile sau să exercite opțiunile de cumpărare pentru aceste instrumente dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(a) mai devreme sau în același timp cu acțiunea menționată la articolul 77, instituția înlocuiește instrumentele menționate la articolul 77 cu instrumente de fonduri proprii sau instrumente de pasive eligibile de o calitate egală sau mai bună în condiții sustenabile ținând cont de capacitatea instituției de a obține venituri;

(b) instituția a demonstrat, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că în urma acțiunii respective, fondurile proprii și pasivele eligibile ale instituției ar depăși cerințele prevăzute în prezentul regulament, în Directiva 2013/36/UE și în Directiva 2014/59/UE cu marja pe care autoritatea competentă o consideră necesară.

Autoritatea competentă consultă autoritatea de rezoluție înainte de a acorda această aprobare.

În cazul în care o instituție oferă garanții suficiente cu privire la capacitatea sa de a funcționa cu fonduri proprii al căror cuantum depășește cerințele stabilite în prezentul regulament, în Directiva 2013/36/UE și în Directiva 2014/59/UE, autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, poate acorda instituției respective o aprobare prealabilă generală de a restitui, a rambursa sau a răscumpăra instrumentele de pasive eligibile sau de a exercita opțiunile de cumpărare pentru aceste instrumente, sub rezerva unor criterii care să asigure că orice astfel de acțiuni viitoare sunt realizate cu respectarea condițiilor prevăzute la literele (a) și (b) de la prezentul alineat. Această aprobare prealabilă generală se acordă numai pentru o anumită perioadă de timp, care nu depășește un an, cu posibilitate de reînnoire. Aprobarea prealabilă generală se acordă numai pentru un anumit cuantum prestabilit, care este fixat de autoritatea de rezoluție. Autoritățile de rezoluție informează autoritățile competente cu privire la orice aprobare prealabilă generală acordată.

În cazul în care o instituție oferă garanții suficiente cu privire la capacitatea sa de a funcționa cu fonduri proprii al căror cuantum depășește cerințele stabilite în prezentul regulament, în Directiva 2013/36/UE și în Directiva 2014/59/UE,

autoritatea competentă, după consultarea autorității de rezoluție, poate acorda instituției respective o aprobare prealabilă generală de a restitui, a rambursa sau a răscumpăra instrumentele de pasive eligibile sau de a exercita opțiunile de cumpărare pentru aceste instrumente, sub rezerva unor criterii care să asigure că orice astfel de acțiuni viitoare sunt realizate cu respectarea condițiilor prevăzute la literele (a) și (b) de la prezentul alineat. Această aprobare prealabilă se acordă numai pentru o anumită perioadă de timp, care nu depășește un an, cu posibilitate de reînnoire. Aprobarea prealabilă generală se acordă numai pentru un anumit cuantum prestabilit, care este fixat de autoritatea competentă. În cazul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, acest cuantum prestabilit nu depășește 3 % din emisiunea relevantă și nu depășește 10 % din cuantumul cu care fondurile proprii de nivel 1 de bază depășesc suma cerințelor de capital pentru fondurile proprii de nivel 1 de bază prevăzute în prezentul regulament, în Directiva 2013/36/UE și în Directiva 2014/59/UE cu marja pe care autoritatea competentă o consideră necesară. În cazul instrumentelor de nivel 1 suplimentar sau al instrumentelor de nivel 2, acest cuantum prestabilit nu depășește 10 % din emisiunea relevantă și nu depășește 3 % din cuantumul total al instrumentelor de nivel 1 suplimentar sau al instrumentelor de nivel 2, după caz, aflate în circulație. În cazul instrumentelor de pasive eligibile, cuantumul prestabilit este fixat de autoritatea de rezoluție după consultarea autorității competente.

Autoritățile competente retrag aprobarea prealabilă generală în cazul în care o instituție încalcă oricare dintre criteriile prevăzute în scopul aprobării respective.

2. Atunci când evaluează, în conformitate cu alineatul (1) litera (a), viabilitatea instrumentelor de înlocuire în raport cu capacitatea instituției de a obține venituri, autoritățile competente examinează măsura în care respectivele instrumente de capital și datorii de înlocuire ar fi mai costisitoare pentru instituție decât cele pe care le-ar înlocui.

3. În cazul în care o instituție efectuează o acțiune menționată la articolul 77 litera (a) și legislația națională aplicabilă interzice refuzul de a răscumpăra instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază menționate la articolul 27, autoritatea competentă poate acorda o derogare de la îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol dacă autoritatea competentă impune instituției să limiteze de o manieră corespunzătoare răscumpărarea acestor instrumente.

4. Autoritățile competente pot permite instituțiilor să restituie, să răscumpere sau să ramburseze instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sau instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 sau să exercite opțiunile de cumpărare pentru aceste instrumente în cursul celor cinci ani de la data emiterii dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) și oricare din următoarele condiții:

   (a) există o schimbare în clasificarea, din punctul de vedere al reglementărilor, a instrumentelor respective care ar putea conduce la excluderea lor din categoria fondurilor proprii sau la reclasificarea lor ca o formă de fonduri proprii de o calitate inferioară și sunt îndeplinite următoarele condiții:

(i) autoritatea competentă consideră că o astfel de schimbare este suficient de sigură;

(ii) instituția demonstrează, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că reclasificarea din punctul de vedere al reglementărilor a instrumentelor respective nu a fost previzibilă în mod rezonabil în momentul emiterii lor;

(b) există o schimbare în regimul fiscal aplicabil instrumentelor respective, iar instituția demonstrează, într-un mod pe care autoritatea competentă îl consideră satisfăcător, că schimbarea este semnificativă și nu a fost previzibilă în mod rezonabil în momentul emiterii lor;

(c) instrumentele beneficiază de păstrarea drepturilor obținute în temeiul articolului 484 din CRR;

(d) mai devreme sau în același timp cu acțiunea menționată la articolul 77, instituția înlocuiește instrumentele menționate la articolul 77 cu instrumente de fonduri proprii sau instrumente de pasive eligibile de o calitate egală sau mai bună în condiții sustenabile ținând cont de capacitatea instituției de a obține venituri, iar autoritatea competentă a aprobat această acțiune întrucât a considerat că ar fi benefică din punct de vedere prudențial și justificată de circumstanțe excepționale;

(e) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 sunt răscumpărate în scopuri de formare a pieței.

Autoritatea competentă consultă autoritatea de rezoluție în ceea ce privește condițiile respective înainte de a acorda aprobarea.

5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) sensul expresiei „condiții sustenabile ținând cont de capacitatea instituției de a obține venituri”;

(b) maniera corespunzătoare de limitare a răscumpărării menționată la alineatul (3);

(c) procedura de urmat, inclusiv limitele și procedurile de acordare de către autoritățile competente a aprobării prealabile pentru una dintre acțiunile enumerate la articolul 77, și datele care trebuie furnizate la depunerea unei cereri de către o instituție pentru a obține din partea autorității competente aprobarea de a efectua o acțiune menționată la articolul 77, inclusiv procedura care se aplică în cazul răscumpărării acțiunilor emise către membrii organizațiilor cooperatiste de credit, precum și termenul de prelucrare a unei astfel de cereri;

(d) circumstanțele excepționale menționate la alineatul (4);

(e) sensul termenului „formarea pieței” menționat la alineatul (4).

ABE transmite proiectele de standarde tehnice de reglementare respective Comisiei până la data de [3 luni de la data intrării în vigoare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”.

(34) Articolul 79 se modifică după cum urmează:

(a) Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Derogare temporară de la deducerea din fondurile proprii și din pasivele eligibile”;

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. În cazul în care o instituție deține instrumente de capital sau datorii sau a acordat împrumuturi subordonate, după caz, care se califică temporar drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumente de fonduri proprii de nivel 2 ale unei entități din sectorul financiar sau instrumente de pasive eligibile ale unei instituții și autoritatea competentă consideră că aceste deținere au scopul unei operațiuni de asistență financiară destinate reorganizării și salvării entității sau instituției respective, autoritatea competentă poate să acorde o derogare temporară de la aplicarea dispozițiilor privind deducerea care, în mod obișnuit, s-ar aplica instrumentelor respective.”.

(35) Articolul 80 se modifică după cum urmează:

(a) Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Revizuirea continuă a calității fondurilor proprii și a pasivelor eligibile”;

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. ABE monitorizează calitatea instrumentelor de fonduri proprii și de pasive eligibile emise de instituțiile din întreaga Uniune și notifică imediat Comisiei situațiile în care există dovezi semnificative că instrumentele respective nu îndeplinesc criteriile de eligibilitate corespunzătoare prevăzute în prezentul regulament.

Autoritățile competente transmit ABE fără întârziere, la cererea acesteia, toate informațiile pe care ABE le consideră relevante în ceea ce privește instrumentele de capital noi sau tipurile noi de pasive emise pentru a-i permite ABE să monitorizeze calitatea instrumentelor de fonduri proprii și de pasive eligibile emise de instituțiile din întreaga Uniune.”;

(c) la alineatul (3), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„3. ABE furnizează Comisiei consultanță tehnică în legătură cu orice modificări semnificative ale definiției fondurilor proprii sau pasivelor eligibile pe care le consideră necesare ca rezultat al:”.

(36) La articolul 81, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Interesele minoritare cuprind suma instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) filiala este una din următoarele:

(i) o instituție;

(ii) o întreprindere care, în temeiul legislației naționale aplicabile, face obiectul cerințelor prevăzute de prezentul regulament și de Directiva 2013/36/UE;

(iii) o societate financiară holding intermediară dintr-o țară terță care face obiectul acelorași norme ca și instituțiile de credit din țara terță respectivă, în cazul în care Comisia a decis, în conformitate cu articolul 107 alineatul (4), că normele respective sunt cel puțin echivalente cu cele din prezentul regulament;

(b) filiala este inclusă în consolidare prin metoda consolidării globale în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(c) fondurile proprii de nivel 1 de bază menționate în partea introductivă a prezentului alineat sunt deținute de alte persoane decât întreprinderile incluse în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.”.

(37) Articolul 82 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 82
Fonduri proprii de nivel 1, fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, fonduri proprii de nivel 2 eligibile și fonduri proprii eligibile

Fondurile proprii de nivel 1 suplimentar, fondurile proprii de nivel 1, fondurile proprii de nivel 2 eligibile și fondurile proprii eligibile cuprind interesele minoritare, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumentele de fonduri proprii de nivel 2, după caz, plus rezultatul reportat și conturile de prime de emisiune aferente unei filiale, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) filiala este oricare din următoarele:

(i) o instituție;

(ii) o întreprindere care, în temeiul legislației naționale aplicabile, face obiectul cerințelor prevăzute în prezentul regulament și în Directiva 2013/36/UE;

(iii) o societate financiară holding intermediară dintr-o țară terță care face obiectul acelorași norme ca și instituțiile de credit din țara terță respectivă, în cazul în care Comisia a decis, în conformitate cu articolul 107 alineatul (4), că normele respective sunt cel puțin echivalente cu cele din prezentul regulament;

(b) filiala este inclusă în consolidare prin metoda consolidării globale, în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(c) respectivele instrumente sunt deținute de alte persoane decât întreprinderile incluse în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2.”.

(38) La articolul 83, teza introductivă a alineatului (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Instrumentele de fondurile proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 emise de o entitate cu scop special și conturile de prime de emisiune aferente sunt incluse până la 31 decembrie 2021 în fondurile proprii de nivel 1 suplimentar eligibile, în fondurile proprii de nivel 1 eligibile sau în fondurile proprii de nivel 2 eligibile ori în fondurile proprii eligibile, după caz, numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:”.

(39) Articolul 92 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următoarea literă (d):

„(d) un indicator al efectului de levier de 3 %.”.

(b) la alineatul (3), literele (b), (c) și (d) se înlocuiesc cu următorul text:

„(b) cerințele de fonduri proprii aplicabile portofoliului de tranzacționare al unei instituții, pentru:

(i) riscurile de piață, determinate în conformitate cu titlul IV din prezenta parte;

(ii) expunerile mari care depășesc limitele prevăzute la articolele 395-401, în măsura în care o instituție este autorizată să depășească limitele respective, determinate în conformitate cu partea a patra;

(c) cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață, determinate în conformitate cu titlul IV din prezenta parte pentru toate activitățile care generează riscuri valutare sau riscuri de marfă;

(d) cerințele de fonduri proprii determinate în conformitate cu titlul V, cu excepția articolului 379 pentru riscul de decontare.”.

(40) Se introduc următoarele articole 92a și 92b:

„Articolul 92a

Cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile pentru G-SII

1. Sub rezerva articolelor 93 și 94 și a excepțiilor prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, instituțiile identificate drept entități supuse rezoluției care sunt G-SII sau fac parte dintr-o G-SII îndeplinesc în orice moment următoarele cerințe privind fondurile proprii și pasivele eligibile:

   (a) o rată bazată pe riscuri de 18 %, care reprezintă fondurile proprii și pasivele eligibile ale instituției exprimate ca procentaj din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4);

   (b) o rată independentă de riscuri de 6,75 %, care reprezintă fondurile proprii și pasivele eligibile ale instituției exprimate ca procentaj din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolul 429 alineatul (4).

2. Cerința prevăzută la alineatul (1) nu se aplică în următoarele cazuri:

   (a) în cursul celor trei ani de la data la care instituția a fost identificată sau grupul din care face parte instituția a fost identificat ca fiind G-SII;

   (b) în cursul celor doi ani de la data la care autoritatea de rezoluție a aplicat instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu Directiva 2014/59/UE;

   (c) în cursul celor doi ani de la data la care entitatea de rezoluție a pus în aplicare o măsură alternativă a sectorului privat, menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2014/59/UE, prin care s-a redus valoarea instrumentelor de capital și a altor datorii sau acestea au fost convertite în fonduri proprii de nivel 1 de bază în scopul recapitalizării entității supuse rezoluției fără aplicarea instrumentelor de rezoluție.

3. În cazul în care valoarea agregată care rezultă din aplicarea cerințelor prevăzute la alineatul (1) litera (a) pentru fiecare entitate supusă rezoluției din cadrul aceleiași G-SII depășește cerința de fonduri proprii și de pasive eligibile calculată în conformitate cu articolul 12, autoritatea de rezoluție a instituției-mamă din UE poate, după consultarea celorlalte autorități de rezoluție relevante, să acționeze în conformitate cu articolul 45d alineatul (3) sau cu articolul 45h alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 92b

Cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile pentru G-SII din afara UE

Instituțiile care sunt filiale semnificative ale G-SII din afara UE și care nu sunt entități supuse rezoluției îndeplinesc în orice moment o cerință privind fondurile proprii și pasivele eligibile egală cu 90 % din cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevăzute la articolul 92a.

În scopul asigurării conformității cu alineatul (1), instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele de pasive eligibile sunt luate în considerare numai dacă sunt deținute de întreprinderea-mamă a instituției într-o țară terță.”.

(41) Articolul 94 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 94
Derogare pentru portofoliile de tranzacționare de mici dimensiuni

1. Prin derogare de la articolul 92 alineatul (3) litera (b), instituțiile pot calcula cerința de fonduri proprii pentru activitățile legate de portofoliul de tranzacționare în conformitate cu alineatul (2), cu condiția ca activitatea bilanțieră și extrabilanțieră a instituțiilor cu portofoliile de tranzacționare să fie mai mică sau egală cu următoarele praguri pe baza unei evaluări realizate lunar:

   (a) 5 % din activele totale ale instituției;

   (b) 50 de milioane EUR.

2. Atunci când sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (1), instituțiile pot calcula cerința de fonduri proprii din portofoliul de tranzacționare după cum urmează:

   (a) pentru contractele enumerate la punctul 1 din anexa II, contractele referitoare la titluri de capital la care se face referire la punctul 3 din anexa II și instrumentele financiare derivate de credit, instituțiile pot exclude pozițiile respective din cerința de fonduri proprii menționată la articolul 92 alineatul (3) litera (b);

   (b) pentru pozițiile din portofoliul de tranzacționare, altele decât cele menționate la litera (a), instituțiile pot înlocui cerința de fonduri proprii menționată la articolul 92 alineatul (3) litera (b) cu cerința calculată în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) litera (a).

3. Instituțiile calculează dimensiunea activității lor bilanțiere și extrabilanțiere cu portofoliile de tranzacționare la o anumită dată, în sensul alineatului (1), în conformitate cu următoarele cerințe:

   (a) toate pozițiile atribuite portofoliului de tranzacționare în conformitate cu articolul 104 sunt incluse în calcul, cu excepția următoarelor:

      (i) pozițiile pe cursul de schimb valutar și pe mărfuri;

      (ii) instrumentele financiare derivate de credit care sunt recunoscute ca acoperiri interne împotriva expunerilor la riscul de credit sau a expunerilor la riscul de contraparte din afara portofoliului de tranzacționare ;

   (b) toate pozițiile se evaluează la prețurile lor de piață de la data respectivă; în cazul în care prețul de piață al unei poziții nu este disponibil la data respectivă,

instituțiile utilizează cea mai recentă valoare de piață pentru poziția respectivă;

(c) valoarea absolută a pozițiilor lungi se adună cu valoarea absolută a pozițiilor scurte.

4. Instituțiile transmit autorităților competente notificări atunci când calculează sau încetează să mai calculeze cerințele de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare în conformitate cu prezentul alineat (2).

5. O instituție care nu mai îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) trebuie să notifice imediat acest lucru autorității competente.

6. O instituție încetează să mai stabilească cerințele de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare în conformitate cu alineatul (2) în termen de trei luni dacă se regăsește într-una din următoarele situații:

(d) instituția nu îndeplinește fiecare dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) pentru o perioadă de trei luni consecutive;

(e) instituția nu îndeplinește fiecare dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) pentru mai mult de 6 dintre ultimele 12 luni.

7. În cazul în care o instituție încetează să mai calculeze cerințele de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare în conformitate cu prezentul articol, aceasta este autorizată să reînceapă să calculeze cerințele de fonduri proprii pentru portofoliul de tranzacționare în conformitate cu prezentul articol numai dacă demonstrează autorității competente că toate condițiile stabilite la alineatul (1) au fost îndeplinite pe o perioadă neîntreruptă de un an.

8. Instituțiile nu deschid o poziție din portofoliul de tranzacționare cu unicul scop de a respecta oricare dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) în cursul evaluării lunare.”.

(42) Articolul 99 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 99
Raportarea privind cerințele de fonduri proprii și informațiile financiare

1. Instituțiile transmit rapoarte autorităților competente cu privire la obligațiile prevăzute la articolul 92 în conformitate cu prezentul articol.

Entitățile supuse rezoluției transmit rapoarte autorităților competente cu privire la obligațiile prevăzute la articolele 92a și 92b cel puțin pe bază semestrială.

2. În plus față de raportarea privind fondurile proprii menționată la alineatul (1), o instituție raportează autorităților competente informații financiare atunci când este una dintre următoarele:

(a) o instituție care face obiectul articolului 4 din Regulamentul (CE)

nr. 1606/2002;

(b) o instituție de credit care își întocmește conturile consolidate în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate în temeiul articolului 5 litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002.

3. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor de credit care își determină fondurile proprii pe bază consolidată în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate, în temeiul articolului 24 alineatul (2) din prezentul regulament, să raporteze informații financiare în conformitate cu prezentul articol.

4. Rapoartele necesare în conformitate cu alineatele (1)-(3) trebuie prezentate pe bază anuală de către instituțiile mici, astfel cum sunt definite la articolul 430a și, sub rezerva alineatului (6), semestrial sau mai des de către toate celelalte instituții.

5. Raportarea privind informațiile financiare menționată la alineatele (2) și (3) cuprinde numai informațiile care sunt necesare pentru a oferi o imagine cuprinzătoare asupra profilului de risc al instituției și asupra riscurilor sistemice pe care instituțiile le prezintă pentru sectorul financiar sau pentru economia reală, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare prin care să uniformizeze formatele, frecvențele, datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice pentru raportarea menționată la alineatele (1)-(3) și la articolul 100.

Cerințele de raportare prevăzute la prezentul articol se aplică instituțiilor în mod proporțional, ținând seama de dimensiunea și complexitatea lor, precum și de natura și nivelul de risc al activităților lor.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

7. ABE evaluează impactul financiar al Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei[29] asupra instituțiilor din perspectiva costurilor de conformitate și informează Comisia cu privire la constatările sale până la [31 decembrie 2019] cel târziu. În raportul respectiv se analizează în special dacă cerințele de raportare au fost aplicate într-un mod suficient de proporțional. În acest scop, raportul:

(a) clasifică instituțiile pe categorii în funcție de dimensiunea și complexitatea lor,

[29] Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei din 16 aprilie 2014 de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 191, 28.6.2014, p. 1).

precum și de natura și nivelul de risc al activităților lor. Raportul trebuie să includă în special o categorie a instituțiilor mici, astfel cum sunt definite la articolul 430a;

(b) măsoară sarcina de raportare suportată de fiecare categorie de instituții în cursul perioadei relevante pentru a respecta cerințele de raportare prevăzute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014, ținând seama de următoarele principii:

(i) sarcina de raportare este măsurată ca raportul dintre costurile de conformitate și venitul net al instituțiilor în cursul perioadei relevante;

(ii) costurile de conformitate cuprind toate cheltuielile direct sau indirect legate de punerea în aplicare și funcționarea în permanență a sistemelor de raportare, inclusiv cheltuielile legate de personal, sisteme informatice, servicii juridice, contabilitate, audit și servicii de consultanță;

(iii) perioada relevantă se referă la fiecare perioadă anuală în care instituțiile au suportat costuri de conformitate pentru a se pregăti să pună în aplicare cerințele de raportare stabilite în Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 și pentru a continua să asigure funcționarea în permanență a sistemelor de raportare;

(c) evaluează dacă și în ce măsură costurile de conformitate împiedică în mod substanțial instituțiile nou-constituite să intre pe piață;

(d) evaluează impactul costurilor de conformitate, astfel cum sunt menționate la litera (b) punctul (ii), asupra fiecărei categorii de instituții din perspectiva costurilor de oportunitate; și

(e) recomandă modificări ale Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014, astfel încât să se reducă sarcina de raportare suportată de instituții sau de anumite categorii de instituții, dacă este cazul, având în vedere obiectivele prezentului regulament și ale Directivei 2013/36/UE. Raportul trebuie să prezinte cel puțin recomandări privind modul în care se poate reduce nivelul de detaliu al cerințelor de raportare pentru instituțiile mici, astfel cum sunt definite la articolul 430a.

8. În sensul alineatului (7) litera (d), „costuri de oportunitate” înseamnă valoarea pierdută de către instituții pentru serviciile care nu sunt furnizate clienților din cauza costurilor de conformitate.

9. Autoritățile competente consultă ABE pentru a stabili dacă instituțiile, altele decât cele menționate la alineatele (2) și (3), ar trebui să raporteze informațiile financiare pe bază consolidată în conformitate cu alineatul (2), dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) instituțiile relevante nu raportează deja pe bază consolidată;

(b) instituțiile relevante fac obiectul unui cadru contabil în conformitate cu Directiva 86/635/CEE;

(c) raportarea financiară este considerată necesară pentru a oferi o imagine cuprinzătoare asupra profilului de risc al activităților instituțiilor respective și asupra riscurilor sistemice pe care le prezintă pentru sectorul financiar sau pentru economia reală, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să specifice formatele pe care instituțiile menționate la primul paragraf trebuie să le utilizeze în scopurile prevăzute la paragraful respectiv.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

10. În cazul în care o autoritate competentă consideră că informații care nu fac obiectul standardului tehnic de punere în aplicare menționat la alineatul (6) sunt necesare în scopurile menționate la alineatul (5), aceasta informează ABE și CERS cu privire la informațiile suplimentare care consideră că este necesar să fie incluse în standardul tehnic de punere în aplicare menționat la alineatul respectiv.

11. Autoritățile competente pot acorda derogări de la cerințele de raportare a elementelor de date specificate în standardele tehnice de punere în aplicare menționate la prezentul articol și la articolele 100, 101, 394, 415 și 430 în cazul în care aceste elemente de date sunt deja la dispoziția autorităților competente prin alte mijloace decât cele specificate în standardele tehnice de punere în aplicare menționate anterior, inclusiv în cazul în care informațiile respective se află la dispoziția autorităților competente în diferite formate sau niveluri de detaliu.”.

(43) Articolul 100 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 100
Cerințe de raportare privind grevarea cu sarcini a activelor

1. Instituțiile raportează autorităților competente nivelul de grevare cu sarcini a activelor pe care îl aplică.

2. Raportul menționat la alineatul (1) conține o defalcare pe tipurile de grevare cu sarcini a activelor, cum ar fi acordurile repo, darea cu împrumut de titluri de valoare, expunerile securitizate sau împrumuturile constituite ca garanție reală pentru obligațiunile garantate. ”.

(44) La articolul 101 alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„1. Instituțiile raportează pe bază semestrială autorităților competente următoarele date agregate referitoare la fiecare piață națională de bunuri imobile față de care sunt expuse:”.

(45) La articolul 101, alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să specifice formatele uniforme, definițiile și frecvențele și datele raportării pentru datele agregate menționate la alineatul (1), precum și soluțiile informatice.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

5. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile mici, astfel cum sunt definite la articolul 430a, raportează informațiile menționate la alineatul (1) pe bază anuală.”.

(46) Articolul 102 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatele (2), (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„2. Intenția de tranzacționare se demonstrează pe baza strategiilor, politicilor și procedurilor elaborate de instituție pentru a administra poziția sau portofoliul în conformitate cu articolul 104.

3. Instituțiile pun și mențin în funcțiune sisteme și controale pentru a-și gestiona portofoliul de tranzacționare în conformitate cu articolul 103.

4. Pozițiile din portofoliul de tranzacționare sunt alocate birourilor de tranzacționare create de instituție în conformitate cu articolul 104b, cu excepția cazului în care instituția este eligibilă pentru tratamentul prevăzut la articolul 94 sau a beneficiat de derogarea menționată la articolul 104b alineatul (3).”

(b) Se adaugă următoarele alineate (5) și (6):

„5. Pozițiile din portofoliul de tranzacționare fac obiectul cerințelor de evaluare prudentă specificate la articolul 105.

6. Instituțiile tratează acoperirile interne în conformitate cu articolul 106.”.

(47) Articolul 103 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Instituțiile dispun de politici și proceduri clar definite pentru administrarea globală a portofoliului de tranzacționare. Politicile și procedurile respective acoperă cel puțin:

(a) activitățile pe care instituția le consideră a fi activități de tranzacționare și parte constitutivă a portofoliului de tranzacționare în scopul calculării

cerințelor de fonduri proprii;

(b) măsura în care o poziție poate fi marcată zilnic la prețul pieței prin referință la o piață bidirecțională activă și lichidă;

(c) pentru pozițiile care se marchează la model, măsura în care instituția poate:

(i) să identifice toate riscurile semnificative ale poziției;

(ii) să acopere toate riscurile semnificative ale poziției cu instrumente pentru care există o piață bidirecțională activă și lichidă;

(iii) să derive estimări fiabile pentru ipotezele și parametrii cheie folosiți în model;

(d) măsura în care instituția poate și trebuie să genereze evaluări pentru poziție care pot fi validate extern în mod consecvent;

(e) măsura în care restricțiile legale sau alte cerințe operaționale ar afecta capacitatea instituției de a lichida sau a acoperi poziția pe termen scurt;

(f) măsura în care instituția poate și trebuie să procedeze la administrarea activă a riscurilor pozițiilor în cadrul operațiunilor de tranzacționare;

(g) măsura în care instituția poate transfera riscul sau pozițiile din portofoliul de tranzacționare în afara acestuia sau invers, și criteriile pentru astfel de transferuri, astfel cum sunt menționate la articolul 104b.”;

(b) La alineatul (2), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„2. În administrarea pozițiilor sau a portofoliilor de poziții din portofoliul de tranzacționare instituția respectă toate cerințele următoare:”;

(c) La alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instituția dispune de o strategie de tranzacționare clar documentată în ceea ce privește poziția sau portofoliile din portofoliul de tranzacționare care să fie aprobată de conducerea superioară și să includă perioada de deținere prevăzută;”;

(d) La alineatul (2), partea introductivă de la litera (b) se modifică după cum urmează:

„(b) instituția dispune de politici și proceduri clar definite pentru administrarea activă a pozițiilor sau a portofoliilor din portofoliul de tranzacționare. Politicile și procedurile respective includ următoarele:”;

(e) La alineatul (2), litera (b) punctul (i) se modifică după cum urmează:

„(i) pozițiile sau portofoliile de poziții care pot fi deschise de fiecare birou de tranzacționare sau, după caz, de dealeri desemnați;”.

(48) Articolul 104 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 104
Includerea în portofoliul de tranzacționare

1. Instituțiile dispun de politici și proceduri clar definite pentru a determina pozițiile pe care le includ în portofoliul de tranzacționare în scopul calculării cerințelor de capital, în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 102, cu definiția portofoliului de tranzacționare prevăzută la articolul 4 alineatul (1) punctul 86 și cu dispozițiile prezentului articol, ținând seama de capacitățile și practicile instituției de gestionare a riscurilor. Instituția atestă, cu documente scrise care asigură o acoperire integrală, că respectă aceste politici și proceduri, le supune unui audit intern cel puțin o dată pe an și pune la dispoziția autorităților competente rezultatele auditului respectiv.

2. Pozițiile pe următoarele instrumente sunt atribuite portofoliului de tranzacționare:

   (a) instrumentele care îndeplinesc criteriile de includere în portofoliul de tranzacționare pe bază de corelație («CTP»), astfel cum sunt menționate la alineatele (6)-(9);

   (b) instrumentele financiare care sunt gestionate de un birou de tranzacționare creat în conformitate cu articolul 104b;

   (c) instrumentele financiare care conduc la o poziție scurtă netă de credit sau pe titluri de capital;

   (d) instrumentele care rezultă din angajamente de subscriere;

   (e) activele sau datoriile financiare evaluate la valoarea justă;

   (f) instrumentele care rezultă din activitățile de formare a pieței;

   (g) organismele de plasament colectiv, cu condiția să îndeplinească condițiile specificate la alineatul (10) de la prezentul articol;

   (h) titlurile de capital cotate;

   (i) SFT-urile legate de tranzacționare;

   (j) opțiunile, inclusiv instrumentele financiare derivate încorporate bifurcate din instrumente din afara portofoliului de tranzacționare care se referă la riscul de credit sau de devalorizare a titlurilor de capital.

   În sensul literei (c) de la prezentul alineat, o instituție are o poziție scurtă netă pe

titluri de capital în cazul în care o scădere a prețului titlurilor de capital generează un profit pentru instituție. În consecință, o instituție de credit are o poziție scurtă netă de credit în cazul în care o creștere a marjei de credit sau o deteriorare a bonității unui emitent sau a unui grup de emitenți generează un profit pentru instituție.

3. Pozițiile pe următoarele instrumente nu sunt atribuite portofoliului de tranzacționare:

(a) instrumentele desemnate pentru includerea într-un depozit de securitizare (*securitisation warehouse*);

(b) deținerile de bunuri imobiliare;

(c) creditele de retail și pentru IMM-uri;

(d) alte organisme de plasament colectiv decât cele menționate la alineatul (2) litera (g) în cazul cărora instituția nu poate avea zilnic o imagine transparentă asupra compoziției exacte a fondului respectiv sau nu poate obține zilnic prețurile reale ale investiției sale de capital în fondul respectiv;

(e) contractele derivate cu instrumentele-suport menționate la literele (a)-(d);

(f) instrumentele deținute în scopul acoperirii unui anumit risc care decurge dintr-o poziție pe un instrument menționat la literele (a)-(e).

4. În pofida alineatului (2), o instituție poate să nu atribuie o poziție pe un instrument menționat la alineatul (2) literele (e)-(i) portofoliului de tranzacționare atunci când instituția respectivă este în măsură să demonstreze în mod satisfăcător autorităților competente că poziția nu este deținută cu intenția tranzacționării sau nu acoperă poziții deținute cu intenția tranzacționării.

5. Autoritățile competente pot solicita unei instituții să furnizeze dovada că o poziție care nu este menționată la alineatul (3) trebuie atribuită portofoliului de tranzacționare. În absența unor dovezi corespunzătoare, autoritățile competente pot solicita instituției să reatribuie poziția respectivă în afara portofoliului de tranzacționare, cu excepția pozițiilor menționate la alineatul (2) literele (a)-(d).

6. Autoritățile competente pot solicita unei instituții să furnizeze dovada că o poziție care nu este menționată la alineatul (2) literele (a)-(d) trebuie atribuită în afara portofoliului de tranzacționare. În absența unor dovezi corespunzătoare, autoritățile competente pot solicita instituției să reatribuie poziția respectivă portofoliului de tranzacționare, cu excepția cazului în care poziția este menționată la alineatul (3).

7. Pozițiile din securitizare și instrumentele financiare derivate de credit de tipul «n-th-to-default» care îndeplinesc toate criteriile următoare trebuie atribuite CTP:

(g) pozițiile nu sunt nici poziții din resecuritizare, nici opțiuni pe o tranșă din securitizare și nici alte instrumente derivate ale expunerilor din securitizare care nu oferă o repartizare proporțională din încasările unei tranșe din

securitizare;

(h) toate instrumentele lor suport sunt:

(i) instrumente având la bază o singură semnătură (*single-name instruments*), inclusiv instrumente derivate de credit având la bază o singură semnătură (*single-name credit derivatives*), pentru care există o piață lichidă bidirecțională;

(ii) indici tranzacționați în mod normal, care se bazează pe instrumentele menționate la litera (i).

Se consideră că există o piață bidirecțională atunci când există oferte independente, de bună credință, de cumpărare și vânzare, astfel încât în cadrul unei zile să se poată determina un preț corelat în mod rezonabil cu ultimul preț de vânzare sau cu cotații curente competitive, de bună credință, de cumpărare sau de vânzare și să se poată efectua decontarea la acest preț într-un interval relativ scurt potrivit uzanței comerciale.

8. Pozițiile cu oricare dintre următoarele instrumente-suport nu trebuie incluse în CTP:

(a) instrumente-suport care se încadrează în clasele de expuneri menționate la articolul 112 litera (h) sau (i);

(b) o creanță asupra unei entități cu scop special, garantată, direct sau indirect, cu o poziție care, în conformitate cu alineatul (6), nu ar fi eligibilă în sine pentru includere în CTP.

9. Instituțiile pot include în CTP poziții care nu sunt nici poziții din securitizare, nici instrumente financiare derivate de credit de tipul „n-th-to-default”, dar care acoperă alte poziții ale acestui portofoliu, cu condiția să existe o piață lichidă bidirecțională, astfel cum este descrisă la alineatul (7) ultimul paragraf, pentru instrumentul respectiv sau pentru instrumentele-suport ale acestuia.

10. O instituție atribuie portofoliului de tranzacționare o poziție într-un organism de plasament colectiv în cazul în care aceasta îndeplinește cel puțin una dintre condițiile următoare:

(a) instituția poate avea zilnic o imagine transparentă asupra compoziției exacte a organismului de plasament colectiv;

(b) instituția poate obține zilnic prețurile pentru organismul de plasament colectiv.”.

(49) Se introduc următoarele articole 104a și 104b:

„Articolul 104a
Reclasificarea unei poziții

1. Instituțiile dispun de politici clar definite pentru a identifica circumstanțele excepționale care justifică reclasificarea unei poziții din portofoliul de tranzacționare ca poziție din afara portofoliului de tranzacționare sau, invers, a unei poziții din afara portofoliului de tranzacționare ca poziție din portofoliul de tranzacționare în scopul determinării cerințelor de fonduri proprii într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător. Instituțiile revizuiesc aceste politici cel puțin o dată pe an.

   ABE elaborează ghiduri până la [doi ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament] cu privire la înțelesul expresiei „circumstanțe excepționale” în sensul prezentului articol.

2. Autoritățile competente acordă aprobarea pentru reclasificarea unei poziții din portofoliul de tranzacționare ca poziție din afara portofoliului de tranzacționare sau, invers, a unei poziții din afara portofoliului de tranzacționare ca poziție din portofoliul de tranzacționare în scopul determinării cerințelor de fonduri proprii numai dacă instituția a furnizat autorităților competente dovezi scrise că decizia sa de a reclasifica poziția respectivă este cauzată de o circumstanță excepțională care este în concordanță cu politicile stabilite de instituție în conformitate cu alineatul (1). În acest scop, instituția prezintă suficiente dovezi care să ateste că poziția nu mai îndeplinește condițiile pentru a fi clasificată drept poziție din portofoliul de tranzacționare sau poziție din afara portofoliului de tranzacționare în temeiul articolului 104.

   Decizia menționată la primul paragraf se aprobă de organul de conducere al instituției.

3. În cazul în care autoritățile competente au acordat aprobarea în conformitate cu alineatul (2), instituția trebuie:

   (a) să facă publică, la cea mai apropiată dată de raportare, informația că poziția sa a fost reclasificată;

   (b) sub rezerva tratamentului prevăzut la alineatul (4), să determine, de la cea mai apropiată dată de raportare, cerințele de fonduri proprii pentru poziția reclasificată în conformitate cu articolul 92.

4. În cazul în care, la cea mai apropiată dată de raportare, variația netă a cuantumului cerințelor de fonduri proprii ale instituției care rezultă din reclasificarea poziției duce la o scădere netă a cerințelor de fonduri proprii, instituția trebuie să dețină fonduri proprii suplimentare egale cu această variație netă și să facă public cuantumul acestor fonduri proprii suplimentare. Cuantumul acestor fonduri proprii suplimentare rămâne

constant până când poziția ajunge la scadență, cu excepția cazului în care autoritățile competente permit instituției să reducă treptat acest cuantum la o dată anterioară.

5. Reclasificarea unei poziții în conformitate cu prezentul articol este irevocabilă.

Articolul 104b
Cerințe aplicabile birourilor de tranzacționare

1. Instituțiile creează birouri de tranzacționare și atribuie fiecare poziție din portofoliul de tranzacționare unuia dintre aceste birouri de tranzacționare. Pozițiile din portofoliul de tranzacționare se atribuie aceluiași birou de tranzacționare numai dacă sunt conforme cu strategia de afaceri aprobată pentru biroul de tranzacționare respectiv și dacă sunt gestionate și monitorizate în mod consecvent în conformitate cu alineatul (2).

2. Birourile de tranzacționare ale instituțiilor îndeplinesc în permanență toate cerințele următoare:

   (a) fiecare birou de tranzacționare are o strategie de afaceri clară și distinctă și o structură de gestionare a riscurilor adecvată pentru strategia sa de afaceri;

   (b) fiecare birou de tranzacționare are o structură organizațională clară; pozițiile unui birou de tranzacționare sunt gestionate de dealeri desemnați din cadrul instituției; fiecare dealer are funcții specifice în cadrul biroului de tranzacționare; un dealer este repartizat numai unui singur birou de tranzacționare; un dealer din fiecare birou de tranzacționare își asumă rolul principal de supraveghere a activităților și a celorlalți dealeri ai biroului de tranzacționare;

   (c) limitele pozițiilor se stabilesc în cadrul fiecărui birou de tranzacționare în funcție de strategia de afaceri a respectivului birou de tranzacționare;

   (d) cel puțin săptămânal trebuie elaborate rapoarte privind activitățile, rentabilitatea, gestionarea riscului și cerințele de reglementare la nivelul biroului de tranzacționare și acestea trebuie comunicate organului de conducere al instituției în mod regulat;

   (e) fiecare birou de tranzacționare are un plan de afaceri anual clar, care să includă o politică de remunerare bine definită pe baza unor criterii solide utilizate pentru evaluarea performanței.

3. Instituțiile notifică autorităților competente modul în care asigură conformitatea cu alineatul (2). Autoritățile competente pot solicita unei instituții să modifice structura sau organizarea birourilor sale de tranzacționare pentru a asigura conformitatea cu prezentul articol.

4. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile care utilizează abordările prevăzute la articolul 325 alineatul (1) literele (a) și (c) pentru determinarea cerințelor de fonduri

proprii pentru riscul de piață pot solicita o derogare pentru toate sau o parte din cerințele prevăzute la prezentul articol. Autoritățile competente pot acorda derogarea în cazul în care instituția demonstrează că:

(a) nerespectarea alineatului (2) nu ar avea un impact negativ semnificativ asupra capacității instituției de a gestiona și monitoriza în mod eficace riscurile de piață pentru pozițiile din portofoliul de tranzacționare;

(b) instituția respectă cerințele generale de gestionare a portofoliului de tranzacționare prevăzute la articolul 103.”.

(50) Articolul 105 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„1. Toate pozițiile din portofoliul de tranzacționare și pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare evaluate la valoarea justă fac obiectul normelor privind evaluarea prudentă enunțate la prezentul articol. Instituțiile se asigură, în special, că evaluarea prudentă a pozițiilor lor din portofoliul de tranzacționare atinge un grad corespunzător de certitudine, ținând seama de natura dinamică a pozițiilor din portofoliul de tranzacționare și a pozițiilor din afara portofoliului de tranzacționare evaluate la valoarea justă, de cerințele de soliditate prudențială, de modul de operare și de scopul cerințelor de capital în ceea ce privește pozițiile din portofoliul de tranzacționare și pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare evaluate la valoarea justă.”;

(b) alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„3. Instituțiile își reevaluează pozițiile din portofoliul de tranzacționare la valoarea justă cel puțin zilnic. Modificările valorii acestor poziții sunt raportate în contul de profit și pierdere al instituției.

4. Instituțiile își marchează la piață pozițiile din portofoliul de tranzacționare și pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare evaluate la valoarea justă ori de câte ori este posibil, inclusiv atunci când aplică pozițiilor respective tratamentul relevant în materie de capital.”;

(c) alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„6. Atunci când marcarea la piață nu este posibilă, instituțiile își marchează la model pozițiile și portofoliile în mod prudent, inclusiv atunci când calculează cerințele de fonduri proprii pentru pozițiile din portofoliul de tranzacționare și pentru pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare evaluate la valoarea justă.”;

(d) la alineatul (7), ultimul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul literei (d), modelul se dezvoltă sau se aprobă independent de birourile de tranzacționare și este testat independent, inclusiv pentru validarea calculelor matematice, a ipotezelor și a implementării programelor informatice.”;

(e) la alineatul (11), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) timpul suplimentar care ar fi necesar pentru acoperirea poziției sau a riscurilor inerente poziției dincolo de orizonturile de lichiditate care au fost atribuite factorilor de risc aplicabili poziției în conformitate cu articolul 325be;”.

(51) Articolul 106 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Cerințele de la alineatul (1) se aplică fără a aduce atingere cerințelor aplicabile poziției acoperite din afara portofoliului de tranzacționare sau din portofoliul de tranzacționare, după caz.

(3) În cazul în care o instituție acoperă o expunere la riscul de credit sau o expunere la riscul de contraparte din afara portofoliului de tranzacționare utilizând un instrument financiar derivat de credit înregistrat în portofoliul său de tranzacționare, această poziție pe instrumentul financiar derivat de credit este recunoscută ca o acoperire internă a expunerii la riscul de credit sau a expunerii la riscul de contraparte din afara portofoliului de tranzacționare în scopul calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor menționate la articolul 92 alineatul (3) litera (a) în cazul în care instituția încheie o altă tranzacție cu instrumente financiare derivate de credit cu un terț furnizor de protecție eligibil care îndeplinește cerințele privind protecția nefinanțată a creditului din afara portofoliului de tranzacționare și compensează perfect riscul de piață al acoperirii interne.

Atât acoperirea internă a riscului recunoscută în conformitate cu primul paragraf, cât și instrumentul financiar derivat de credit încheiat cu partea terță trebuie să fie incluse în portofoliul de tranzacționare în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață.”;

(b) Se adaugă următoarele alineate (4), (5) și (6):

„(4) În cazul în care o instituție acoperă o expunere la riscul de devalorizare a titlurilor de capital din afara portofoliului de tranzacționare utilizând un instrument financiar derivat pe titluri de capital înregistrat în portofoliul său de tranzacționare, această poziție pe instrumentul financiar derivat pe titluri de capital este recunoscută ca o acoperire internă a expunerii la riscul de devalorizare a titlurilor de capital din afara portofoliului de tranzacționare în scopul calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor menționate la articolul 92 alineatul (3) litera (a) în cazul în care instituția încheie o altă tranzacție cu instrumente financiare derivate pe titluri de capital cu un terț furnizor de protecție eligibil care îndeplinește cerințele privind protecția nefinanțată a creditului din afara portofoliului de tranzacționare și compensează perfect riscul de piață al acoperirii interne.

Atât acoperirea internă a riscului recunoscută în conformitate cu primul paragraf, cât și instrumentul financiar derivat pe titluri de capital încheiat cu partea terță trebuie să fie incluse în portofoliul de tranzacționare în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață.

(5) În cazul în care o instituție acoperă expuneri la riscul de rată a dobânzii din afara portofoliului de tranzacționare utilizând o poziție de risc de rată a dobânzii înregistrată în portofoliul său de tranzacționare, această poziție este considerată a fi o acoperire internă în scopul evaluării riscurilor de rată a dobânzii rezultate din poziții din afara portofoliului de tranzacționare în conformitate cu articolele 84 și 98 din Directiva 2013/36/UE dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(c) poziția a fost atribuită unui birou de tranzacționare instituit în conformitate cu articolul 104b, a cărui strategie de afaceri este consacrată exclusiv gestionării și diminuării riscului de piață aferent acoperirilor interne ale expunerii la riscul de rată a dobânzii. În acest scop, biroul de tranzacționare în cauză poate deschide și alte poziții de risc de rată a dobânzii cu părți terțe sau cu alte birouri de tranzacționare ale instituției, atât timp cât celelalte birouri de tranzacționare compensează perfect riscul de piață al celorlalte poziții de risc de rată a dobânzii, prin deschiderea de poziții de risc de rată a dobânzii de semn opus cu părți terțe;

(d) instituția a documentat pe deplin modul în care poziția diminuează riscurile de rată a dobânzii rezultate din poziții din afara portofoliului de tranzacționare în scopul cerințelor prevăzute la articolele 84 și 98 din Directiva 2013/36/UE;

6. Cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață ale tuturor pozițiilor atribuite biroului de tranzacționare menționat la alineatul 3 litera (a) sau deschise de acesta se calculează în mod de sine stătător, ca portofoliu distinct, și se adaugă la cerințele de fonduri proprii pentru alte poziții din portofoliul de tranzacționare.”.

(52) La articolul 107, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În sensul prezentului regulament, expunerile față de o firmă de investiții dintr-o țară terță, față de o instituție de credit dintr-o țară terță, precum și față de o bursă dintr-o țară terță se tratează ca expuneri față de o instituție numai în cazul în care țara terță aplică cerințe prudențiale și de supraveghere entității respective care sunt cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune.”.

(53) La articolul 128, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Instituțiile atribuie o pondere de risc de 150 % expunerilor asociate cu riscuri extrem de ridicate.

(2) În sensul prezentului articol, instituțiile tratează finanțarea speculativă a proprietăților imobiliare drept expuneri asociate unor riscuri extrem de ridicate.”.

(54) Articolul 132 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 132
Cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-uri

1. Instituțiile calculează cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile lor

sub formă de unități sau acțiuni deținute într-un OPC prin înmulțirea cuantumului ponderat la risc al expunerii pentru expunerile OPC-ului, calculat în conformitate cu abordările menționate la alineatul (2) primul paragraf, cu procentajul unităților sau acțiunilor deținute de instituțiile respective.

2. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (3), instituțiile pot aplica abordarea transparentă de tip «look-through», în conformitate cu articolul 132a alineatul (1), sau abordarea pe bază de mandat, în conformitate cu articolul 132a alineatul (2).

   În conformitate cu articolul 132b alineatul (2), instituțiile care nu aplică abordarea transparentă de tip «look-through» sau abordarea pe bază de mandat atribuie o ponderе de risc de 1,250 % («abordarea alternativă») expunerilor lor sub formă de unități sau acțiuni deținute într-un OPC.

   Instituțiile pot calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile lor sub formă de unități sau acțiuni deținute într-un OPC utilizând o combinație a abordărilor menționate la prezentul alineat, în măsura în care condițiile de utilizare a abordărilor respective sunt îndeplinite.

3. Instituțiile pot stabili cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile unui OPC în conformitate cu abordările prevăzute la articolul 132a în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

   (a) OPC-ul este unul dintre următoarele:

      (i) un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), reglementat de Directiva 2009/65/CE;

      (ii) un FIA din UE administrat de un AFIA din UE înregistrat în temeiul articolului 3 alineatul (3) din Directiva 2011/61/UE;

      (iii) un FIA administrat de un AFIA din UE autorizat în temeiul articolului 6 din Directiva 2011/61/UE;

      (iv) un FIA administrat de un AFIA din afara UE autorizat în temeiul articolului 37 din Directiva 2011/61/UE;

      (v) un FIA din afara UE administrat de un AFIA din afara UE și distribuit în conformitate cu articolul 42 din Directiva 2011/61/UE;

   (b) prospectul de emisiune al OPC-ului sau documentul echivalent include următoarele:

      (i) categoriile de active în care OPC-ul este autorizat să investească;

      (ii) dacă se aplică limite în ceea ce privește investițiile, limitele relative și metodologiile de calcul al acestora;

(c) raportarea realizată de OPC către instituție respectă următoarele cerințe:

(i) activitatea OPC-ului este raportată cel puțin la fel de frecvent ca cea a instituției;

(ii) nivelul de detaliu al informațiilor financiare este suficient pentru a permite instituției să calculeze cuantumul ponderat la risc al expunerii OPC-ului în conformitate cu abordarea aleasă de instituție;

(iii) în cazul în care instituția aplică abordarea transparentă de tip «look-through», informațiile privind expunerile-suport sunt verificate de o parte terță independentă.

4. Instituțiile care nu dispun de date sau informații adecvate pentru a calcula cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile unui OPC în conformitate cu abordările descrise la articolul 132a se pot baza pe calculele efectuate de o parte terță, în măsura în care toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

(a) partea terță este:

(i) instituția depozitară sau instituția financiară depozitară a OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri de valoare și să depoziteze toate titlurile de valoare la această instituție depozitară sau instituție financiară depozitară;

(ii) pentru OPC-urile care nu se încadrează la punctul (i), societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca această societate să respecte condiția prevăzută la alineatul (3) litera (a).

(b) partea terță efectuează calculul în conformitate cu abordările descrise la articolul 132a alineatele (1), (2) și (3), după caz;

(c) un auditor extern a confirmat corectitudinea calculului efectuat de partea terță.

Instituțiile care se bazează pe calcule efectuate de terți înmulțesc cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile unui OPC rezultat în urma acestor calcule cu un factor de 1,2.

1. În cazul în care o instituție aplică abordările menționate la articolul 132a pentru a calcula cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile unui OPC («OPC de nivel 1») și oricare dintre expunerile-suport ale OPC-ului de nivel 1 este o expunere sub formă de unități sau acțiuni deținute într-un alt OPC («OPC de nivel 2»), cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile OPC-ului de nivel 2 poate fi calculat utilizând oricare dintre cele trei abordări descrise la alineatul (2). Instituția poate utiliza abordarea transparentă de tip «look-through» pentru a calcula cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile OPC-urilor de nivel 3 și de orice nivel ulterior numai în cazul în care a utilizat această abordare și pentru calculul de la nivelul anterior. În orice alt caz, instituția utilizează abordarea alternativă.

6. Cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile unui OPC, calculat în conformitate cu abordarea transparentă de tip «look-through» și cu abordarea pe bază de mandat este plafonat la nivelul cuantumului ponderat la risc al expunerilor respectivului OPC calculat în conformitate cu abordarea alternativă.”.

(55) Se introduce următorul articol 132a:

„Articolul 132a
Abordări pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor OPC-urilor

1. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 132 alineatul (3), instituțiile care dispun de suficiente informații cu privire la expunerile-suport individuale ale unui OPC țin seama de aceste expuneri pentru a calcula cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru OPC, ponderând la risc toate expunerile-suport ale OPC-ului ca și cum ar fi deținute direct de instituțiile în cauză.

2. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 132 alineatul (3), instituțiile care nu dispun de suficiente informații cu privire la expunerile-suport individuale ale unui OPC pentru a utiliza abordarea transparentă de tip «look-through» pot calcula cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile respective în conformitate cu limitele stabilite în mandatul OPC-ului și în legislația relevantă.

În sensul primului paragraf, instituțiile efectuează calculele presupunând că OPC-ul își asumă în primul rând expuneri care atrag cea mai mare cerință de fonduri proprii, în limitele maxime permise în temeiul mandatului său sau al legislației relevante, după care continuă să își asume expuneri în ordine descrescătoare, până când este atinsă limita totală maximă de expunere.

Instituțiile efectuează calculul menționat la primul paragraf în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul capitol, în capitolul 5 din prezentul titlu și în secțiunea 3, 4 sau 5 din capitolul 6 din prezentul titlu.

3. Prin derogare de la articolul 92 alineatul (3) litera (d), instituțiile care calculează

cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile unui OPC în conformitate cu alineatul (1) sau (2) de la prezentul articol pot înlocui cerința de fonduri proprii pentru riscul aferent ajustărilor evaluării creditului pentru expunerile din instrumente financiare derivate ale respectivului OPC cu un cuantum egal cu 50 % din valoarea expunerii pentru expunerile respective, calculată în conformitate cu prezentul titlu capitolul 6 secțiunea 3, 4 sau 5, după caz.

Prin derogare de la primul paragraf, o instituție poate să excludă din calculul cerinței de fonduri proprii pentru riscul aferent ajustărilor evaluării creditului expunerile din instrumente financiare derivate care nu ar fi supuse acestei cerințe dacă ar fi asumate direct de instituție.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica modul în care instituțiile trebuie să calculeze cuantumul ponderat la risc al expunerii menționat la alineatul (2) în cazul în care oricare dintre datele de intrare utilizate pentru acest calcul este indisponibilă.

ABE transmite proiectele de standarde tehnice de reglementare respective Comisiei până la data de [nouă luni de la data intrării în vigoare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”.

(56) Se introduce următorul articol 132b:

„Articolul 132b
Excluderi de la abordările pentru calcularea cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor OPC-urilor

1. Instituțiile exclud din calculele menționate la articolul 132 instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 deținute de un OPC care trebuie să fie scăzute în conformitate cu articolul 36 alineatul (1), cu articolul 56 și, respectiv, cu articolul 66.
2. Instituțiile pot să excludă din calculele menționate la articolul 132 expunerile sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-uri în conformitate cu articolul 150 alineatul (1) literele (g) și (h) și să aplice, în schimb, expunerilor respective tratamentul prevăzut la articolul 133.”.

(57) Articolul 152 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 152

Tratamentul expunerilor sub formă de unități sau acțiuni deținute în OPC-uri

1. Instituțiile calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile lor sub formă de unități sau acțiuni deținute într-un OPC înmulțind cuantumul ponderat la risc al expunerii OPC-ului, calculat în conformitate cu abordările prevăzute la prezentul articol, cu procentajul unităților sau acțiunilor deținute de instituțiile în cauză.

2. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 132 alineatul (3), instituțiile care dispun de suficiente informații cu privire la expunerile-suport individuale ale unui OPC țin seama de aceste expuneri-suport pentru a calcula cuantumul ponderat la risc al expunerii OPC-ului, ponderând la risc toate expunerile-suport ale OPC-ului ca și cum ar fi deținute direct de instituțiile în cauză.

3. Prin derogare de la articolul 92 alineatul (3) litera (d), instituțiile care calculează cuantumul ponderat la risc al expunerii OPC-ului în conformitate cu alineatul (1) sau (2) de la prezentul articol pot înlocui cerința de fonduri proprii pentru riscul aferent ajustărilor evaluării creditului pentru expunerile din instrumente financiare derivate al respectivului OPC cu un cuantum egal cu 50 % din valoarea expunerii pentru expunerile respective, calculată în conformitate cu prezentul titlu capitolul 6 secțiunea 3, 4 sau 5, după caz.

   Prin derogare de la primul paragraf, o instituție poate să excludă din calculul cerinței de fonduri proprii pentru riscul aferent ajustărilor evaluării creditului expunerile din instrumente financiare derivate care nu ar fi supuse acestei cerințe dacă ar fi asumate direct de instituție.

4. Instituțiile care aplică abordarea transparentă de tip «look-through» în conformitate cu alineatele (2) și (3) și care îndeplinesc condițiile de utilizare parțială permanentă în conformitate cu articolul 150 sau care nu îndeplinesc condițiile pentru utilizarea metodelor prevăzute în prezentul capitol pentru toate expunerile-suport ale OPC-ului sau o parte dintre acestea calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor și cuantumurile pierderilor așteptate în conformitate cu următoarele principii:

   (a) pentru expunerile aparținând clasei de expuneri provenind din titluri de capital menționate la articolul 147 alineatul (2) litera (e), instituțiile aplică metoda simplă de ponderare la risc prevăzută la articolul 155 alineatul (2);

   (b) pentru expunerile aparținând clasei de expuneri din securitizare, instituțiile aplică metoda bazată pe ratinguri prevăzută la articolul 261;

   (c) pentru toate celelalte expuneri-suport, instituțiile aplică abordarea standardizată prevăzută în capitolul 2 din prezentul titlu.

În sensul literei (a) de la primul paragraf, în cazul în care instituția nu are capacitatea de a distinge între expuneri din investiții de tip *private equity*, expuneri tranzacționate la bursă și alte expuneri din titluri de capital, instituția tratează respectivele expuneri ca «alte expuneri din titluri de capital».

5. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 132 alineatul (3), instituțiile care nu dispun de suficiente informații cu privire la expunerile-suport individuale ale unui OPC pot calcula cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru expunerile respective în conformitate cu limitele stabilite în abordarea pe bază de mandat stabilită la articolul 132a alineatul (2). Cu toate acestea, pentru expunerile enumerate la alineatul (4) literele (a), (b) și (c) de la prezentul articol, instituțiile aplică abordările stabilite la literele respective.

6. În conformitate cu articolul 132b alineatul (2), instituțiile care nu aplică abordarea transparentă de tip «look-through» în conformitate cu alineatele (2) și (3) de la prezentul articol sau abordarea pe bază de mandat în conformitate cu alineatul (5) de la prezentul articol trebuie să aplice abordarea alternativă menționată la articolul 132 alineatul (2).

7. Instituțiile care nu dispun de date sau informații adecvate pentru a calcula cuantumul ponderat la risc pentru un OPC în conformitate cu abordările descrise la alineatele (2), (3), (4) și (5) se pot baza pe calculele efectuate de o terță parte, în măsura în care toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

   (a) partea terță este:

      (i) instituția depozitară sau instituția financiară depozitară a OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri de valoare și să depoziteze toate titlurile de valoare la această instituție depozitară sau instituție financiară depozitară;

      (ii) pentru OPC-urile care nu se încadrează la punctul (i), societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca societatea de administrare a OPC-ului să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (a);

   (b) pentru alte expuneri decât cele menționate la alineatul (4) literele (a), (b) și (c), partea terță efectuează calculul în conformitate cu abordarea prevăzută la articolul 132a alineatul (1);

   (c) pentru expunerile menționate la alineatul (4) literele (a), (b) și (c), partea terță efectuează calculul în conformitate cu abordările prevăzute la literele respective;

   (d) un auditor extern a confirmat corectitudinea calculului efectuat de partea terță.

   Instituțiile care se bazează pe calcule efectuate de terți înmulțesc cuantumurile

ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile unui OPC rezultate în urma acestor calcule cu un factor de 1,2.

8. În sensul prezentului articol, se aplică dispozițiile de la articolul 132 alineatele (5) și (6) și de la articolul 132b.”.

(58) La articolul 201 alineatul (1), litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) contrapărți centrale calificate.”.

(59) Se introduce următorul articol 204a:

„Articolul 204a
Tipuri eligibile de instrumente financiare derivate pe titluri de capital

1. Instituțiile pot utiliza, ca protecție a creditului eligibilă, instrumente financiare derivate pe titluri de capital care sunt instrumente de tip *total return swap* sau care sunt efectiv similare din punct de vedere economic, dar numai în scopul efectuării de acoperiri interne.

În cazul în care o instituție cumpără protecția creditului prin intermediul unui instrument de tip *total return swap* și înregistrează plățile nete primite aferente swapului ca venit net, dar nu înregistrează deteriorarea corespunzătoare a valorii activului protejat, fie prin reducerea valorii juste, fie prin suplimentarea rezervelor, protecția creditului respectivă nu se califică drept protecție a creditului eligibilă.

2. Dacă o instituție efectuează o acoperire internă a riscului utilizând un instrument financiar derivat pe titluri de capital, pentru ca acoperirea internă să se califice drept protecție a creditului eligibilă în sensul prezentului capitol, riscul de credit transferat în portofoliul de tranzacționare trebuie transferat în exterior uneia sau mai multor părți terțe.

Dacă s-a efectuat o acoperire internă a riscului în conformitate cu primul paragraf, iar cerințele prevăzute în prezentul capitol au fost îndeplinite, instituțiile trebuie să aplice regulile stabilite în secțiunile 4 - 6 din prezentul capitol la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și al cuantumurilor pierderilor așteptate, în cazul în care cumpără o protecție nefinanțată a creditului.”.

(60) Articolul 223 se modifică după cum urmează:

(a) La alineatul (3), ultimul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate extrabursiere, instituțiile care utilizează metoda prevăzută în capitolul 6 secțiunea 6 calculează E_{VA} după cum urmează:

$$E_{VA} = E.”.$$

(b) La alineatul (5), ultimul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate extrabursiere, instituțiile care utilizează metodele prevăzute în prezentul titlu capitolul 6 secțiunile 3, 4 și 5 țin seama de efectele de diminuare a riscului ale garanțiilor reale în conformitate cu dispozițiile prevăzute în secțiunile respective, după caz.”

(61) La articolul 272, alineatele (6) și (12) se înlocuiesc cu următorul text:

„(6) «set de acoperire a riscului» înseamnă un grup de tranzacții din cadrul unui singur set de compensare în cazul căruia compensarea integrală sau parțială este autorizată pentru determinarea expunerii viitoare potențiale în conformitate cu metodele prevăzute în secțiunile 3 și 4 din prezentul capitol;

(12) «valoarea de piață curentă» sau «CMV» înseamnă, în sensul secțiunilor 3-5 din prezentul capitol, valoarea netă de piață a tuturor tranzacțiilor din cadrul unui set de compensare înainte de deducerea oricărei garanții reale deținute sau furnizate, valorile de piață pozitive fiind compensate cu cele negative la calcularea CMV;”.

(62) La articolul 272, se introduc următoarele puncte 7a și 12a:

„7a. «contract în marjă într-un singur sens» înseamnă un contract în marjă conform căruia o instituție este obligată să furnizeze marje de variație unei contrapărți, dar nu are dreptul să primească marja de variație de la contrapartea respectivă sau viceversa;”.

„12a. «suma independentă netă a garanțiilor reale» sau «NICA» înseamnă suma valorilor ajustate în funcție de volatilitate ale garanțiilor reale nete primite sau furnizate, după caz, în cadrul setului de compensare, altele decât marja de variație;”.

(63) Articolul 273 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile calculează valoarea expunerii pentru contractele menționate în anexa II pe baza uneia dintre metodele prevăzute în secțiunile 3-6 din prezentul capitol, în conformitate cu prezentul articol.

O instituție care nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 273a alineatul (2) nu utilizează metoda prevăzută în secțiunea 4 din prezentul capitol. O instituție care nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 273a alineatul (3) nu utilizează metoda prevăzută în secțiunea 5 din prezentul capitol.

O instituție nu utilizează metoda prevăzută în secțiunea 5 din prezentul capitol pentru a determina valoarea expunerii pentru contractele enumerate la punctul 3 din anexa II.

Instituțiile pot utiliza combinat metodele prevăzute în secțiunile 3-6 din prezentul capitol, în mod permanent, în cadrul unui grup. O instituție individuală nu utilizează combinat metodele prevăzute în secțiunile 3-6 din prezentul capitol în mod permanent.”

(b) Alineatele (6), (7), (8) și (9) se înlocuiesc cu următorul text:

„6. În cadrul tuturor metodelor prevăzute în secțiunile 3 - 6 din prezentul capitol, valoarea expunerii pentru o anumită contraparte este egală cu suma valorilor expunerilor calculate pentru fiecare set de compensare cu contrapartea respectivă.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazul în care un contract în marjă se aplică mai multor seturi de compensare cu contrapartea respectivă, iar instituția utilizează una dintre metodele prevăzute în secțiunea 3 și în secțiunea 6 din prezentul capitol pentru a calcula valoarea expunerii acestor seturi de compensare, valoarea expunerii se calculează în conformitate cu secțiunea respectivă.

Pentru o anumită contraparte, valoarea expunerii pentru un anumit set de compensare a instrumentelor financiare derivate extrabursiere enumerate în anexa II, calculată în conformitate cu prezentul capitol, este valoarea mai mare dintre zero și diferența dintre suma valorilor expunerilor pentru toate seturile de compensare cu contrapartea și suma valorilor CVA pentru contrapartea respectivă, care este recunoscută de instituție ca fiind o reducere suportată a valorii contabile. Ajustările evaluării creditului se calculează fără să se țină cont de nicio ajustare compensatoare a valorii debitului atribuită propriului risc de credit al firmei care a fost deja exclus din fondurile proprii în conformitate cu articolul 33 alineatul (1) litera (c).

7. Atunci când calculează valoarea expunerii în conformitate cu metodele prevăzute în secțiunile 3-5 din prezentul capitol, instituțiile pot trata două contracte derivate extrabursiere incluse în același acord de compensare care se potrivesc perfect ca fiind un singur contract cu un principal noțional egal cu zero.

În sensul primului paragraf, două contracte derivate extrabursiere se potrivesc perfect în cazul în care acestea îndeplinesc toate condițiile următoare:

(a) pozițiile lor de risc sunt de semn opus;

(b) caracteristicile lor, cu excepția datei tranzacționării, sunt identice;

(c) fluxurile lor de numerar se compensează reciproc în proporție de 100 %.

8. Instituțiile determină valoarea expunerii pentru expunerile care rezultă din tranzacții cu termen lung de decontare prin oricare din metodele prevăzute în secțiunile 3 - 6 din prezentul capitol, indiferent de metoda aleasă pentru a trata instrumentele financiare derivate extrabursiere și tranzacțiile de răscumpărare, operațiunile de dare sau luare cu împrumut de titluri sau mărfuri și tranzacțiile de creditare în marjă. La calculul cerințelor de fonduri proprii pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare, o instituție care utilizează abordarea prevăzută în capitolul 3 poate atribui ponderi de risc în cadrul abordării prevăzute în capitolul 2, în mod permanent și indiferent de importanța acestor poziții.

9. În cazul metodelor prevăzute în secțiunile 3-6 din prezentul capitol, instituțiile tratează tranzacțiile în cazul cărora a fost identificat un risc specific de corelare defavorabilă în conformitate cu articolul 291.”.

(64) Se introduc următoarele articole 273a și 273b:

„Articolul 273a
Condiții pentru utilizarea metodelor simplificate de calculare a valorii expunerii

1. O instituție poate calcula valoarea expunerii pentru pozițiile pe instrumente financiare derivate în conformitate cu metoda prevăzută în secțiunea 4, cu condiția ca activitatea sa bilanțieră și extrabilanțieră cu instrumente financiare derivate să fie mai mică sau egală cu următoarele praguri, pe baza unei evaluări realizate lunar:

   (a) 10 % din activele totale ale instituției;

   (b) 150 de milioane EUR;

   În sensul prezentului alineat, instituțiile determină dimensiunea activității lor bilanțiere și extrabilanțiere cu instrumente financiare derivate la o anumită dată prin includerea tuturor pozițiilor lor pe instrumente financiare derivate, cu excepția instrumentelor financiare derivate de credit care sunt recunoscute ca acoperiri interne împotriva expunerilor la riscul de credit din afara portofoliului de tranzacționare.

2. O instituție poate calcula valoarea expunerii pentru pozițiile pe instrumente financiare derivate pe rata dobânzii, pe cursul de schimb și pe aur în conformitate cu metoda prevăzută în secțiunea 5, cu condiția ca activitatea sa bilanțieră și extrabilanțieră cu instrumente financiare derivate să fie mai mică sau egală cu următoarele praguri pe baza unei evaluări realizate lunar:

   (a) 5 % din activele totale ale instituției;

   (b) 20 de milioane EUR;

   În sensul prezentului alineat, instituțiile determină dimensiunea activității lor bilanțiere și extrabilanțiere cu instrumente financiare derivate la o anumită dată, prin includerea tuturor pozițiilor lor pe instrumente financiare derivate legate de contractele menționate la punctele 1 și 2 din anexa II;

3. În sensul punctelor 1 și 2, instituțiile calculează valoarea activității lor bilanțiere și extrabilanțiere cu instrumente financiare derivate la o anumită dată în conformitate cu următoarele cerințe:

   (a) pozițiile pe instrumente financiare derivate se evaluează la prețurile lor de piață de la data respectivă. În cazul în care valoarea de piață a unei poziții nu este disponibilă la o anumită dată, instituțiile utilizează cea mai recentă valoare de piață pentru poziția respectivă.

   (b) valoarea absolută a pozițiilor lungi se adună cu valoarea absolută a pozițiilor scurte.

4. Instituțiile notifică autoritățile competente cu privire la metodele prevăzute în

secțiunile 4 și 5 din prezentul capitol pe care le utilizează sau pe care încetează să le mai utilizeze, după caz, pentru a calcula valoarea expunerii pentru pozițiile lor pe instrumente financiare derivate.

5. Instituțiile nu trebuie să încheie o tranzacție cu instrumente financiare derivate cu unicul scop de a respecta una dintre condițiile prevăzute la alineatele (1) și (2) în cursul evaluării lunare.

Articolul 273b
Nerespectarea condițiilor pentru utilizarea metodelor simplificate de calculare a valorii expunerii pentru instrumentele financiare derivate

1. O instituție care nu mai îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la articolul 273a alineatul (1) sau (2) notifică imediat autoritatea competentă cu privire la aceasta.

2. O instituție încetează să mai aplice articolul 273a alineatul (1) sau (2) în termen de trei luni de la apariția uneia dintre următoarele situații:

   (a) instituția nu îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la articolul 273a alineatul (1) sau (2) pentru o perioadă de trei luni consecutive;

   (b) instituția nu îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la articolul 273a alineatul (1) sau (2), după caz, pentru mai mult de șase dintre ultimele 12 luni.

3. În cazul în care o instituție încetează să mai aplice articolul 273a alineatul (1) sau (2), aceasta nu mai este autorizată să determine valoarea expunerii pentru pozițiile sale pe instrumente financiare derivate cu ajutorul metodelor prevăzute în secțiunea 4 sau 5 din prezentul capitol, după caz, decât dacă demonstrează autorității competente că toate condițiile prevăzute la articolul 273a alineatul (1) sau (2) au fost îndeplinite pentru o perioadă neîntreruptă de un an.”.

(65) În partea a treia titlul II capitolul 6, secțiunea 3 se înlocuiește cu următorul text:

„SECȚIUNEA 3
ABORDAREA STANDARDIZATĂ PENTRU RISCUL DE CREDIT AL CONTRAPĂRȚII

Articolul 274
Valoarea expunerii

1. O instituție poate calcula o singură valoare a expunerii la nivelul setului de compensare pentru toate tranzacțiile care fac obiectul unui acord de compensare contractuală în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

   (a) acordul de compensare face parte dintr-unul dintre tipurile de acorduri de compensare contractuală menționate la articolul 295;

   (b) acordul de compensare a fost recunoscut de autoritățile competente în

conformitate cu articolul 296;

(c) instituția și-a îndeplinit obligațiile prevăzute la articolul 297 în ceea ce privește acordul de compensare.

În cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, instituția tratează fiecare tranzacție ca și cum ar fi propriul set de compensare.

2. Instituțiile calculează valoarea expunerii unui set de compensare conform abordării standardizate pentru metoda riscului de credit al contrapărții după cum urmează:

$$Valoarea\ expunerii = \alpha \cdot (RC + PFE)$$

unde:

RC = costul de înlocuire, calculat în conformitate cu articolul 275;

PFE = expunerea viitoare potențială calculată în conformitate cu articolul 278;

α = 1,4.

3. Valoarea expunerii unui set de compensare care face obiectul unui contract în marjă este plafonată la nivelul valorii expunerii aceluiași set de compensare în cazul în care nu ar face obiectul niciunei forme de contract în marjă.

4. În cazul în care unui set de compensare i se aplică mai multe contracte în marjă, instituțiile atribuie fiecare contract în marjă grupului de tranzacții din setul de compensare căruia i se aplică contractul în marjă conform clauzelor contractuale și calculează separat câte o valoare a expunerii pentru fiecare dintre aceste tranzacții grupate.

5. Instituțiile pot stabili ca valoarea expunerii să fie zero pentru un set de compensare care îndeplinește toate condițiile următoare:

(d) setul de compensare este alcătuit exclusiv din opțiuni vândute;

(e) valoarea curentă de piață a setului de compensare este în orice moment negativă;

(f) prima pentru toate opțiunile incluse în setul de compensare a fost primită în avans de către instituție pentru a garanta executarea contractelor;

(g) setul de compensare nu face obiectul niciunui contract în marjă.

6. Într-un set de compensare, instituțiile înlocuiesc o tranzacție care este o combinație liniară de opțiuni call sau put cumpărate sau vândute cu toate opțiunile individuale care formează combinația liniară respectivă, privite ca o tranzacție individuală, pentru a calcula valoarea expunerii setului de compensare în conformitate cu

prezenta secțiune.

Articolul 275
Costul de înlocuire

7. Instituțiile calculează costul de înlocuire (*replacement cost* - «RC») pentru seturile de compensare care nu fac obiectul unui contract în marjă în conformitate cu următoarea formulă:

$$RC = max\{CMV - NICA, 0\}$$

8. Instituțiile calculează costul de înlocuire pentru seturile de compensare individuale care fac obiectul unui contract în marjă în conformitate cu următoarea formulă:

$$RC = max\{CMV - VM - NICA, TH + MTA - NICA, 0\}$$

unde:

VM = valoarea ajustată în funcție de volatilitate a marjei de variație nete primite sau furnizate, după caz, pentru setul de compensare în mod regulat pentru a atenua variațiile valorii de piață curente a setului de compensare;

TH = pragul de marjă aplicabil setului de compensare conform contractului în marjă sub care instituția nu poate solicita garanții reale;

MTA = suma minimă de transfer aplicabilă setului de compensare în conformitate cu contractul în marjă.

9. Instituțiile calculează costul de înlocuire pentru seturile de compensare multiple care fac obiectul unui contract în marjă în conformitate cu următoarea formulă:

$$RC = max\left\{\sum_i max\{CMV_i, 0\} - max\{VM_{MA} + NICA_{MA}, 0\}, 0\right\} + max\left\{\sum_i min\{CMV_i, 0\} - min\{VM_{MA} + NICA_{MA}, 0\}, 0\right\}$$

unde:

i = i = indicele care desemnează seturile de compensare care fac obiectul contractului în marjă individual;

CMV_i = valoarea de piață curentă a setului de compensare «i»;

VM_{MA} = suma valorilor ajustate în funcție de volatilitate ale garanțiilor reale primite sau furnizate, după caz, în mod regulat pentru seturi de compensare multiple cu scopul de a atenua variațiile valorii de piață curente a acestora;

$NICA_{MA}$ = suma valorilor ajustate în funcție de volatilitate ale garanțiilor reale primite sau furnizate, după caz, pentru seturi de compensare multiple, altele decât VM_{MA}.

În sensul primului paragraf, $NICA_{MA}$ poate fi calculată la nivel de tranzacție, la nivel de set de compensare sau la nivelul tuturor seturilor de compensare cărora li se aplică contractul în marjă, în funcție de nivelul la care se aplică acesta.

Articolul 276
Recunoașterea și tratamentul aplicat garanțiilor reale

10. În sensul prezentei secțiuni, instituțiile calculează valoarea garanțiilor reale aferente $VM_{MA,}$ NICA și $NICA_{MA}$ prin aplicarea tuturor cerințelor următoare:

(h) în cazul în care toate tranzacțiile incluse într-un set de compensare fac parte din portofoliul de tranzacționare, sunt recunoscute numai garanțiile reale eligibile în temeiul articolului 299;

(i) în cazul în care un set de compensare cuprinde cel puțin o tranzacție din afara portofoliului de tranzacționare, sunt recunoscute numai garanțiile reale eligibile în temeiul articolului 197;

(j) garanțiile reale primite de la o contraparte sunt recunoscute cu semn pozitiv, iar garanțiile reale furnizate unei contrapărți sunt recunoscute cu semn negativ.

(k) valoarea ajustată pentru volatilitate a oricărui tip de garanții reale primite sau furnizate se calculează în conformitate cu articolul 223. În scopul efectuării acestui calcul, instituțiile nu trebuie să utilizeze metoda prevăzută la articolul 225.

(l) aceeași garanție reală nu trebuie inclusă în același timp și în VM, și în NICA;

(m) aceeași garanție reală nu trebuie inclusă în același timp și în VM_{MA}, și în $NICA_{MA}$;

(n) orice garanție reală furnizată de contraparte care este separată de activele contrapărții respective și, ca urmare a separării, este indisponibilă în caz de faliment sau în caz de intrare în stare de nerambursare ori de insolvență a contrapărții respective nu trebuie recunoscută în calcularea NICA și a $NICA_{MA}$.

11. Pentru a calcula valoarea ajustată în funcție de volatilitate a garanțiilor reale furnizate menționate la alineatul (1) litera (d), instituțiile înlocuiesc formula de la articolul 223 alineatul (2) cu formula următoare:

$$C_{VA} = C \cdot \left(1 + H_C + H_{fx}\right)$$

12. În sensul alineatului (1) litera (d), instituțiile stabilesc perioada de lichidare relevantă pentru calcularea valorii ajustate în funcție de volatilitate a garanțiilor reale primite sau furnizate în conformitate cu unul dintre următoarele orizonturi de timp:

(o) pentru seturile de compensare menționate la articolul 276 alineatul (1), orizontul de timp este de un an;

(p) pentru seturile de compensare menționate la articolul 276 alineatele (2) și (3), orizontul de timp este perioada de risc de marjă determinată în conformitate cu articolul 279d alineatul (1) litera (b).

Articolul 277
Încadrarea tranzacțiilor în categorii de risc

1. Instituțiile încadrează fiecare tranzacție dintr-un set de compensare într-una din următoarele șase categorii de risc pentru a determina expunerea viitoare potențială a setului de compensare menționată la articolul 278:

(a) riscul de rată a dobânzii;

(b) riscul valutar;

(c) riscul de credit;

(d) riscul de devalorizare a titlurilor de capital;

(e) riscul de marfă;

(f) alte riscuri.

2. Instituțiile efectuează încadrarea menționată la alineatul (1) în funcție de determinantul de risc principal al tranzacției. În cazul altor tranzacții decât cele menționate la alineatul (3), determinantul de risc principal este singurul determinant de risc semnificativ al unei poziții pe instrumente financiare derivate.

3. De la [data aplicării prezentului regulament], pentru o tranzacție cu instrumente financiare derivate alocată portofoliului de tranzacționare în cazul căreia o instituție utilizează abordările prevăzute în capitolul 1a sau 1b pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață, determinantul de risc principal este factorul de risc asociat cu cea mai mare sensibilitate absolută dintre toate sensibilitățile calculate pentru tranzacția respectivă în conformitate cu capitolul 1b din titlul IV.

4. În pofida alineatelor (1) și (2), la încadrarea tranzacțiilor în categoriile de risc enumerate la alineatul (1), instituțiile aplică următoarele cerințe:

(a) în cazul în care determinantul de risc principal al unei tranzacții este o variabilă legată de inflație, instituțiile încadrează tranzacția respectivă în categoria de risc de rată a dobânzii;

(b) în cazul în care determinantul de risc principal al unei tranzacții este o variabilă legată de condițiile climatice, instituțiile încadrează tranzacția respectivă în categoria de risc de marfă.

5. Prin derogare de la alineatul (2), instituțiile încadrează tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care au mai mult de un determinant de risc semnificativ în mai multe categorii de risc. În cazul în care toți determinanții de risc semnificativi ai uneia dintre aceste tranzacții fac parte din aceeași categorie de risc, instituțiile nu sunt obligate să încadreze tranzacția respectivă în categoria de risc respectivă decât o singură dată, pe baza celui mai semnificativ dintre determinanții de risc. În cazul în care determinanții de risc semnificativi ai uneia dintre aceste tranzacții fac parte din categorii de risc diferite, instituțiile încadrează tranzacția respectivă o singură dată în fiecare categorie de risc pentru care tranzacția are cel puțin un determinant de risc semnificativ, pe baza celui mai semnificativ dintre determinanții de risc din categoria de risc în cauză.

6. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care detaliază:

(a) o metodă de identificare a singurului determinant de risc semnificativ al tranzacțiilor, alta decât cele menționate la alineatul (3);

(b) o metodă pentru identificarea tranzacțiilor cu mai mult de un determinant de risc semnificativ și pentru identificarea celui mai semnificativ dintre determinanții de risc respectivi în sensul alineatului (3);

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 277a
Seturi de acoperire a riscului

1. Instituțiile stabilesc seturile de acoperire a riscului relevante pentru fiecare categorie de risc a unui set de compensare și atribuie fiecare tranzacție acestor seturi de acoperire a riscului, după cum urmează:

(a) tranzacțiile încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului numai în cazul în care determinantul lor de risc principal este denominat în aceeași monedă;

(b) tranzacțiile încadrate în categoria de risc valutar se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului numai în cazul în care determinantul lor de risc principal se bazează pe aceeași pereche de monede;

(c) toate tranzacțiile încadrate în categoria de risc de credit se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului;

(d) toate tranzacțiile încadrate în categoria de risc de devalorizare a titlurilor de

capital se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului;

(e) tranzacțiile încadrate în categoria de risc de marfă se atribuie unuia din următoarele cinci seturi de acoperire a riscului în funcție de natura determinantului lor de risc principal:

(i) energie;

(ii) metale;

(iii) produse agricole;

(iv) condiții climatice;

(v) alte mărfuri.

(f) tranzacțiile încadrate în categoria «alte riscuri» se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului numai în cazul în care determinantul lor de risc principal este identic.

În sensul literei (a), tranzacțiile încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii care au ca determinant de risc principal o variabilă legată de inflație se atribuie unor seturi de acoperire a riscului distincte, altele decât seturile de acoperire a riscului stabilite pentru tranzacțiile încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii care nu au ca determinant de risc principal o variabilă legată de inflație. Tranzacțiile respective se atribuie aceluiași set de acoperire a riscului numai în cazul în care determinantul lor de risc principal este denominat în aceeași monedă.

2. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile stabilesc seturi de acoperire a riscului individuale distincte în fiecare categorie de risc pentru următoarele tranzacții:

(a) tranzacțiile pentru care determinantul de risc principal este fie volatilitatea de piață implicită sau volatilitatea realizată a unui determinant de risc, fie corelația dintre doi determinanți de risc;

(b) tranzacțiile pentru care determinantul de risc principal este reprezentat de diferența dintre doi determinanți de risc încadrați în aceeași categorie de risc sau tranzacțiile care constau în două segmente de plată denominate în aceeași monedă și pentru care un determinant de risc din aceeași categorie de risc ca și principalul determinant de risc este inclus în celălalt segment de plată decât cel care conține determinantul de risc principal.

În sensul literei (a) de la primul paragraf, instituțiile atribuie tranzacțiile aceluiași set de acoperire a riscului din categoria de risc relevantă numai în cazul în care determinantul de risc principal al acestora este identic.

În sensul literei (b) de la primul paragraf, instituțiile atribuie tranzacțiile aceluiași set de acoperire a riscului din categoria de risc relevantă numai în cazul în care perechea de determinanți de risc din tranzacțiile menționate la litera (b) este identică, iar între cei doi determinanți de risc care fac parte din pereche există o corelație pozitivă. În

caz contrar, instituțiile atribuie tranzacțiile menționate la litera (b) unuia dintre seturile de acoperire a riscului stabilite în conformitate cu alineatul (1), doar pe baza unuia dintre cei doi determinanți de risc menționați la litera (b).

3. Instituțiile pun la dispoziție, la cererea autorităților competente, numărul de seturi de acoperire a riscului stabilite în conformitate cu alineatul (2) pentru fiecare categorie de risc, împreună cu determinantul de risc principal sau perechea de determinanți de risc aferentă fiecăruia dintre seturile de acoperire a riscului respective și cu numărul de tranzacții din cadrul fiecărui set de acoperire a riscului.

Articolul 278
Expunerea viitoare potențială

1. Instituțiile calculează expunerea viitoare potențială (*Potential Future Exposure* - «PFE») a unui set de compensare după cum urmează:

$$PFE = multiplier * \sum_{a} AddOn^{(a)}$$

unde:

a = indicele care desemnează categoriile de risc incluse în calculul expunerii viitoare potențiale a setului de compensare;

$AddOn^{(a)}$ = majorarea pentru categoria de risc «a» calculată în conformitate cu articolele 280a-280f, după caz;

Multiplicator (*multiplier*) = factorul de multiplicare calculat în conformitate cu formula menționată la alineatul (3).

În scopul acestui calcul, instituțiile includ majorarea aferentă unei anumite categorii de risc în calculul expunerii viitoare potențiale a unui set de compensare în cazul în care cel puțin o tranzacție din setul de compensare a fost încadrată în categoria de risc respectivă.

2. Expunerea viitoare potențială a seturilor de compensare multiple care fac obiectul unui singur contract în marjă, astfel cum se menționează la articolul 275 alineatul (3), se calculează ca sumă a tuturor seturilor de compensare individuale tratate ca și cum nu ar face obiectul niciunei forme de contract în marjă.

3. În scopul alineatului (1), multiplicatorul se calculează după cum urmează:

$$multiplicator = \begin{cases} 1 \quad dacă\ z \geq 0 \\ min\left\{1, Prag_m + (1 - Prag_m) \cdot exp\left(\frac{z}{y}\right)\right\}, altfel \end{cases}$$

unde:

$Prag_m$ ($Floor_m$) = 5 %;

y = $2 * (1 - Floor_m) * \sum_a Addon^{(a)}$

z =

$$\begin{cases} CMV - NICA & \text{pentru seturile de acoperire a riscului menționate la articolul 275(1)} \\ CMV - VM - NICA & \text{pentru seturile de acoperire a riscului menționate la articolul 275(2)} \\ CMV_i - NICA_i & \text{pentru seturile de acoperire a riscului menționate la articolul 275(3)} \end{cases}$$

$NICA_i$ = cuantumul independent net al garanțiilor reale calculat numai pentru tranzacțiile incluse în setul de compensare «i». $NICA_i$ se calculează la nivel de tranzacție sau la nivel de set de compensare, în funcție de contractul în marjă.

Articolul 279
Calcularea poziției de risc

Pentru calcularea majorărilor aferente categoriilor de risc menționate la articolele 280a-280f, instituțiile calculează poziția de risc (*RiskPosition*) a fiecărei tranzacții dintr-un set de compensare după cum urmează:

$$RiskPosition = \delta \cdot AdjNot \cdot MF$$

unde:

δ = delta de supraveghere a tranzacției, calculată în conformitate cu formula prevăzută la articolul 279a;

AdjNot = cuantumul noțional ajustat al tranzacției, calculat în conformitate cu articolul 279b;

MF = factorul de ajustare în funcție de scadență al tranzacției, calculat în conformitate cu formula prevăzută la articolul 279c;

Articolul 279a
Delta de supraveghere

1. Instituția calculează delta de supraveghere (δ) după cum urmează:

(a) în cazul opțiunilor call și put care îi dau dreptul cumpărătorului opțiunii să cumpere sau să vândă un instrument-suport la un preț pozitiv la o dată unică din viitor, cu excepția cazului în care aceste opțiuni sunt încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii, instituțiile utilizează următoarea formulă:

$$\delta = sign \cdot N\left(type \cdot \frac{ln\left(P/K\right) + 0.5 \cdot \sigma^2 \cdot T}{\sigma \cdot \sqrt{T}} \right)$$

unde:

semn (sign) =

$$\begin{cases} -1 \text{ dacă tranzacţia este o opţiune put} \\ +1 \text{ dacă tranzacţia este o opţiune call} \end{cases}$$

tip (type) =

$$\begin{cases} -1 & \text{dacă tranzacţia este o opţiune cumpărată} \\ +1 & \text{dacă tranzacţia este o opţiune vândută} \end{cases}$$

N(x) = funcţia de distribuţie cumulativă pentru o variabilă aleatorie normală standard, care exprimă probabilitatea ca o variabilă aleatorie normal distribuită, cu media zero şi varianţa 1, să fie mai mică sau egală cu *«x»*;

P = preţul la vedere sau la termen al instrumentului-suport al opţiunii;

K = preţul de exercitare a opţiunii;

T = data expirării opţiunii, care este singura dată din viitor la care opţiunea poate fi exercitată. Data expirării se exprimă în ani, utilizând convenţia privind zilele lucrătoare relevantă.

σ = volatilitatea reglementată a opţiunii, determinată în conformitate cu tabelul 1 în funcţie de categoria de risc a tranzacţiei şi de natura instrumentului-suport al opţiunii.

Tabelul 1

Categorie de risc	Instrumentul-suport	Volatilitatea reglementată
Schimb valutar	Toate	15 %
Credit	Instrument având la bază o singură semnătură	100 %
	Instrument având la bază mai multe semnături	80 %
Titluri de capital	Instrument având la bază o singură semnătură	120 %

	Instrument având la bază mai multe semnături	75 %
Marfă	Energie electrică	150 %
	Alte mărfuri (mai puțin energia electrică)	70 %
Altele	Toate	150 %

Instituția care utilizează prețul la termen al instrumentului-suport al unei opțiuni se asigură că:

(i) prețul la termen este în concordanță cu caracteristicile opțiunii;

(ii) prețul la termen se calculează utilizând o rată a dobânzii relevantă care predomină la data raportării;

(iii) prețul la termen integrează fluxurile de trezorerie preconizate ale instrumentului-suport înainte de expirarea opțiunii.

(b) pentru tranșele unei securitizări sintetice, instituțiile utilizează următoarea formulă:

$$\delta = sign \cdot \frac{15}{(1 + 14 \cdot A) \cdot (1 + 14 \cdot D)}$$

unde:

semn (sign) = $\begin{cases} +1 \text{ dacă prin tranzacție s-a obținut protecția creditului} \\ -1 \text{ dacă prin tranzacție s-a furnizat protecția creditului} \end{cases}$

A = plafonul de afectare al tranșei;

D = plafonul de neafectare al tranșei.

(c) pentru tranzacțiile care nu sunt menționate la litera (a) sau (b), instituțiile utilizează următorul delta de supraveghere:

$$\delta = \begin{cases} +1 \text{ dacă tranzacția este o poziție lungă pe factorul de risc primar} \\ -1 \text{ dacă tranzacția este o poziție scurtă pe factorul de risc primar} \end{cases}$$

2. În sensul prezentei secțiuni, o poziție lungă pe determinantul de risc principal înseamnă că valoarea de piață a tranzacției crește atunci când valoarea

determinantului de risc principal crește, iar o poziție scurtă pe determinantul de risc principal înseamnă că valoarea de piață a tranzacției scade atunci când valoarea determinantului de risc principal crește.

În cazul tranzacțiilor menționate la articolul 277 alineatul (3), o poziție lungă este o tranzacție pentru care semnul sensibilității determinantului de risc principal este pozitiv, iar o poziție scurtă este o tranzacție pentru care semnul sensibilității determinantului de risc principal este negativ. În cazul altor tranzacții decât cele menționate la articolul 277 alineatul (3), instituțiile stabilesc dacă tranzacțiile respective sunt poziții lungi sau scurte pe determinantul de risc principal pe baza unor informații obiective cu privire la structura tranzacțiilor sau obiectivul acestora.

3. Instituțiile determină dacă o tranzacție cu mai mult de un determinant de risc semnificativ este o poziție lungă sau o poziție scurtă pe fiecare determinant de risc semnificativ în conformitate cu abordarea utilizată la alineatul (2) pentru determinantul de risc principal.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) formula pe care trebuie să o utilizeze instituțiile pentru a calcula delta de supraveghere pentru opțiunile call și put încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii compatibilă cu condiții de piață în care ratele dobânzii pot fi negative, precum și volatilitatea reglementată care este adecvată pentru formula respectivă;

(b) ce informații obiective privind structura și obiectivul unei tranzacții trebuie să utilizeze instituțiile pentru a stabili dacă o tranzacție care nu este menționată la articolul 277 alineatul (2) este o poziție lungă sau scurtă pe determinantul său de risc principal;

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 279b
Cuantumul noțional ajustat

1. Instituțiile calculează cuantumul noțional ajustat după cum urmează:

(a) pentru tranzacțiile încadrate în categoria de risc de rată a dobânzii sau în categoria de risc de credit, instituțiile calculează cuantumul noțional ajustat ca fiind produsul dintre cuantumul noțional al contractului derivat și factorul duratei impus de autoritățile de supraveghere, care se calculează după cum urmează:

$$factorul\ duratei\ impus\ de\ autoritățile\ de\ supraveghere = \frac{exp(-R \cdot S) - exp(-R \cdot E)}{R}$$

unde:

R = rata de actualizare impusă de autoritățile de supraveghere; R = 5 %;

S = data de începere, care este data la care o tranzacție începe să stabilească sau să efectueze plăți, altele decât plățile legate de schimbul de garanții reale din cadrul unui contract în marjă. În cazul în care tranzacția a început deja să stabilească sau să efectueze plăți la data raportării, data de începere este egală cu 0. Data de începere se exprimă în ani, utilizând convenția privind zilele lucrătoare relevantă.

În cazul în care o tranzacție are una sau mai multe date viitoare la care instituția sau contrapartea poate decide să pună capăt tranzacției înainte de scadența contractuală a acesteia, data de începere trebuie este egală cu prima dintre următoarele:

(i) data sau prima dintre datele viitoare multiple la care instituția sau contrapartea poate decide să pună capăt tranzacției înainte de scadența contractuală a acesteia;

(ii) data la care o tranzacție începe să stabilească sau să efectueze plăți, altele decât plățile legate de schimbul de garanții reale din cadrul unui contract în marjă.

În cazul în care o tranzacție are ca instrument-suport un instrument financiar care poate da naștere unor obligații contractuale suplimentare față de cele care decurg din tranzacție, data de începere a tranzacției se determină în funcție de prima dată la care instrumentul-suport începe stabilirea sau efectuarea plăților.

E = data de încetare care este data la care valoarea ultimei plăți contractuale din cadrul unei tranzacții este transferată între instituție și contraparte. Data de încetare se exprimă în ani, utilizând convenția privind zilele lucrătoare relevantă.

În cazul în care o tranzacție are ca instrument-suport un instrument financiar care poate da naștere unor obligații contractuale suplimentare față de cele care decurg din tranzacție, data de încetare a tranzacției se determină în funcție de ultima plată contractuală aferentă instrumentului-suport al tranzacției;

(b) în cazul tranzacțiilor încadrate în categoria de risc valutar, instituțiile calculează cuantumul noțional ajustat după cum urmează:

(i) în cazul în care tranzacția este formată dintr-un segment de plată, cuantumul noțional ajustat este cuantumul noțional al contractului derivat;

(ii) în cazul în care tranzacția este formată din două segmente de plată, iar cuantumul noțional al unui segment de plată este denominat în moneda de raportare a instituției, cuantumul noțional ajustat este cuantumul noțional al celuilalt segment de plată;

(iii) în cazul în care tranzacția este formată din două segmente de plată, iar cuantumul noțional al fiecărui segment de plată este denominat într-o

altă monedă decât moneda de raportare a instituției, cuantumul noțional ajustat este cel mai mare dintre cuantumurile noționale ale celor două segmente de plată după ce cuantumurile respective au fost convertite în moneda de raportare a instituției la cursul de schimb la vedere predominant.

(c) pentru tranzacțiile încadrate în categoria de risc de devalorizare a titlurilor de capital sau de risc de marfă, instituțiile calculează cuantumul noțional ajustat ca fiind produsul dintre prețul de piață al unei unități a instrumentului-suport al tranzacției și numărul de unități ale instrumentului-suport la care se raportează tranzacția.

Instituția utilizează cuantumul noțional drept cuantum noțional ajustat în cazul în care o tranzacție încadrată în categoria de risc de devalorizare a titlurilor de capital sau de risc de marfă este exprimată prin contract ca un cuantum noțional, și nu ca un număr de unități ale instrumentului-suport.

2. În scopul calculării cuantumului noțional ajustat al unei tranzacții menționat la alineatul (1), instituțiile determină cuantumul noțional sau numărul de unități ale instrumentului-suport după cum urmează:

(d) în cazul în care cuantumul noțional sau numărul de unități ale instrumentului-suport al unei tranzacții nu este stabilit până la scadența contractuală:

(i) pentru valori deterministe ale cuantumurilor noționale și ale numărului de unități ale instrumentului-suport, cuantumul noțional este media ponderată a tuturor valorilor deterministe ale cuantumurilor noționale sau ale numărului de unități ale instrumentului-suport, după caz, până la scadența contractuală a tranzacției, ponderile fiind date de proporția din perioada de timp în care se aplică fiecare valoare a cuantumului noțional;

(ii) pentru valori stocastice ale cuantumurilor noționale și ale numărul de unități ale instrumentului-suport, cuantumul noțional este cuantumul determinat prin introducerea valorilor curente de piață în formula de calcul al valorilor de piață viitoare.

(e) în cazul opțiunilor binare sau digitale, cuantumul noțional este valoarea cea mai mare a formelor pe care le poate lua randamentul opțiunii la expirarea acesteia.

Fără a aduce atingere primului paragraf, dacă o formă pe care o poate lua randamentul opțiunii este stocastică, instituția utilizează metoda prevăzută la litera (a) punctul (ii) pentru a determina valoarea cuantumului noțional;

(f) în cazul contractelor care presupun schimburi multiple ale cuantumului noțional, acesta se înmulțește cu numărul plăților care mai rămân de efectuat conform contractelor;

(g) în cazul contractelor care prevăd o multiplicare a plăților aferente fluxurilor de numerar sau o multiplicare a instrumentului-suport al contractului, instituția ajustează cuantumul noțional pentru a reflecta efectele multiplicării asupra structurii de risc a contractelor respective.

3. Instituțiile convertesc cuantumul noțional ajustat al unei tranzacții în moneda lor de raportare la cursul de schimb la vedere predominant în cazul în care cuantumul noțional ajustat este calculat în conformitate cu prezentul articol pornind de la un cuantum noțional contractual sau de la un preț de piață al numărului de unități ale instrumentului-suport denominat într-o altă monedă.

Articolul 279c
Factorul de ajustare în funcție de scadență

1. Instituțiile calculează factorul de ajustare în funcție de scadență (*maturity factor* - MF) după cum urmează:

(h) pentru tranzacțiile incluse în seturile de compensare menționate la articolul 275 alineatul (1), instituția utilizează următoarea formulă:

$$MF = \sqrt{min\{max\{M, 10/OneBusinessYear\}, 1\}}$$

unde:

M = scadența reziduală a tranzacției care este egală cu perioada de timp necesară pentru încetarea tuturor obligațiilor contractuale care decurg din tranzacție. În acest scop, se consideră că orice opționalitate a unui contract derivat este o obligație contractuală. Scadența reziduală se exprimă în ani, utilizând convenția privind zilele lucrătoare relevantă.

În cazul în care o tranzacție are ca instrument-suport un alt contract derivat care poate da naștere unor obligații contractuale suplimentare față de obligațiile contractuale care decurg din tranzacție, scadența reziduală a tranzacției este egală cu perioada de timp necesară pentru încetarea tuturor obligațiilor contractuale aferente instrumentului-suport.

OneBusinessYear (un exercițiu financiar) = un an exprimat în zile lucrătoare utilizând convenția privind zilele lucrătoare relevantă.

(i) în cazul tranzacțiilor incluse în seturile de compensare menționate la articolul 275 alineatele (2) și (3), factorul de ajustare în funcție de scadență este definit ca:

$$MF = \frac{3}{2}\sqrt{\frac{MPOR}{OneBusinessYear}}$$

unde:

MPOR = perioada de risc de marjă aferentă setului de compensare determinată în conformitate cu articolul 285 alineatele (2)-(5).

Atunci când determină perioada de risc de marjă pentru tranzacții încheiate între un client și un membru compensator, o instituție care acționează în calitate de client sau de membru compensator înlocuiește perioada minimă prevăzută la articolul 285 alineatul (2) litera (b) cu 5 zile lucrătoare.

2. În sensul alineatului (1), scadența reziduală este egală cu perioada rămasă până la data următoarei revizuiri a termenilor tranzacțiilor care sunt structurate astfel încât expunerile rămase să fie decontate după anumite date de plată specificate și ai căror termeni sunt revizuiți astfel încât valoarea de piață a contractului să fie zero la datele specificate respective.

Articolul 280

Coeficientul factorului impus de autoritățile supraveghere aferent setului de acoperire a riscului

Pentru calcularea majorării aferente unui set de acoperire a riscului, astfel cum este menționată la articolele 280a-280f, coeficientul factorului impus de autoritățile de supraveghere aferent setului de acoperire a riscului «ϵ» este următorul:

$$\epsilon = \begin{cases} 1 & \text{pentru seturile de acoperire a riscului stabilite în conformitate cu art. 275 alin.(1)} \\ 5 & \text{pentru seturile de acoperire a riscului stabilite în conformitate cu art. 275 alin. (2)(a)} \\ 0.5 & \text{pentru seturile de acoperire a riscului stabilite în conformitate cu art. 275 alin. 2(b)} \end{cases}$$

Articolul 280a

Majorarea pentru categoria de risc de rată a dobânzii

1. În sensul articolului 278, instituțiile calculează majorarea aferentă categoriei de risc de rată a dobânzii pentru un anumit set de compensare după cum urmează:

$$AddOn^{IR} = \sum_{j} AddOn_{j}^{IR}$$

unde:

j = indicele care desemnează toate seturile de acoperire a riscului de rată a dobânzii stabilite în conformitate cu articolul 277a alineatul (1) litera (a) și cu articolul 277a alineatul (2) pentru setul de compensare;

$AddOn^{IR}_{j}$ = majorarea pentru setul de acoperire a riscului «j» aferentă categoriei de risc de rată a dobânzii (*interest rate* – IR) calculată în conformitate cu alineatul (2).

2. Majorarea pentru setul de acoperire a riscului «j» aferentă categoriei de risc de rată a dobânzii se calculează după cum urmează:

$$AddOn_j^{IR} = \epsilon_j * SF^{IR} * EffNot_j^{IR}$$

unde:

ϵ_j = coeficientul factorului impus de autoritățile de supraveghere aferent setului de acoperire a riscului pentru setul de acoperire a riscului «j» determinat în conformitate cu valoarea aplicabilă specificată la articolul 280;

SF^{IR} = factorul impus de autoritățile de supraveghere pentru categoria de risc de rată a dobânzii cu o valoare egală cu 0,5 %;

$EffNot^{IR}_j$ = cuantumul noțional efectiv al setului de acoperire a riscului «j» calculat în conformitate cu alineatele (3) și (4).

3. Pentru a calcula cuantumul noțional efectiv al setului de acoperire a riscului «j», instituțiile atribuie mai întâi fiecare tranzacție din setul de acoperire a riscului benzii corespunzătoare din tabelul 2. Instituțiile fac acest lucru pe baza datei de încetare a fiecărei tranzacții, determinată în conformitate cu articolul 279b alineatul (1) litera (a):

Tabelul 2

Banda	Data de încetare (în ani)
1	>0 și <=1
2	>1 și <=5
3	> 5

Instituțiile calculează apoi cuantumul noțional efectiv al setului de acoperire a riscului «j» în conformitate cu următoarea formulă:

$$EffNot_j^{IR} = \sqrt{\left[\left(D_{j,1}\right)^2 + \left(D_{j,2}\right)^2 + \left(D_{j,3}\right)^2 + 1.4 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,2} + 1.4 \cdot D_{j,2} \cdot D_{j,3} + 0.6 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,3}\right]}$$

unde:

l = indicele care desemnează poziția de risc (*RiskPosition*);

$D_{j,k}$ = cuantumul noțional efectiv al benzii «k» a setului de acoperire a riscului «j», calculat după cum urmează:

$$D_{j,k} = \sum_{l \in Banda\ k} RiskPosition_l$$

Articolul 280b
Majorarea aferentă categoriei de risc valutar

4. În sensul articolului 278, majorarea aferentă categoriei de risc valutar pentru un anumit set de compensare se calculează după cum urmează:

$$AddOn^{FX} = \sum_j AddOn_j^{FX}$$

unde:

j = indicele care desemnează seturile de acoperire a riscului valutar (*foreign exchange* – FX) stabilite în conformitate cu articolul 277a alineatul (1) litera (b) și cu articolul 277a alineatul (2) pentru setul de compensare;

$AddOn^{FX}_j$ = majorarea pentru setul de acoperire a riscului «j» aferentă categoriei de risc valutar calculată în conformitate cu alineatul (2).

5. Majorarea pentru setul de acoperire a riscului «j» aferentă categoriei de risc valutar se calculează după cum urmează:

$$AddOn_j^{FX} = \epsilon_j \cdot SF^{FX} \cdot \left|EffNot_j^{FX}\right|$$

unde:

ϵ_j = coeficientul factorului impus de autoritățile de supraveghere aferent setului de acoperire a riscului pentru setul de acoperire a riscului «j» calculat în conformitate cu articolul 280;

SF^{FX} = factorul impus de autoritățile de supraveghere pentru categoria de risc valutar cu o valoare egală cu 4 %;

$EffNot^{IR}_j$ = cuantumul noțional efectiv al setului de acoperire a riscului «j», calculat după cum urmează:

$$EffNot_j^{FX} = \sum_{l \in Setul\ de\ acoperire\ \ a\ riscului\ \ j} RiskPosition_l$$

Articolul 280c
Majorarea aferentă categoriei de risc de credit

1. În sensul alineatului (2), instituțiile stabilesc entitățile de referință relevante privind creditele pentru setul de compensare în conformitate cu următoarele:

   (a) Pentru fiecare emitent al unui instrument de datorie de referință care este suport al unei tranzacții având la bază o singură semnătură atribuite categoriei de risc de credit există o singură entitate de referință privind creditele. Tranzacțiile având la bază o singură semnătură trebuie atribuite aceleiași entități de referință privind creditele numai în cazul în care instrumentul de datorie de referință care este suport al tranzacțiilor respective este emis de același emitent;

   (b) Pentru fiecare grup de instrumente de datorie de referință sau de instrumente financiare derivate de credit având la bază o singură semnătură care sunt suport al unei tranzacții având la bază mai multe semnături atribuite categoriei de risc de credit există o singură entitate de referință privind creditele. Tranzacțiile având la bază mai multe semnături sunt atribuite aceleiași entități de referință privind creditele numai în cazul în care grupul de instrumente de datorie de referință sau de instrumente financiare derivate de credit având la bază o singură semnătură care sunt suport al tranzacțiilor respective are aceleași componente.

2. În sensul articolului 278, instituția calculează majorarea aferentă categoriei de risc de credit pentru un anumit set de compensare după cum urmează:

$$AddOn^{Credit} = \sum_j AddOn_j^{Credit}$$

unde:

j = indicele care desemnează toate seturile de acoperire a riscului de credit stabilite în conformitate cu articolul 277a alineatul (1) litera (c) și cu articolul 277a alineatul (2) pentru setul de compensare;

$AddOn^{Credit}_{j}$ = majorarea aferentă categoriei de risc de credit pentru setul de acoperire a riscului «j» calculată în conformitate cu alineatul (2).

3. Instituțiile calculează majorarea pentru setul de acoperire a riscului «j» aferentă categoriei de risc de credit după cum urmează:

$$AddOn_j^{Credit} = \epsilon_j \cdot \sqrt{\left(\sum_j \rho_j^{Credit} \cdot AddOn(Entity_j)\right)^2 + \sum_j \left(1 - \left(\rho_j^{Credit}\right)^2\right) \cdot \left(AddOn(Entity_j)\right)^2}$$

unde:

j = indicele care desemnează entitățile de referință privind creditele ale setului de compensare stabilit în conformitate cu alineatul (1);

ϵ_j = coeficientul factorului impus de autoritățile de supraveghere aferent setului de acoperire a riscului pentru setul de acoperire a riscului «j» determinat în conformitate cu articolul 280 alineatul (3);

AddOn(Entitate$_j$) = majorarea pentru entitatea de referință privind creditele «j» determinată în conformitate cu alineatul (4);

ρ_j^{Credit} = factorul de corelare al entității «j». În cazul în care entitatea de referință privind creditele «j» a fost stabilită în conformitate cu alineatul (1) litera (a), $\rho_j^{Credit} = 50\ \%$.În cazul în care entitatea de referință privind creditele «j» a fost stabilită în conformitate cu alineatul (1) litera (b), $\rho_j^{Credit} = 80\ \%$.

4. Instituțiile calculează majorarea pentru entitatea de referință privind creditele «j» după cum urmează:

$$AddOn(Entitate_j) = EffNot_j^{Credit}$$

unde:

$EffNot^{Credit}_{j}$ = cuantumul noțional efectiv al entității de referință privind creditele «j», calculat după cum urmează:

$$EffNot_j^{Credit} = \sum_{l \in \text{Entitatea de referință privind creditele } j} SF_{j,l}^{Credit} * RiskPosition_l$$

unde:

l = indicele care desemnează poziția de risc;

$SF_{j,l}^{Credit}$ = factorul impus de autoritățile de supraveghere aplicabil entității de referință privind creditele «j» determinat în conformitate cu alineatul (5).

5. În sensul alineatului (4), instituțiile calculează factorul impus de autoritățile de supraveghere aplicabil entității de referință privind creditele «j» după cum urmează:

(a) Pentru entitatea de referință privind creditele «j» stabilită în conformitate cu alineatul (1) litera (a), $SF_{j,l}^{Credit}$ trebuie pus în corespondență cu unul dintre cei șase factori impuși de autoritățile de supraveghere prevăzuți în tabelul 3 de la prezentul articol pe baza unei evaluări externe a creditului efectuată de o ECAI desemnată a emitentului individual corespunzător. În cazul unui emitent individual pentru care nu este disponibilă o evaluare a creditului efectuată de o ECAI desemnată:

(i) o instituție care utilizează abordarea menționată la titlul II capitolul 3 pune în corespondență ratingul intern al emitentului individual cu una dintre evaluările externe ale creditului;

(ii) o instituție care utilizează abordarea menționată în titlul II capitolul 2 atribuie un $SF_{j,l}^{Credit}$ = 0,54 % acestei entități de referință privind creditele. Cu toate acestea, în cazul în care o instituție aplică articolul 128 pentru a pondera la risc expunerile la riscul de credit față de acest emitent individual, se atribuie un $SF_{j,l}^{Credit}$ = 1,6 %;

(b) Pentru entitățile de referință privind creditele «j» stabilite în conformitate cu alineatul 1 litera (b):

(i) în cazul în care o poziție «l» atribuită entității de referință privind creditele «j» este un indice de credit cotat la o bursă recunoscută, $SF_{j,l}^{Credit}$ este pus în corespondență cu unul dintre cei doi factori impuși de autoritățile de supraveghere prezentați în tabelul 4 de la prezentul articol, în funcție de calitatea creditului care predomină printre componentele individuale ale indicelui;

(ii) în cazul în care o poziție «l» atribuită entității de referință privind creditele «j» nu este menționată la punctul (i) de la prezenta literă, $SF_{j,l}^{Credit}$ este media ponderată a factorilor impuși de autoritățile de supraveghere puși în corespondență cu fiecare componentă în conformitate cu metoda prevăzută la litera (a) de la prezentul alineat, ponderile fiind date de proporția cuantumului noțional al componentelor incluse în această poziție.

Tabelul 3

Nivelul de calitate a creditului	Factorul impus de autoritățile de supraveghere

	pentru tranzacții având la bază o singură semnătură
1	0,38 %
2	0,42 %
3	0,54 %
4	1,06 %
5	1,6 %
6	6,0 %

Tabelul 4

Calitatea creditului dominantă	Factorul impus de autoritățile de supraveghere pentru indici cotați
Categoria *investment grade*	0,38 %
Categoria *non-investment grade*	1,06 %

Articolul 280d

Majorarea aferentă categoriei de risc de devalorizare a titlurilor de capital

1. În sensul alineatului (2), instituțiile stabilesc entitățile de referință relevante privind titlurile de capital pentru setul de compensare în conformitate cu următoarele:

(a) pentru fiecare emitent al unui instrument de capital de referință care este suport al unei tranzacții având la bază o singură semnătură atribuite categoriei de risc de devalorizare a titlurilor de capital există o singură entitate de referință privind titlurile de capital. Tranzacțiile având la bază o singură semnătură sunt atribuite aceleiași entități de referință privind titlurile de capital numai în cazul în care instrumentul de capital de referință care este suport al tranzacțiilor respective este emis de același emitent;

(b) pentru fiecare grup de instrumente de capital de referință sau de instrumente financiare derivate pe titluri de capital având la bază o singură semnătură care sunt suport al unei tranzacții având la bază mai multe semnături atribuite categoriei de risc de devalorizare a titlurilor de capital există o singură entitate de referință privind titlurile de capital. Tranzacțiile având la bază mai multe semnături sunt atribuite aceleiași entități de referință privind titlurile de capital numai în cazul în care grupul de instrumente de capital de referință sau de instrumente financiare derivate pe titluri de capital având la bază o singură semnătură care sunt suport al tranzacțiilor respective, după caz, are aceleași componente.

2. În sensul articolului 278, o instituție calculează majorarea aferentă categoriei de risc de devalorizare a titlurilor de capital pentru un anumit set de compensare după cum urmează:

$$AddOn^{Titluri\ de\ capital} = \sum_j AddOn_j^{Titluri\ de\ capital}$$

unde:

j = indicele care desemnează toate seturile de acoperire a riscului de credit stabilite în conformitate cu articolul 277a alineatul (1) litera (d) și cu articolul 277a alineatul (2) pentru setul de compensare;

$AddOn^{\text{Titluri de capital}}_j$ = majorarea pentru setul de acoperire a riscului «j» aferentă categoriei de risc valutar determinată în conformitate cu alineatul (3).

3. Instituțiile calculează majorarea aferentă categoriei de risc de devalorizare a titlurilor de capital pentru setul de acoperire a riscului «j» după cum urmează:

$$AddOn_j^{Titluri\ de\ capital} = \epsilon_j * \left[\left(\sum_j \rho_j^{Titluri\ de\ capital} * AddOn(Entitate_j)\right)^2 + \sum_j \left(1 - (\rho_j^{Titluri\ de\ capital})^2\right) * \left(AddOn(Entitate_j)\right)^2\right]^{\frac{1}{2}}$$

unde:

j = indicele care desemnează entitățile de referință privind titlurile de capital ale setului de compensare stabilit în conformitate cu alineatul (1);

ϵ_j = coeficientul factorului impus de autoritățile de supraveghere aferent setului de acoperire a riscului pentru setul de acoperire a riscului «j»determinat în conformitate cu articolul 280;

$AddOn(Entitate_j)$ = majorarea pentru entitatea de referință privind titlurile de capital «j» determinată în conformitate cu alineatul (4);

$\rho_j^{\text{Titluri de capital}}$ = factorul de corelare al entității «j». În cazul în care entitatea de referință privind titlurile de capital «j» a fost stabilită în conformitate cu alineatul (1)

litera (a), $\rho_j^{\text{Titluri de capital}}$ =50 %. În cazul în care entitatea de referință privind titlurile de capital «j» a fost stabilită în conformitate cu alineatul (1) litera (b), $\rho_j^{\text{Titluri de capital}}$ =80 %.

4. Instituțiile calculează majorarea pentru entitatea de referință privind titlurile de capital «j» după cum urmează:

$$AddOn(Entitate_j) = SF_j^{Titluri\ de\ capital} * EffNot_j^{Titluri\ de\ capital}$$

unde:

$SF_j^{\text{Titluri de capital}}$ = factorul impus de autoritățile de supraveghere aplicabil entității de referință privind titlurile de capital «j». În cazul în care entitatea de referință privind titlurile de capital «j» a fost stabilită în conformitate cu alineatul (1) litera (a), $SF_j^{\text{Titluri de capital}}$ = 32 %; în cazul în care entitatea de referință privind titlurile de capital «j» a fost stabilită în conformitate cu alineatul (1) litera (b), $SF_j^{\text{Titluri de capital}}$ = 20 %;

$EffNot^{\text{Titluri de capital}}_j$ = cuantumul noțional efectiv al entității de referință privind titlurile de capital «j», calculat după cum urmează:

$$EffNot_j^{Titluri\ de\ capital} = \sum_{l \in Entitatea\ de\ referință\ privind\ titlurile\ de\ capital\ j} RiskPosition_l$$

Articolul 280e
Majorarea aferentă categoriei de risc de marfă

1. În sensul articolului 278, instituțiile calculează majorarea aferentă categoriei de risc de marfă pentru un anumit set de compensare după cum urmează:

$$AddOn^{Marfă} = \sum_j AddOn_j^{Marfă}$$

j = indicele care desemnează toate seturile de acoperire a riscului de marfă stabilite în conformitate cu articolul 277a alineatul (1) litera (e) și cu articolul 277a alineatul (2) pentru setul de compensare;

$AddOn^{\text{Marfă}}_j$ = majorarea aferentă categoriei de risc de marfă pentru setul de acoperire a riscului «*j*» determinată în conformitate cu alineatul (4).

2. Pentru a calcula majorarea aferentă unui set de acoperire a riscului de marfă pentru un anumit set de compensare în conformitate cu alineatul (4), instituțiile stabilesc tipurile de marfă de referință relevante pentru fiecare set de acoperire a riscului. Tranzacțiile cu instrumente financiare derivate pe mărfuri sunt atribuite aceluiași tip de marfă de referință numai în cazul în care instrumentul pe mărfuri care este suport al tranzacțiilor respective este de aceeași natură.
3. Prin derogare de la alineatul (2), autoritățile competente pot impune unei instituții

care are portofolii de instrumente financiare derivate pe mărfuri mari și concentrate să ia în considerare și alte caracteristici decât natura instrumentului-suport pe mărfuri pentru a stabili tipurile de marfă de referință aferente unui set de acoperire a riscului de marfă în conformitate cu alineatul (2).

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai în detaliu ce anume constituie un portofoliu de instrumente financiare derivate pe mărfuri mare și concentrat, astfel cum se menționează la primul paragraf.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [15 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

4. Instituțiile calculează majorarea aferentă categoriei de risc de marfă pentru setul de acoperire a riscului «j» după cum urmează:

$$AddOn_j^{Marfă} = \epsilon_j * \left[\left(\rho^{Marfă} * \sum_k AddOn\left(Tip_k^j\right)\right)^2 + (1 - (\rho^{Com})^2) \sum_k \left(AddOn\left(Tip_k^j\right)\right)^2\right]^{\frac{1}{2}}$$

unde:

k = indicele care desemnează tipurile de marfă de referință aferente setului de compensare stabilite în conformitate cu alineatul (2);

ϵ_j = coeficientul factorului impus de autoritățile de supraveghere aferent setului de acoperire a riscului pentru setul de acoperire a riscului «j» calculat în conformitate cu articolul 280;

$AddOn(Tip_j^k)$ = majorarea aferentă tipului de marfă de referință «k», calculată în conformitate cu alineatul (5);

$P^{Marfă}$ = factorul de corelare pentru categoria de risc de marfă cu o valoare egală cu 40 %.

5. Instituțiile calculează majorarea pentru tipul «k» de marfă de referință după cum urmează:

$$AddOn\left(Tip_k^j\right) = SF_k^{Marfă} * EffNot_k^{Marfă}$$

unde:

$SF_k^{Marfă}$ = factorul impus de autoritățile de supraveghere aplicabil tipului «k» de marfă de referință.

În cazul în care tipul «k» de marfă de referință corespunde unor tranzacții atribuite setului de acoperire a riscului menționat la articolul 277b alineatul (1) litera (e) punctul (i), $SF_k^{Marfă} = 40\ \%$; în caz contrar, $SF_k^{Com} = 18\ \%$.

$EffNot^{Marfă}_k$ = cuantumul noțional efectiv al tipului «k» de marfă de referință, calculat după cum urmează:

$$EffNot_k^{Marfă} = \sum_{l \in Tipul\ de\ marfă\ de\ referință\ k} RiskPosition_l$$

Articolul 280f
Majorarea aferentă categoriei «alte riscuri»

1. În sensul articolului 278, instituțiile calculează majorarea aferentă categoriei «alte riscuri» pentru un anumit set de compensare după cum urmează:

$$AddOn^{Altele} = \sum_j AddOn_j^{Altele}$$

unde:

j = indicele care desemnează seturile de acoperire a altor riscuri stabilite în conformitate cu articolul 277a alineatul (1) și cu articolul 277a alineatul (2) pentru setul de compensare;

$AddOn^{Altele}_j$ = majorarea aferentă categoriei «alte riscuri» pentru setul de acoperire a riscului «j», determinată în conformitate cu alineatul (2).

2. Instituțiile calculează majorarea aferentă categoriei «alte riscuri» pentru setul de acoperire a riscului «j» după cum urmează:

$$AddOn_j^{Altele} = \epsilon_j * SF^{Altele} * \left|EffNot_j^{Altele}\right|$$

unde:

ϵ_j = coeficientul factorului impus de autoritățile de supraveghere aferent setului de acoperire a riscului pentru setul de acoperire a riscului «j» calculat în conformitate cu articolul 280;

SF^{Altele} = factorul impus de autoritățile de supraveghere pentru categoria «alte riscuri» cu o valoare egală cu 8 %;

$EffNot^{Altele}_j$ = cuantumul noțional efectiv al setului de acoperire a riscului «j», calculat după cum urmează:

$$EffNot_j^{Altele} = \sum_{l \in Setul\ de\ acoperire\ a\ riscului\ j} RiskPosition_l$$

”

(66) În partea a treia titlul II capitolul 6, secțiunea 4 se înlocuiește cu următorul text:

„SECȚIUNEA 4
ABORDAREA STANDARDIZATĂ SIMPLIFICATĂ PENTRU METODA RISCULUI DE CREDIT AL CONTRAPĂRȚII

Articolul 281
Calculul valorii expunerii

1. O instituție calculează o singură valoare a expunerii la nivelul unui set de compensare în conformitate cu secțiunea 3 din prezentul capitol, sub rezerva alineatului (2).

2. Valoarea expunerii unui set de compensare se calculează în conformitate cu următoarele cerințe:

(a) instituțiile nu aplică tratamentul menționat la articolul 274 alineatul (6);

(b) prin derogare de la articolul 275 alineatul (1), instituțiile aplică următoarele:

În cazul seturilor de compensare care nu sunt menționate la articolul 275 alineatul (2), instituțiile calculează costul de înlocuire în conformitate cu următoarea formulă:

$$RC = max\{CMV, 0\}$$;

(c) prin derogare de la articolul 275 alineatul (2), instituțiile aplică următoarele:

În cazul seturilor de compensare formate din tranzacții care sunt tranzacționate pe o bursă recunoscută, al seturilor de compensare formate din tranzacții care sunt compensate la nivel central de către o contraparte centrală autorizată în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 ori recunoscută în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau al seturilor de compensare formate din tranzacții pentru care au loc schimburi bilaterale de garanții reale cu contrapartea în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, instituțiile calculează costul de înlocuire în conformitate cu următoarea formulă:

$$RC = TH + MTA$$

unde:

TH = pragul de marjă aplicabil setului de compensare conform contractului în marjă sub care instituția nu poate solicita garanții reale;

MTA = suma minimă de transfer aplicabilă setului de compensare în conformitate cu contractul în marjă;

(d) prin derogare de la articolul 275 alineatul (3), instituțiile aplică următoarele:

În cazul seturilor de compensare care fac obiectul unui contract în marjă care se aplică mai multor seturi de compensare, instituțiile calculează costul de înlocuire ca fiind suma costurilor de înlocuire ale fiecărui set de compensare individual, calculate în conformitate cu alineatul (1) ca și cum acestea nu ar face obiectul cerințelor de marjă.

(e) toate seturile de acoperire a riscului se stabilesc în conformitate cu articolul 277a alineatul (1).

(f) instituțiile stabilesc ca multiplicatorul din formula folosită pentru a calcula expunerea viitoare potențială de la articolul 278 alineatul (1) să fie 1, după cum urmează:

$$PFE = \sum_{a} Addon^{(a)}$$

;

(g) Prin derogare de la articolul 279a alineatul (1), instituțiile aplică următoarele:

Pentru toate tranzacțiile, instituția calculează delta de supraveghere după cum urmează:

$$\delta = \begin{cases} +1 \text{ dacă tranzacția este o poziție lungă pe determinantul de risc principal} \\ -1 \text{ dacă tranzacția este o poziție scurtă pe determinantul de risc principal} \end{cases}$$

;

(h) Formula utilizată pentru a calcula factorul duratei impus de autoritățile de supraveghere la articolul 279b alineatul (1) litera (a) este următoarea:

$$factorul\ duratei\ impus\ de\ autorățile\ de\ supraveghere = E - S$$

;

(i) Factorul de ajustare în funcție de scadență prevăzut la articolul 279c alineatul (1) se calculează după cum urmează:

(iii) (a) în cazul tranzacțiilor incluse în seturile de compensare menționate la articolul 275 alineatul (1), MF = 1;

(b) în cazul tranzacțiilor incluse în seturile de compensare menționate la articolul 275 alineatele (2) și (3), MF = 0,42;

(j) Formula utilizată pentru a calcula cuantumul noțional efectiv al setului de acoperire a riscului «j» de la articolul 280a alineatul (3) este următoarea:

$$EffNot_j^{IR} = \left|D_{j,1}\right| + \left|D_{j,2}\right| + \left|D_{j,3}\right|$$

(k) Formula utilizată pentru a calcula majorarea aferentă categoriei de risc de credit pentru setul de acoperire a riscului «j» din categoria de risc de credit de la articolul 280c alineatul (3) este următoarea:

$$AddOn_j^{Credit} = \sum_j \left|AddOn\left(Entitate_j\right)\right|$$

(l) Formula utilizată pentru a calcula majorarea aferentă categoriei de risc de devalorizare a titlurilor de capital pentru setul de acoperire a riscului «j» din categoria de risc de devalorizare a titlurilor de capital de la articolul 280d alineatul (3) este următoarea:

$$AddOn_j^{Titluri\ de\ capital} = \sum_j \left|AddOn\left(Entitate_j\right)\right|$$

(m) Formula utilizată pentru a calcula majorarea aferentă categoriei de risc de marfă pentru setul de acoperire a riscului «j» din categoria de risc de marfă de la articolul 280e alineatul (3) este următoarea:

$$AddOn_j^{Marfă} = \sum_j \left|AddOn\left(Tip_k^j\right)\right|$$

„

(67) În partea a treia titlul II capitolul 6, secțiunea 5 se înlocuiește cu următorul text:

„SECȚIUNEA 5
METODA EXPUNERII INIȚIALE

Articolul 282
Calculul valorii expunerii

1. Instituțiile pot calcula o singură valoare a expunerii pentru toate tranzacțiile care fac obiectul unui acord de compensare contractuală în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la articolul 274 alineatul (1). În caz contrar, instituțiile calculează separat câte o valoare a expunerii pentru fiecare tranzacție tratată ca fiind propriul set de compensare.
2. Valoarea expunerii unui set de compensare sau a unei tranzacții este suma dintre costul de înlocuire curent și expunerea viitoare potențială, înmulțită cu 1,4.
3. Costul de înlocuire curent menționat la alineatul (2) se determină după cum urmează:
   (a) în cazul seturilor de compensare formate din tranzacții care sunt tranzacționate pe o bursă recunoscută, al seturilor de compensare formate din tranzacții care sunt compensate la nivel central de către o contraparte centrală autorizată în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 ori recunoscută în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau al seturilor de compensare formate din tranzacții pentru care au loc schimburi bilaterale de garanții reale cu contrapartea în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, instituțiile calculează costul de înlocuire curent menționat la alineatul (2) după cum urmează:

$$RC = TH + MTA$$

unde:

TH = pragul de marjă aplicabil setului de compensare conform contractului în marjă sub care instituția nu poate solicita garanții reale;

MTA = suma minimă de transfer aplicabilă setului de compensare în conformitate cu contractul în marjă.

(b) în cazul tuturor celorlalte seturi de compensare sau tranzacții individuale, instituțiile calculează costul de înlocuire curent menționat la alineatul (2) după cum urmează:

$$RC = max\{CMV, 0\}$$

Pentru a calcula costul de înlocuire curent, instituțiile actualizează valoarea de piață curentă cel puțin lunar.

4. Instituțiile calculează expunerea viitoare potențială menționată la alineatul (2) după cum urmează:

(a) expunerea viitoare potențială a unui set de compensare este suma expunerilor viitoare potențiale ale tuturor tranzacțiilor incluse în setul de compensare, calculate în conformitate cu litera (b);

(b) expunerea viitoare potențială a unei singure tranzacții este cuantumul noțional al acesteia înmulțit cu:

(i) produsul dintre 0,5 % și scadența reziduală a tranzacției pentru contractele pe rata dobânzii;

(ii) 4 % pentru contractele pe rata de schimb valutar;

(iii) 18 % pentru contractele pe aur;

(c) cuantumul noțional menționat la litera (b) se determină în conformitate cu articolul 279b alineatul (1) literele (a) și (b) și cu articolul 279b alineatele (2) și (3), după caz;

(d) expunerea viitoare potențială a seturilor de compensare menționate la alineatul (3) litera (a) se înmulțește cu 0,42.

Pentru a calcula expunerea potențială a contractelor pe rata dobânzii în conformitate cu litera (b) punctul (ii), o instituție poate alege să utilizeze scadența inițială în loc de scadența reziduală a contractelor.”.

(68) La articolul 283, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Pentru toate tranzacțiile cu instrumente financiare derivate extrabursiere și

pentru tranzacțiile cu termen lung de decontare, pentru care nu a primit, în temeiul alineatului (1), aprobarea de a utiliza MMI, instituția utilizează metodele prevăzute în secțiunea 3 sau în secțiunea 5. În cadrul unui grup, aceste metode pot fi utilizate în combinație în mod permanent.” .

(69) Articolul 298 se înlocuiește cu următorul text:

Articolul 298
Efectele recunoașterii compensării ca diminuatoare de risc

Compensarea în sensul secțiunilor 3-6 este recunoscută astfel cum se indică în secțiunile respective.”.

(70) La articolul 299 alineatul (2), litera (a) se elimină.

(71) Articolul 300 se modifică după cum urmează:

(a) teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul prezentei secțiuni și a părții a șaptea, se aplică următoarele definiții:”;

(b) se adaugă următoarele puncte (5) – (11):

„(5) «tranzacții în numerar» înseamnă tranzacții cu numerar, instrumente de datorie și titluri de capital, precum și tranzacții de schimb valutar la vedere și tranzacții cu mărfuri la vedere; tranzacțiile de răscumpărare și tranzacțiile de dare cu împrumut de titluri de valoare sau de mărfuri și de luare cu împrumut de titluri de valoare sau de mărfuri nu sunt tranzacții în numerar;

(6) «mecanism indirect de compensare» înseamnă un acord care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

(7) «structură a clientelei pe mai multe niveluri» înseamnă un acord de compensare indirectă în temeiul căruia unei instituții îi sunt furnizate servicii de compensare de către o entitate care nu este un membru compensator, ci este la rândul său client al unui membru compensator sau a unui client de nivel superior;

(8) «client de nivel superior» înseamnă entitatea care furnizează servicii de compensare unui client de nivel inferior;

(9) «client de nivel inferior» înseamnă entitatea care accesează serviciile unei CPC prin intermediul unui client de nivel superior;

(10) «contribuție nefinanțată la un fond de garantare» înseamnă o contribuție pe care o instituție care acționează ca membru compensator s-a angajat contractual să o furnizeze unei CPC după ce aceasta din urmă și-a epuizat fondul de garantare pentru a acoperi pierderile suportate ca urmare a intrării în stare de nerambursare a unuia sau a mai multora dintre membrii săi compensatori;

(11) «tranzacție de dare sau luare cu împrumut de depozite garantată integral»

înseamnă o tranzacție de piață monetară acoperită integral cu garanții reale în cadrul căreia două contrapărți fac schimb de depozite și o CPC se interpune între acestea pentru a asigura executarea obligațiilor de plată ale contrapărților respective.”;

(72) Articolul 301 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 301
Domeniul de aplicare material

1. Prezenta secțiune se aplică următoarelor contracte și tranzacții, atât timp cât sunt în curs de desfășurare cu o CPC:

(a) contractelor enumerate în anexa II și instrumentelor financiare derivate de credit;

(b) SFT-urilor și tranzacțiilor de dare sau luare cu împrumut de depozite garantate integral;

(c) tranzacțiilor cu termen lung de decontare.

Prezenta secțiune nu se aplică expunerilor care rezultă din decontarea tranzacțiilor în numerar. Instituțiile aplică tratamentul prevăzut la titlul V din prezenta parte expunerilor din tranzacții ce rezultă din respectivele tranzacții și o pondere de risc de 0 % contribuțiilor la fondul de garantare care acoperă doar acele tranzacții. Instituțiile aplică tratamentul prevăzut la articolul 307 contribuțiilor la fondul de garantare care acoperă oricare dintre tipurile de contracte menționate la primul paragraf, în plus față de tranzacțiile în numerar.

2. În sensul prezentei secțiuni, se aplică următoarele:

(a) marja inițială nu include contribuțiile către o CPC pentru acorduri mutualizate de partajare a pierderilor;

(b) marja inițială include garanțiile reale depuse de o instituție care acționează în calitate de membru compensator sau de client peste suma minimă impusă de CPC sau de instituția care acționează ca membru compensator, cu condiția ca CPC sau instituția care acționează ca membru compensator să poată, în cazurile corespunzătoare, să împiedice instituția care acționează ca membru compensator sau clientul să retragă aceste garanții reale excedentare;

(c) în cazul în care o CPC utilizează marja inițială pentru a mutualiza pierderile în rândul membrilor săi compensatori, instituțiile care acționează ca membri compensatori tratează marja inițială respectivă ca fiind o contribuție la fondul de garantare.”.

(73) La articolul 302, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Instituțiile evaluează, prin intermediul unor analize ale scenariilor și al unor simulări de criză adecvate, dacă nivelul fondurilor proprii deținute pentru expunerile la o CPC, inclusiv la expunerile din credite viitoare potențiale sau contingente,

expunerile la contribuțiile la fondul de garantare și, în cazul în care instituția acționează în calitate de membru compensator, expunerile rezultate din acorduri contractuale, astfel cum sunt prevăzute la articolul 304, este corelat în mod corespunzător cu riscurile inerente ale expunerilor respective.”.

(74) Articolul 303 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 303
Tratamentul expunerilor la CPC ale membrilor compensatori

1. O instituție care acționează ca membru compensator, în scopuri proprii sau în calitate de intermediar financiar între un client și o CPC calculează cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sale față de o CPC după cum urmează:

(a) aplică tratamentul prevăzut la articolul 306 expunerilor sale din tranzacții cu CPC;

(b) aplică tratamentul prevăzut la articolul 307 contribuțiilor sale la fondul de garantare efectuate către CPC.

2. În sensul alineatului (1), suma cerințelor de fonduri proprii ale unei instituții pentru expunerile sale față de o CPCC generate de expunerile din tranzacții și de contribuțiile la fondul de garantare face obiectul unui plafon egal cu suma cerințelor de fonduri proprii care s-ar aplica expunerilor respective dacă CPC ar fi necalificată.”.

(75) Articolul 304 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) O instituție care acționează ca membru compensator și care, în această calitate, acționează ca intermediar financiar între un client și o CPC calculează cerințele de fonduri proprii pentru tranzacțiile sale cu clientul legate de CPC în conformitate cu secțiunile 1-8 din prezentul capitol, cu capitolul 4 secțiunea 4 din prezentul titlu și cu titlul VI din prezenta parte, după caz.”;

(b) alineatele (3), (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) În cazul în care o instituție care acționează ca membru compensator utilizează metodele prevăzute în secțiunea 3 sau 6 din prezentul capitol pentru a calcula cerința de fonduri proprii pentru expunerile sale, se aplică următoarele:

(c) prin derogare de la articolul 285 alineatul (2), instituția poate utiliza o perioadă de risc de marjă de cel puțin cinci zile lucrătoare pentru expunerile sale la un client;

(d) instituția aplică o perioadă de risc de marjă de cel puțin 10 zile lucrătoare pentru expunerile sale la o CPC;

(e) prin derogare de la articolul 285 alineatul (3), în cazul în care un set de compensare inclus în calcul îndeplinește condiția prevăzută la litera (a) de la alineatul respectiv, instituția poate să nu țină seama limita stabilită la litera respectivă, cu condiția ca setul de compensare să nu îndeplinească cerința de la litera (b) de la alineatul respectiv și să nu conțină tranzacții contestate;

(f) în cazul în care o CPC reține o marjă de variație față de o tranzacție și garanțiile reale ale instituției nu sunt protejate în cazul insolvenței CPC, instituția aplică o perioadă de risc de marjă egală cu valoarea cea mai mică dintre un an și scadența reziduală a tranzacției, cu un prag de 10 zile lucrătoare.

4. Prin derogare de la articolul 281 alineatul (2) litera (h), în cazul în care o instituție care acționează ca membru compensator utilizează metoda prevăzută în secțiunea 4 din prezentul capitol pentru a calcula cerința de fonduri proprii aferentă expunerilor sale la un client, instituția poate utiliza un factor de ajustare în funcție de scadență egal cu 0,21 pentru efectuarea calculului.

5. Prin derogare de la articolul 282 alineatul (4) litera (d), în cazul în care o instituție care acționează ca membru compensator utilizează metoda prevăzută în secțiunea 5 din prezentul capitol pentru a calcula cerința de fonduri proprii aferentă expunerilor sale la un client, aceasta poate utiliza un factor de ajustare în funcție de scadență egal cu 0,21 pentru efectuarea calculului respectiv.”;

(c) se adaugă următoarele alineate (6) și (7):

„(6) O instituție care acționează ca membru compensator poate utiliza valoarea redusă a expunerii în caz de nerambursare rezultată din calculele de la alineatele (3), (4) și (5) pentru a-și calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA în conformitate cu titlul VI.

(7) O instituție care acționează ca membru compensator care colectează garanții reale de la un client pentru o tranzacție legată de o CPC și transferă garanțiile reale către CPC poate recunoaște garanțiile respective pentru a-și reduce expunerea la client pentru tranzacția respectivă legată de CPC.

În cazul unei structuri a clientelei pe mai multe niveluri, tratamentul prevăzut la primul paragraf poate fi aplicat la fiecare nivel al structurii respective.”.

(76) Articolul 305 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) O instituție care este client calculează cerințele de fonduri proprii pentru tranzacțiile sale legate de o CPC cu membrul său compensator în conformitate cu secțiunile 1-8 din prezentul capitol, cu capitolul 4 secțiunea 4 din prezentul titlu și cu titlul VI din prezenta parte, după caz.”;

(b) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) clientul a efectuat și a actualizat o analiză juridică suficient de aprofundată, care demonstrează că modalitățile prin care se asigură îndeplinirea condiției de la litera (b) sunt legale, valabile, obligatorii și executorii din punct de vedere juridic în temeiul legislației relevante ale jurisdicției sau jurisdicțiilor relevante;”;

(c) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„O instituție poate lua în considerare orice precedent clar în materie de transferuri ale pozițiilor clienților și ale garanțiilor reale corespunzătoare la nivelul unei CPC, precum și orice intenție din partea sectorului de a continua această practică, atunci când instituția evaluează dacă respectă condiția de la primul paragraf litera (b).”;

(d) alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) Prin derogare de la prezentul articol alineatul (2), în cazul în care o instituție care este client nu îndeplinește condiția prevăzută la litera (a) de la alineatul menționat deoarece nu este protejată de pierderi în situația în care membrul compensator și un alt client al membrului compensator intră împreună în stare de nerambursare, dar toate celelalte condiții prevăzute la litera (a) și la celelalte litere de la alineatul menționat sunt îndeplinite, instituția poate calcula cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sale din tranzacții în cazul tranzacțiilor cu membrul său compensator legate de o CPC în conformitate cu articolul 306, sub rezerva înlocuirii ponderii de risc de 2 % prevăzute la articolul 306 alineatul (1) litera (a) cu o pondere de risc de 4 %.

4. În cazul unei structuri a clientelei pe mai multe niveluri, o instituție care este client de nivel inferior și care accesează serviciile unei CPC prin intermediul unui client de nivel superior poate aplica tratamentul menționat la alineatul (2) sau (3) numai în cazul în care condițiile de la alineatele respective sunt îndeplinite la fiecare nivel al structurii în cauză.”.

(77) Articolul 306 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în cazul în care instituția acționează ca intermediar financiar între un client și o CPC, iar condițiile tranzacției legate de CPC prevăd că instituția nu este obligată să ramburseze clientului eventualele pierderi suferite ca urmare a modificărilor valorii tranzacției respective în cazul în care CPC intră în stare de nerambursare, instituția poate stabili ca valoarea expunerii pentru expunerea din tranzacția cu CPC care corespunde tranzacției legate de CPC respective să fie egală cu zero;”;

(b) la alineatul (1) se adaugă litera (d), după cum urmează:

„(d) în cazul în care o instituție acționează ca intermediar financiar între un client și o CPC, iar condițiile tranzacției legate de CPC prevăd că instituția este obligată să ramburseze clientului eventualele pierderi suferite ca urmare a modificărilor valorii tranzacției respective în cazul în care CPC intră în stare de nerambursare, instituția trebuie să aplice tratamentul de la litera (a) sau (b), după caz, expunerii din tranzacția

cu CPC care corespunde tranzacției legate de CPC respectivă.”;

(c) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Prin derogare de la alineatul (1), dacă activele date în garanție unei CPC sau unui membru compensator sunt indisponibile în cazul în care CPC, membrul compensator ori unul sau mai mulți dintre ceilalți clienți ai membrului compensator devin insolvenți, o instituție poate atribui expunerilor la riscul de credit al contrapărții aferente activelor respective o valoare a expunerii egală cu zero.

(3) O instituție calculează valorile expunerilor pentru expunerile sale din tranzacții cu o CPC în conformitate cu secțiunile 1-8 din prezentul capitol și cu capitolul 4 secțiunea 4 din prezentul titlu, după caz.”.

(78) Articolul 307 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 307
Cerințele de fonduri proprii pentru contribuțiile la fondul de garantare al unei CPC

O instituție care acționează ca membru compensator aplică următorul tratament expunerilor sale rezultate din contribuțiile sale la fondul de garantare al unei CPC:

(a) calculează cerința de fonduri proprii pentru contribuțiile sale prefinanțate la fondul de garantare al unei CPCC în conformitate cu abordarea prevăzută la articolul 308;

(b) calculează cerința de fonduri proprii pentru contribuțiile sale prefinanțate și nefinanțate la fondul de garantare al unei CPC necalificate în conformitate cu abordarea prevăzută la articolul 309;

(c) calculează cerința de fonduri proprii pentru contribuțiile sale nefinanțate la fondul de garantare al unei CPCC în conformitate cu abordarea prevăzută la articolul 310.”.

(79) Articolul 308 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) O instituție calculează cerința de fonduri proprii (K_i) pentru a acoperi expunerea provenind din contribuția sa prefinanțată (DF_i) după cum urmează:

$$K_i = max\left\{K_{CCP} \cdot \frac{DF_i}{DF_{CPC} + DF_{MC}}, 8\% \cdot 2\% \cdot DF_i\right\}$$

unde:

i = indicele care desemnează membrul compensator;

K_{CPC} = capitalul ipotetic al CPCC comunicat instituției de CPCC în conformitate cu articolul 50c din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

DF_{MC} = suma contribuțiilor prefinanțate ale tuturor membrilor compensatori ai CPCC comunicată instituției de CPCC în conformitate cu articolul 50c din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

DF_{CPC} = resursele financiare prefinanțate ale CPC comunicate instituției de CPC în conformitate cu articolul 50c din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(3) O instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile rezultate din contribuția prefinanțată a instituției respective la fondul de garantare al unei CPCC în sensul articolului 92 alineatul (3) prin înmulțirea cu 12,5 a cerinței de fonduri proprii (K_{MCi}) determinate în conformitate cu alineatul (2).”;

(b) alineatele (4) și (5) se elimină.

(80) Articolul 309 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 309
Cerințele de fonduri proprii pentru contribuțiile prefinanțate la fondul de garantare al unei CPC necalificate și pentru contribuțiile nefinanțate la fondul de garantare al unei CPC necalificate

1. O instituție aplică următoarea formulă pentru a calcula cerința de fonduri proprii (K) pentru expunerile rezultate din contribuțiile sale prefinanțate la fondul de garantare al unei CPC necalificate (DF) și din contribuțiile nefinanțate (UC) la CPC în cauză.

$$K = DF + UC.$$

2. O instituție calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru expunerile rezultate din contribuția instituției respective la fondul de garantare al unei CPC necalificate în sensul articolului 92 alineatul (3) prin înmulțirea cu 12,5 a cerinței de fonduri proprii (K) determinate în conformitate cu alineatul (1).”.

(81) Articolul 310 se înlocuieşte cu următorul text:

„Articolul 310
Cerinţele de fonduri proprii pentru contribuţiile nefinanţate la fondul de garantare al unei CPCC

O instituţie aplică o pondere de risc de 0 % contribuţiilor sale nefinanţate la fondul de garantare al unei CPCC.”.

(82) Articolul 311 se înlocuieşte cu următorul text:

„Articolul 311
Cerinţele de fonduri proprii pentru expunerile faţă de CPC care încetează să îndeplinească anumite condiţii

1. Instituţiile aplică tratamentul prevăzut la prezentul articol în cazul în care au luat cunoştinţă, în urma unui anunţ public sau a unei notificări din partea autorităţii competente a unei CPC utilizate de instituţiile respective sau din partea CPC propriu-zise, de faptul că CPC nu va mai îndeplini condiţiile privind autorizarea sau recunoaşterea, după caz.

2. În cazul în care condiţia de la alineatul (1) este îndeplinită, în termen de trei luni de la producerea circumstanţei prevăzute la alineatul respectiv sau mai devreme dacă autorităţile competente ale instituţiei impun acest lucru, instituţiile procedează după cum urmează în ceea ce priveşte expunerile lor la CPC respectivă:

   (a) aplică tratamentul prevăzut la articolul 306 alineatul (1) litera (b) expunerilor lor din tranzacţii la CPC respectivă;

   (b) aplică tratamentul prevăzut la articolul 309 contribuţiilor lor prefinanţate la fondul de garantare al CPC respective şi contribuţiilor lor nefinanţate la CPC respectivă;

   (c) tratează expunerile lor faţă de CPC respectivă, altele decât expunerile enumerate la literele (a) şi (b) de la prezentul alineat, ca fiind expuneri la o societate, în conformitate cu abordarea standardizată pentru riscul de credit prevăzută în capitolul 2 din prezentul titlu.”.

(83) În partea a treia titlul IV, capitolul 1 se înlocuieşte cu următorul text:

„Capitolul 1
Dispoziţii generale

Articolul 325
Abordări pentru calcularea cerinţelor de fonduri proprii pentru riscurile de piaţă

1. O instituţie calculează cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile de piaţă ale tuturor

poziţiilor din portofoliul de tranzacţionare şi din afara portofoliului de tranzacţionare care prezintă un risc valutar sau un risc de marfă în conformitate cu următoarele abordări:

(a) de la [data de la care se aplică prezentul regulament], abordarea standardizată prevăzută în capitolul 1a din prezentul titlu;

(b) de la [data de la care se aplică prezentul regulament], abordarea modelului intern prevăzută în capitolul 1b din prezentul titlu numai în cazul poziţiilor atribuite unor birouri de tranzacţionare pentru care instituţia a primit o permisiune din partea autorităţilor competente de a utiliza această abordare, astfel cum se prevede la articolul 325ba;

(c) după [data de la care se aplică prezentul regulament], numai instituţiile care îndeplinesc condiţiile stabilite la articolul 325a alineatul (1) pot utiliza abordarea standardizată simplificată menţionată la alineatul (4) pentru a-şi determina cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile de piaţă;

(d) până la [data de la care se aplică prezentul regulament], abordarea simplificată bazată pe modele interne prevăzută în capitolul 5 din prezentul titlu pentru categoriile de risc pentru care instituţia a primit permisiunea, în conformitate cu articolul 363, de a utiliza abordarea respectivă. După [data de la care se aplică prezentul regulament], instituţiile nu mai utilizează abordarea simplificată bazată pe modele interne prevăzută în capitolul 5 pentru a stabili cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile de piaţă.

2. Cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile de piaţă calculate cu ajutorul abordării standardizate simplificate menţionate la alineatul 1 litera (c) constau în suma următoarelor cerinţe de fonduri proprii, după caz:

(a) cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile de poziţie menţionate în capitolul 2 din prezentul titlu;

(b) cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile valutare menţionate în capitolul 3 din prezentul titlu;

(c) cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile de marfă menţionate în capitolul 4 din prezentul titlu;

3. O instituţie poate utiliza combinat abordările prevăzute la alineatul (1) literele (a) şi (b) în mod permanent, în cadrul unui grup, atât timp cât cerinţele de fonduri proprii pentru riscurile de piaţă calculate în conformitate cu abordarea prevăzută la litera (a) nu depăşesc 90 % din cerinţele de fonduri proprii totale pentru riscurile de piaţă. În caz contrar, instituţia utilizează abordarea prevăzută la alineatul (1) litera (a) pentru toate poziţiile care fac obiectul cerinţelor de fonduri proprii pentru riscurile de piaţă.

4. O instituţie poate utiliza combinat abordările prevăzute la alineatul (1) literele (c) şi

(d) în mod permanent, în cadrul unui grup, în conformitate cu articolul 363.

5. O instituție nu trebuie să utilizeze niciuna dintre abordările prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) în combinație cu abordarea prevăzută la litera (c).

6. Instituțiile nu trebuie să utilizeze abordarea prevăzută la alineatul (1) litera (b) pentru instrumentele din portofoliul de tranzacționare care sunt poziții din securitizare sau poziții incluse în CTP, astfel cum sunt definite la articolul 104 alineatele (7)-(9).

7. În vederea calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile CVA utilizând metoda avansată prevăzută la articolul 383, instituțiile pot continua să utilizeze abordarea simplificată bazată pe modele interne prevăzută în capitolul 5 din prezentul titlu după [data de la care se aplică prezentul regulament], dată la care instituțiile trebuie să înceteze să utilizeze această abordare pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață.

8. ABE elaborează standarde tehnice de reglementare pentru a specifica mai în detaliu modul în care instituțiile stabilesc cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață pentru pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare care prezintă un risc valutar sau un risc de marfă în conformitate cu abordările descrise la alineatul (1) literele (a) și (b).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 325a
Condiții pentru utilizarea abordării standardizate simplificate

1. O instituție poate calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață utilizând abordarea menționată la articolul 325 alineatul (1) litera (c) cu condiția ca volumul operațiunilor bilanțiere și extrabilanțiere care prezintă riscuri de piață ale instituției să fie mai mic sau egal cu următoarele praguri pe baza unei evaluări realizate lunar:

   (a) 10 % din activele totale ale instituției;

   (b) 300 de milioane EUR.

2. Instituțiile calculează volumul operațiunilor lor bilanțiere și extrabilanțiere care prezintă riscuri de piață la o anumită dată în conformitate cu următoarele cerințe:

   (a) sunt incluse toate pozițiile din portofoliul de tranzacționare, cu excepția instrumentelor financiare derivate de credit care sunt recunoscute ca acoperiri

interne împotriva expunerilor la riscul de credit din afara portofoliului de tranzacționare;

(b) sunt incluse toate pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare care generează riscuri valutare și de marfă;

(c) toate pozițiile sunt evaluate la prețurile lor de piață de la data respectivă, cu excepția pozițiilor menționate la litera (b). În cazul în care prețul de piață al unei poziții nu este disponibil la o anumită dată, instituțiile utilizează cea mai recentă valoare de piață pentru poziția respectivă;

(d) toate pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare care generează riscuri de marfă sunt considerate ca fiind o poziție totală netă pe valută și evaluate în conformitate cu articolul 352;

(e) toate pozițiile din afara portofoliului de tranzacționare care generează riscuri de marfă sunt evaluate utilizând dispozițiile prevăzute la articolele 357-358;

(f) valoarea absolută a pozițiilor lungi se adună cu valoarea absolută a pozițiilor scurte.

3. Instituțiile transmit autorităților competente notificări atunci când calculează sau încetează să mai calculeze cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu prezentul articol.

4. O instituție care nu mai îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) trebuie să notifice imediat acest lucru autorității competente.

5. Instituțiile încetează să mai calculeze cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu alineatul (1) în termen de trei luni de la apariția uneia dintre următoarele situații:

(a) instituția nu îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) pentru o perioadă de trei luni consecutive;

(b) instituția nu îndeplinește niciuna dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) pentru mai mult de 6 dintre ultimele 12 luni.

6. În cazul în care o instituție încetează să mai calculeze cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu alineatul (1), aceasta este autorizată să reînceapă să calculeze cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu alineatul (1) numai dacă demonstrează autorității competente că toate condițiile stabilite la alineatul (1) au fost îndeplinite pe o perioadă neîntreruptă de un an.

7. Instituțiile nu deschid o poziție cu unicul scop de a respecta oricare dintre condițiile prevăzute la alineatul (1) în cursul evaluării lunare.

Articolul 325b

Permisiuni pentru cerințe consolidate

1. Sub rezerva alineatului (2) și numai pentru scopul calculării pozițiilor nete și a cerințelor de fonduri proprii pe bază consolidată în conformitate cu prezentul titlu, instituțiile pot folosi pozițiile dintr-o instituție sau întreprindere pentru a compensa pozițiile dintr-o altă instituție sau întreprindere.

2. Instituțiile pot aplica dispozițiile alineatului (1) doar cu condiția obținerii aprobării autorităților competente, care se acordă în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

   (a) există în cadrul grupului o alocare satisfăcătoare a fondurilor proprii;

   (b) cadrul de reglementare, juridic sau contractual în care operează instituțiile este în măsură să garanteze sprijinul financiar reciproc în interiorul grupului.

3. În cazul în care există întreprinderi situate în țări terțe, pe lângă condițiile de la alineatul (2) trebuie îndeplinite toate condițiile următoare:

   (a) întreprinderile în cauză au fost autorizate într-o țară terță și fie corespund definiției instituției de credit, fie sunt firme de investiții recunoscute din țări terțe;

   (b) întreprinderile în cauză respectă, pe bază individuală, cerințe de fonduri proprii echivalente cu cele prevăzute în prezentul regulament;

   (c) în țările terțe în cauză nu există reglementări care ar putea afecta semnificativ transferul de fonduri în cadrul grupului.

Articolul 325c
Acoperiri structurale ale riscului valutar

1. Orice poziție pe care o instituție a deschis-o în mod deliberat pentru a se acoperi împotriva efectului advers al cursurilor de schimb asupra indicatorilor săi menționați la articolul 92 alineatul (1) poate fi, cu aprobarea autorităților competente, exclusă de la calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

   (a) excluderea este limitată la cel mai mare dintre următoarele cuantumuri:

      (i) cuantumul investițiilor în entități afiliate denominate în valute, dar care nu sunt consolidate cu instituția;

      (ii) cuantumul investițiilor în filiale consolidate denominate în valute.

   (b) excluderea de la calculul cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață se efectuează pentru o perioadă de cel puțin șase luni;

   (c) instituția a pus la dispoziția autorităților competente detaliile acestei poziții, a

demonstrat că poziția respectivă a fost asumată cu scopul acoperirii parțiale sau totale împotriva efectului advers al cursului de schimb asupra indicatorilor săi definiți în conformitate cu articolul 92 alineatul (1) și a precizat cuantumurile poziției respective care sunt excluse de la cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață, astfel cum se menționează la litera (a).

2. Orice excludere a pozițiilor de la aplicarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu alineatul (1) se aplică în mod consecvent și rămâne în vigoare pe întreaga durată de viață a activelor sau a altor elemente.

3. Autoritățile competente aprobă orice modificare ulterioară adusă de instituție cuantumurilor care sunt excluse de la cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu alineatul (1).”.

(84) În partea 3 titlul IV se adaugă următoarele capitole 1a și 1b:

„Capitolul 1a
Abordarea standardizată

SECȚIUNEA 1
DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 325d
Domeniul de aplicare și structura abordării standardizate

O instituție calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață utilizând abordarea standardizată pentru un portofoliu de poziții din portofoliul de tranzacționare sau de poziții din afara portofoliului de tranzacționare care generează riscuri valutare sau de marfă ca fiind suma următoarelor trei componente:

(a) cerința de fonduri proprii conform metodei bazate pe sensibilități prevăzute în secțiunea 2 din prezentul capitol;

(b) cerința de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare prevăzută în secțiunea 5 din prezentul capitol care este aplicabilă numai pozițiilor din portofoliul de tranzacționare menționate în secțiunea respectivă;

(c) cerințele de fonduri proprii pentru riscuri reziduale prevăzute în secțiunea 4 din prezentul capitol care sunt aplicabile numai pozițiilor din portofoliul de tranzacționare menționate în secțiunea respectivă.

SECȚIUNEA 2
CERINȚA DE FONDURI PROPRII CONFORM METODEI BAZATE PE SENSIBILITĂȚI

Articolul 325e
Definiții

În scopul prezentului capitol, se aplică următoarele definiții:

(1) «clasă de risc» înseamnă una dintre următoarele șapte categorii: (i) riscul general de rată a dobânzii; (ii) riscul de marjă de credit pentru instrumentele care nu sunt poziții din securitizare; (iii) riscul de marjă de credit din securitizare (din afara CTP); (iv) riscul de marjă de credit din securitizare (din CTP); (v) riscul de devalorizare a titlurilor de capital; (vi) riscul de marfă; și (vii) riscul valutar.

(2) «sensibilitate» înseamnă modificarea relativă a valorii unei poziții, calculată în conformitate cu modelul de evaluare (*pricing model*) al instituției, apărută ca urmare a modificării valorii unuia dintre factorii de risc relevanți ai poziției respective.

(3) «bandă» înseamnă o subcategorie de poziții din cadrul unei clase de risc cu un profil de risc similar, căreia i se atribuie o pondere de risc, astfel cum este definită în secțiunea 3 subsecțiunea 1 din prezentul capitol.

Articolul 325f
Componentele metodei bazate pe sensibilități

1. Instituțiile calculează cerința de fonduri proprii pentru riscul de piață în conformitate cu metoda bazată pe sensibilități prin agregarea următoarelor trei cerințe de fonduri proprii în conformitate cu articolul 325i:

   (a) cerințele de fonduri proprii pentru riscul delta care reflectă riscul de modificare a valorii unui instrument din cauza variațiilor apărute la nivelul factorilor de risc care nu sunt legați de volatilitate și presupunând o funcție de evaluare liniară;

   (b) cerințele de fonduri proprii pentru riscul vega care reflectă riscul de modificare a valorii unui instrument din cauza variațiilor apărute la nivelul factorilor de risc care sunt legați de volatilitate;

   (c) cerințele de fonduri proprii pentru riscul de curbură care reflectă riscul de modificare a valorii unui instrument din cauza variațiilor apărute la nivelul principalilor factori de risc care nu sunt legați de volatilitate, care nu sunt reflectate de riscul delta.

2. În scopul calculului menționat la alineatul (1):

   (a) toate pozițiile aferente instrumentelor cu opționalitate fac obiectul cerințelor de fonduri proprii menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c);

   (b) toate pozițiile aferente instrumentelor fără opționalitate fac obiectul cerințelor de fonduri proprii menționate la alineatul (1) litera (a).

   În sensul prezentului capitol, instrumentele cu opționalitate includ, printre altele: opțiuni call, opțiuni put, plafoane maxime ale ratei dobânzii, plafoane minime ale ratei dobânzii, instrumente de tip swaption, opțiuni barieră și opțiuni exotice. Opțiunile încorporate, precum opțiunile de plată în avans sau opțiunile comportamentale sunt considerate poziții de sine stătătoare pe opțiuni în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață.

În sensul prezentului capitol, instrumentele ale căror fluxuri de trezorerie pot fi reprezentate ca o funcție liniară a cuantumului noțional al instrumentului-suport sunt considerate instrumente fără opționalitate.

Articolul 325g
Cerințele de fonduri proprii pentru riscurile delta și vega

1. Instituțiile aplică factorii de risc delta și vega descriși în secțiunea 3 subsecțiunea 1 din prezentul capitol pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile vega și delta.
2. Instituțiile aplică procesul prevăzut la alineatele (3)-(8) pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile delta și vega.
3. Pentru fiecare clasă de risc, sensibilitatea tuturor instrumentelor care fac obiectul cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile delta sau vega față de fiecare dintre factorii de risc delta sau vega aplicabili incluși în clasa de risc respectivă se calculează utilizând formulele corespunzătoare din secțiunea 3 subsecțiunea 2 din prezentul capitol. În cazul în care valoarea unui instrument depinde de mai mulți factori de risc, sensibilitatea se determină separat pentru fiecare factor de risc.
4. Sensibilitățile sunt încadrate într-una dintre benzile «b» din cadrul fiecărei clase de risc.
5. În fiecare bandă «b», sensibilitățile pozitive și negative la același factor de risc se compensează, obținându-se sensibilitățile nete (s_k) la fiecare factor de risc k din cadrul unei benzi.
6. Sensibilitățile nete la fiecare factor de risc (s_k) din fiecare bandă se înmulțesc cu ponderile de risc corespunzătoare (RW_k) indicate în secțiunea 6, obținându-se sensibilitățile ponderate (WS_k) la fiecare factor de risc din cadrul benzii respective în conformitate cu următoarea formulă:

$$\mathrm{WS_k} = \mathrm{RW_k} \cdot \mathrm{s_k}$$

7. Sensibilitățile ponderate la diferiții factori de risc din cadrul fiecărei benzi sunt agregate în conformitate cu formula de mai jos, unde cantitatea din funcția de rădăcină pătrată are un prag de zero, obținându-se sensibilitatea specifică benzii (K_b). Se utilizează corelațiile corespunzătoare pentru sensibilitățile ponderate din cadrul aceleiași benzi (ρ_{kl}) prevăzute în secțiunea 6.

$$K_b = \sqrt{\sum_k WS_k^2 + \sum_k \sum_{k \neq l} \rho_{kl} \, WS_k \, WS_l}$$

8. Sensibilitatea specifică benzii (K_b) se calculează pentru fiecare bandă din cadrul unei clase de risc în conformitate cu alineatele (5)-(7). După ce sensibilitatea specifică

benzii a fost calculată pentru toate benzile, sensibilitățile ponderate la toți factorii de risc din toate benzile sunt agregate în conformitate cu formula de mai jos, utilizând corelațiile corespunzătoare γ_{bc} pentru sensibilitățile ponderate din diferitele benzi prevăzute în secțiunea 6, obținându-se cerința de fonduri proprii specifică unei clase de risc pentru riscul delta sau vega:

$$Cerința\ de\ fonduri\ proprii\ specifică\ unei\ clase\ de\ risc\ pentru\ riscul\ delta\ sau\ vega = \sqrt{\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc}\, S_b S_c}$$

unde $S_b = \sum_k WS_k$ pentru toți factorii de risc din banda *b* și $S_c = \sum_k WS_k$ pentru toți factorii de risc din banda *c*.În cazul în care valorile respective pentru S_b și S_c conduc la un număr negativ al sumei globale dintre $\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc}\, S_b S_c$, instituția calculează cerințele de fonduri proprii specifice unei clase de risc pentru riscul delta sau vega utilizând o metodă alternativă în care $S_b = \max [\min (\sum_k WS_k , K_b), -K_b]$ pentru toți factorii de risc din banda *b* și $S_c = \max [\min (\sum_k WS_k , K_c), -K_c]$ pentru toți factorii de risc din banda *c*.

Cerințele de fonduri proprii specifice unei clase de risc pentru riscul delta sau vega se calculează pentru fiecare clasă de risc în conformitate cu alineatele (1)-(8).

Articolul 325h
Cerințele de fonduri proprii pentru riscul de curbură

1. Instituțiile aplică procesul prevăzut la alineatele (2)-(6) pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul de curbură.

2. Utilizând sensibilitățile calculate în conformitate cu articolul 325g alineatul (4), pentru fiecare clasă de risc se calculează o cerință netă pentru riscul de curbură CVR_k corespunzătoare fiecărui factor de risc (k) inclus în clasa de risc respectivă, în conformitate cu formula de mai jos.

$$CVR_k = -min\left\{\sum_i \left[V_i\left(x_k^{(RW^{(curbură)+})}\right) - V_i(x_k) - RW_k^{(curbură)} \cdot s_{ik}\right], \sum_i \left[V_i\left(x_k^{(RW^{(curbură)-})}\right) - V_i(x_k) + RW_k^{(curbură)} \cdot s_{ik}\right]\right\}$$

unde:

i = indicele care desemnează un instrument care prezintă riscuri de curbură asociate cu factorul de risc *k*;

x_k = nivelul curent al factorului de risc *k*;

$V_i(x_k)$ = valoarea unui instrument *i* estimată prin modelul de evaluare al instituției utilizând valoarea curentă a factorului de risc *k*;

$V_i\left(x_k^{(RW^{(curbură)}+)}\right)$ și $V_i\left(x_k^{(RW^{(curbură)}-)}\right)$ = valoarea unui instrument *i* după ce x_k înregistrează un decalaj în sens crescător și, respectiv, descrescător, în conformitate cu ponderile de risc corespunzătoare;

$RW_k^{(curbură)}$ = ponderea de risc pentru factorul de risc de curbură *k* pentru instrumentul *i*, determinată în conformitate cu secțiunea 6.

s_{ik} = sensibilitatea delta a instrumentului *i* în raport cu factorul de risc delta care corespunde factorului de risc de curbură *k*.

3. Pentru fiecare clasă de risc, cerințele nete pentru riscul de curbură CVR_k calculate în conformitate cu alineatul (2) sunt încadrate într-una dintre benzile (b) din cadrul clasei de risc respective.

4. Toate cerințele nete pentru riscul de curbură CVR_k din cadrul fiecărei benzi (b) sunt agregate în conformitate cu formula de mai jos, în care se utilizează corelațiile corespunzătoare indicate ρ_{kl} între perechile de factori de risc *k,l* din fiecare bandă, obținându-se cerințele de fonduri proprii pentru riscul de curbură specifice benzii:

$$K_b = \sqrt{max\left(0, \sum_k max(CVR_k, 0)^2 + \sum_k \sum_{k \neq l} \rho_{kl}\, CVR_k CVR_l\, \psi(CVR_k, CVR_l)\right)}$$

unde:

$\psi(CVR_k, CVR_l)$ = o funcție care are valoarea 0 dacă atât CVR_k, cât și CVR_l au semn negativ. În toate celelalte cazuri, $\psi(CVR_k, CVR_l)$ ia valoarea 1.

5. Cerințele de fonduri proprii nete pentru riscul de curbură calculate pentru toate benzile sunt agregate în cadrul fiecărei clase de risc în conformitate cu formula de mai jos, în care se utilizează corelațiile corespunzătoare indicate γ_{bc} pentru seturile de cerințe nete pentru riscul de curbură din benzi diferite. Se obțin astfel cerințele de fonduri proprii pentru riscul de curbură specifice unei clase de risc.

$$\text{Cerințele de fonduri proprii specifice unei clase de risc pentru riscul de curbură} = \sqrt{\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc}\, S_b S_c\, \psi(S_b, S_c)}$$

unde:

$S_b = \sum_k CVR_k$ pentru toți factorii de risc din banda *b* și $S_c = \sum_k CVR_k$ pentru toți factorii de risc din banda *c*;

$\psi(S_b, S_c)$ este o funcție care ia valoarea 0 dacă atât S_b, cât și S_c au semn negativ. În toate celelalte cazuri, $\psi(S_b, S_c)$ ia valoarea 1.

În cazul în care valorile respective pentru S_b și S_c conduc la un număr negativ pentru suma globală dintre $\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc} S_b S_c \psi(S_b, S_c)$

instituția calculează cerința pentru riscul de curbură utilizând o metodă alternativă conform căreia $S_b = max[\min(\sum_k CVR_k, K_b), -K_b]$ pentru toți factorii de risc din banda b și $S_c = max[\min(\sum_k CVR_k, K_c), -K_c]$ pentru toți factorii de risc din banda c.

6. Cerințele de fonduri proprii pentru riscul de curbură specifice clasei de risc se calculează pentru fiecare clasă de risc în conformitate cu alineatele (2)-(5).

Articolul 325i

Agregarea cerințelor de fonduri proprii specifice unei clase de risc pentru riscurile delta, vega și de curbură

1. Instituțiile agregă cerințele de fonduri proprii specifice unei clase de risc pentru riscurile delta, vega și de curbură în conformitate cu procesul prevăzut la alineatele (2)-(5).
2. Procesul de calculare a cerințelor de fonduri proprii specifice unei clase de risc pentru riscurile delta, vega și de curbură descris la articolele 325g și 325h se efectuează de trei ori pentru fiecare clasă de risc, utilizându-se de fiecare dată un alt set de parametri de corelație ρ_{kl} (corelația dintre factorii de risc dintr-o bandă) și γ_{bc} (corelația dintre benzile dintr-o clasă de risc). Fiecare dintre aceste trei seturi corespunde unui alt scenariu, după cum urmează:
   (a) scenariul «corelațiilor moderate», în care parametrii de corelație ρ_{kl} și γ_{bc} rămân neschimbați față de cei specificați în secțiunea 6.

   (b) scenariul «corelațiilor puternice», în care parametrii de corelație ρ_{kl} și γ_{bc} care sunt specificați în secțiunea 6 trebuie să fie înmulțiți în mod uniform cu 1,25, în timp ce ρ_{kl} și γ_{bc} fac obiectul unui plafon de 100 %.

   (c) scenariul «corelațiilor slabe», în care corelațiile corespunzătoare indicate în secțiunea 6 trebuie să fie înmulțite în mod uniform cu 0,75.
3. Toate cerințele de fonduri proprii specifice unei clase de risc care rezultă din fiecare scenariu sunt agregate separat pentru riscul delta, vega și de curbură, obținându-se trei cerințe de fonduri proprii diferite, specifice unui anumit scenariu, pentru riscul delta, vega și de curbură.
4. Cerințele finale pentru riscul delta, vega și de curbură sunt cele mai mari dintre cele trei cerințe de fonduri proprii specifice unui scenariu pentru riscul delta, vega sau de curbură calculate în conformitate cu alineatul (3).
5. Cerința de fonduri proprii calculată prin metoda bazată pe sensibilități este suma celor trei cerințe de fonduri proprii finale pentru riscul delta, vega și de curbură.

Articolul 325j

Tratamentul instrumentelor-indice și al opțiunilor cu mai multe instrumente-suport

1. Instituțiile utilizează o abordare transparentă de tip «look-through» pentru instrumentele-indice și opțiunile cu mai multe instrumente-suport în cazul în care toate componentele indicelui sau ale opțiunii au sensibilități de același semn la riscul delta. Este permisă compensarea fără restricții a sensibilităților la factorii de risc ai componentelor instrumentelor-indice și ale opțiunilor cu sensibilitățile la instrumente având la bază o singură semnătură, cu excepția pozițiilor din CTP.

2. Opțiunile cu mai multe instrumente-suport care prezintă sensibilități de semn diferit la riscul delta sunt exceptate de la riscul delta și vega, dar fac obiectul majorării pentru riscul rezidual menționate în secțiunea 4 din prezentul capitol.

Articolul 325k

Tratamentul organismelor de plasament colectiv

1. Instituțiile calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață al unei poziții pe un organism de plasament colectiv («OPC») folosind una dintre abordările menționate în continuare.

   (a) O instituție care este capabilă să identifice zilnic investițiile-suport ale OPC-ului sau ale instrumentul-indice ține seama de investițiile-suport respective și calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață pentru poziția respectivă în conformitate cu abordarea prevăzută la articolul 325j alineatul (1);

   (b) În cazul în care pot fi obținute prețuri zilnice pentru OPC, iar instituția cunoaște mandatul OPC-ului, instituția respectivă tratează poziția pe OPC drept un instrument de capital în scopul aplicării metodei bazate pe sensibilități;

   (c) În cazul în care pot fi obținute prețuri zilnice pentru OPC, iar instituția nu cunoaște mandatul OPC-ului, instituția respectivă tratează poziția pe OPC drept un instrument de capital în scopul aplicării metodei bazate pe sensibilități și atribuie poziției pe OPC-ul în cauză ponderea de risc aferentă benzii de risc de devalorizare a titlurilor de capital «alt sector».

2. Instituțiile se pot baza pe următoarele părți terțe în ceea ce privește calcularea și raportarea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de piață corespunzătoare pozițiilor pe OPC-uri, în conformitate cu metodele prevăzute în prezentul capitol:

   (a) depozitarul OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri de valoare și să depoziteze toate titlurile respective la acest depozitar;

   (b) pentru alte OPC-uri, societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca aceasta să îndeplinească criteriile prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (a).

3. ABE elaborează standarde tehnice de reglementare pentru a specifica mai în detaliu ponderile de risc care trebuie atribuite pozițiilor pe OPC-uri menționate la alineatul 1 litera (b).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [15 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 325l
Pozițiile aferente angajamentelor de preluare fermă

1. Instituțiile pot utiliza procesul stabilit la prezentul articol pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață ale pozițiilor aferente angajamentelor de preluare fermă de instrumente de datorie sau de capital.

2. Instituțiile aplică unul dintre factorii de multiplicare adecvați enumerați în tabelul 1 sensibilităților nete ale tuturor pozițiilor aferente angajamentelor de preluare fermă pe fiecare emitent individual, mai puțin pozițiilor aferente angajamentelor de preluare fermă care sunt subscrise sau subangajate de către terțe părți pe baza unei înțelegeri formale, și calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu abordarea prevăzută în prezentul capitol pe baza sensibilităților nete ajustate.

Tabelul 1

ziua lucrătoare 0	100 %
ziua lucrătoare 1	90 %
zilele lucrătoare 2-3	75 %
ziua lucrătoare 4	50 %
ziua lucrătoare 5	25 %
după ziua lucrătoare 5	0 %

În sensul prezentului articol, «ziua lucrătoare 0» înseamnă ziua lucrătoare în care instituția devine necondiționat angajată în acceptarea unei cantități cunoscute de titluri la un preț convenit.

3. Instituțiile notifică autorităților competente aplicarea procesului prevăzut la prezentul articol.

SECȚIUNEA 3
DEFINIȚIILE FACTORILOR DE RISC ȘI ALE SENSIBILITĂȚILOR

SUBSECȚIUNEA 1
DEFINIȚIILE FACTORILOR DE RISC

Articolul 325m
Factori de risc general de rată a dobânzii

1. Pentru toți factorii de risc general de rată a dobânzii, inclusiv riscul de inflație și riscul de bază intervalutară, există o singură bandă pentru fiecare monedă, fiecare bandă cuprinzând diferite tipuri de factori de risc.

   Factorii de risc delta general de rată a dobânzii aplicabili instrumentelor sensibile la rata dobânzii sunt ratele fără risc relevante pentru fiecare monedă și pentru fiecare dintre următoarele scadențe: 0,25 ani, 0,5 ani, 1 an, 2 ani, 3 ani, 5 ani, 10 ani, 15 ani, 20 de ani, 30 de ani. Pentru a raporta conducerii superioare riscurile de piață sau profiturile și pierderile, instituțiile atribuie punctelor specificate factori de risc fie prin interpolare liniară, fie printr-o metodă care permite cel mai înalt grad de consecvență cu funcțiile de evaluare utilizate de funcția independentă de control al riscului a instituției.

2. Instituțiile obțin ratele fără risc pentru fiecare valută pe baza instrumentelor pieței monetare deținute în portofoliul de tranzacționare al instituției care au cel mai redus risc de credit, precum swapurile pe rata dobânzii overnight.

3. În cazul în care instituțiile nu pot aplica abordarea menționată la alineatul (2), ratele fără risc se bazează pe una sau mai multe curbe swap implicite de piață utilizate de instituție pentru a marca pozițiile la piață, precum curbele swap pe rata dobânzii interbancare oferită.

   În cazul în care datele privind curbele swap implicite de piață descrise la alineatul (2) și la primul paragraf de la prezentul alineat sunt insuficiente, ratele fără risc pot fi determinate pornind de la cea mai adecvată curbă a obligațiunilor suverane pentru o anumită monedă.

   În cazul în care instituțiile utilizează, pentru instrumentele de datorie suverană, factorii de risc determinați în conformitate cu procedura descrisă la al doilea paragraf de la prezentul alineat, instrumentul de datorie suverană nu este exceptat de la cerințele de fonduri proprii pentru riscul de marjă de credit. În aceste cazuri, atunci când rata fără risc nu poate fi separată de componenta de marjă de credit, sensibilitatea la acest factor de risc este atribuită atât riscului general de rată a dobânzii, cât și claselor de risc de marjă de credit.

4. În cazul factorilor de risc general de rată a dobânzii, fiecare monedă reprezintă o bandă distinctă. Instituțiile atribuie ponderi de risc diferite factorilor de risc care se încadrează în aceeași bandă, dar au scadențe diferite, în conformitate cu secțiunea 6.

Instituțiile aplică factori de risc suplimentari pentru riscul de inflație instrumentelor de datorie ale căror fluxuri de trezorerie sunt dependente din punct de vedere funcțional de ratele inflației. Acești factori de risc suplimentari constau într-un vector al ratelor inflației implicite de piață cu diferite scadențe pentru fiecare monedă. Pentru fiecare instrument, vectorul cuprinde un număr de componente egal cu numărul de rate ale inflației utilizate ca variabile în modelul de evaluare al instituției pentru respectivul instrument.

5. Instituțiile calculează sensibilitatea instrumentului la factorul de risc suplimentar pentru riscul de inflație menționat la alineatul (4) ca fiind variația valorii instrumentului antrenată, conform modelului lor de evaluare, de un decalaj de 1 punct de bază al fiecărei componente a vectorului. Fiecare monedă constituie o bandă distinctă. În cadrul fiecărei benzi, instituțiile tratează inflația ca fiind un singur factor de risc, indiferent de numărul de componente ale fiecărui vector. Instituțiile compensează toate sensibilitățile la inflație dintr-o bandă, calculate conform descrierii de mai sus, pentru a obține o singură sensibilitate netă per bandă.

6. Instrumentele de datorie care implică plăți în monede diferite fac, de asemenea, obiectul riscului de bază intervalutare dintre monedele respective. În sensul metodei bazate pe sensibilități, factorul de risc care trebuie aplicat de instituții este riscul de bază intervalutară al fiecărei monede în raport cu USD sau cu EUR. Instituțiile calculează bazele intervalutare care nu sunt exprimate prin raportarea bazei la USD sau la EUR fie ca «bază raportată la USD», fie ca «bază raportată la EUR».

   Fiecare factor de risc de bază intervalutară constă într-un vector al bazei intervalutare cu diferite scadențe pentru fiecare monedă. Pentru fiecare instrument, vectorul cuprinde un număr de componente egal cu numărul de baze intervalutare utilizate ca variabile în modelul de evaluare al instituției pentru respectivul instrument. Fiecare monedă constituie o bandă distinctă.

   Instituțiile calculează sensibilitatea instrumentului la acest factor de risc ca fiind variația valorii instrumentului antrenată, conform modelului lor de evaluare, de un decalaj de 1 punct de bază al fiecărei componente a vectorului. Fiecare monedă constituie o bandă distinctă. În cadrul fiecărei benzi există doi posibili factori de risc distincți: baza raportată la EUR și baza raportată la USD, indiferent de numărul de componente incluse în fiecare vector al bazei intervalutare. Numărul maxim de sensibilități nete pentru fiecare bandă este de două.

7. Factorii de risc general de rată a dobânzii vega aplicabili opțiunilor cu instrumente-suport care sunt sensibile la riscul general de rată a dobânzii sunt volatilitățile implicite ale ratelor fără risc relevante, astfel cum sunt descrise la alineatele (2) și (3), acestea fiind încadrate în benzi în funcție de monedă și puse în corespondență cu următoarele scadențe în cadrul fiecărei benzi: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani. Există o singură bandă pentru fiecare valută.

În scopuri de compensare, instituțiile consideră că volatilitățile implicite legate de aceleași rate fără risc și puse în corespondență cu aceleași scadențe reprezintă același factor de risc.

În cazul în cazul în care instituțiile pun în corespondență volatilitățile implicite cu scadențele astfel cum se menționează la prezentul alineat, se aplică următoarele dispoziții:

(a) în cazul în care scadența opțiunii este aliniată la scadența instrumentului-suport, se ia în considerare un singur factor de risc, care este încadrat în conformitate cu scadența respectivă.

(b) în cazul în care scadența opțiunii este mai mică decât scadența instrumentului-suport, se iau în considerare următorii factori de risc, după cum urmează:

(i) primul factor de risc este încadrat în conformitate cu scadența opțiunii;

(ii) cel de al doilea factor de risc este încadrat în conformitate cu scadența reziduală a instrumentului-suport al opțiunii la data expirării opțiunii.

8. Factorii de risc general de rată a dobânzii de curbură care trebuie aplicați de către instituții constau într-un vector al ratelor fără risc, care reprezintă o anumită curbă a randamentelor fără risc pentru fiecare monedă. Fiecare monedă constituie o bandă distinctă. Pentru fiecare instrument, vectorul cuprinde un număr de componente egal cu numărul de scadențe distincte ale ratelor fără risc utilizate ca variabile în modelul de evaluare al instituției pentru respectivul instrument.

9. Instituțiile calculează sensibilitatea instrumentului la fiecare factor de risc utilizat în formula riscului de curbură s_{ik} în conformitate cu articolul 325h. În scopul calculării riscului de curbură, instituțiile iau în considerare vectori care corespund unor curbe de randament diferite, cu un număr diferit de componente față de factorul de risc aferent, cu condiția ca vectorii respectivi să corespundă aceleiași monede. Instituțiile compensează între ele sensibilitățile la același factor de risc. Există o singură sensibilitate netă pentru fiecare bandă.

În cazul riscului de inflație și al riscului de bază intervalutară nu există nicio cerință pentru riscul de curbură.

Articolul 325n

Factorii de risc de marjă de credit pentru instrumentele care nu sunt poziții din securitizare

1. Factorii de risc de marjă de credit delta care trebuie aplicați de către instituții instrumentelor care nu sunt poziții din securitizare și care sunt sensibile la marja de credit sunt ratele de marjă de credit ale emitentului acestora, obținute pe baza instrumentelor de datorie și a instrumentelor de tip credit default swap relevante și puse în corespondență cu una dintre următoarele scadențe: 0,25 ani, 0,5 ani, 1 an, 2

ani, 3 ani, 5 ani, 10 ani, 15 ani, 20 de ani, 30 de ani. Instituțiile aplică un singur factor de risc per emitent și scadență, indiferent dacă ratele de marjă de credit ale emitentului respectiv sunt obținute pe baza instrumentelor de datorie sau a instrumentelor de tip credit default swap. Benzile sunt benzile sectoriale menționate în secțiunea 6, iar fiecare bandă cuprinde toți factorii de risc atribuiți sectorului relevant.

2. Factorii de risc de marjă de credit vega pe care instituțiile trebuie să îi aplice opțiunilor cu instrumente-suport care nu sunt poziții din securitizare și care sunt sensibile la marja de credit sunt volatilitățile implicite ale ratelor de marjă de credit ale emitentului instrumentului-suport, obținute astfel cum se precizează la alineatul (1), care trebuie puse în corespondență cu următoarele scadențe în conformitate cu scadența opțiunii care face obiectul cerințelor de fonduri proprii: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani. Se utilizează aceleași benzi ca și în cazul riscului de marjă de credit delta pentru instrumentele care nu sunt poziții din securitizare.

3. Factorii de risc de marjă de credit de curbură pe care instituțiile trebuie să îi aplice instrumentelor care nu sunt poziții din securitizare constau într-un vector al ratelor de marjă de credit, care reprezintă o curbă a marjelor de credit ale unui anumit emitent. Pentru fiecare instrument, vectorul cuprinde un număr de componente egal cu numărul de scadențe distincte ale ratelor de marjă de credit utilizate ca variabile în modelul de evaluare al instituției pentru respectivul instrument. Se utilizează aceleași benzi ca și în cazul riscului de marjă de credit delta pentru instrumentele care nu sunt poziții din securitizare.

4. Instituțiile calculează sensibilitatea instrumentului la fiecare factor de risc utilizat în formula riscului de curbură s_{ik} în conformitate cu articolul 325h. În scopul calculării riscului de curbură, instituțiile iau în considerare vectori obținuți pe baza instrumentelor de datorie sau a instrumentelor de tip credit default swap relevante, care au un număr diferit de componente față de factorul de risc aferent, cu condiția ca vectorii respectivi să corespundă aceluiași emitent.

Articolul 325o
Factorii de risc de marjă de credit pentru securitizare

1. Instituțiile aplică factorii de risc de marjă de credit aferenți securitizărilor CTP menționați la alineatul (3) pozițiilor din securitizare incluse în CTP, astfel cum se menționează la articolul 104 alineatele (7)-(9).

   Instituțiile aplică factorii de risc de marjă de credit aferenți securitizărilor din afara CTP menționați la alineatul (5) pozițiilor din securitizare care nu sunt incluse în CTP, astfel cum se menționează la articolul 104 alineatele (7)-(9).

2. Benzile aplicabile riscului de marjă de credit al securitizărilor incluse în CTP sunt cele aplicabile riscului de marjă de credit al instrumentelor care nu sunt poziții din securitizare, astfel cum sunt menționate în secțiunea 6.

Benzile aplicabile riscului de marjă de credit al securitizărilor care nu sunt incluse în CTP sunt specifice acestei categorii de clase de risc, astfel cum se menționează în secțiunea 6.

3. Factorii de risc de marjă de credit pe care instituțiile trebuie să îi aplice pozițiilor din securitizare incluse în CTP sunt următorii:

(a) factorii de risc delta sunt toate ratele de marjă de credit relevante ale emitenților expunerilor-suport aferente poziției din securitizare, obținute pe baza instrumentelor de datorie și a instrumentelor de tip credit default swap relevante și pentru fiecare dintre următoarele scadențe: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani.

(b) factorii de risc vega aplicabili opțiunilor care au ca instrumente-suport poziții din securitizare incluse în CTP sunt volatilitățile implicite ale marjelor de credit ale emitenților expunerilor-suport ale poziției din securitizare, obținute astfel cum se precizează la litera (a) de la prezentul alineat, care trebuie puse în corespondență cu următoarele scadențe în conformitate cu scadența opțiunii corespunzătoare care face obiectul cerințelor de fonduri proprii: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani.

(c) factorii de risc de curbură sunt curbele de randament ale marjei de credit relevante aferente emitenților expunerilor-suport ale poziției din securitizare, exprimate ca vector al ratelor de marjă de credit pentru diferite scadențe, obținute astfel cum se precizează la litera (a) de la prezentul alineat. Pentru fiecare instrument, vectorul cuprinde un număr de componente egal cu numărul de scadențe distincte ale ratelor de marjă de credit care sunt utilizate ca variabile în modelul de evaluare al instituției pentru respectivul instrument.

4. Instituțiile calculează sensibilitatea poziției din securitizare la fiecare factor de risc utilizat în formula riscului de curbură s_{ik} astfel cum se precizează la articolul 325h. În scopul calculării riscului de curbură, instituțiile iau în considerare vectori obținuți pe baza instrumentelor de datorie sau a instrumentelor de tip credit default swap relevante, care au un număr diferit de componente față de factorul de risc corespunzător, cu condiția ca vectorii respectivi să corespundă aceluiași emitent.

5. Factorii de risc de marjă de credit care trebuie aplicați de către instituții pozițiilor din securitizare care nu sunt incluse în CTP se raportează la marja tranșei, și nu la marja instrumentelor-suport, și sunt următorii:

(a) factorii de risc delta sunt ratele de marjă de credit relevante ale tranșei respective, puse în corespondență cu următoarele scadențe, în conformitate cu scadența tranșei: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani.

(b) factorii de risc vega aplicabili opțiunilor cu poziții din securitizare care nu sunt incluse în CTP ca instrumente-suport sunt volatilitățile implicite ale marjelor de credit ale tranșelor, fiecare volatilitate fiind pusă în corespondență cu următoarele scadențe în conformitate cu scadența opțiunii care face obiectul cerințelor de fonduri proprii: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani.

(c) factorii de risc de curbură sunt cei descriși la litera (a) de la prezentul alineat. Tuturor acestor factori de risc li se aplică o pondere de risc comună, astfel cum se menționează în secțiunea 6.

Articolul 325p
Factorii de risc de devalorizare a titlurilor de capital

1. Benzile pentru toți factorii de risc de devalorizare a titlurilor de capital sunt benzile sectoriale menționate în secțiunea 6.

2. Factorii de risc de devalorizare a titlurilor de capital delta care trebuie aplicați de către instituții sunt toate prețurile spot ale titlurilor de capital și toate ratele acordurilor de răscumpărare ale titlurilor de capital sau ratele repo ale titlurilor de capital.

   În scopul calculării riscului de devalorizare a titlurilor de capital, o anumită curbă a ratelor repo ale titlurilor de capital reprezintă un singur factor de risc, care este exprimat ca vector al ratelor repo pentru diferite scadențe. Pentru fiecare instrument, vectorul cuprinde un număr de componente egal cu numărul de scadențe distincte ale ratelor repo care sunt utilizate ca variabile în modelul de evaluare al instituției pentru respectivul instrument.

   Instituțiile calculează sensibilitatea instrumentului la acest factor de risc ca fiind variația valorii instrumentului antrenată, conform modelului lor de evaluare, de un decalaj de 1 punct de bază al fiecărei componente a vectorului. Instituțiile compensează între ele sensibilitățile la factorul de risc de rată repo ale aceluiași titlu de capital, indiferent de numărul de componente ale fiecărui vector.

3. Factorii de risc de devalorizare a titlurilor de capital vega pe care instituțiile trebuie să îi aplice opțiunilor care au instrumente-suport care sunt sensibile la titluri de capital sunt volatilitățile implicite ale prețurilor spot ale titlurilor de capital, care trebuie puse în corespondență cu următoarele scadențe în conformitate cu scadențele opțiunilor corespunzătoare care fac obiectul cerințelor de fonduri proprii: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani. Pentru ratele repo ale titlurilor de capital nu există cerințe de capital pentru riscul vega.

4. Factorii de risc din titluri de capital de curbură pe care instituțiile trebuie să îi aplice opțiunilor care au instrumente-suport care sunt sensibile la titluri de capital sunt prețurile spot ale titlurilor de capital, indiferent de scadența opțiunilor corespunzătoare. Pentru ratele repo ale titlurilor de capital nu există cerințe de capital

pentru riscul de curbură.

Articolul 325q
Factorii de risc de marfă

1. Benzile pentru toți factorii de risc de marfă sunt benzile sectoriale menționate în secțiunea 6.

2. Factorii de risc de marfă delta pe care instituțiile trebuie să îi aplice instrumentelor sensibile la mărfuri sunt toate prețurile spot ale mărfurilor pentru fiecare tip de marfă și pentru fiecare dintre cele două calități fixate prin contract: de bază sau standard. Instituțiile consideră că două prețuri ale mărfurilor pentru același tip de marfă, cu aceeași scadență și același tip de calitate fixată prin contract reprezintă același factor de risc numai în cazul în care toate clauzele juridice privind locul de livrare sunt identice.

3. Factorii de risc de marfă vega pe care instituțiile trebuie să îi aplice opțiunilor care au instrumente-suport care sunt sensibile la mărfuri sunt volatilitățile implicite ale prețurilor mărfurilor pentru fiecare tip de marfă, care sunt puse în corespondență cu următoarele trepte de scadență în conformitate cu scadențele opțiunilor corespunzătoare care fac obiectul cerințelor de fonduri proprii: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani. Instituțiile consideră că sensibilitățile la același tip de marfă, puse în corespondență cu aceeași scadență reprezintă un singur factor de risc, pe care îl compensează.

4. Factorii de risc de marfă de curbură pe care instituțiile trebuie să îi aplice opțiunilor care au instrumente-suport care sunt sensibile la mărfuri sunt reprezentați de un set de prețuri ale mărfurilor cu scadențe diferite pentru fiecare tip de marfă, exprimat sub formă de vector. Pentru fiecare instrument, vectorul cuprinde un număr de componente egal cu numărul de prețuri ale mărfii respective care sunt utilizate ca variabile în modelul de evaluare al instituției pentru respectivul instrument. Instituțiile nu fac distincție între prețurile mărfurilor în funcție de calitatea fixată prin contract sau de locul de livrare.

   Sensibilitatea instrumentului la fiecare factor de risc utilizat în formula riscului de curbură s_{ik} se calculează astfel cum se precizează la articolul 325h. În scopul calculării riscului de curbură, instituțiile consideră că vectorii care au un număr diferit de componente reprezintă același factor de risc cu condiția ca vectorii respectivi să corespundă aceluiași tip de marfă.

Articolul 325r
Factorii de risc valutar

1. Factorii de risc valutar delta pe care instituțiile trebuie să îi aplice instrumentelor

sensibile la schimbul valutar sunt toate ratele de schimb spot dintre moneda în care este denominat un instrument și moneda de raportare a instituției. Pentru fiecare pereche de monede există o singură bandă, care cuprinde un singur factor de risc și o singură sensibilitate netă.

2. Factorii de risc valutar vega pe care instituțiile trebuie să îi aplice opțiunilor care au instrumente-suport care sunt sensibile la schimbul valutar sunt volatilitățile implicite ale ratelor de schimb valutar dintre perechile de monede menționate la alineatul (1). Aceste volatilități implicite ale ratelor de schimb sunt puse în corespondență cu următoarele scadențe în conformitate cu scadențele opțiunilor corespunzătoare care fac obiectul cerințelor de fonduri proprii: 0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani.

3. Factorii de risc valutar de curbură pe care instituțiile trebuie să îi aplice opțiunilor care au instrumente-suport care sunt sensibile la schimbul valutar sunt cei menționați la alineatul (1).

4. Instituțiile nu au obligația de a face distincție între variantele *onshore* și *offshore* ale unei monede pentru toți factorii de risc valutar delta, vega și de curbură.

SUBSECȚIUNEA 2: DEFINIȚIILE SENSIBILITĂȚILOR

Articolul 325s
Sensibilitățile la riscul delta

1. Instituțiile calculează sensibilitățile la riscul general de rată a dobânzii (GIRR) delta după cum urmează:

(d) sensibilitățile la factori de risc care constau în rate fără risc se calculează după cum urmează:

$$s_{r_{kt}} = \frac{V_i(r_{kt} + 0.0001, x, y \ldots) - V_i(r_{kt}, x, y \ldots)}{0.0001}$$

unde:

r_{kt} = rata unei curbe fără risc k cu o scadență t;

Vi (.) = funcția de evaluare a instrumentului i;

x, y = alte variabile ale funcției de evaluare.

(e) sensibilitățile la factori de risc care constau în riscul de inflație și riscul de bază intervalutară (s_{x_j}) se calculează după cum urmează:

$$s_{x_j} = \frac{V_i\left(\bar{x}_{ji} + 0.0001\,\overline{I_m}, y, z \ldots\right) - V_i\left(\bar{x}_{ji}, y, z \ldots\right)}{0.0001}$$

unde:

$\bar{x}_{ji}$ = un vector din m componente reprezentând curba inflației implicite sau curba bazei intervalutare pentru o anumită monedă *j*, m fiind egal cu numărul variabilelor legate de inflație sau de baza intervalutară utilizate în modelul de evaluare al instrumentului i;

$\overline{I_m}$ = matricea unitară de dimensiuni (1 x m);

Vi (.) = funcția de evaluare a instrumentului *i*;

y, z = alte variabile ale modelului de evaluare

2. Instituțiile calculează sensibilitățile la riscul de marjă de credit delta pentru toate pozițiile din securitizare și care nu provin din securitizare ($s_{cs_{kt}}$) după cum urmează:

$$s_{cs_{kt}} = \frac{V_i(\, cs_{kt} + 0.0001, x, y, \ldots) - V_i(cs_{kt}, x, y \ldots)}{0.0001}$$

unde:

cs_{kt} = valoarea ratei de marjă de credit a unui emitent j la scadența t;

Vi (.) = funcția de evaluare a instrumentului i;

x, y = alte variabile ale funcției de evaluare.

3. Instituțiile calculează sensibilitățile la riscul de devalorizare a titlurilor de capital delta după cum urmează:

(f) sensibilitățile la factorii de risc k (s_k) care constau în prețuri spot ale titlurilor de capital se calculează după cum urmează:

$$s_k = \frac{V_i(1.01\, EQ_k, x, y, \ldots) - V_i(EQ_k, x, y, \ldots)}{0.01}$$

unde:

k este un anumit titlu de capital;

EQ_k este valoarea prețului spot al titlului de capital respectiv; și

V_i (.) funcția de evaluare a instrumentului i.

x, y sunt alte variabile ale modelului de evaluare

(g) sensibilitățile la factori de risc care constau în rate repo ale titlurilor de capital se calculează după cum urmează:

$$s_{x_k} = \frac{V_i(\bar{x}_{ki} + 0.0001\,\overline{I_m}, y, z \ldots) - V_i(\bar{x}_{ji}, y, z \ldots)}{0.0001}$$

unde:

k = indicele care desemnează titlul de capital;

$\bar{x}_{ki}$ = un vector din m componente care reprezintă structura termenului repo pentru un anumit titlu de capital k, m fiind egal cu numărul de rate repo care corespund diferitelor scadențe utilizate în modelul de evaluare al instrumentului i;

$\overline{I_m}$ = matricea unitară de dimensiuni (1 x m);

Vi (.) = funcția de evaluare a instrumentului i;

y, z = alte variabile ale modelului de evaluare al instrumentului i.

4. Instituțiile calculează sensibilitățile la riscul de marfă delta pentru fiecare factor de risc k (s_k) după cum urmează:

$$s_k = \frac{V_i(1.01\ CTY_k) - V_i(CTY_k)}{0.01}$$

unde:

k = un factor de risc de marfă dat;

CTY_k = valoarea factorului de risc k;

V_i (.) = valoarea de piață a instrumentului *i* ca funcție a factorului de risc *k*.

5. Instituțiile calculează sensibilitățile la riscul valutar delta pentru fiecare factor de risc valutar k (s_k) după cum urmează:

$$s_k = \frac{V_i(1.01\ FX_k) - V_i(FX_k)}{0.01}$$

unde:

k = un factor de risc valutar dat;

FX_k = valoarea factorului de risc;

V_i (.) = valoarea de piață a instrumentului *i* ca funcție a factorului de risc *k*.

Articolul 325t
Sensibilitățile la risc vega

6. Instituțiile calculează sensibilitatea la risc vega al unei opțiuni față de un factor de risc dat k (s_k) după cum urmează:

$$s_k = \frac{V_i(0.01 + \ vol_k, x, y) - V_i(vol_k, x, y)}{0.01}$$

unde:

k = un anumit factor de risc vega, care constă într-o volatilitate implicită;

vol_k = valoarea factorului de risc respectiv, care ar trebui să fie exprimată ca procentaj;

x, y = alte variabile ale funcției de evaluare.

7. În cazul claselor de risc în care factorii de risc vega au o dimensiune legată de scadență, dar normele care prevăd punerea în corespondență a factorilor de risc nu se aplică, deoarece opțiunile nu au o scadență, instituțiile pun în corespondență factorii respectivi cu cea mai lungă scadență indicată. Opțiunile în cauză fac obiectul majorării pentru riscul rezidual.

8. În cazul opțiunilor care nu au un preț de exercitare sau o barieră și al opțiunilor care au mai multe prețuri de exercitare sau bariere, instituțiile realizează punerea în corespondență în funcție de prețurile de exercitare și de scadența utilizate la nivel intern de către instituții pentru a evalua opțiunea. Opțiunile în cauză fac, de asemenea, obiectul majorării pentru riscul rezidual.

9. Instituțiile nu calculează riscul vega pentru tranșele din securitizare incluse în CTP menționate la articolul 104 alineatele (7)-(9) care nu au o volatilitate implicită. Cerințele pentru riscul delta și riscul de curbură se calculează pentru tranșele din securitizare respective.

Articolul 325u
Cerințe privind calcularea sensibilităților

1. Instituțiile determină sensibilitățile pornind de la modelul de evaluare utilizat de instituție pentru raportarea profiturilor și a pierderilor.

2. Atunci când calculează sensibilitățile delta pentru instrumente care fac obiectul opționalității, instituțiile presupun că volatilitatea implicită rămâne constantă.

3. Atunci când calculează o sensibilitate la riscul general de rată a dobânzii sau la riscul de marjă de credit vega, instituțiile presupun că instrumentul-suport al opțiunii urmează o distribuție log-normală sau normală în cadrul modelelor de evaluare pe baza cărora se obțin sensibilitățile. Atunci când calculează o sensibilitate la riscul de

devalorizare a titlurilor de capital, la riscul de marfă sau la riscul de schimb valutar vega, instituțiile presupun că instrumentul-suport urmează o distribuție log-normală sau normală în cadrul modelelor de evaluare pe baza cărora se obțin sensibilitățile.

4. Instituțiile calculează toate sensibilitățile excluzând ajustările evaluării creditului.

SECȚIUNEA 4
MAJORAREA PENTRU RISCUL REZIDUAL

Articolul 325v
Cerințe de fonduri proprii pentru riscurile reziduale

1. În plus față de cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață prevăzute în secțiunea 2 din prezentul capitol, instituțiile trebuie să aplice cerințe de fonduri proprii suplimentare în conformitate cu prezentul articol instrumentelor expuse la riscuri reziduale.

2. Instrumentele sunt expuse la riscuri reziduale în cazul în care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

   (a) instrumentul se raportează la un instrument-suport exotic;

   (b) instrumentul prezintă alte riscuri reziduale.

3. Instituțiile calculează cerințele de fonduri suplimentare menționate la alineatul (1) ca fiind suma valorilor noționale brute ale instrumentelor menționate la alineatul (2) înmulțită cu următoarele ponderi de risc:

   (a) 1,0 % în cazul instrumentelor menționate la alineatul (2) litera (a);

   (b) 0,1 % în cazul instrumentelor menționate la alineatul (2) litera (b).

4. Prin derogare de la alineatul (1), instituția nu aplică cerința de fonduri proprii pentru riscuri reziduale unui instrument care îndeplinește una dintre următoarele condiții:

   (a) instrumentul este cotat la o bursă recunoscută;

   (b) instrumentul este eligibil pentru compensare centrală în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

   (c) instrumentul compensează perfect riscurile de piață ale unei alte poziții din portofoliul de tranzacționare, caz în care cele două poziții din portofoliul de tranzacționare care se potrivesc perfect sunt exceptate de la cerința de fonduri proprii pentru riscuri reziduale.

5. ABE elaborează standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai în detaliu ce reprezintă un instrument-suport exotic și ce instrumente sunt expuse la alte riscuri reziduale în sensul alineatului (2).

La elaborarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare respective, ABE ține cont de următoarele elemente:

(a) Instrumentele-suport exotice cuprind și expunerile care nu sunt incluse în domeniul de aplicare al tratamentului riscului delta, vega sau de curbură în conformitate cu metoda bazată pe sensibilități prevăzută în secțiunea 2 sau al cerințelor pentru riscul de nerambursare prevăzute în secțiunea 5. ABE trebuie cel puțin să examineze dacă riscul de longevitate, riscul meteorologic, riscul de dezastre naturale și riscul de volatilitate viitoare realizată ar trebui considerate expuneri-suport exotice.

(b) La definirea instrumentelor care sunt expuse la alte riscuri reziduale, ABE trebuie cel puțin să examineze instrumentele care îndeplinesc unul dintre următoarele criterii:

(i) un instrument care face obiectul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul vega și riscul de curbură conform metodei bazate pe sensibilități prevăzute în secțiunea 2 și care generează rezultate care nu pot fi reproduse sub forma unei combinații liniare finite de opțiuni vanilla obișnuite;

(ii) un instrument este o poziție din securitizare inclusă în CTP, astfel cum se menționează la articolul 104 alineatele (7)-(9). Acoperirile riscului pentru instrumente care nu sunt poziții din securitizare incluse în CTP nu sunt luate în considerare.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [15 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SECȚIUNEA 5
CERINȚA PENTRU RISCUL DE NERAMBURSARE

Articolul 325w
Definiții și dispoziții generale

1. Cerințele de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare se aplică instrumentelor de datorie și de capital, instrumentelor derivate ale căror instrumente-suport sunt instrumente de datorie și de capital, precum și instrumentelor derivate ale căror rezultate sau valori juste sunt afectate în cazul intrării în stare de nerambursare a unui debitor, altul decât contrapartea la instrumentul derivat în cauză. Instituțiile calculează cerințele pentru riscul de nerambursare separat pentru fiecare dintre următoarele tipuri de instrumente: instrumente care nu sunt poziții din securitizare,

securitizări care nu sunt incluse în CTP și securitizări care sunt incluse în CTP. Cerințele finale de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare pentru o instituție reprezintă suma acestor trei componente.

2. În sensul prezentei secțiuni se aplică următoarele definiții:

(a) «expunere scurtă» înseamnă că situația de nerambursare a unui emitent sau a unui grup de emitenți are ca rezultat un câștig pentru instituție, indiferent de tipul instrumentului sau al tranzacției care creează expunerea;

(b) «expunere lungă» înseamnă că situația de nerambursare a unui emitent sau a unui grup de emitenți are ca rezultat o pierdere pentru instituție, indiferent de tipul instrumentului sau al tranzacției care creează expunerea;

(c) cuantumul brut al trecerii bruște în starea de nerambursare (*jump to default* - JTD) înseamnă dimensiunea estimată a pierderii sau a câștigului pe care starea de nerambursare a debitorului l-ar determina asupra unei anumite expuneri;

(d) cuantumul net al trecerii bruște în starea de nerambursare (*jump to default* - JTD) înseamnă dimensiunea estimată a pierderii sau a câștigului pe care starea de nerambursare a debitorului l-ar determina asupra unei anumite instituții, după ce cuantumurile brute ale JTD au fost compensate între ele;

(e) LGD este pierderea în caz de nerambursare a debitorului cauzată unui instrument emis de respectivul debitor, exprimată ca pondere din cuantumul noțional al instrumentului;

(f) ponderile de risc de nerambursare înseamnă procentajul care reprezintă probabilitățile estimate de intrare în stare de nerambursare a fiecărui debitor, în conformitate cu bonitatea respectivului debitor.

SUBSECȚIUNEA 1
CERINȚA PENTRU RISCUL DE NERAMBURSARE PENTRU INSTRUMENTELE CARE NU SUNT POZIȚII DIN SECURITIZARE

Articolul 325x
Cuantumurile brute ale trecerii bruște în starea de nerambursare

1. Instituțiile calculează cuantumurile brute ale JTD pentru fiecare expunere lungă la instrumente de datorie în conformitate cu următoarea formulă:

$$JTD_{lung} = max\{LGD \cdot V_{notională} + P\&L_{lung} + Ajustare_{lung}\}$$

unde:

$V_{notională}$ = valoarea noțională a instrumentului;

$P\&L_{lung}$ = un termen care permite ajustarea în funcție de câștigurile sau pierderile contabilizate deja de instituție, cauzate de modificările valorii juste a instrumentului

care creează expunerea lungă. Câștigurile sunt introduse în formulă cu semn pozitiv, iar pierderile cu semn negativ.

$Ajustare_{lung}$ = cuantumul cu care s-ar majora sau s-ar reduce pierderea suferită de instituție din cauza structurii instrumentului derivat în eventualitatea unei situații de nerambursare în raport cu pierderea totală aferentă instrumentului-suport. Majorările sunt introduse în formula termenului $Ajustare_{lung}$ cu semn pozitiv, iar reducerile cu semn negativ.

2. Instituțiile calculează cuantumurile brute ale JTD pentru fiecare expunere scurtă la instrumente de datorie în conformitate cu următoarea formulă:

$$JTD_{scurt} = max\{LGD \cdot V_{notională} + P\&L_{scurt} + Ajustare_{scurt}\}$$

unde:

$V_{notională}$ = valoarea noțională a instrumentului care este introdusă în formulă cu semn negativ;

$P\&L_{scurt}$= un termen care permite ajustarea în funcție de câștigurile sau pierderile contabilizate deja de instituție, cauzate de modificările valorii juste a instrumentului care creează expunerea scurtă. Câștigurile sunt introduse în formulă cu semn pozitiv, iar pierderile cu semn negativ.

$Ajustare_{scurt}$ = cuantumul cu care s-ar majora sau s-ar reduce câștigul obținut de instituție din cauza structurii instrumentului derivat în eventualitatea unei situații de nerambursare în raport cu pierderea totală aferentă instrumentului-suport. Reducerile sunt introduse în formula termenului $Ajustare_{scurt}$ cu semn pozitiv, iar reducerile cu semn negativ.

3. LGD pentru instrumentele de datorie pe care urmează să o aplice instituțiile în scopul efectuării calculului prevăzut la alineatele (1) și (2) este următoarea:

(a) expunerilor la instrumente de datorie care nu au rang superior li se atribuie o LGD de 100 %;

(b) expunerilor la instrumente de datorie cu rang superior li se atribuie o LGD de 75 %;

(c) expunerilor la obligațiuni garantate, astfel cum sunt menționate la articolul 129, li se atribuie o LGD de 25 %.

4. În scopul efectuării calculelor prevăzute la alineatele (1) și (2), valorile noționale ale instrumentelor de datorie sunt valorile nominale ale acestora. În scopul efectuării calculelor prevăzute la alineatele (1) și (2), valorile noționale ale instrumentelor financiare derivate având ca instrument-suport un titlu de datorie sunt valorile nominale ale instrumentelor-suport.

5. În cazul expunerilor la instrumente de capital, instituțiile nu calculează cuantumurile

brute ale JTD astfel cum se menționează la alineatele (1) și (2), ci după cum urmează:

$$JTD_{lung} = max\{LGD \cdot V + P\&L_{lung} + Ajustare_{lung}\}$$

$$JTD_{scurt} = max\{LGD \cdot V + P\&L_{scurt} + Ajustare_{scurt}\}$$

în cazul în care

V = valoarea justă a titlurilor de capital sau, în cazul instrumentelor financiare derivate pe titluri de capital, valoarea justă a titlului de capital care reprezintă instrumentul-suport al instrumentului financiar derivat.

6. În scopul efectuării calculului prevăzut la alineatul (6), instituțiile atribuie instrumentelor de capital o LGD de 100 %.

7. În cazul expunerilor la riscul de nerambursare care decurg din instrumente derivate ale căror rezultate în cazul intrării debitorului în stare de nerambursare nu sunt legate de valoarea noțională a unui anumit instrument emis de respectivul debitor sau de LGD a debitorului sau a unui instrument emis de acesta, instituțiile utilizează metodologii alternative pentru a estima cuantumurile brute ale JTD, care trebuie să respecte definiția JTD brute de la articolul 325t alineatul (3).

8. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica mai în detaliu modul în care instituțiile trebuie să calculeze cuantumurile JTD pentru diferite tipuri de instrumente în conformitate cu prezentul articol, precum și metodologiile alternative pe care instituțiile trebuie să le utilizeze pentru estimarea cuantumurilor JTD brute menționate la alineatul (7).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [15 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 325y
Cuantumurile nete ale trecerii bruște în starea de nerambursare

1. Instituțiile calculează cuantumurile nete ale trecerii bruște în starea de nerambursare prin compensarea cuantumurilor brute ale JTD pentru expunerile scurte și lungi. Compensarea nu este posibilă decât între expuneri la același debitor în cazul cărora expunerile scurte au rang mai mic sau egal cu expunerile lungi.

2. Compensarea este integrală sau parțială, în funcție de scadențele expunerilor supuse compensării:

(a) compensarea este integrală atunci când toate expunerile supuse compensării au scadențe de un an sau mai mult;

(b) compensarea este parțială atunci când cel puțin una dintre expunerile supuse compensării are o scadență mai mică de un an, caz în care cuantumul JTD pentru fiecare expunere cu o scadență mai mică de un an trebuie ponderat în sens descrescător cu scadența expunerii raportată la un an.

3. În cazul în care compensarea nu este posibilă, cuantumurile brute ale JTD sunt egale cu cuantumurile nete ale JTD pentru expunerile cu scadențe de un an sau mai mult. Cuantumurile brute ale JTD cu scadențe mai mici de un an trebuie ponderate în sens descrescător în scopul calculării cuantumurilor nete ale JTD.

Factorul de ponderare aplicat expunerilor respective este raportul dintre scadența expunerii și un an, cu un prag de 3 luni.

4. În sensul alineatelor (2) și (3), se iau în considerare scadențele contractelor derivate, și nu scadențele instrumentelor-suport ale acestora. Expunerilor în numerar provenind din titluri de capital li se atribuie o scadență de un an sau de trei luni, la latitudinea instituției.

Articolul 325z
Calcularea cerinței de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare

1. Cuantumurile nete ale JTD, indiferent de tipul contrapărții, se înmulțesc cu ponderile de risc de nerambursare corespunzătoare, în conformitate cu calitatea creditului lor, astfel cum se precizează în tabelul 2:

Tabelul 2

Categorie de calitate a creditului	Pondere de risc de nerambursare
Nivelul 1 de calitate a creditului	0,5 %
Nivelul 2 de calitate a creditului	3 %
Nivelul 3 de calitate a creditului	6 %
Nivelul 4 de calitate a creditului	15 %
Nivelul 5 de calitate a creditului	30 %
Nivelul 6 de calitate a creditului	50 %
Nu beneficiază de rating	15 %
În stare de nerambursare	100 %

2. Expunerile care ar primi o pondere de risc de 0 % în conformitate cu abordarea

standardizată pentru riscul de credit în conformitate cu partea III titlul II capitolul 2 primesc o pondere de risc de nerambursare de 0 % pentru cerințele de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare.

3. JDT nete ponderate se atribuie următoarelor benzi: societăți, entități suverane și administrații locale/municipalități.

4. Cuantumurile nete ponderate ale JTD sunt agregate în cadrul fiecărei benzi în conformitate cu următoarea formulă:

$$max\left\{\left(\sum_{i \in Lung} RW_i \cdot net\ JTD_i\right) - WtS \cdot \left(\sum_{i \in Scurt} RW_i \cdot |net\ JTD_i|\right); 0\right\}$$

unde

i = indicele care desemnează un instrument din banda *b*;

DRC_b = cerința de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare aferentă benzii b;

WtS = un raport care reflectă beneficiul obținut în urma acoperirii împotriva riscurilor a relațiilor din cadrul unei benzi, calculat după cum urmează:

$$WtS = \frac{\sum net\ JTD_{lung}}{\sum net\ JTD_{lung} + \sum |net\ JTD_{scurt}|}$$

Însumarea pozițiilor lungi și scurte în scopul calculării DRC_b și WtS se realizează pentru toate pozițiile din cadrul unei benzi, indiferent de nivelul de calitate a creditului căruia îi sunt atribuite pozițiile respective, obținându-se astfel cerințele de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare specifice benzii.

5. Cerința finală de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare aferentă instrumentelor care nu sunt poziții din securitizare se calculează ca o sumă simplă a cerințelor de fonduri proprii la nivel de bandă.

SUBSECȚIUNEA 2
CERINȚA PENTRU RISCUL DE NERAMBURSARE PENTRU SECURITIZĂRI (DIN AFARA CTP)

Articolul 325aa
Cuantumurile trecerii bruște în starea de nerambursare

1. Cuantumurile brute ale trecerii bruște în starea de nerambursare pentru expunerile din securitizare sunt valorile juste ale expunerilor din securitizare.

2. Cuantumurile nete ale trecerii bruște în starea de nerambursare se determină prin compensarea cuantumurilor brute lungi ale trecerii bruște în starea de nerambursare cu cuantumurile brute scurte ale trecerii bruște în starea de nerambursare.

Compensarea este posibilă numai între expuneri din securitizare care au același portofoliu de active-suport și sunt incluse în aceeași tranșă. Compensarea nu este permisă între expuneri din securitizare care au portofolii de active-suport diferite, chiar dacă plafoanele de afectare și de neafectare sunt aceleași.

3. În cazul în care, prin divizarea sau combinarea expunerilor din securitizare existente, pot fi reproduse perfect alte expuneri din securitizare existente, mai puțin în ceea ce privește scadența, în scopul compensării pot fi utilizate expunerile care rezultă din divizare sau combinare în locul celor inițiale.

4. În cazul în care, prin divizarea sau combinarea expunerilor existente la numele activelor-suport, poate fi reprodusă perfect întreaga structură pe tranșe a unei expuneri din securitizare existente, expunerile care rezultă din divizare sau combinare pot fi utilizate în scopul compensării. Atunci când numele activelor-suport sunt utilizate în acest mod, acestea sunt excluse de la tratamentul riscului de nerambursare pentru instrumente care nu sunt poziții din securitizare.

5. Articolul 325y se aplică atât expunerilor din securitizare inițiale, cât și expunerilor reproduse. Scadențele relevante sunt cele ale tranșelor din securitizare.

Articolul 325ab

Calcularea cerinței de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare pentru securitizări

1. Cuantumurile nete ale JTD aferente expunerilor din securitizare se înmulțesc cu 8 % din ponderea de risc care se aplică expunerii din securitizare relevante, inclusiv din securitizările STS (simple, transparente și standardizate), din afara portofoliului de tranzacționare, în conformitate cu ierarhia abordărilor prevăzută la titlul II capitolul 5 secțiunea 3 și indiferent de tipul de contraparte.

2. În cazul în care ponderile de risc sunt calculate în conformitate cu abordările SEC-IRBA și SEC-ERBA, tuturor tranșelor li se aplică o scadență de un an.

3. Cuantumurile ponderate la risc ale JTD pentru expuneri din securitizare individuale în numerar sunt plafonate la valoarea justă a poziției.

4. Cuantumurile nete ponderate la risc ale JTD se încadrează în următoarele benzi:

   (a) o bandă comună pentru toate societățile, indiferent de regiune.

   (b) 44 de benzi diferite, corespunzând unei benzi per regiune, pentru fiecare dintre cele 11 clase de active definite. Cele 11 clase de active sunt ABCP, împrumuturile/contractele de leasing auto, titlurile garantate cu ipoteci asupra proprietăților imobiliare locative (RMBS), cărțile de credit, titlurile garantate cu ipoteci asupra proprietăților imobiliare comerciale (CMBS), obligațiunile garantate cu împrumuturi colateralizate, obligațiunile garantate cu active «la pătrat“ (CDO-squared), întreprinderile mici și mijlocii, împrumuturile pentru studenți, alte active de tip retail, alte active de tip wholesale. Cele 4 regiuni

sunt Asia, Europa, America de Nord și «alte regiuni».

5. La încadrarea într-o bandă a unei expuneri din securitizare, instituțiile se bazează pe o clasificare utilizată în mod curent pe piață. Instituțiile încadrează fiecare expunere din securitizare într-o singură bandă dintre benzile de mai sus. Orice expunere din securitizare pe care o instituție nu o poate atribui unui anumit tip sau unei anumite regiuni a instrumentului-suport este încadrată în categoriile «alte active de tip retail», «alte active de tip wholesale» sau «alte regiuni».

6. Cuantumurile nete ponderate ale JTD sunt agregate în cadrul fiecărei benzi în același mod ca și pentru riscul de nerambursare al expunerilor care nu provin din securitizare, cu ajutorul formulei de la articolul 325z alineatul (4), obținându-se astfel cerința de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare pentru fiecare bandă.

7. Cerința finală de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare aferentă instrumentelor care nu sunt poziții din securitizare se calculează ca o sumă simplă a cerințelor de fonduri proprii la nivel de bandă.

SUBSECȚIUNEA 3
CERINȚA PENTRU RISCUL DE NERAMBURSARE PENTRU SECURITIZĂRI (INCLUSE ÎN CTP)

Articolul 325ac
Domeniu de aplicare

1. În cazul CTP, cerința de capital include riscul de nerambursare pentru expunerile din securitizare și pentru acoperirile riscului pentru instrumentele care nu sunt poziții din securitizare. Acoperirile riscului în cauză sunt excluse de la calcularea cerinței pentru riscul de nerambursare pentru instrumentele care nu sunt poziții din securitizare. Nu există niciun beneficiu de pe urma diversificării între cerința pentru riscul de nerambursare pentru instrumente care nu sunt poziții din securitizare, cerința pentru riscul de nerambursare pentru securitizări din afara CTP și cerința pentru riscul de nerambursare pentru securitizări incluse în CTP.

2. În cazul instrumentelor financiare derivate pe credit și pe titluri de capital tranzacționate care nu sunt poziții din securitizare, cuantumurile JTD pentru entitatea juridică emitentă a fiecărei componente individuale se determină prin aplicarea unei abordări transparente de tip «look-through».

Articolul 325ad
Cuantumurile trecerii bruște în starea de nerambursare pentru CTP

1. Cuantumurile brute ale trecerii bruște în starea de nerambursare pentru expunerile din securitizare și expunerile care nu provin din securitizare incluse în CTP sunt

valorile juste ale expunerilor respective.

2. Produsele de tip n-th-to-default sunt tratate ca produse împărțite în tranșe cu următoarele plafoane de afectare și de neafectare:

(a) plafon de afectare = (N – 1) / Total semnături

(b) plafon de neafectare = N / Total semnături

unde «Total semnături“ este numărul total de semnături din coșul sau portofoliul-suport.

3. Cuantumurile nete ale trecerii bruște în starea de nerambursare se determină prin compensarea cuantumurilor brute lungi ale trecerii bruște în starea de nerambursare cu cuantumurile brute scurte ale trecerii bruște în starea de nerambursare. Compensarea nu este posibilă decât între expuneri care sunt identice în toate privințele, mai puțin a scadenței. Compensarea nu este posibilă decât în următoarele cazuri:

(c) pentru produsele care sunt indici, compensarea este posibilă indiferent de scadență în cadrul aceleiași familii, serii și tranșe de indici, sub rezerva dispozițiilor pentru expunerile de mai puțin de un an prevăzute la articolul 325y. Cuantumurile brute lungi și scurte ale trecerii bruște în starea de nerambursare care sunt reproduceri perfecte pot fi compensate prin divizarea în expuneri având la bază o singură semnătură echivalente, cu ajutorul unui model de evaluare. În sensul prezentului articol, divizarea cu un model de evaluare înseamnă că o componentă având la bază o singură semnătură a unei securitizări este evaluată ca fiind diferența dintre valoarea necondiționată a securitizării și valoarea condiționată a securitizării, în ipoteza în care entitatea aflată la originea semnăturii respective intră în stare de nerambursare cu o LGD de 100 %. În astfel de cazuri, suma cuantumurilor brute ale trecerii bruște la starea de nerambursare a expunerilor având la bază o singură semnătură echivalente obținute prin divizare trebuie să fie egală cu cuantumul brut al trecerii bruște la starea de nerambursare al expunerii nedivizate.

(d) Compensarea prin divizare, astfel cum este prevăzută la litera (a), nu este permisă pentru resecuritizări.

(e) Pentru indici și tranșe de indici, compensarea este posibilă indiferent de scadență în cadrul aceleiași familii, serii și tranșe de indici, prin reproducere sau divizare. În sensul prezentului articol:

(i) reproducerea înseamnă că sunt combinate tranșe de indici din securitizare individuale pentru a reproduce o altă tranșă din aceeași serie de indici sau pentru a reproduce o poziție neîmpărțită în tranșe din aceeași serie de indici.

(ii) divizarea înseamnă reproducerea unui indice printr-o securitizare pentru care expunerile-suport din portofoliu sunt identice cu expunerile având

la bază o singură semnătură care intră în componența indicelui respectiv.

În cazul în care expunerile lungi și scurte sunt echivalente în toate privințele, mai puțin a unei componente reziduale, compensarea este permisă, iar cuantumul net al trecerii bruște în starea de nerambursare reflectă expunerea reziduală.

(f) Nu pot fi compensate tranșe diferite din aceeași familie de indici, serii diferite ale aceluiași indice și familii de indici diferite.

Articolul 325ae

Calcularea cerinței de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare pentru CTP

1. Cuantumurile nete ale JTD se înmulțesc:

(a) în cazul produselor împărțite în tranșe, cu ponderile de risc de nerambursare corespunzătoare calității creditului acestora, astfel cum se precizează la articolul 348 alineatele (1) și (2);

(b) în cazul produselor neîmpărțite în tranșe, cu ponderile de risc de nerambursare menționate la articolul 325y alineatul (1).

2. Cuantumurile nete ponderate la risc ale JTD sunt încadrate în benzi care corespund unui indice.

3. Cuantumurile nete ponderate ale JTD sunt agregate în cadrul fiecărei benzi în conformitate cu următoarea formulă:

$$DRC_b = max\left\{\left(\sum_{i \in Lung} RW_i \cdot net\ JTD_i\right) - WtS_{ctp} \cdot \left(\sum_{i \in Scurt} RW_i \cdot |net\ JTD_i|\right); 0\right\}$$

unde

i = un instrument din banda *b*;

DRC_b = cerința de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare aferentă benzii b;

WtS_{ctp} = raportul care reflectă beneficiul obținut în urma acoperirii împotriva riscurilor a relațiilor din cadrul unei benzi, calculat în conformitate cu formula WtS prevăzută la articolul 325z alineatul (4), dar utilizând poziții lungi și scurte din întregul CTP, și nu doar pozițiile din banda respectivă.

4. Instituțiile calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare aferent CTP (DRC_{CTP}) utilizând următoarea formulă:

$$DRC_{CTP} = max\left\{\sum_b (max\{DRC_b, 0\} + 0.5 \cdot min\{DRC_b, 0\}), 0\right\}$$

SECȚIUNEA 6
PONDERI DE RISC ȘI CORELAȚII

SUBSECȚIUNEA 1
PONDERI DE RISC ȘI CORELAȚII DELTA

Articolul 325af
Ponderi de risc pentru riscul general de rată a dobânzii

1. Pentru monedele care nu sunt incluse în subcategoria celei mai lichide monede, astfel cum se menționează la articolul 325be alineatul (5) litera (b), ponderile de risc ale factorilor de risc aferenți ratei fără risc sunt următoarele:

Tabelul 3

Scadență	0,25 ani	0,5 ani	1 an	2 ani	3 ani
Pondere de risc (puncte procentuale)	2,4 %	2,4 %	2,25 %	1,88 %	1,73 %

Scadență	5 ani	10 ani	15 ani	20 de ani	30 de ani
Pondere de risc (puncte procentuale)	1,5 %	1,5 %	1,5 %	1,5 %	1,5 %

2. Pentru toți factorii de risc de inflație și de risc de bază intervalutară se stabilește o pondere de risc comună de 2,25 %.

3. Pentru monedele incluse în subcategoria celei mai lichide monede, astfel cum se menționează la articolul 325be alineatul (7) litera (b) și moneda națională a instituției, ponderile de risc ale factorilor de risc aferenți ratei fără risc sunt ponderile de risc menționate în tabelul 3 de la prezentul articol, împărțite la $\sqrt{2}$.

Articolul 325ag
Corelațiile din cadrul unei benzi pentru riscul general de rată a dobânzii

1. Între factorii de risc de rată a dobânzii din cadrul aceleiași benzi, care au aceeași scadență atribuită, dar corespund unor curbe diferite, corelația ρ_{kl} este de 99,90 %.

2. Între factorii de risc de rată a dobânzii din cadrul aceleiași benzi, care corespund aceleiași curbe, dar au scadențe diferite, corelația se stabilește în conformitate cu următoarea formulă:

$$max\left[e^{\left(-\theta\cdot\frac{|T_k-T_l|}{min\{T_k;T_l\}}\right)};40\%\right]$$

unde:

T_k (respectiv T_l) = scadența care corespunde ratei fără risc;

θ = 3%.

3. Între factorii de risc de rată a dobânzii din cadrul aceleiași benzi, care corespund unor curbe diferite și au scadențe diferite, corelația ρ_{kl} este egală cu parametrul de corelație menționat la alineatul (2), înmulțit cu 99,90 %.
4. Între factorii de risc aferenți ratei fără risc și factorii de risc de inflație, corelația este de 40 %.
5. Între factorii de risc de bază intervalutară și orice alți factori de risc general de rată a dobânzii, inclusiv un alt factor de risc de bază intervalutară, corelația este de 0 %.

Articolul 325ah
Corelațiile între benzi pentru riscul general de rată a dobânzii

Parametrul γ_{bc} = 50 % este utilizat pentru agregarea factorilor de risc încadrați în benzi diferite.

Articolul 325ai
Ponderile de risc pentru riscul de marjă de credit (pentru instrumente care nu sunt poziții din securitizare)

1. Ponderile de risc sunt aceleași pentru toate scadențele (0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani) din fiecare bandă.

Tabelul 4

Numărul benzii	Calitatea creditului	Sectorul
1	Toate	Administrația centrală a unui stat membru, inclusiv băncile centrale
2	Nivelul 1-3 de calitate a creditului	Administrația centrală a unei țări terțe, inclusiv băncile centrale, băncile de dezvoltare multilaterală și organizațiile internaționale menționate la articolul 117 alineatul (2) și la articolul 118
3		Administrații regionale sau locale și entități din sectorul public
4		Entități din sectorul financiar, inclusiv instituții de credit înregistrate sau înființate de o administrație locală, o administrație regională sau o autoritate locală și creditori promoționali

5		Materiale de bază, energie, produse industriale, agricultură, industria prelucrătoare, industria extractivă
6		Bunuri și servicii pentru consumatori, transport și depozitare, servicii administrative și activități de sprijin
7		Tehnologie, telecomunicații
8		Asistență medicală, utilități, activități profesionale și tehnice
9		Obligațiuni garantate emise de instituțiile de credit din statele membre
10		Obligațiuni garantate emise de instituțiile de credit din țări terțe
11	Nivelul 4-6 de calitate a creditului	Administrația centrală a unei țări terțe, inclusiv băncile centrale, băncile de dezvoltare multilaterală și organizațiile internaționale menționate la articolul 117 alineatul (2) și la articolul 118
12		Administrații regionale sau locale și entități din sectorul public
13		Entități din sectorul financiar, inclusiv instituții de credit înregistrate sau înființate de o administrație locală, o administrație regională sau o autoritate locală și creditori promoționali
14		Materiale de bază, energie, produse industriale, agricultură, industria prelucrătoare, industria extractivă
15		Bunuri și servicii pentru consumatori, transport și depozitare, servicii administrative și activități de sprijin
16		Tehnologie, telecomunicații
17		Asistență medicală, utilități, activități profesionale și tehnice
18	Alt sector	

2. Atunci când atribuie o expunere la risc unui sector, instituțiile de credit se bazează pe o clasificare care este utilizată în mod curent pe piață pentru gruparea emitenților în funcție de sector. Instituțiile de credit încadrează fiecare emitent într-o singură bandă sectorială din tabelul de la alineatul (1). Pozițiile de risc provenind de la orice emitent pe care o instituție de credit nu le poate atribui unui anumit sector în acest mod sunt încadrate în banda 18.

Articolul 325aj

Corelațiile din cadrul unei benzi pentru riscul de marjă de credit (pentru instrumente care nu sunt poziții din securitizare)

1. Între două sensibilități S și S din cadrul aceleiași benzi, parametrul de corelație $_{l}$ se stabilește după cum urmează:

$_{l} = {}_{l}^{(\text{nume})} \cdot {}_{l}^{(\text{scadență})} \cdot {}_{l}^{(\text{bază})}$

unde:

${}_{l}^{(\text{nume})}$ este egal cu 1 atunci când cele două nume ale sensibilităților *k* și *l* sunt identice și cu 35 % în caz contrar;

${}_{l}^{(\text{scadență})}$ este egal cu 1 atunci când cele două puncte ale sensibilităților *k* și *l* sunt identice și cu 65 % în caz contrar;

${}_{l}^{(\text{bază})}$ este egal cu 1 atunci când cele două sensibilități corespund acelorași curbe și cu 99,90 % în caz contrar.

2. Corelațiile de mai sus nu se aplică benzii 18 menționate la articolul 325ai alineatul (1). Cerința de capital pentru formula de agregare a riscului delta din cadrul benzii 18 este egală cu suma valorilor absolute ale sensibilităților nete ponderate atribuite benzii 18:

$$K_{b(\text{banda 18})} = \sum_k |WSk|$$

Articolul 325ak

Corelațiile între benzi pentru riscul de marjă de credit (pentru instrumente care nu sunt poziții din securitizare)

1. Parametrul de corelație γ_{bc} care se aplică la agregarea sensibilităților între benzi diferite se stabilește după cum urmează:

$$_{c} = {}_{c}^{(rating)} \cdot {}_{c}^{(sector)}$$

unde:

${}_{c}^{(\text{rating})}$ este egal cu 1 atunci când cele două benzi intră în aceeași categorie de calitate a creditului (fie nivelul 1-3 de calitate a creditului, fie nivelul 4-6 de calitate a creditului) și cu 50 % în caz contrar. În scopul acestui calcul, se consideră că banda 1 intră în aceeași categorie de calitate a creditului ca și benzile care au nivelul 1-3 de calitate a creditului;

${}_{c}^{(\text{sector})}$ este egal cu 1 atunci când cele două benzi au același sector și cu următoarele procentaje în caz contrar:

Tabelul 5

Banda	1, 2 și 11	3 și 12	4 și 13	5 și 14	6 și 15	7 și 16	8 și 17	9 și 10
1, 2 și 11		75 %	10 %	20 %	25 %	20 %	15 %	10 %
3 și 12			5 %	15 %	20 %	15 %	10 %	10 %
4 și 13				5 %	15 %	20 %	5 %	20 %

5 și 14					20 %	25 %	5 %	5 %
6 și 15						25 %	5 %	15 %
7 și 16							5 %	20 %
8 și 17								5 %
9 și 10								

2. Cerința de capital pentru banda 18 se adaugă la capitalul global calculat la nivelul clasei de risc, nefiind recunoscute efectele diversificării sau ale acoperirii cu nicio altă bandă.

Articolul 325al

Ponderile de risc pentru securitizările riscului de marjă de credit (incluse în CTP)

Ponderile de risc sunt aceleași pentru toate scadențele (0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani) din fiecare bandă.

Tabelul 6

Numărul benzii	Calitatea creditului	Sectorul
1	Toate	Administrația centrală, inclusiv băncile centrale, ale statelor membre ale Uniun
2	Nivelul 1-3 de calitate a creditului	Administrația centrală a unei țări terțe, inclusiv băncile centrale, băncile d dezvoltare multilaterală și organizațiile internaționale menționate la articol 117 alineatul (2) și la articolul 118
3		Administrații regionale sau locale și entități din sectorul public
4		Entități din sectorul financiar, inclusiv instituții de credit înregistrate sa înființate de o administrație locală, o administrație regională sau o autorita locală și creditori promoționali
5		Materiale de bază, energie, produse industriale, agricultură, industr prelucrătoare, industria extractivă
6		Bunuri și servicii pentru consumatori, transport și depozitare, servic administrative și activități de sprijin
7		Tehnologie, telecomunicații
8		Asistență medicală, utilități, activități profesionale și tehnice
9		Obligațiuni garantate emise de instituțiile de credit stabilite în statele memb ale Uniunii

10		Obligațiuni garantate emise de instituțiile de credit din țări terțe
11	Nivelul 4-6 de calitate a creditului	Administrația centrală a unei țări terțe, inclusiv băncile centrale, băncile d dezvoltare multilaterală și organizațiile internaționale menționate la articol 117 alineatul (2) și la articolul 118
12		Administrații regionale sau locale și entități din sectorul public
13		Entități din sectorul financiar, inclusiv instituții de credit înregistrate sa înființate de o administrație locală, o administrație regională sau o autorita locală și creditori promoționali
14		Materiale de bază, energie, produse industriale, agricultură, industr prelucrătoare, industria extractivă
15		Bunuri și servicii pentru consumatori, transport și depozitare, servic administrative și activități de sprijin
16		Tehnologie, telecomunicații
17		Asistență medicală, utilități, activități profesionale și tehnice
18	Alt sector	

Articolul 325am

Corelațiile pentru securitizările riscului de marjă de credit (incluse în CTP)

1. Corelația pentru riscul delta $_{l}$ se obține în conformitate cu articolul 325aj, cu excepția faptului că, în sensul prezentului alineat, $_{l}^{(bază)}$ este egal cu 1 atunci când cele două sensibilități corespund acelorași curbe și cu 99,00 % în caz contrar.
2. Corelația $_{c}$ se obține în conformitate cu articolul 325ak.

Articolul 325an

Ponderile de risc pentru securitizările riscului de marjă de credit (din afara CTP)

1. Ponderile de risc sunt aceleași pentru toate scadențele (0,5 ani, 1 an, 3 ani, 5 ani, 10 ani) din fiecare bandă.

Tabelul 7

Numărul benzii	Calitatea creditului	Sectorul	Ponderea de risc (puncte procentuale)
1	Superioară și nivelul 1-3 de calitate a creditului	RMBS - cu profil de risc *prime*	0,9 %
2		RMBS - cu profil de risc *mid-prime*	1,5 %
3		RMBS - cu profil de risc *sub-*	2,0 %

		prime	
4		CMBS	2,0 %
5		Titluri garantate cu active (ABS) - împrumuturi pentru studenți	0,8 %
6		ABS - cărți de credit	1,2 %
7		ABS - auto	1,2 %
8		Obligațiuni garantate cu împrumuturi colateralizate (CLO) din afara CTP	1,4 %
9	Inferioară și nivelul 1-3 de calitate a creditului	RMBS - cu profil de risc *prime*	1,125 %
10		RMBS - cu profil de risc *mid-prime*	1,875 %
11		RMBS - cu profil de risc *sub-prime*	2,5 %
12		CMBS	2,5 %
13		Titluri garantate cu active (ABS) - împrumuturi pentru studenți	1 %
14		ABS - cărți de credit	1,5 %
15		ABS - auto	1,5 %
16		Obligațiuni garantate cu împrumuturi colateralizate (CLO) din afara CTP	1,75 %
17	Nivelul 4-6 de calitate a creditului	RMBS - cu profil de risc *prime*	1,575 %
18		RMBS - cu profil de risc *mid-prime*	2,625 %
19		RMBS - cu profil de risc *sub-prime*	3,5 %
20		CMBS	3,5 %
21		Titluri garantate cu active (ABS) - împrumuturi pentru studenți	1,4 %

22		ABS - cărți de credit	2,1 %
23		ABS - auto	2,1 %
24		Obligațiuni garantate cu împrumuturi colateralizate (CLO) din afara CTP	2,45 %
25	Alt sector		3,5 %

2. Atunci când atribuie o expunere la risc unui sector, instituțiile de credit se bazează pe o clasificare care este utilizată în mod curent pe piață pentru gruparea emitenților în funcție de sector. Instituțiile de credit încadrează fiecare tranșă într-una din benzile sectoriale din tabelul de la alineatul (1). Pozițiile de risc provenind din orice tranșă pe care o instituție de credit nu o poate încadra într-un anumit sector în acest mod sunt încadrate în banda 25.

Articolul 325ao

Corelațiile din cadrul unei benzi pentru securitizările riscului de marjă de credit (din afara CTP)

1. Între două sensibilități S și S din cadrul aceleiași benzi, parametrul de corelație $_{l}$ se stabilește după cum urmează:

$_{l} = {}_{l}^{(\text{tranșă})} \cdot {}_{l}^{(\text{scadență})} \cdot {}_{l}^{(\text{bază})}$

unde:

$_{l}^{(\text{tranșă})}$ este egal cu 1 atunci când cele două nume ale sensibilităților *k* și *l* sunt incluse în aceeași bandă și corespund aceleiași tranșe din securitizare (o suprapunere de peste 80 % în termeni noționali) și cu 40 % în caz contrar;

$_{l}^{(\text{scadență})}$ este egal cu 1 atunci când cele două puncte ale sensibilităților *k* și *l* sunt identice și 80 % în caz contrar;

$_{l}^{(\text{bază})}$ este egal cu 1 atunci când cele două sensibilități corespund acelorași curbe și 99,90 % în caz contrar.

2. Corelațiile de mai sus nu se aplică benzii 25. Cerința de capital pentru formula de agregare a riscului delta din cadrul benzii 25 este egală cu suma valorilor absolute ale sensibilităților nete ponderate atribuite benzii respective:

$$K_{b(\text{banda 25})} = \sum_k |WSk|$$

Articolul 325ap

Corelațiile între benzi pentru securitizările riscului de marjă de credit (din afara CTP)

1. Parametrul de corelație $_{c}$ se aplică agregării sensibilităților între diferite benzi și este de 0 %.

2. Cerința de capital pentru banda 25 se adaugă la capitalul global calculat la nivelul clasei de risc, nefiind recunoscute efectele diversificării sau ale acoperirii cu nicio altă bandă.

Articolul 325aq
Ponderile de risc pentru riscul de devalorizare a titlurilor de capital

1. Ponderile de risc pentru sensibilitățile la titluri de capital și la ratele repo ale titlurilor de capital sunt prezentate în următorul tabel:

Tabelul 8

Numărul benzii	Capitalizare de piață	Economie	Sector	Ponderea de risc pentru prețul spot al titlurilor de capital (puncte procentuale)	Ponderea de risc pentru rata repo a titlurilor de capital (puncte procentuale)
1	Ridicată	Economie de piață emergentă	Bunuri și servicii pentru consumatori, transport și depozitare, servicii administrative și activități de sprijin, asistență medicală, utilități	55 %	0,55 %
2			Telecomunicații, produse industriale	60 %	0,60 %
3			Materiale de bază, energie, agricultură, industria prelucrătoare, industria extractivă	45 %	0,45 %
4			Societăți financiare, inclusiv societăți financiare susținute de guvern, activități imobiliare, tehnologie	55 %	0,55 %
5		Economie avansată	Bunuri și servicii pentru consumatori, transport și depozitare, servicii administrative și activități de sprijin,	30 %	0,30 %

			asistență medicală, utilități		
6			Telecomunicații, produse industriale	35 %	0,35 %
7			Materiale de bază, energie, agricultură, industria prelucrătoare, industria extractivă	40 %	0,40 %
8			Societăți financiare, inclusiv societăți financiare susținute de guvern, activități imobiliare, tehnologie	50 %	0,50 %
9	Scăzută	Economie de piață emergentă	Toate sectoarele descrise la benzile 1, 2, 3 și 4	70 %	0,70 %
10		Economie avansată	Toate sectoarele descrise la benzile 5, 6, 7 și 8	50 %	0,50 %
11	Alt sector			70 %	0,70 %

2. ABE trebuie să precizeze, în conformitate cu articolul 325be, ce reprezintă o capitalizare de piață scăzută și ce reprezintă o capitalizare de piață ridicată în sensul prezentului articol.

3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze ce reprezintă o piață emergentă și ce reprezintă o economie avansată în sensul prezentului articol.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [15 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

4. Atunci când atribuie o expunere la risc unui sector, instituțiile de credit se bazează pe o clasificare care este utilizată în mod curent pe piață pentru gruparea emitenților în funcție de sector. Instituțiile de credit încadrează fiecare emitent într-una din benzile sectoriale din tabelul de la alineatul (1) și atribuie toți emitenții dintr-un anumit subsector aceluiași sector. Pozițiile de risc provenind de la orice emitent pe care o

instituție de credit nu îl poate încadra într-un anumit sector în acest mod sunt încadrate în banda 11. Emitenții de titluri de capital multinaționali sau multisectoriali sunt încadrați într-o anumită bandă pe baza celei mai semnificative regiuni sau a celui mai semnificativ sector în care își desfășoară activitatea emitentul de titluri de capital.

Articolul 325ar

Corelațiile din cadrul unei benzi pentru riscul de devalorizare a titlurilor de capital

1. Parametrul de corelație a riscului delta ρ_{kl} este de 99,90 % între două sensibilități S și S din aceeași bandă atunci când una dintre acestea este o sensibilitate la un preț spot al titlurilor de capital, iar cealaltă este o sensibilitate la o rată repo a titlurilor de capital, iar ambele corespund aceluiași nume de emitent de titluri de capital.

2. În alte cazuri decât cele menționate la alineatul (1), parametrul de corelație ρ_{kl} între două sensibilități S și S la prețul spot al titlurilor de capital din aceeași bandă se stabilește după cum urmează:

   (a) 15 % între două sensibilități din aceeași bandă care se încadrează în categoria capitalizării de piață ridicate și a economiilor de piață emergente (banda 1, 2, 3 sau 4);

   (b) 25 % între două sensibilități din aceeași bandă care se încadrează în categoria capitalizării de piață ridicate și a economiilor avansate (banda 5, 6, 7 sau 8);

   (c) 7,5 % între două sensibilități din aceeași bandă care se încadrează în categoria capitalizării de piață scăzute și a economiilor de piață emergente (banda 9);

   (d) 12,5 % între două sensibilități din aceeași bandă care se încadrează în categoria capitalizării de piață scăzute și a economiilor avansate (banda 10).

3. Parametrul de corelație ρ_{kl} între două sensibilități S și S la rata repo a titlurilor de capital din aceeași bandă se stabilește în conformitate cu litera (b).

4. Între două sensibilități S și S din aceeași bandă, atunci când una dintre acestea este o sensibilitate la un preț spot al titlurilor de capital, iar cealaltă este o sensibilitate la o rată repo a titlurilor de capital, iar fiecare corespunde unui alt nume de emitent de titluri de capital, parametrul de corelație ρ_{kl} este stabilit la valoarea corelațiilor specificate la alineatul (2), înmulțită cu 99,90 %.

5. Corelațiile de mai sus nu se aplică benzii 11. Cerința de capital pentru formula de agregare a riscului delta din cadrul benzii 11 este egală cu suma valorilor absolute ale sensibilităților nete ponderate atribuite benzii respective:

$$K_{b(\text{banda } 11)} = \sum_k |WSk|$$

Articolul 325as
Corelațiile între benzi pentru riscul de devalorizare a titlurilor de capital

1. Parametrul de corelație $_c$ se aplică agregării sensibilităților între benzi diferite. Acesta este de 15 % atunci când cele două benzi au numere de la 1 la 10.
2. Cerința de capital pentru banda 11 se adaugă la capitalul global calculat la nivelul clasei de risc, nefiind recunoscute efectele diversificării sau ale acoperirii cu nicio altă bandă.

Articolul 325at
Ponderile de risc pentru riscul de marfă

Ponderile de risc pentru sensibilitățile la mărfuri sunt prezentate în următorul tabel:

Tabelul 9

Numărul benzii	Numele benzii	Ponderea de risc (puncte procentuale)
1	Energie - Combustibili solizi	30 %
2	Energie - Combustibili lichizi	35 %
3	Energie - Energie electrică și comercializarea certificatelor de emisii de dioxid de carbon	60 %
4	Transport	80 %
5	Metale - neprețioase	40 %
6	Combustibili gazoși	45 %
7	Metale prețioase (inclusiv aurul)	20 %
8	Leguminoase și oleaginoase	35 %
9	Șeptel și produse lactate	25 %
10	Produse agricole perisabile și alte produse agricole	35 %
11	Alte mărfuri	50 %

Articolul 325au
Corelațiile din cadrul unei benzi pentru riscul de marfă

1. În scopul recunoașterii corelației, oricare două mărfuri sunt considerate mărfuri distincte dacă există pe piață două contracte diferențiate numai prin marfa-suport care trebuie livrată conform fiecărui contract.

2. Între două sensibilități S și S din cadrul aceleiași benzi, parametrul de corelație $_{l}$ se stabilește după cum urmează:

$$_{l} = _{l}^{(marfă)} \cdot _{l}^{(scadență)} \cdot _{l}^{(bază)}$$

unde:

$_{l}^{(marfă)}$ este egal cu 1 atunci când cele două mărfuri de sensibilitate *k* și *l* sunt identice și cu corelațiile din cadrul benzii care figurează în tabelul de la alineatul (3) în caz contrar;

$_{l}^{(scadență)}$ este egal cu 1 atunci când cele două puncte ale sensibilităților *k* și *l* sunt identice și 99 % în caz contrar;

$_{l}^{(bază)}$ este egal cu 1 atunci când cele două sensibilități sunt identice atât (i) în ceea ce privește calitatea fixată prin contract a mărfii, cât și (ii) în ceea ce privește locul de livrare a mărfii și 99,90 % în caz contrar.

3. Corelațiile din cadrul benzii $_{l}^{(marfă)}$ sunt:

Tabelul 10

Numărul benzii	Numele benzii	Corelație ($_{marfă}$)
1	Energie - Combustibili solizi	55 %
2	Energie - Combustibili lichizi	95 %
3	Energie - Energie electrică și comercializarea certificatelor de emisii de dioxid de carbon	40 %
4	Transport	80 %
5	Metale - nepreţioase	60 %
6	Combustibili gazoşi	65 %
7	Metale prețioase (inclusiv aurul)	55 %
8	Leguminoase și oleaginoase	45 %
9	Șeptel și produse lactate	15 %

10	Produse agricole perisabile și alte produse agricole	40 %
11	Alte mărfuri	15 %

Articolul 325av
Corelațiile între benzi pentru riscul de marfă

Parametrul de corelație $_c$ care se aplică agregării sensibilităților între diferite benzi este de:

(a) 20 % atunci când cele două benzi au numere de la 1 la 10;

(b) 0 % atunci când una dintre cele două benzi are numărul 11.

Articolul 325aw
Ponderile de risc pentru riscul valutar

1. Tuturor sensibilităților la schimbul valutar li se aplică o pondere de risc de 30 %.

2. Ponderea de risc aferentă factorilor de risc valutar în ceea ce privește perechile de monede formate din euro și moneda unui stat membru care participă la cea de a doua etapă a uniunii economice și monetare este ponderea de risc menționată la alineatul (1) împărțită la $\sqrt{2}$.

3. Ponderea de risc aferentă factorilor de risc valutar incluși în subcategoria celor mai lichide perechi de monede menționată la articolul 325be alineatul (7) litera (c) este ponderea de risc menționată la alineatul (1) împărțită la $\sqrt{2}$.

Articolul 325ax
Corelațiile pentru riscul valutar

Un parametru de corelație uniform $_c$ egal cu 60 % se aplică la agregarea sensibilităților la schimbul valutar.

SUBSECȚIUNEA 2
PONDERILE DE RISC ȘI CORELAȚIILE PENTRU RISCUL VEGA ȘI RISCUL DE CURBURĂ

Articolul 325ay
Ponderile de risc pentru riscul vega și riscul de curbură

1. Benzile delta menționate în subsecțiunea 1 se aplică factorilor de risc vega.

2. Ponderea de risc pentru un anumit factor de risc vega k (RW_k) se determină ca pondere a valorii curente a factorului de risc k, ce reprezintă volatilitatea implicită a unui instrument-suport, astfel cum se descrie în secțiunea 3.

3. Ponderea menționată la alineatul (2) este condiționată de lichiditatea presupusă a fiecărui tip de factor de risc în conformitate cu următoarea formulă:

$$RW_k = (Valoarea\ factorului\ de\ risc\ k) x \min\left[RW_\sigma \cdot \frac{\sqrt{LH_{clasa\ de\ risc}}}{\sqrt{10}}; 100\%\right]$$

unde:

RW_σ este de 55 %;

$LH_{clasa\ de\ risc}$ este orizontul de lichiditate prevăzut prin reglementări care urmează să fie indicat la determinarea fiecărui factor de risc vega k. $LH_{clasa\ de\ risc}$ se determină în conformitate cu tabelul următor:

Tabelul 11

Clasa de risc	$LH_{clasa\ de\ risc}$
GIRR	60
Riscul de marjă de credit (*credit spread risk* - CSR) pentru instrumente care nu sunt poziții din securitizare	120
CSR pentru securitizări (incluse în CTP)	120
CSR pentru securitizări (din afara CTP)	120
Titluri de capital (capitalizare ridicată)	20
Titluri de capital (capitalizare scăzută)	60
Marfă	120
Schimb valutar (FX)	40

4. Benzile utilizate în contextul riscului delta în subsecțiunea 1 se utilizează și în contextul riscului de curbură, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul capitol.
5. Pentru factorii de risc valutar și de curbură, ponderile de risc de curbură sunt decalaje relative egale cu ponderile de risc delta menționate în subsecțiunea 1.
6. Pentru riscul general de rată a dobânzii, riscul de marjă de credit și riscul de marfă de curbură, ponderea de risc de curbură este decalajul paralel al tuturor punctelor pentru fiecare curbă bazată pe cea mai mare pondere de risc delta indicată din subsecțiunea 1 pentru fiecare clasă de risc.

Articolul 325az

Corelațiile pentru riscul vega și riscul de curbură

1. Între sensibilitățile la riscul vega din cadrul aceleiași benzi a clasei de risc GIRR, parametrul de corelație ρ_{kl} se stabilește după cum urmează:

$$\rho_{kl} = min\left[\rho_{kl}^{(scaden\,ța\,opțiunii)} \cdot \rho_{kl}^{(scaden\,ța\,instrumentu\ \ lui-suport)}; 1\right]$$

unde:

$\rho_{kl}^{(scadența\,opțiunii)}$ este egal cu $e^{-\alpha \cdot \frac{|T_k - T_l|}{min\{T_k; T_l\}}}$, unde α este 1 %, T_k și T_l sunt scadențele opțiunilor pentru care se obțin sensibilitățile vega, exprimate ca număr de ani;

$\rho_{kl}^{(scadența\,instrumentului-suport)}$ este egal cu $e^{-\alpha \cdot \frac{|T_k^U - T_l^U|}{min\{T_k^U; T_l^U\}}}$, unde α este 1 %, T_k^U și T_l^U sunt scadențele instrumentelor-suport ale opțiunilor pentru care se obțin sensibilitățile vega, minus scadențele opțiunilor corespunzătoare, exprimate în ambele cazuri ca număr de ani.

2. Între sensibilitățile la riscul vega din cadrul unei benzi aparținând celorlalte clase de risc, parametrul de corelație ρ_{kl} se stabilește după cum urmează:

$$\rho_{kl} = min\left[\rho_{kl}^{(DELTA)} \cdot \rho_{kl}^{(scaden\,ța\,opțiunii)}; 1\right]$$

unde:

$\rho_{kl}^{(DELTA)}$ este egal cu corelația delta din cadrul unei benzi corespunzătoare benzii în care s-ar încadra factorii de risc vega k și l.

$\rho_{kl}^{(scadența\,opțiunii)}$ se definește în conformitate cu alineatul (1).

3. În ceea ce privește sensibilitățile la riscul vega între benzile dintr-o clasă de risc (GIRR și non-GIRR), în contextul riscului vega se utilizează parametrii de corelație pentru $\gamma_{bc,}$ specificați în cazul corelațiilor delta pentru fiecare clasă de risc în secțiunea 4.
4. În conformitate cu abordarea standardizată, nu este recunoscut niciun beneficiu al diversificării sau al acoperirii între factorii de risc vega și delta. Cerințele pentru riscul vega și delta sunt agregate prin simplă însumare.
5. Corelațiile pentru riscul de curbură sunt pătratul corelațiilor ρ_{kl} și γ_{bc} pentru riscul delta corespunzătoare menționate în subsecțiunea 1.

Capitolul 1b
Abordarea bazată pe modele interne

SECȚIUNEA 1

APROBARE ȘI CERINȚE DE FONDURI PROPRII

Articolul 325ba
Aprobarea de a utiliza modele interne

1. După ce verifică dacă instituțiile respectă cerințele prevăzute la articolele 325bi-325bk, autoritățile competente acordă instituțiilor aprobarea de a-și calcula cerințele de fonduri proprii utilizând modelele lor interne în conformitate cu articolul 325bb pentru portofoliul cuprinzând toate pozițiile atribuite birourilor de tranzacționare care îndeplinesc următoarele cerințe:

   (a) birourile de tranzacționare au fost înființate în conformitate cu articolul 104b;

   (b) birourile de tranzacționare au îndeplinit cerința privind atribuirea profitului și a pierderii prevăzută la articolul 325bh pentru cele 12 luni imediat anterioare;

   (c) birourile de tranzacționare au îndeplinit cerințele privind testarea *ex post* prevăzute la articolul 325bg alineatul (1) pentru cele 250 de zile lucrătoare imediat anterioare;

   (d) în cazul birourilor de tranzacționare cărora li s-a atribuit cel puțina una dintre pozițiile din portofoliul de tranzacționare menționate la articolul 325bm, birourile de tranzacționare îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 325bn pentru modelul intern pentru riscul de nerambursare.

2. Instituțiile care au obținut aprobarea menționată la alineatul (1) de a-și utiliza modelele interne pentru fiecare birou de tranzacționare raportează autorităților competente după cum urmează:

   (a) măsura deficitelor preconizate săptămânale nerestricționată UES_t calculată în conformitate cu alineatul (5) pentru toate pozițiile din biroul de tranzacționare care trebuie raportate lunar autorităților competente.

   (b) cerințele de fonduri proprii lunare pentru riscurile de piață calculate în conformitate cu capitolul 1a din prezentul titlu, ca și cum instituției nu i s-ar fi acordat aprobarea menționată la alineatul (1), toate pozițiile atribuite biroului de tranzacționare fiind considerate, în mod de sine stătător, un portofoliu distinct. Calculele respective se raportează lunar autorităților competente.

3. O instituție căreia i s-a acordat aprobarea menționată la alineatul (1) notifică imediat autorităților sale competente faptul că unul dintre birourile sale de tranzacționare nu mai îndeplinește una dintre cerințele prevăzute la alineatul (1). Instituției în cauză nu i se mai permite să aplice prevederile prezentului capitol niciuneia dintre pozițiile atribuite biroului de tranzacționare respectiv și aceasta trebuie să calculeze cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață în conformitate cu abordarea prevăzută în capitolul 1a pentru toate pozițiile atribuite biroului de tranzacționare respectiv la

prima dată de raportare care urmează și până când instituția demonstrează autorităților competente că biroul de tranzacționare îndeplinește din nou toate cerințele prevăzute la alineatul (1).

4. Prin derogare de la alineatul (3), în circumstanțe excepționale autoritățile competente pot permite unei instituții să continue să utilizeze modelele sale interne în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață aferente unui birou de tranzacționare care nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1) litera (b) sau (c). În cazul în care autoritățile competente exercită puterea de apreciere menționată mai sus, acestea notifică ABE și își motivează decizia.

5. În cazul pozițiilor atribuite birourilor de tranzacționare pentru care unei instituții nu i s-a acordat aprobarea prevăzută la alineatul (1), cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață se calculează de către instituția respectivă în conformitate cu capitolul 1a din prezentul titlu. În scopul efectuării acestui calcul, toate pozițiile în cauză sunt considerate, în mod de sine stătător, un portofoliu distinct.

6. În cazul unui anumit birou de tranzacționare, măsura deficitelor preconizate nerestricționată menționată la alineatul (2) litera (a) înseamnă măsura deficitelor preconizate fără constrângeri calculată în conformitate cu articolul 325bc pentru toate pozițiile atribuite biroului de tranzacționare respectiv care sunt considerate, în mod de sine stătător, un portofoliu distinct. Prin derogare de la articolul 325bd, instituțiile trebuie să îndeplinească următoarele cerințe atunci când calculează măsura deficitelor preconizate nerestricționată pentru fiecare birou de tranzacționare:

   (a) perioada de criză utilizată pentru calcularea numărului parțial al deficitelor preconizate PES_t^{FC} pentru un anumit birou de tranzacționare este perioada de criză identificată în conformitate cu articolul 325bd alineatul (1) litera (c) în scopul determinării PES_t^{FC} pentru toate birourile de tranzacționare pentru care instituțiilor li s-a acordat aprobarea menționată la alineatul (1);

   (b) la calcularea numerelor parțiale ale deficitelor preconizate PES_t^{RS} și PES_t^{RC} pentru un anumit birou de tranzacționare, scenariile șocurilor viitoare nu se aplică factorilor de risc modelabili aferenți pozițiilor atribuite biroului de tranzacționare care sunt incluși în subsetul de factori de risc modelabili ales de instituție în conformitate cu articolul 325bd alineatul (1) litera (a) decât în scopul determinării PES_t^{RS} pentru toate birourile de tranzacționare pentru care instituțiilor le-a fost acordată aprobarea menționată la alineatul (1).

7. Pentru modificarea semnificativă a utilizării modelelor interne pentru care o instituție a primit aprobare, pentru extinderea sferei de utilizare a modelelor interne pentru care instituția a primit aprobare, precum și pentru modificarea semnificativă a subsetului de factori de risc modelabili ales de instituție menționat la articolul 325bd alineatul (2) este necesară o aprobare separată din partea autorităților competente ale

instituției.

Instituțiile notifică autorităților competente toate celelalte extinderi și modificări ale utilizării modelelor interne pentru care instituția a primit aprobare.

8. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice următoarele:

(a) condițiile de evaluare a caracterului semnificativ al extinderilor și modificărilor utilizării modelelor interne și al modificărilor subsetului de factori de risc modelabili menționat la articolul 325bd;

(b) metodologia de evaluare pe baza căreia autoritățile competente verifică conformitatea unei instituții cu cerințele prevăzute la articolele 325bi-370;

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [doi ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

9. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai în detaliu care sunt circumstanțele excepționale în care autoritățile competente pot permite unei instituții să continue să utilizeze modelele sale interne în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață aferente unui birou de tranzacționare care nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1) litera (b) sau (c).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 325bb
Cerințe de fonduri proprii în cazul utilizării unor modele interne

1. O instituție care utilizează un model intern calculează cerințele de fonduri proprii pentru portofoliul cuprinzând toate pozițiile atribuite birourilor de tranzacționare pentru care instituția a primit aprobarea prevăzută la articolul 325ba alineatul (1) ca sumă a următoarelor elemente:

(a) cea mai mare dintre următoarele valori:

(i) măsura riscului pentru deficitele preconizate din ziua anterioară a instituției, calculată în conformitate cu articolul 325bc (ES_{t-1});

(ii) o medie a nivelurilor zilnice ale măsurii riscului pentru deficitele preconizate calculată conform articolului 325bc pentru fiecare dintre cele șaizeci de zile lucrătoare anterioare (ES^{avg}), înmulțită cu factorul de multiplicare (m_c) în conformitate cu articolul 325bg;

(b) cea mai mare dintre următoarele valori:

(i) măsura riscului pentru scenarii de criză din ziua anterioară a instituției, calculată în conformitate cu secțiunea 5 din prezentul titlu (SS_{t-1});

(ii) o medie a nivelurilor zilnice ale măsurii riscului pentru scenarii de criză calculată în conformitate cu secțiunea 5 din prezentul titlu pentru fiecare dintre cele șaizeci de zile lucrătoare anterioare (SS^{avg}).

2. Instituțiile care dețin poziții pe instrumente de datorie și de capital tranzacționate care sunt incluse în domeniul de aplicare al modelului intern pentru riscul de nerambursare și sunt atribuite birourilor de tranzacționare menționate la alineatul (1) trebuie să îndeplinească o cerință suplimentară de fonduri proprii exprimată ca fiind cea mai mare dintre următoarele valori:

(a) cea mai recentă cerință de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare calculată în conformitate cu secțiunea 3;

(b) media valorii menționate la litera (a) în cursul celor 12 săptămâni anterioare.

SECȚIUNEA 2
CERINȚE GENERALE

Articolul 325bc
Măsura riscului pentru deficitele preconizate

1. Instituțiile calculează măsura riscului pentru deficitele preconizate «ES_t» menționată la articolul 325bb alineatul (1) litera (a) pentru orice dată «t» și orice portofoliu de poziții din portofoliul de tranzacționare după cum urmează:

$$ES_t = \rho * (UES_t) + (1 - \rho) * \sum_i UES_t^i$$

unde:

i = indicele care desemnează cele cinci categorii generale de factori de risc enumerate în tabelul 13 prima coloană de la articolul 325be;

UES_t = măsura deficitelor preconizate nerestricționată se calculează după cum urmează:

$$UES_t = PES_t^{RS} * max\left(\frac{PES_t^{FC}}{PES_t^{RC}}, 1\right)$$

UES_t^i = măsura deficitelor preconizate nerestricționată pentru categoria generală de factori de risc «i» și se calculează după cum urmează:

$$UES_t^i = PES_t^{RS,i} * max\left(\frac{PES_t^{FC,i}}{PES_t^{RC,i}}, 1\right)$$

ρ = factorul de corelare impus de autoritățile de supraveghere pentru toate categoriile generale de risc; ρ = 50 %;

PES_t^{RS} = numărul parțial al deficitelor preconizate care se calculează pentru toate pozițiile din portofoliu în conformitate cu articolul 325bd alineatul (2);

PES_t^{RC} = numărul parțial al deficitelor preconizate care se calculează pentru toate pozițiile din portofoliu în conformitate cu articolul 325bd alineatul (3);

PES_t^{FC} = numărul parțial al deficitelor preconizate care se calculează pentru toate pozițiile din portofoliu în conformitate cu articolul 325bd alineatul (4);

$PES_t^{RS,i}$ = numărul parțial al deficitelor preconizate pentru categoria generală de factori de risc «i» care se calculează pentru toate pozițiile din portofoliu în conformitate cu articolul 325bd alineatul (2);

$PES_t^{RC,i}$ = numărul parțial al deficitelor preconizate pentru categoria generală de factori de risc «i» care se calculează pentru toate pozițiile din portofoliu în conformitate cu articolul 325bd alineatul (3);

$PES_t^{FC,i}$ = numărul deficitelor preconizate pentru categoria generală de factori de risc «i» care se calculează pentru toate pozițiile din portofoliu în conformitate cu articolul 325bd alineatul (4).

2. Instituțiile nu aplică scenarii ale unor șocuri viitoare setului specific de factori de risc modelabili aplicabil fiecărui număr parțial al deficitelor preconizate, astfel cum se prevede la articolul 325bd, decât atunci când determină fiecare număr parțial al deficitelor preconizate pentru calcularea măsurii riscului pentru deficitele preconizate în conformitate cu alineatul (1).

3. În cazul în care cel puțin o tranzacție din portofoliu are cel puțin un factor de risc modelabil care a fost încadrat în categoria generală de risc «i» în conformitate cu articolul 325be, instituțiile calculează măsura riscului pentru deficitele preconizate nerestricționată pentru categoria generală de factori de risc «i» și o includ în formula măsurii riscului pentru deficitele preconizate menționată la alineatul (2).

Articolul 325bd

Calcularea numărului parțial al deficitelor preconizate

1. Instituțiile calculează toate numerele parțiale ale deficitelor preconizate menționate la articolul 325bc alineatul (1) după cum urmează:

(a) calcule zilnice ale numerelor parțiale ale deficitelor preconizate;

(b) un interval de încredere unilateral la 97,5 de centile;

(c) pentru un anumit portofoliu de poziții din portofoliul de tranzacționare, instituțiile calculează numărul parțial al deficitelor preconizate ES_t la momentul «t» în conformitate cu următoarea formulă:

$$PES_t = \sqrt{(PES_t(T))^2 + \sum_{j\geq 2}\left(PES_t(T,j) * \sqrt{\frac{(LH_j - LH_{j-1})}{10}}\right)^2}$$

j = indicele care desemnează cele cinci orizonturi de lichiditate enumerate în prima coloană din tabelul 1;

LH_j = lungimea orizonturilor de lichiditate *j* astfel cum este exprimată în zile în tabelul 1;

T = orizontul de timp de bază, unde T = 10 zile;

$PES_t(T)$ = numărul parțial al deficitelor preconizate determinat prin aplicarea scenariilor unor șocuri viitoare cu un orizont de timp de 10 zile numai setului specific de factori de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu prevăzut la alineatele (2), (3) și (4) pentru fiecare număr parțial al deficitelor preconizate menționat la articolul 325bc alineatul (2).

$PES_t(T, j)$ = numărul parțial al deficitelor preconizate determinat prin aplicarea scenariilor unor șocuri viitoare cu un orizont de timp de 10 zile numai setului specific de factori de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu prevăzut la alineatele (2), (3) și (4) pentru fiecare număr parțial al deficitelor preconizate menționat la articolul 325bc alineatul (2) și pentru care orizontul de lichiditate efectiv, determinat în conformitate cu articolul 325be alineatul (2) este mai mare sau egal cu LH_j.

Tabelul 1

Orizontul de lichiditate *j*	Lungimea orizontului de lichiditate *j* (în zile)
1	10
2	20

3	40
4	60
5	120

2. În scopul calculării numerelor parțiale ale deficitelor preconizate PES_t^{RS} și $PES_t^{RS,i}$ menționate la articolul 325bc alineatul (2), instituțiile trebuie să îndeplinească, în plus față de cerințele stabilite la alineatul (1), următoarele cerințe:

(a) la calcularea PES_t^{RS}, instituțiile aplică scenarii ale unor șocuri viitoare numai unui subset de factori de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu care a fost ales de instituții, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător, astfel încât următoarea condiție să fie îndeplinită la momentul t, suma fiind calculată pentru cele 60 de zile lucrătoare anterioare:

$$\frac{1}{60} * \sum_{k=0}^{59} \frac{PES_{t-k}^{RC}}{PES_{t-k}^{FC}} \geq 75\%$$

O instituție care nu mai îndeplinește cerința prevăzută la primul paragraf de la prezenta literă notifică imediat acest fapt autorităților competente și actualizează subsetul de factori de risc modelabili în termen de două săptămâni astfel încât să îndeplinească cerința respectivă. În cazul în care, după două săptămâni, instituția nu a îndeplinit această cerință, aceasta revine la abordarea prevăzută în capitolul 1a pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață pentru anumite birouri de tranzacționare, până în momentul în care poate demonstra autorității competente că îndeplinește cerința prevăzută la primul paragraf de la prezenta literă;

(b) la calcularea $PES_t^{RS,i}$, instituțiile aplică scenarii ale unor șocuri viitoare numai subsetului de factori de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu ales de instituție în sensul literei (a) și care au fost încadrați în categoria generală de factori de risc *i* în conformitate cu articolul 325be;

(c) datele de intrare utilizate pentru a determina scenariile unor șocuri viitoare aplicate factorilor de risc modelabili menționați la literele (a) și (b) sunt calibrate în raport cu datele istorice dintr-o perioadă continuă de 12 luni de criză financiară care este identificată de instituție pentru a maximiza valoarea PES_t^{RS}. Instituțiile reexaminează identificarea acestei perioade de criză cel puțin lunar și notifică rezultatele acestei reexaminări autorităților competente. În scopul identificării perioadei de criză respective, instituțiile utilizează o perioadă de observație care începe cel târziu la 1 ianuarie 2007, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător.

(d) Datele de intrare pentru model aferente $PES_t^{RS,i}$ sunt calibrate în raport cu perioada de criză de 12 luni care a fost identificată de către instituție în sensul literei (c).

3. În scopul calculării numerelor parțiale ale deficitelor preconizate PES_t^{RC} și $PES_t^{RC,i}$ menționate la articolul 325bc alineatul (2), instituțiile trebuie să îndeplinească, în plus față de cerințele stabilite la alineatul (1), următoarele cerințe:

   (a) la calcularea PES_t^{RC}, instituțiile aplică scenarii ale unor șocuri viitoare numai subsetului de factori de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu menționat la alineatul 3 litera (a);

   (b) la calcularea $PES_t^{RC,i}$, instituțiile aplică scenarii ale unor șocuri viitoare numai subsetului de factori de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu menționat la alineatul 3 litera (b);

   (c) datele de intrare utilizate pentru a determina scenariile unor șocuri viitoare aplicate factorilor de risc modelabili menționați la literele (a) și (b) sunt calibrate în raport cu datele istorice din perioada de 12 luni anterioară. Aceste date se actualizează cel puțin o dată pe lună.

4. În scopul calculării numerelor parțiale ale deficitelor preconizate PES_t^{FC} și $PES_t^{FC,i}$ menționate la articolul 325bc alineatul (2), instituțiile trebuie să îndeplinească, în plus față de cerințele stabilite la alineatul (1), următoarele cerințe:

   (a) la calcularea PES_t^{FC}, instituțiile aplică scenarii ale unor șocuri viitoare tuturor factorilor de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu;

   (b) la calcularea $PES_t^{FC,i}$, instituțiile aplică scenarii ale unor șocuri viitoare tuturor factorilor de risc modelabili aferenți pozițiilor din portofoliu care au fost încadrați în categoria generală de factori de risc *i* în conformitate cu articolul 325be;

   (c) datele de intrare utilizate pentru a determina scenariile unor șocuri viitoare aplicate factorilor de risc modelabili menționați la literele (a) și (b) sunt calibrate în raport cu datele istorice din perioada de 12 luni anterioară. Aceste date se actualizează cel puțin o dată pe lună. Atunci când se produce o creștere semnificativă a volatilității prețurilor unui număr semnificativ de factori de risc modelabili aferenți portofoliului unei instituții care nu sunt incluși în subsetul de factori de risc menționat la alineatul 2 litera (a), autoritățile competente pot impune unei instituții să utilizeze datele istorice dintr-o perioadă mai scurtă decât cele 12 luni anterioare, dar această perioadă nu poate fi mai scurtă decât perioada celor 6 luni anterioare. Autoritățile competente notifică ABE orice decizie prin care impun unei instituții să utilizeze datele istorice dintr-o perioadă mai scurtă de 12 luni și își motivează decizia.

5. La calcularea unui anumit număr parțial al deficitelor preconizate menționat la articolul 325bc alineatul (2), instituțiile mențin valorile factorilor de risc modelabili pentru care nu au fost obligate, în conformitate cu alineatele (2), (3) și (4), să aplice scenarii ale unor șocuri viitoare pentru acest număr parțial al deficitelor preconizate.

6. Prin derogare de la alineatul (1) litera (a), instituțiile pot decide să calculeze

săptămânal numerele parțiale ale deficitelor preconizate $PES_t^{RS,i}$, $PES_t^{RC,i}$ și $PES_t^{FC,i}$.

Articolul 325be
Orizonturi de lichiditate

1. Instituțiile încadrează fiecare factor de risc aferent pozițiilor atribuite birourilor de tranzacționare pentru care le-a fost acordată aprobarea menționată la articolul 325ba alineatul (1) sau pentru care aprobarea este în curs de a fi acordată într-una din categoriile generale de factori de risc enumerate în tabelul 2, precum și într-una din subcategoriile generale de factori de risc enumerate în tabelul respectiv.

2. Orizontul de lichiditate al unui factor de risc aferent pozițiilor menționate la alineatul (1) este orizontul de lichiditate al subcategoriilor generale de factori de risc corespunzătoare în care acesta a fost încadrat.

3. Prin derogare de la alineatul (1), o instituție poate decide ca, pentru un anumit birou de tranzacționare, să înlocuiască orizontul de lichiditate al unei subcategorii generale de risc enumerate în tabelul 2 cu unul dintre orizonturile de lichiditate mai lungi enumerate în tabelul 1. În cazul în care o instituție ia această decizie, orizontul de lichiditate mai lung se aplică tuturor factorilor de risc modelabili aferenți pozițiilor atribuite biroului de tranzacționare respectiv care sunt încadrați în subcategoria generală de risc respectivă în scopul calculării numerelor parțiale ale deficitelor preconizate în conformitate cu articolul 325bd alineatul (1) litera (c).

   O instituție notifică autorităților competente birourile de tranzacționare și subcategoriile generale de risc cărora decide să le aplice tratamentul prevăzut la primul paragraf.

4. În scopul calculării numerelor parțiale ale deficitelor preconizate în conformitate cu articolul 325bd alineatul (1) litera (c), orizontul de lichiditate efectiv «EffectiveLH» al unui anumit factor de risc modelabil aferent unei anumite poziții din portofoliul de tranzacționare se calculează după cum urmează:

$$EffectiveLH = \begin{cases} SubCatLH & if\ Mat > LH_6 \\ min\left(SubCatLH, \underset{j}{min}\{LH_j / LH_j \geq Mat\}\right) & if\ LH_1 \leq Mat \leq LH_6 \\ LH_1 & if\ Mat < LH_1 \end{cases}$$

unde:

Mat = scadența poziției din portofoliul de tranzacționare;

SubCatLH = lungimea orizontului de lichiditate al factorului de risc modelabil, determinată în conformitate cu alineatul (1);

$\min_j \{LH_j/LH_j \geq Mat\}$ = lungimea unuia dintre orizonturile de lichiditate enumerate în tabelul ... care este prima situată peste nivelul scadenței poziției din portofoliul de tranzacționare.

5. Perechile de monede care sunt formate din EUR și moneda unui stat membru care participă la cea de a doua etapă a uniunii economice și monetare sunt incluse în subcategoria celor mai lichide perechi de monede din categoria generală de factori de risc «Schimb valutar» din tabelul 2.

6. O instituție verifică cel puțin o dată pe lună dacă încadrarea menționată la alineatul (1) este adecvată.

7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care detaliază:

(a) modul în care instituțiile trebuie să încadreze pozițiile din portofoliul de tranzacționare în categoriile generale de factori de risc și în subcategoriile generale de factori de risc în sensul alineatului (1);

(b) monedele care constituie subcategoria «Cele mai lichide monede» din categoria generală de factori de risc «Rata dobânzii» din tabelul 2;

(c) perechile de monede care constituie subcategoria «Cele mai lichide perechi de monede» din categoria generală de factori de risc «Schimb valutar» din tabelul 2;

(d) definiția unei capitalizări scăzute și ridicate pentru subcategoriile «Prețul titlurilor de capital» și «Volatilitate» din categoria generală de factori de risc «Titluri de capital» din tabelul 2;

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Tabelul 2

Categorii generale de factori de risc	Subcategorii generale de factori de risc	Orizonturi de lichiditate	Lungimea orizontului de lichiditate (în zile)
Rata dobânzii	Cele mai lichide monede și moneda națională	1	10
	Alte monede (excluzând monedele cele mai lichide)	2	20

	Volatilitate	4	60
	Alte tipuri	4	60
Marjă de credit	Administrația centrală, inclusiv băncile centrale, ale statelor membre ale Uniunii	2	20
	Obligațiuni garantate emise de instituțiile de credit stabilite în statele membre ale Uniunii (categoria *investment grade*)	2	20
	Entități suverane (categoria *investment grade*)	2	20
	Entități suverane (randament înalt)	3	40
	Societăți (categoria *investment grade*)	3	40
	Societăți (randament înalt)	4	60
	Volatilitate	5	120
	Alte tipuri	5	120
Titluri de capital	Prețul titlurilor de capital (capitalizare ridicată)	1	10
	Prețul titlurilor de capital (capitalizare scăzută)	2	20
	Volatilitate (capitalizare ridicată)	2	20
	Volatilitate (capitalizare scăzută)	4	60
	Alte tipuri	4	60
Schimb valutar	Cele mai lichide perechi de monede	1	10
	Alte perechi de monede (excluzând cele mai lichide perechi de monede)	2	20
	Volatilitate	3	40
	Alte tipuri	3	40
Marfă	Prețul energiei și prețul emisiilor de dioxid de carbon	2	20
	Prețul metalelor prețioase și prețul	2	20

	metalelor neferoase		
	Prețurile altor mărfuri (excluzând prețul energiei, prețul emisiilor de dioxid de carbon, prețul metalelor prețioase și prețul metalelor neferoase)	4	60
	Volatilitatea energiei și volatilitatea emisiilor de dioxid de carbon	4	60
	Volatilitatea metalelor prețioase și volatilitatea metalelor neferoase	4	60
	Volatilitatea altor mărfuri (excluzând volatilitatea energiei, volatilitatea emisiilor de dioxid de carbon, volatilitatea metalelor prețioase și volatilitatea metalelor neferoase)	5	120
	Alte tipuri	5	120

Articolul 325bf
Evaluarea gradului în care factorii de risc pot fi modelați

1. Instituțiile evaluează lunar gradul în care pot fi modelați toți factorii de risc aferenți pozițiilor atribuite birourilor de tranzacționare pentru care au primit aprobarea menționată la articolul 325ba alineatul (1) sau pentru care aprobarea respectivă este în curs de a fi acordată.

2. O instituție consideră că un factor de risc aferent unei poziții din portofoliul de tranzacționare poate fi modelat dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

   (a) instituția a identificat cel puțin 24 de prețuri verificabile care conțineau factorul de risc respectiv în perioada de 12 luni anterioară;

   (b) între datele la care s-au înregistrat două observații consecutive de prețuri verificabile identificate de instituție în conformitate cu litera (a) nu a trecut mai mult de o lună;

   (c) între valoarea factorului de risc și fiecare preț verificabil identificat de instituție în conformitate cu litera (a) există o relație clară și aparentă.

3. În sensul alineatului (2), un preț verificabil înseamnă oricare dintre următoarele:

   (a) prețul de piață al unei tranzacții reale la care instituția a fost una dintre părți;

   (b) prețul de piață al unei tranzacții reale care a fost încheiată de părți terțe și pentru care prețul și data tranzacției sunt publice sau au fost puse la dispoziție de o parte terță;

(c) prețul obținut dintr-o cotație fermă furnizată de o terță parte.

4. În sensul alineatului (3) literele (b) și (c), instituțiile pot considera că un preț sau o cotație fermă furnizată de o parte terță reprezintă un preț verificabil, cu condiția ca partea terță să fie de acord să furnizeze autorităților competente, la cerere, elemente de probă cu privire la tranzacție sau o cotație fermă.

5. O instituție poate identifica un preț verificabil în sensul alineatului (2) litera (a) pentru mai mult de un factor de risc.

6. Instituțiile consideră că factorii de risc sunt modelabili în măsura în care aceștia rezultă dintr-o combinație de factori de risc modelabili.

7. În cazul în care o instituție consideră că un factor de risc este modelabil în conformitate cu alineatul (1), instituția poate utiliza alte date decât prețurile verificabile pe care le-a utilizat pentru a dovedi că factorul de risc este modelabil în conformitate cu alineatul (2) pentru a calcula scenariile unor șocuri viitoare aplicate factorului de risc respectiv în scopul calculării numerelor parțiale ale deficitelor preconizate menționate la articolul 365, atât timp cât datele de intrare respective îndeplinesc cerințele relevante prevăzute la articolul 325bd.

8. Instituțiile consideră că un factor de risc care nu îndeplinește toate condițiile prevăzute la alineatul (2) nu este modelabil și calculează cerințele de fonduri proprii pentru factorul de risc respectiv în conformitate cu articolul 325bl.

9. Instituțiile consideră că factorii de risc nu sunt modelabili dacă aceștia rezultă dintr-o combinație de factori de risc modelabili și de factori de risc nemodelabili.

10. Prin derogare de la alineatul (2), autoritățile competente pot permite unei instituții să considere că un factor de risc care îndeplinește toate condițiile de la alineatul (2) nu este modelabil pentru o perioadă mai mică de un an.

Articolul 325bg
Cerințe de reglementare privind testarea ex post și factori de multiplicare

1. La o anumită dată, biroul de tranzacționare al unei instituții îndeplinește cerințele privind testarea *ex post* menționate la articolul 325ba alineatul (1) în cazul în care numărul de depășiri, astfel cum este menționat la alineatul (2), înregistrat pentru biroul de tranzacționare respectiv în cea mai recentă perioadă de 250 de zile lucrătoare, nu este mai mare de:

   (a) 12 depășiri pentru numărul valorii la risc, calculat la un interval de încredere unilateral de 99 de centile pe baza testării *ex post* a modificărilor ipotetice ale valorii portofoliului;

   (b) 12 depășiri pentru numărul valorii la risc, calculat la un interval de încredere unilateral de 99 de centile pe baza testării *ex post* a modificărilor efective ale valorii portofoliului;

   (c) 30 de depășiri pentru numărul valorii la risc, calculat la un interval de încredere unilateral de 97,5 de centile pe baza testării *ex post* a modificărilor ipotetice ale valorii portofoliului;

   (d) 30 de depășiri pentru numărul valorii la risc, calculat la un interval de încredere unilateral de 97,5 de centile pe baza testării *ex post* a modificărilor efective ale valorii portofoliului;

2. În sensul alineatului (1), instituțiile contabilizează depășirile zilnice pe baza testării *ex post* a modificărilor ipotetice și efective ale valorii portofoliului alcătuit din toate pozițiile atribuite biroului de tranzacționare. O depășire înseamnă o variație de o zi în valoarea portofoliului respectiv care depășește nivelul valorii la risc aferente, calculată utilizând modelul intern al instituției, în conformitate cu cerințele următoare:

   (a) o perioadă de deținere de o zi;

   (b) factorilor de risc aferenți pozițiilor biroului de tranzacționare menționați la articolul 325bh alineatul (3) care se consideră că sunt modelabili în conformitate cu articolul 325bf li se aplică scenarii ale unor șocuri viitoare;

   (c) datele de intrare utilizate pentru a determina scenariile unor șocuri viitoare aplicate factorilor de risc modelabili sunt calibrate în raport cu datele istorice din perioada de 12 luni anterioară. Aceste date se actualizează cel puțin o dată pe lună;

   (d) cu excepția cazului în care la prezentul articol se prevede altfel, modelul intern al instituției se bazează pe aceleași ipoteze de modelare ca și cele utilizate pentru calcularea măsurii riscului pentru deficitele preconizate menționate la articolul 325bb alineatul (1) litera (a).

3. Instituțiile contabilizează depășirile zilnice menționate la alineatul (2) în conformitate cu următoarele:

(a) efectuarea testării *ex post* a modificărilor ipotetice ale valorii portofoliului se bazează pe o comparație între valoarea portofoliului la sfârșitul zilei și, presupunând că pozițiile rămân neschimbate, valoarea portofoliului la sfârșitul zilei următoare;

(b) efectuarea testării *ex post* a modificărilor efective ale valorii portofoliului se bazează pe o comparație între valoarea portofoliului la sfârșitul zilei și valoarea efectivă a portofoliului la sfârșitul zilei următoare, excluzând taxele, comisioanele și venitul net din dobânzi;

(c) o depășire se calculează în fiecare zi în care instituția nu este în măsură să evalueze valoarea portofoliului sau să calculeze numărul valorii la risc menționat la alineatul (1);

4. O instituție calculează, în conformitate cu alineatele (5) și (6), factorul de multiplicare (m_c) menționat la articolul 325bb pentru portofoliul format din toate pozițiile atribuite birourilor de tranzacționare pentru care a primit aprobarea menționată la articolul 325ba alineatul (1). Acest calcul se actualizează cel puțin o dată pe lună.

5. Factorul de multiplicare (m_c) este reprezentat de suma dintre 1,5 și o majorare cuprinsă între 0 și 0,5, în conformitate cu tabelul 3. În cazul portofoliului menționat la alineatul (4), această majorare se calculează în funcție de numărul de depășiri înregistrate în cea mai recentă perioadă de 250 de zile lucrătoare, astfel cum demonstrează testarea *ex post* efectuată de către instituție a numărului valorii la risc calculat conform literei (a) de la prezentul alineat, în conformitate cu următoarele:

(a) o depășire înseamnă o variație de o zi în valoarea portofoliului respectiv care depășește numărul valorii la risc aferente, calculată utilizând modelul intern al instituției, în conformitate cu cerințele următoare:

(i) o perioadă de deținere de o zi;

(ii) un interval de încredere unilateral de 99 de centile;

(iii) factorilor de risc aferenți pozițiilor birourilor de tranzacționare menționați la articolul 325bh alineatul (3) care se consideră că sunt modelabili în conformitate cu articolul 325bf li se aplică scenarii ale unor șocuri viitoare;

(iv) datele de intrare utilizate pentru a determina scenariile unor șocuri viitoare aplicate factorilor de risc modelabili sunt calibrate în raport cu datele istorice din perioada de 12 luni anterioară. Aceste date se actualizează cel puțin o dată pe lună;

(v) cu excepția cazului în care la prezentul articol se prevede altfel, modelul intern al instituției se bazează pe aceleași ipoteze de modelare ca și cele utilizate pentru calcularea măsurii riscului pentru deficitele preconizate menționate la articolul 325bb alineatul (1) litera (a);

(b) numărul de depășiri este egal cu cel mai mare dintre numărul de depășiri calculat pe baza modificărilor ipotetice și numărul de depășiri calculate pe baza modificărilor efective ale valorii portofoliului;

(c) la calcularea depășirilor zilnice, instituțiile aplică dispozițiile prevăzute la alineatul (3).

Tabelul 3

Număr de depășiri	Majorare
Mai mic de 5	0,00
5	0,20
6	0,26
7	0,33
8	0,38
9	0,42
Mai mare de 9	0,50

6. Autoritățile competente pot să limiteze majorarea la numărul care rezultă din depășirile calculate pe baza testării *ex post* a modificărilor ipotetice, în cazul în care numărul depășirilor calculat pe baza testării *ex post* a modificărilor efective nu rezultă din deficiențe ale modelului intern.

7. Autoritățile competente monitorizează caracterul adecvat al factorului de multiplicare menționat la alineatul (4) sau respectarea de către un birou de tranzacționare a cerințelor privind testarea *ex post* menționate la alineatul (1). Instituțiile notifică prompt, în orice caz nu mai târziu de cinci zile lucrătoare de la înregistrarea unei depășiri, autorităților competente depășirile rezultate în urma programului lor de testare *ex post* și prezintă o explicație pentru depășirile în cauză.

8. Prin derogare de la alineatele (2) și (5), autoritățile competente pot să permită unei instituții să nu ia în calcul o depășire în cazul în care o modificare de o zi în valoarea portofoliului său care depășește numărul valorii la risc aferente calculat utilizând modelul intern al instituției poate fi atribuită unui factor de risc nemodelabil. Pentru a face acest lucru, instituția transmite autorităților competente o motivație din care

rezultă că măsura riscului pentru scenarii de criză calculată în conformitate cu articolul 325bl pentru acest factor de risc nemodelabil este mai mare decât diferența pozitivă dintre valoarea portofoliului instituției și numărul valorii la risc aferente.

9. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica mai în detaliu elementele tehnice care trebuie incluse în modificările efective și ipotetice ale valorii portofoliului unei instituții în sensul prezentului articol.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 325bh
Cerința privind atribuirea profitului și a pierderii

1. Într-o anumită lună, biroul de tranzacționare al unei instituții îndeplinește cerințele privind atribuirea profitului și a pierderii în sensul articolului 325ba alineatul (1) dacă biroul de tranzacționare respectiv îndeplinește cerințele prevăzute la prezentul articol.

2. Cerința privind atribuirea profitului și a pierderii asigură faptul că modificările teoretice ale valorii portofoliului unui birou de tranzacționare, calculate pe baza modelului de măsurare a riscurilor al instituției, sunt suficient de apropiate de modificările ipotetice ale valorii portofoliului biroului de tranzacționare, calculate pe baza modelului de evaluare al instituției.

3. Respectarea de către o instituție a cerinței privind atribuirea profitului și a pierderii conduce, pentru fiecare poziție dintr-un anumit birou de tranzacționare, la identificarea unei liste exacte cuprinzând factorii de risc considerați adecvați pentru verificarea respectării de către instituție a cerinței privind testarea *ex post* prevăzută la articolul 325bg.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai în detaliu:

(a) având în vedere evoluțiile apărute la nivel de reglementare pe plan internațional, criteriile tehnice care asigură faptul că modificările teoretice ale valorii portofoliului unui birou de tranzacționare sunt suficient de apropiate de modificările ipotetice ale valorii portofoliului biroului de tranzacționare în sensul alineatului (2);

(b) elementele tehnice care trebuie incluse în modificările teoretice și ipotetice ale valorii portofoliului unei instituții în sensul prezentului articol.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 325bi
Cerințe privind cuantificarea riscului

1. Instituțiile care utilizează un model intern de măsurare a riscurilor folosit la calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață, astfel cum sunt menționate la articolul 325bb, se asigură că respectivul model îndeplinește toate cerințele următoare:

(a) modelul intern de măsurare a riscurilor reflectă un număr suficient de factori de risc, care cuprind cel puțin factorii de risc menționați în secțiunea 3 subsecțiunea 1 din capitolul 1a, cu excepția cazului în care instituția demonstrează autorităților competente că omiterea acestor factori de risc nu are un impact semnificativ asupra rezultatelor cerinței privind atribuirea profitului și a pierderii, astfel cum se menționează la articolul 325bh. O instituție trebuie să fie în măsură să explice autorităților competente motivele pentru care a încorporat un anumit factor de risc în modelul său de evaluare, dar nu și în modelul intern de măsurare a riscurilor.

(b) modelul intern de măsurare a riscurilor trebuie să surprindă caracterul neliniar al opțiunilor și al altor produse, precum și riscul de corelație și riscul de bază. Substituenții (proxies) utilizați pentru factorii de risc trebuie să își fi dovedit utilitatea printr-un istoric corespunzător pentru pozițiile reale deținute.

(c) modelul intern de măsurare a riscurilor trebuie să încorporeze un set de factori de risc corespunzător ratelor dobânzii pentru fiecare monedă în care instituția înregistrează poziții bilanțiere sau extrabilanțiere sensibile la rata dobânzii. Instituția modelează curbele de randament folosind una dintre abordările general acceptate. Pentru expunerile semnificative la riscul de rată a dobânzii în monede și pe piețe importante, curba de randament trebuie divizată în minimum șase benzi de scadență pentru a surprinde variațiile volatilității ratelor de-a lungul curbei de randament, iar numărul de factori de risc utilizați pentru a modela curba de randament trebuie să fie proporțional cu natura și complexitatea strategiilor de tranzacționare ale instituției. Modelul trebuie, de asemenea, să surprindă riscul legat de variațiile imperfect corelate ale diferitelor curbe de randament;

(d) modelul intern de măsurare a riscurilor trebuie să încorporeze factorii de risc corespunzători aurului și valutelor individuale în care sunt denominate pozițiile instituției. În cazul OPC-urilor, se iau în considerare pozițiile pe valută efective ale acestora. Instituțiile se pot baza pe raportările terților privind poziția pe valută a unui OPC în cazul în care corectitudinea acestor raportări este

asigurată în mod adecvat. Pozițiile pe valută ale unui OPC de care instituția nu are cunoștință trebuie extrase din abordarea bazată pe modele interne și tratate în conformitate cu capitolul 1a din prezentul titlu;

(e) modelul intern de măsurare a riscurilor trebuie să utilizeze un factor de risc distinct cel puțin pentru fiecare dintre piețele de titluri de capital pe care instituția deține poziții semnificative. Gradul de sofisticare al tehnicii de modelare este proporțional cu importanța activităților instituțiilor pe piețele de titluri de capital respective. Modelul trebuie să includă cel puțin un factor de risc care reflectă variațiile sistemice ale prețurilor titlurilor de capital și dependența factorului de risc respectiv de factorii de risc individuali pentru fiecare piață de titluri de capital. În cazul expunerilor semnificative la piețele de titluri de capital, modelul încorporează cel puțin un factor de risc idiosincratic pentru fiecare expunere la titluri de capital.

(f) Modelul intern de măsurare a riscurilor utilizează un factor de risc distinct cel puțin pentru fiecare marfă pe care instituția deține poziții semnificative, cu excepția cazului în care instituția deține o poziție agregată pe mărfuri de dimensiuni modeste în raport cu toate activitățile sale de tranzacționare; în acest caz, este acceptabil un factor de risc distinct pentru fiecare tip general de mărfuri. În cazul expunerilor semnificative la piețele de mărfuri, modelul reflectă riscul variațiilor imperfect corelate între mărfuri similare, dar nu identice, expunerea la modificări ale prețurilor la termen rezultate din neconcordanțe de scadențe și randamentul de comoditate între pozițiile pe instrumente financiare derivate și pe numerar.

(g) substituenții (proxies) trebuie să fie suficient de prudenți și se utilizează doar atunci când datele disponibile sunt insuficiente, inclusiv în perioada de criză.

(h) în cazul expunerilor semnificative la riscuri de volatilitate pe instrumente cu opționalitate, modelul intern de măsurare a riscurilor trebuie să reflecte dependența volatilităților implicite în raport cu toate prețurile de exercitare și toate scadențele opțiunilor.

2. Instituțiile pot utiliza corelații empirice în cadrul categoriilor generale de factori de risc și, în scopul calculării măsurii deficitelor preconizate nerestricționate UES_t menționate la articolul 325bc alineatul (1), în raport cu toate categoriile generale de factori de risc numai în cazul în care abordarea instituției cu privire la măsurarea corelațiilor respective este judicioasă, consecventă cu orizonturile de lichiditate aplicabile și implementată cu integritate.

Articolul 325bj
Cerințe calitative

1. Orice model intern de măsurare a riscurilor utilizat în sensul prezentului capitol trebuie să fie solid din punct de vedere conceptual, trebuie implementat cu integritate și trebuie să îndeplinească cumulativ cerințele calitative următoare:

(a) orice model intern de măsurare a riscurilor utilizat pentru a calcula cerințele de capital pentru riscurile de piață face parte integrantă din procesul instituției de gestionare zilnică a riscului și servește ca bază pentru raportarea expunerilor la risc către conducerea superioară;

(b) o instituție are o unitate de control al riscului care este independentă de unitățile care desfășoară activități de tranzacționare și care raportează direct conducerii superioare. Unitatea în cauză este responsabilă pentru proiectarea și implementarea oricărui model intern de măsurare a riscurilor. Unitatea efectuează validarea inițială și pe bază continuă a oricărui model intern utilizat în sensul prezentului capitol și răspunde de sistemul global de gestionare a riscurilor. Aceasta produce și analizează rapoarte zilnice asupra rezultatelor oricărui model intern utilizat pentru a calcula cerințele de capital pentru riscurile de piață, precum și asupra caracterului adecvat al măsurilor care trebuie luate în ceea ce privește limitele de tranzacționare;

(c) organul de conducere al instituției și conducerea superioară sunt implicate în mod activ în procesul de control al riscului, iar rapoartele zilnice realizate de către unitatea de control al riscului sunt reexaminate de către un nivel al conducerii cu suficientă autoritate pentru a impune diminuarea pozițiilor asumate de fiecare trader și diminuarea expunerii totale la risc a instituției;

(d) instituția are personal suficient de numeros și de calificat în utilizarea modelelor interne sofisticate de măsurare riscurilor, precum și în ceea ce privește tranzacționarea, controlul riscurilor, auditul și monitorizarea tranzacțiilor inițiate (back-office);

(e) instituția dispune de un set bine documentat de politici, proceduri și mecanisme de control interne pentru a monitoriza și a asigura conformitatea cu funcționarea generală a modelelor interne de măsurare a riscurilor;

(f) orice model intern de măsurare a riscurilor are un istoric care demonstrează acuratețea rezonabilă a acestuia în măsurarea riscurilor;

(g) instituția derulează în mod frecvent un program riguros de simulări de criză, inclusiv simulări de criză în sens invers (*reverse stress tests*), care cuprinde orice model intern de măsurare a riscurilor. Rezultatele acestor simulări de criză sunt analizate de conducerea superioară cel puțin o dată pe lună și sunt conforme cu politicile și limitele aprobate de către organul de conducere a instituției. Instituția ia măsuri corespunzătoare în cazul în care rezultatele simulărilor de criză arată pierderi excesive generate de activitățile de tranzacționare ale instituției în anumite circumstanțe;

(h) instituția desfășoară o analiză independentă a modelelor interne de măsurare a riscurilor, fie în cadrul procesului său periodic de audit intern, fie prin mandatarea unei întreprinderi terțe să efectueze analiza în cauză, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător.

În sensul literei (h), o întreprindere terță înseamnă o întreprindere care furnizează

servicii de audit sau de consultanță către instituții și care are personal suficient de calificat în domeniul riscurilor de piață în cadrul activităților de tranzacționare.

2. Analiza menționată la alineatul (1) litera (h) trebuie să includă atât activitățile unităților care desfășoară activități de tranzacționare, cât și activitățile unității independente de control al riscului. Instituția își reexaminează procesul general de gestionare a riscurilor cel puțin o dată pe an. Reexaminarea evaluează următoarele aspecte:

(a) caracterul adecvat al documentației sistemului și procesului de gestionare a riscului, precum și organizarea unității de control al riscului;

(b) integrarea rezultatelor măsurării riscului în cadrul gestionării zilnice a riscurilor și integritatea sistemului de informare a conducerii;

(c) procesele pe care instituția le utilizează pentru aprobarea modelelor de evaluare a riscului (*risk-pricing models*) și pentru aprobarea sistemelor de evaluare care sunt folosite de către personalul din unitățile responsabile cu inițierea tranzacțiilor (*front office*) și din unitățile responsabile cu înregistrarea și monitorizarea tranzacțiilor inițiate (*back office*);

(d) sfera riscurilor surprinse de către model, acuratețea și adecvarea sistemului de măsurare a riscului și validarea oricăror modificări semnificative în cadrul modelului de măsurare a riscurilor;

(e) acuratețea și caracterul complet al datelor aferente pozițiilor, acuratețea și caracterul adecvat în ceea ce privește ipotezele referitoare la volatilitate și corelare, acuratețea calculelor evaluării și ale sensibilității la risc, precum și acuratețea și caracterul adecvat al metodelor utilizate pentru generarea de date de substituire atunci când datele disponibile sunt insuficiente pentru a îndeplini cerința prevăzută în prezentul capitol;

(f) procesul de verificare pe care instituția îl utilizează la evaluarea consecvenței, oportunității și fiabilității surselor de date utilizate pentru rularea modelelor sale interne de măsurare a riscurilor, inclusiv independența acestor surse de date;

(g) procesul de verificare pe care instituția îl utilizează la evaluarea cerințelor privind testarea *ex post* și a cerințelor privind atribuirea profitului și a pierderii pentru a aprecia acuratețea modelelor interne de măsurare a riscurilor.

(h) în cazul în care reexaminarea este efectuată de o întreprindere terță în conformitate cu alineatul (1) litera (h), verificarea faptului că procesul de validare internă prevăzut la articolul 325bk își atinge obiectivele.

3. Instituțiile își actualizează tehnicile și practicile utilizate pentru oricare dintre modelele interne de măsurare a riscurilor folosite în sensul prezentului capitol în conformitate cu evoluția noilor tehnici și bune practici care apar referitor la

respectivele modele interne de măsurare a riscurilor.

Articolul 325bk
Validarea internă

1. Instituțiile trebuie să dispună de proceduri pentru a asigura validarea adecvată a oricărui model intern de măsurare a riscurilor utilizat în sensul prezentului capitol, de către părți cu calificare adecvată, independente de procesul de elaborare, pentru a se asigura că orice astfel de model este solid din punct de vedere conceptual și că surprinde în mod adecvat toate riscurile semnificative.
2. Instituțiile efectuează validarea menționată la alineatul (1) în următoarele circumstanțe:

(a) atunci când un model intern de măsurare a riscului este elaborat inițial și atunci când sunt operate modificări semnificative asupra modelului respectiv;

(b) periodic, în special atunci când au intervenit modificări structurale semnificative ale pieței sau modificări ale componenței portofoliului care ar putea face ca modelul intern de măsurare a riscului să nu mai fie adecvat.

3. Validarea oricărui model intern de măsurare a riscurilor al unei instituții nu se limitează la cerințele privind testarea *ex post* și atribuirea profitului și a pierderii, ci trebuie să includă cel puțin următoarele:

(a) teste pentru a verifica dacă ipotezele aferente modelului intern sunt adecvate și nu subestimează sau supraestimează riscul;

(b) teste proprii de validare a modelului intern, inclusiv teste *ex post*, în plus față de programele de testare *ex post* impuse prin reglementări, în legătură cu riscurile și structurile portofoliilor lor;

(c) utilizarea portofoliilor ipotetice pentru a avea siguranța că modelul intern de măsurare a riscului este în măsură să țină cont de trăsături structurale particulare care pot apărea, de exemplu riscurile semnificative aferente bazei și riscul de concentrare sau riscurile asociate utilizării de substituenți.

Articolul 325bl
Calcularea măsurii riscului pentru scenarii de criză

4. La momentul t, o instituție calculează măsura riscului pentru scenarii de criză pentru toți factorii de risc nemodelabili aferenți pozițiilor din portofoliul de tranzacționare dintr-un anumit portofoliu după cum urmează:

$$SS_t = \sqrt{\sum_m ICSS_t^m(t)} + \sum_l SS_t^l(t)$$

Unde:

m = indicele care desemnează toți factorii de risc nemodelabili aferenți poziției din portofoliu care prezintă un risc idiosincratic încadrat în categoria generală de factori de risc «Marjă de credit» în conformitate cu articolul 325be alineatul (1) și pentru care instituția a demonstrat, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător, că factorii de risc în cauză sunt necorelați;

l = = indicele care desemnează toți factorii de risc nemodelabili aferenți poziției din portofoliu, alții decât cei desemnați prin indicele «m»;

$ICSS_t^m$ = măsura riscului pentru scenarii de criză, determinată în conformitate cu alineatele (2) și (3), aferentă factorului de risc nemodelabil «m»;

SS_t^l = măsura riscului pentru scenarii de criză, determinată în conformitate cu alineatele (2) și (3), aferentă factorului de risc nemodelabil «l».

5. Măsura riscului pentru scenarii de criză aferentă unui factor de risc nemodelabil înseamnă pierderea suferită la nivelul tuturor pozițiilor aferente portofoliului de tranzacționare din portofoliu care include respectivul factor de risc nemodelabil în cazul în care respectivului factor de risc i se aplică un scenariu extrem al șocurilor viitoare.

6. Instituțiile determină, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător, care sunt scenariile extreme ale șocurilor viitoare adecvate pentru toți factorii de risc modelabili.

7. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care detaliază:

(a) modul în care instituțiile determină, într-un mod pe care autoritățile competente îl consideră satisfăcător, care este scenariul extrem al șocurilor viitoare aplicabil factorilor de risc nemodelabili și modul în care acestea aplică respectivul scenariu extrem al șocurilor viitoare factorilor de risc în cauză;

(b) un scenariu extrem al șocurilor viitoare stabilit prin reglementări pentru fiecare subcategorie generală de factori de risc enumerată în tabelul 2 de la articolul 325be, pe care instituțiile să îl poată utiliza atunci când nu pot determina un scenariu extrem al șocurilor viitoare în conformitate cu litera (a) sau pe care autoritățile competente să îi poată impune instituției să îl aplice atunci când nu consideră că scenariul extrem al șocurilor viitoare determinat de instituție este satisfăcător.

La elaborarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare respective, ABE trebuie să ia în considerare faptul că nivelul cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de piață aferent unui factor de risc nemodelabil, astfel cum este prevăzut la prezentul articol, trebuie să fie la fel de ridicat ca și nivelul cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață care ar fi calculate în conformitate cu prezentul capitol dacă acest factor de risc ar fi modelabil.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în

termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

SECȚIUNEA 2
MODELUL INTERN PENTRU RISCUL DE NERAMBURSARE

Articolul 325bm
Sfera de aplicare a modelului intern pentru riscul de nerambursare

1. Toate pozițiile instituției care au fost atribuite birourilor de tranzacționare pentru care instituția a primit aprobarea prevăzută la articolul 325ba alineatul (1) sunt supuse unei cerințe de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare în cazul în care pozițiile conțin cel puțin un factor de risc pus în corespondență cu categoriile generale de risc „capital propriu” sau „marjă de credit” în conformitate cu articolul 325be alineatul (1). Această cerință de fonduri proprii, care se adaugă la riscurile reflectate de cerințele de fonduri proprii menționate la articolul 325bb alineatul (1), se calculează pe baza modelului intern pentru riscul de nerambursare al instituției care trebuie să respecte cerințele prevăzute în prezenta secțiune.
2. Trebuie să existe un singur emitent de instrumente de datorie sau de capital tranzacționate legate de cel puțin un factor de risc pentru fiecare dintre pozițiile menționate la alineatul (1).

Articolul 325bn
Permisiunea de a utiliza un model intern pentru riscul de nerambursare

1. Autoritățile competente acordă unei instituții aprobarea de a utiliza un model intern pentru riscul de nerambursare pentru a calcula cerințele de fonduri proprii menționate la articolul 325bb alineatul (2) pentru toate pozițiile din portofoliul de tranzacționare menționate la articolul 325bm care sunt atribuite unui anumit birou de tranzacționare, cu condiția ca modelul intern pentru riscul de nerambursare să fie conform cu articolele 325bo, 325bp, 325bq, 325bj și 325bk în ceea ce privește respectivul birou de tranzacționare.
2. ABE emite orientări cu privire la cerințele prevăzute la articolele 325bo, 325bp și 325bq până la [doi ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament].
3. În cazul în care un birou de tranzacționare al unei instituții căruia i-a fost atribuită cel puțin una dintre pozițiile din portofoliul de tranzacționare menționate la articolul 325bm nu îndeplinește cerințele stabilite la alineatul (1), cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață aferente tuturor pozițiilor din acest birou de

tranzacționare se calculează în conformitate cu abordarea prevăzută la capitolul 1a.

Articolul 325bo

Cerințele de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare cu utilizarea unui model intern pentru riscul de nerambursare

1. Instituțiile calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare utilizând un model intern pentru riscul de nerambursare în cazul portofoliului tuturor pozițiilor menționate la articolul 325bm, după cum urmează:

   (a) cerințele de fonduri proprii sunt egale cu un număr al valorii la risc care măsoară pierderea potențială - la nivelul valorii de piață - a portofoliului cauzată de starea de nerambursare a emitenților cu privire la pozițiile respective, la un interval de încredere de 99,9 %, pe un orizont de timp de un an;

   (b) pierderea potențială menționată la litera (a) reprezintă o pierdere directă sau indirectă la nivelul valorii de piață a unei poziții cauzată de starea de nerambursare a emitenților și care se adaugă pierderilor eventuale care au fost deja luate în considerare în cadrul evaluării curente a poziției. Starea de nerambursare a emitenților pozițiilor pe titluri de capital este reprezentată de scăderea la zero a prețurilor titlurilor de capital;

   (c) instituțiile stabilesc corelațiile între nerambursările diferiților emitenți pe baza unei metodologii solide din punct de vedere conceptual și utilizând date istorice obiective privind marjele de credit de pe piață și prețurile titlurilor de capital pentru o perioadă de cel puțin 10 ani, inclusiv perioada de criză identificată de instituție în conformitate cu articolul 325bd alineatul (2). Calculul corelațiilor între nerambursările diferiților emitenți trebuie să fie calibrat în funcție de un orizont de timp de un an;

   (d) modelul intern pentru riscul de nerambursare se bazează pe ipoteza unei poziții constante pe un an.

2. Instituțiile calculează cerința de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare utilizând un model intern pentru riscul de nerambursare menționat la alineatul (1) cel puțin o dată pe săptămână.

3. Prin derogare de la alineatul (1) literele (a) și (c), o instituție poate înlocui orizontul de timp de un an cu un orizont de timp de șaizeci de zile pentru calcularea riscului de nerambursare aferent pozițiilor pe titluri de capital, caz în care calculul corelațiilor între nerambursările aferente prețurilor titlurilor de capital și probabilităților de nerambursare trebuie să fie consecvent cu un orizont de timp de șaizeci de zile, iar calculul corelațiilor între nerambursările aferente prețurilor titlurilor de capital și prețurilor obligațiunilor trebuie să fie consecvent cu un orizont de timp de un an.

Articolul 325bp

Recunoaşterea acoperirilor în cadrul unui model intern pentru riscul de nerambursare

1. Instituțiile pot include acoperirile în modelul lor intern pentru riscul de nerambursare și pot compensa pozițiile atunci când pozițiile lungi și cele scurte se referă la același instrument financiar.
2. Instituțiile pot recunoaște, în modelul lor intern pentru riscul de nerambursare, doar efectele acoperirii sau ale diversificării asociate cu poziții lungi și scurte care implică instrumente sau titluri de valoare diferite ale aceluiași debitor, precum și cu poziții lungi și scurte pe emitenți diferiți, prin modelarea explicită a pozițiilor lungi și scurte brute pe diferitele instrumente, inclusiv prin modelarea riscurilor aferente bazei între emitenți diferiți.
3. Instituțiile trebuie să reflecte în modelul lor intern pentru riscul de nerambursare riscurile semnificative care s-ar putea produce în intervalul dintre scadența acoperirii și orizontul de timp de un an, precum și potențialul de risc semnificativ aferent bazei pe care îl au strategiile de acoperire, în funcție de produs, rang în structura capitalului, rating intern sau extern, scadență, data emiterii (*vintage*) și alte diferențe între instrumentele lor. Instituțiile recunosc o acoperire numai în măsura în care aceasta poate fi menținută chiar și atunci când un eveniment de credit sau de alt tip este iminent pentru debitor.

Articolul 325bq

Cerințe specifice privind modelul intern pentru riscul de nerambursare

1. Modelul intern pentru riscul de nerambursare menționat la articolul 325bn alineatul (1) trebuie să fie în măsură să modeleze intrarea în stare de nerambursare a unor emitenți individuali, precum și intrarea simultană în stare de nerambursare a mai multor emitenți și să reflecte impactul acestor stări de nerambursare la nivelul valorilor de piață ale pozițiilor incluse în sfera de aplicare a modelului respectiv. În acest scop, intrarea în stare de nerambursare a fiecărui emitent în parte trebuie să fie modelată utilizând cel puțin două tipuri de factori de risc sistemic și cel puțin un factor de risc idiosincratic.
2. Modelul intern pentru riscul de nerambursare reflectă ciclul economic, inclusiv dependența dintre ratele de recuperare și factorii de risc sistemic menționați la alineatul (1).
3. Modelul intern pentru riscul de nerambursare reflectă impactul neliniar al opțiunilor și al altor poziții cu un comportament neliniar semnificativ în ceea ce privește variațiile de preț. Instituțiile trebuie să țină cont de asemenea de dimensiunea riscului de model care este inerent evaluării și estimării riscurilor de preț asociate acestor

produse.

4. Modelul intern pentru riscul de nerambursare trebuie să se bazeze pe date obiective și actualizate.

5. Pentru a simula starea de nerambursare a emitenților în modelul intern pentru riscul de nerambursare, estimările instituției privind probabilitățile de nerambursare trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

   (a) probabilitățile de nerambursare au un prag minim de 0,03 %;

   (b) probabilitățile de nerambursare se bazează pe un orizont de timp de un an, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta secțiune;

   (c) probabilitățile de nerambursare se măsoară utilizând date privind nerambursarea dintr-o perioadă istorică de cel puțin cinci ani, singure sau în combinație cu prețurile de piață curente; probabilitățile de nerambursare nu se deduc exclusiv pe baza prețurilor de piață curente;

   (d) o instituție care a primit aprobarea de a estima probabilitățile de nerambursare în conformitate cu partea 3 titlul II capitolul 3 secțiunea 1 trebuie să utilizeze metodologia stabilită în partea 3 titlul II capitolul 3 secțiunea 1 pentru a calcula probabilitățile de nerambursare;

   (e) o instituție care nu a primit aprobarea de a estima probabilitățile de nerambursare în conformitate cu partea 3 titlul II capitolul 3 secțiunea 1 trebuie să elaboreze o metodologie internă sau să utilizeze surse externe pentru a calcula probabilitățile de nerambursare. În ambele situații, estimările probabilităților de nerambursare trebuie să fie în acord cu cerințele prevăzute la prezentul articol.

6. Pentru a simula starea de nerambursare a emitenților în modelul intern pentru riscul de nerambursare, estimările instituției privind pierderea în caz de nerambursare trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

   (a) estimările privind pierderea în caz de nerambursare au un prag minim de 0 %;

   (b) estimările privind pierderea în caz de nerambursare reflectă rangul fiecărei poziții;

   (c) o instituție care a primit aprobarea de a estima pierderea în caz de nerambursare în conformitate cu partea 3 titlul II capitolul 3 secțiunea 1 trebuie să utilizeze metodologia stabilită în partea 3 titlul II capitolul 3 secțiunea 1 pentru a calcula pierderea în caz de nerambursare;

   (d) o instituție care nu a primit aprobarea de a estima pierderea în caz de nerambursare în conformitate cu partea 3 titlul II capitolul 3 secțiunea 1 trebuie să elaboreze o metodologie internă sau să utilizeze surse externe pentru a calcula probabilitățile de nerambursare. În ambele situații, estimările pierderii

în caz de nerambursare trebuie să fie în acord cu cerințele prevăzute la prezentul articol.

7. Ca parte a analizei independente și a validării modelelor interne utilizate în sensul prezentului capitol, inclusiv pentru sistemul de măsurare a riscurilor, instituțiile au următoarele obligații:

(a) să verifice dacă metoda lor de modelare utilizată pentru corelații și pentru variațiile de preț este adecvată pentru portofoliul lor, în special în materie de alegere și de ponderare a factorilor de risc sistemic ai modelului;

(b) să efectueze o serie de simulări de criză, inclusiv analize de sensibilitate și analize ale scenariilor, pentru a evalua caracterul rezonabil din punct de vedere calitativ și cantitativ al modelului intern pentru riscul de nerambursare, în special în ceea ce privește tratamentul concentrărilor. Aceste teste nu trebuie să se limiteze la gama de evenimente survenite în trecut;

(c) să aplice o validare cantitativă adecvată care să includă valori de referință interne relevante pentru modelare.

8. Modelul intern pentru riscul de nerambursare trebuie să reflecte în mod corespunzător concentrările emitenților și concentrările care pot apărea în cadrul unei clase de produse și între diferitele clase de produse în situații de criză.

9. Modelul intern pentru riscul de nerambursare trebuie să fie în concordanță cu metodele interne de gestionare a riscurilor ale instituției pentru identificarea, cuantificarea și gestionarea riscurilor de tranzacționare.

10. Instituțiile trebuie să dispună de politici și proceduri clar definite pentru a determina ipotezele privind corelațiile între nerambursările diferiților emitenți în conformitate cu articolul 325bo alineatul (2).

11. Instituțiile își documentează modelele interne în așa fel încât corelația acestora și alte ipoteze de modelare să fie transparente pentru autoritățile competente.

12. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica cerințele pe care trebuie să le îndeplinească metodologia internă a unei instituții sau sursele externe pentru estimarea probabilităților de nerambursare și ale pierderii în caz de nerambursare în conformitate cu alineatul (5) litera (e) și cu alineatul (6) litera (d).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [15 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

(85) În partea a treia titlul IV, titlul capitolului 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Capitolul 2
Cerințe de fonduri proprii pentru riscurile de poziție în cadrul abordării standardizate simplificate”.

(86) În partea a treia titlul IV, titlul capitolului 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Capitolul 3
Cerințe de fonduri proprii pentru riscul valutar în cadrul abordării standardizate simplificate”.

(87) În partea a treia titlul IV, titlul capitolului 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Capitolul 4
Cerințe de fonduri proprii pentru riscurile de poziție în cadrul abordării standardizate simplificate”.

(88) În partea a treia titlul IV, titlul capitolului 5 se înlocuiește cu următorul text:

„Capitolul 5
Cerințe de fonduri proprii calculate cu ajutorul abordării simplificate bazate pe modele interne”.

(89) La articolul 384 alineatul (1), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„1. O instituție care nu calculează cerințele de fonduri proprii pentru riscul CVA pentru contrapărțile sale, în conformitate cu articolul 383, calculează cerințe de fonduri proprii de portofoliu pentru riscul CVA pentru fiecare contraparte, în conformitate cu formula de mai jos, ținând cont de acoperirile CVA care sunt eligibile în conformitate cu articolul 386:”

(90) Definiția EAD_i^{total} de la articolul 384 alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„EADitotal = valoarea totală a expunerii la riscul de credit al contrapărții «i» (total pentru toate seturile sale de compensare), inclusiv efectul garanțiilor reale în conformitate cu metodele prevăzute în secțiunile 3 - 6 de la titlul II capitolul 6, aplicabile la calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de contraparte al contrapărții în cauză.”

(91) Articolul 390 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 390
Calculul valorii expunerii

1. Expunerile față de un grup de clienți aflați în legătură se calculează însumând expunerile față de clienții individuali din grupul respectiv.

2. Expunerile totale față de clienți individuali se calculează prin însumarea expunerilor care rezultă din portofoliul de tranzacționare și a expunerilor care rezultă din afara portofoliului de tranzacționare.

3. Pentru expunerile din portofoliul de tranzacționare, instituțiile pot:

(a) să își compenseze pozițiile lungi și pozițiile scurte pe același instrument financiar emis de un anumit client, poziția netă pe fiecare dintre diferitele instrumente fiind calculată conform metodelor prevăzute în partea a treia titlul IV capitolul 2;

(b) să își compenseze pozițiile lungi și pozițiile scurte pe instrumente financiare diferite emise de un anumit client, dar numai dacă poziția scurtă are un rang inferior în raport cu poziția lungă sau dacă pozițiile au același rang.

În sensul literelor (a) și (b), titlurile de valoare pot fi încadrate în categorii în funcție de diferitele ranguri, în vederea stabilirii rangului relativ al pozițiilor.

4. Instituțiile calculează expunerile care provin din contractele menționate în anexa II și din instrumentele financiare derivate de credit încheiate direct cu un client în conformitate cu una dintre metodele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunile 3 - 5, după caz.

Expunerile care provin din aceste contracte atribuite portofoliului de tranzacționare trebuie să îndeplinească, de asemenea, cerințele stabilite la articolul 299.

5. Instituțiile trebuie să adauge la expunerile față de un client expunerile care provin din contractele menționate în anexa II și din instrumentele financiare derivate de credit care nu sunt încheiate direct cu respectivul client, dar care se află la baza unui instrument de datorie sau de capital emis de respectivul client.

6. Expunerile nu cuprind niciuna dintre următoarele:

(a) în cazul tranzacțiilor de schimb valutar, expunerile înregistrate în cursul normal al decontării în timpul celor două zile lucrătoare ulterioare plății;

(b) în cazul tranzacțiilor de vânzare sau cumpărare a unor titluri de valoare, expunerile înregistrate în cursul normal al decontării în timpul celor cinci zile lucrătoare ulterioare plății sau livrării titlurilor, oricare dintre acestea survine mai întâi;

(c) în cazul furnizării de servicii de transfer de fonduri, inclusiv de prestare de servicii de plată, compensări și decontări în orice monedă și de bancă corespondentă sau de servicii de compensare, decontare și custodie a instrumentelor financiare către clienți, primirea întârziată a finanțării și alte expuneri care decurg din activitatea cu clienții, care nu durează mai mult decât până în următoarea zi lucrătoare;

(d) în cazul furnizării de servicii de transfer de fonduri, inclusiv de prestare de

servicii de plată, compensări și decontări în orice monedă și de bancă corespondentă, expunerile pe parcursul zilei (*intra-day*) față de instituțiile care prestează serviciile respective;

(e) expunerile deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază sau din elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în conformitate cu articolele 36 și 56 sau orice alte deduceri din elementele respective care reduc rata de solvabilitate publicate în conformitate cu articolul 437.

7. Pentru a determina expunerea globală față de un client sau de un grup de clienți aflați în legătură, din punctul de vedere al clienților față de care instituția are expuneri prin tranzacțiile menționate la articolul 112 literele (m) și (o) sau prin alte tranzacții, atunci când există o expunere față de active-suport, o instituție evaluează expunerile sale suport luând în considerare substanța economică a structurii tranzacției și riscurile inerente structurii tranzacției propriu-zise, pentru a stabili dacă aceasta constituie o expunere suplimentară.

8. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) condițiile și metodologiile care trebuie utilizate pentru a determina expunerea globală față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură, din punctul de vedere al tipurilor de expuneri prevăzute la alineatul (7);

(b) condițiile în care structura tranzacțiilor menționate la alineatul (7) nu constituie o expunere suplimentară.

ABE transmite aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 1 ianuarie 2014.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

9. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza, în sensul alineatului (5), modul de determinare a expunerilor care provin din contractele menționate în anexa II și din instrumentele financiare derivate de credit care nu sunt încheiate direct cu respectivul client, dar care se află la baza unui instrument de datorie sau de capital emis de respectivul client, pentru a le include în expunerile față de client.

ABE transmite proiectele de standarde tehnice de reglementare respective Comisiei până la data de [9 luni de la data intrării în vigoare].

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

(92) La articolul 391 se adaugă următorul paragraf:

„În sensul primului paragraf, Comisia poate adopta, prin intermediul actelor de punere în aplicare, o decizie prin care să stabilească dacă o țară terță aplică cerințe de supraveghere prudențială și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 464 alineatul (2).”

(93) Articolul 392 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 392
Definirea unei expuneri mari

Expunerea unei instituții față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură este considerată a fi o expunere mare în cazul în care valoarea sa este cel puțin egală cu 10 % din fondurile sale proprii de nivel 1.”

(94) Articolul 394 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 394
Cerințe de raportare

1. Instituțiile raportează autorităților lor competente următoarele informații cu privire la fiecare expunere mare pe care o dețin, inclusiv cu privire la expunerile mari exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1):

   (a) identitatea clientului sau a grupului de clienți aflați în legătură față de care instituția are o expunere mare;

   (b) valoarea expunerii înainte de a se lua în considerare efectul diminuării riscului de credit, dacă este cazul;

   (c) în cazul în care se utilizează, tipul protecției finanțate sau nefinanțate a creditului;

   (d) valoarea expunerii după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit calculat în sensul articolului 395 alineatul (1), dacă este cazul;

   Instituțiile care fac obiectul dispozițiilor părții a treia titlul II capitolul 3 raportează autorităților lor competente cele mai mari 20 de expuneri determinate pe bază consolidată, mai puțin expunerile exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1).

   De asemenea, instituțiile raportează autorităților lor competente expunerile cu o valoare mai mare sau egală cu 300 de milioane EUR, dar mai mică de 10 % din fondurile lor proprii de nivel 1.

2. În plus față de informațiile menționate la alineatul (1), instituțiile raportează următoarele informații autorităților competente, în legătură cu cele mai mari 10

expuneri, pe o bază consolidată, față de instituții și de entitățile din sectorul bancar paralel care desfășoară activități bancare în afara cadrului reglementat, inclusiv în legătură cu expunerile mari exceptate de la aplicarea articolului 395 alineatul (1):

(a) identitatea clientului sau a grupului de clienți aflați în legătură față de care instituția are o expunere mare;

(b) valoarea expunerii înainte de a se lua în considerare efectul diminuării riscului de credit, dacă este cazul;

(c) în cazul în care se utilizează, tipul protecției finanțate sau nefinanțate a creditului;

(d) valoarea expunerii după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit calculat în sensul articolului 395 alineatul (1), dacă este cazul;

3. Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) trebuie raportate autorităților competente cu următoarea frecvență:

(a) instituțiile mici, astfel cum sunt definite la articolul 430a, prezintă un raport anual;

(b) sub rezerva alineatului (4), celelalte instituții raportează de două ori pe an sau mai frecvent.

4. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza următoarele:

(a) formatele uniforme pentru raportarea menționată la alineatul (3) și instrucțiunile pentru utilizarea acestor formate;

(b) frecvențele și datele raportării menționate la alineatul (3);

(c) soluțiile informatice care trebuie aplicate raportării menționate la alineatul (3).

Cerințele de raportare specificate în proiectul de standarde tehnice de punere în aplicare trebuie să fie proporționale, având în vedere dimensiunea, complexitatea și natura instituțiilor, precum și nivelul de risc al activităților acestora.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

5. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile de identificare a entităților din sectorul bancar paralel menționate la alineatul (2).

La elaborarea respectivelor proiecte de standarde tehnice de reglementare, ABE trebuie să țină seama de evoluțiile de la nivel internațional și de standardele convenite la nivel internațional privind sistemul bancar paralel și să examineze dacă:

(a) relația cu o entitate sau cu un grup de entități poate să prezinte riscuri pentru solvabilitatea sau poziția de lichiditate a instituției;

(b) entitățile care fac obiectul unor cerințe de lichiditate sau de solvabilitate similare celor impuse de prezentul regulament și de Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 sunt în totalitate sau parțial exceptate de la obligațiile de raportare menționate la alineatul (2) privind entitățile din sistemul bancar paralel.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [un an de la data intrării în vigoare a regulamentului de modificare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

(95) Articolul 395 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) O instituție nu poate să înregistreze, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 339-403, o expunere față de un client sau grup de clienți aflați în legătură a cărei valoare depășește 25 % din fondurile sale proprii de nivel 1. În cazul în care clientul este o instituție sau în cazul în care un grup de clienți aflați în legătură include una sau mai multe instituții, valoarea respectivă nu poate depăși 25 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției sau 150 de milioane EUR, luându-se în considerare valoarea cea mai mare, cu condiția ca suma valorilor expunerilor, după luarea în calcul a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403, față de toți clienții aflați în legătură care nu sunt instituții să nu depășească 25 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției.

În cazul în care suma de 150 de milioane EUR este mai mare decât 25 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției, valoarea expunerii, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403, nu trebuie să depășească o limită rezonabilă în ceea ce privește fondurile proprii de nivel 1 ale instituției respective. Această limită este determinată de instituție în conformitate cu politicile și procedurile menționate la articolul 81 din Directiva 2013/36/UE pentru a aborda și a controla riscul de concentrare. Limita nu poate depăși 100 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției.

Autoritățile competente pot stabili o limită mai mică de 150 de milioane EUR și informează ABE și Comisia în acest sens.

Prin derogare de la primul paragraf, o instituție identificată drept G-SII în conformitate cu articolul 131 din Directiva 2013/36/UE nu trebuie să înregistreze o expunere - față de o altă instituție identificată drept G-SII - a cărei valoare, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403, depășește 15 % din fondurile sale proprii de nivel 1. Instituția

trebuie să respecte această limită în termen de maximum 12 luni de la data la care este identificată ca fiind G-SII.”

(b) Alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Limitele prevăzute la prezentul articol pot fi depășite în cazul expunerilor din portofoliul de tranzacționare al instituției dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) expunerea din afara portofoliului de tranzacționare față de clientul sau grupul de clienți aflați în legătură în cauză nu depășește limita prevăzută la alineatul (1), această limită fiind calculată cu referire la fondurile proprii de nivel 1, astfel încât excedentul să rezulte în întregime din portofoliul de tranzacționare;

(b) instituția îndeplinește o cerință suplimentară de fonduri proprii pe partea expunerii care depășește limita prevăzută la alineatul (1), care este calculată în conformitate cu articolele 397 și 398;

(c) În termen de cel mult 10 zile de la apariția excedentului menționat la litera (b), expunerea din portofoliul de tranzacționare față de clientul sau grupul de clienți aflați în legătură în cauză nu depășește 500 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției;

(d) excedentele care se mențin mai mult de 10 zile nu trebuie să depășească în total 600 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției.

De fiecare dată când limita este depășită, instituția raportează autorităților competente, fără întârziere, cuantumul excedentului și numele clientului în cauză și, după caz, numele grupului de clienți în cauză aflați în legătură.”

(96) Articolul 396 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care se aplică suma de 150 de milioane EUR menționată la articolul 395 alineatul (1), autoritățile competente pot permite, de la caz la caz, depășirea limitei de 100 % în ceea ce privește fondurile proprii de nivel 1 ale instituției.”

(ii) se adaugă paragraful următor:

„Dacă o autoritate competentă, în cazurile excepționale menționate la primul și al doilea paragraf, permite unei instituții să depășească limita stabilită la articolul 395 alineatul (1) pentru o perioadă mai mare de 3 luni, instituția prezintă autorității competente un plan satisfăcător de revenire rapidă la situația de respectare a limitei și realizează planul respectiv în perioada de timp convenită cu autoritatea competentă. Autoritățile competente monitorizează punerea în aplicare a planului și solicită o revenire mai rapidă la situația de respectare a cerințelor, dacă este cazul.”

(b) se introduce următorul alineat (3):

„(3) În sensul alineatului (1), ABE emite orientări în care precizează:

(a) cazurile excepționale în care autoritatea competentă poate permite depășirea limitei în conformitate cu alineatul (1);

(b) timpul considerat necesar pentru revenirea la situația de respectare a cerințelor;

(c) măsurile care urmează să fie luate de autoritățile competente pentru a asigura revenirea în timp util la situația de respectare a cerințelor de către instituție.

Aceste orientări se adoptă în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

(97) La articolul 397 tabelul 1 coloana 1, termenul „capital eligibil" se înlocuiește cu termenul „fonduri proprii de nivel 1".

(98) Articolul 399 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) „O instituție trebuie să utilizeze o tehnică de diminuare a riscului de credit pentru calcularea unei expuneri atunci când a utilizat această tehnică pentru a calcula cerințele de capital pentru riscul de credit în conformitate cu partea a treia titlul II și cu condiția îndeplinirii condițiilor prevăzute la prezentul articol.

În sensul articolelor 400-403, termenul „garanție" include instrumentele financiare derivate de credit recunoscute în temeiul părții a treia titlul II capitolul 4, altele decât instrumentele de tip *credit linked note*.";

(b) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care o instituție utilizează abordarea standardizată pentru diminuarea riscului de credit, articolul 194 alineatul (3) litera (a) nu se aplică în sensul prezentului alineat.";

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Tehnicile de diminuare a riscului de credit care sunt disponibile numai pentru instituțiile care utilizează una dintre abordările IRB nu sunt eligibile pentru reducerea valorilor expunerilor pentru expunerile mari, cu excepția expunerilor garantate cu bunuri imobile în conformitate cu articolul 402."

(99) Articolul 400 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul paragraf se modifică după cum urmează:

(i) litera (j) se înlocuiește cu următorul text:

„(j) expunerile din tranzacții și contribuțiile la fondul de garantare aferente contrapărților centrale calificate;”;

(ii) se adaugă următoarea literă (l):

„(l) deținerile, de către entități supuse rezoluției, ale instrumentelor și instrumentelor de fonduri proprii eligibile menționate la articolul 45 alineatul (3) litera (g) din Directiva 2014/59/UE emise de alte entități care aparțin aceluiași grup supus rezoluției.”;

(b) la alineatul (2), se elimină litera (k);

(c) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente informează ABE dacă intenționează sau nu să utilizeze oricare dintre exceptările prevăzute la alineatul (2) în conformitate cu prezentul alineat literele (a) și (b) și transmit ABE motivele care stau la baza utilizării respectivelor exceptări.”;

(d) se introduce următorul alineat (4):

„(4) Nu este autorizată aplicarea simultană a mai multor exceptări din cele prevăzute la alineatele (1) și (2) pentru aceeași expunere.”

(100) Articolul 401 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 401
Calcularea efectului utilizării tehnicilor de diminuare a riscului de credit

1. În scopul calculării valorii expunerilor în sensul articolului 395 alineatul (1), o instituție poate utiliza «valoarea ajustată integral a expunerii» (E*) calculată în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 4, luând în considerare diminuarea riscului de credit, ajustările în funcție de volatilitate și orice neconcordanță de scadență menționată în partea a treia titlul II capitolul 4.
2. În sensul primului paragraf, instituțiile utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare, indiferent de metoda utilizată pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit.
3. Pentru a calcula valoarea expunerilor în sensul articolului 395 alineatul (1), instituțiile efectuează periodic simulări de criză privind concentrările riscului de credit, inclusiv în ceea ce privește valoarea realizabilă a oricărei garanții reale acceptate.

   Aceste simulări de criză periodice menționate la primul paragraf vizează riscurile care decurg din modificările posibile ale condițiilor de piață care ar putea avea un impact negativ asupra caracterului adecvat al fondurilor proprii ale instituției, precum și riscurile care decurg din executarea garanțiilor reale în situații de criză.

Simulările de criză realizate trebuie să fie adecvate și corespunzătoare pentru evaluarea riscurilor respective.

Instituțiile includ următoarele elemente în strategiile lor de abordare a riscului de concentrare:

(a) politici și proceduri de abordare a riscurilor provenite din neconcordanțele de scadență și din eventuala protecție a creditului aferente expunerilor respective;

(b) politici și proceduri privind riscul de concentrare care decurge din aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit și în special din expunerile mari indirecte din credite, de exemplu față de un singur emitent de titluri de valoare acceptate ca garanții reale.

4. În cazul în care o instituție reduce o expunere față de un client printr-o tehnică eligibilă de diminuare a riscului de credit în conformitate cu articolul 399 alineatul (1), aceasta tratează partea din expunere cu care a fost redusă expunerea la client ca fiind înregistrată de furnizorul de protecție, iar nu de client."

(101) La articolul 403 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care o expunere față de un client este garantată de o terță parte sau acoperită de o garanție reală emisă de o terță parte, o instituție trebuie:".

(102) În partea a șasea, titlul I se înlocuiește cu următorul text:

„DEFINIȚII ȘI CERINȚE DE LICHIDITATE".

(103) Articolul 411 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 411
Definiții

În sensul prezentei părți, se aplică următoarele definiții:

(1) «client financiar» înseamnă un client, inclusiv un client financiar aparținând unor grupuri de societăți nefinanciare, care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I la Directiva 2013/36/UE ca activitate principală sau este una dintre următoarele:

(a) o instituție de credit;

(b) o firmă de investiții;

(c) un vehicul special constituit în scopul securitizării («SSPE»);

(d) un organism de plasament colectiv («OPC»);

(e) un fond de investiții cu capital fix;

(f) o întreprindere de asigurare;

(g) o întreprindere de reasigurare;

(h) o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă;

(i) o instituție financiară;

(2) «depozit de retail» înseamnă o datorie către o persoană fizică sau o întreprindere mică sau mijlocie (IMM), dacă aceasta din urmă s-ar încadra în clasa expunerilor de tip retail conform abordării standardizate sau al abordării IRB privind riscul de credit, sau o datorie către o societate eligibilă pentru tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (4), dacă depozitele agregate ale respectivei IMM sau ale respectivei societăți, pe baza unui grup de clienți aflați în legătură, conform definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 39, nu depășesc 1 milion EUR;

(3) «societate pentru investiții personale» («PIC») înseamnă o întreprindere sau o fiducie al cărei proprietar real sau beneficiar real este fie o persoană fizică, fie un grup de persoane fizice aflate în strânsă legătură, care a fost constituită cu scopul unic de gestionare a patrimoniului proprietarilor și care nu desfășoară nicio altă activitate comercială, industrială sau profesională. PIC poate avea ca obiect și alte activități conexe, cum ar fi separarea activelor proprietarilor de activele corporative, facilitarea transferului de active în cadrul unei familii sau prevenirea divizării activelor după decesul unui membru al familiei, cu condiția ca aceste activități să aibă legătură cu obiectivul principal al gestionării patrimoniului proprietarilor;

(4) «broker de depozite» înseamnă o persoană fizică sau o întreprindere care plasează depozite de la terți, inclusiv depozite de retail și depozite corporative, cu excepția depozitelor de la instituții financiare, la instituții de credit, în schimbul unui comision;

(5) «active negrevate de sarcini» înseamnă active care nu fac obiectul niciunei restricții juridice, contractuale, de reglementare sau de alt tip care să împiedice instituția să lichideze, să vândă, să transfere, să atribuie sau, în general, să cedeze astfel de active printr-o tranzacție activă de vânzări directe sau printr-un acord de răscumpărare;

(6) «supragarantare neobligatorie» înseamnă orice cuantum al activelor pe care instituția nu este obligată să îl asocieze unei emisiuni de obligațiuni garantate în temeiul unor dispoziții legale sau de reglementare, al unor angajamente contractuale sau din motive de disciplină a pieței, inclusiv, în special, în cazul în care:

(a) activele sunt furnizate în plus față de cerința de supragarantare minimă juridică, statutară sau de reglementare aplicabilă obligațiunilor garantate în conformitate cu legislația națională a unui stat membru sau a unei țări terțe;

(b) conform metodologiei utilizate de o ECAI desemnată, activele nu sunt necesare pentru ca obligațiunile garantate să își mențină actuala evaluare de credit;

(c) activele nu sunt necesare în scopul îmbunătățirii calității creditului;

(7) «cerința de acoperire prin active» înseamnă raportul dintre active și pasive, determinat în conformitate cu legislația națională a unui stat membru sau a unei țări terțe în scopul îmbunătățirii calității creditului în ceea ce privește obligațiunile garantate;

(8) «credite în marjă» înseamnă împrumuturi garantate acordate clienților în scopul asumării unor poziții de tranzacționare cu efect de levier.

(9) «contracte derivate» înseamnă contractele derivate enumerate în anexa II și instrumentele financiare derivate de credit;

(10) «criză» înseamnă o deteriorare bruscă sau gravă a solvabilității sau a poziției de lichiditate a unei instituții ca urmare a unor modificări ale condițiilor de piață sau ale factorilor idiosincratici care antrenează un risc semnificativ ca instituția să nu își mai poată îndeplini angajamentele care devin scadente în următoarele 30 de zile calendaristice;

(11) «active de nivel 1» înseamnă active cu un nivel extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, astfel cum se prevede la articolul 416 alineatul (1) al doilea paragraf;

(12) «active de nivel 2» înseamnă active cu un nivel ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, astfel cum se prevede la articolul 416 alineatul (1) al doilea paragraf din prezentul regulament. Activele de nivel 2 sunt împărțite, la rândul lor, în active de nivel 2A și active de nivel 2B, în conformitate cu titlul II capitolul 2 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(13) «rezervă de lichidități» înseamnă cuantumul activelor de nivel 1 și de nivel 2 pe care o instituție le deține în conformitate cu titlul II din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(14) «ieșiri nete de lichidități» înseamnă cuantumul care rezultă din scăderea intrărilor de lichidități ale unei instituții din ieșirile sale de lichidități;

(15) „monedă de raportare” înseamnă moneda în care elementele de lichiditate menționate în prezenta parte titlurile II, III și IV trebuie să fie raportate autorităților competente în conformitate cu articolul 415 alineatul (1).”

(104) Articolul 412 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Instituțiile nu calculează de două ori ieșirile de lichidități, intrările de lichidități și activele lichide.”

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Dispozițiile prevăzute în titlul II se aplică exclusiv în scopul specificării obligațiilor de raportare prevăzute la articolul 415 pentru firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică.”

(c) Se introduce următorul alineat nou (4a):

„(4a) Actul delegat menționat la articolul 460 se aplică instituțiilor de credit și firmelor de investiții de importanță sistemică.”

(105) Articolul 413 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 413
Cerința de finanțare stabilă

1. Instituțiile asigură respectarea adecvată a obligațiilor pe termen lung printr-o diversitate de instrumente de finanțare stabilă atât în condiții normale, cât și în condiții de criză.
2. Dispozițiile prevăzute în titlul III se aplică exclusiv în scopul detalierii obligațiilor de raportare prevăzute la articolul 415 pentru firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică, și pentru toate instituțiile, până în momentul în care sunt specificate și introduse în Uniune obligațiile de raportare stabilite la articolul 415 pentru indicatorul de finanțare stabilă netă prevăzut în titlul IV.
3. Dispozițiile prevăzute în titlul IV se aplică în scopul precizării cerinței de finanțare stabilă prevăzute la alineatul (1) și a obligațiilor de raportare prevăzute la articolul 415 pentru instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică.
4. Statele membre pot menține sau introduce dispoziții naționale în domeniul cerințelor de finanțare stabilă înainte ca standardele minime obligatorii privind cerințele de finanțare stabilă netă prevăzute la alineatul (1) să devină aplicabile.”

(106) Articolul 414 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 414
Respectarea cerințelor de lichiditate

O instituție care nu îndeplinește sau preconizează că nu va îndeplini cerințele prevăzute la articolul 412 sau la articolul 413 alineatul (1), inclusiv în perioade de criză, notifică imediat autoritățile competente în acest sens și transmite fără întârziere autorităților competente un plan în vederea restabilirii în timp util a conformității cu cerințele prevăzute la articolul 412 sau la articolul 413 alineatul (1), după caz. Până la restabilirea conformității, instituția raportează elementele menționate în titlul II, III sau IV, după caz, zilnic, până la sfârșitul fiecărei zile, cu excepția cazului în care autoritatea competentă autorizează o frecvență de raportare mai scăzută și un termen de raportare mai lung. Autoritățile competente acordă astfel de autorizații doar pe baza situației individuale a unei instituții și ținând seama de amploarea și complexitatea activităților instituției. Autoritățile competente monitorizează

punerea în aplicare a planului de restabilire și solicită o restabilire mai rapidă, dacă este cazul.”

(107) La articolul 415, alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică raportează autorităților competente elementele menționate în titlul IV într-o singură monedă, care este moneda statului membru în care este situat sediul lor social, indiferent de denominarea efectivă a acestor elemente. Până în momentul în care sunt specificate și introduse în Uniune obligațiile de raportare și formatul raportării pentru indicatorul de finanțare stabilă netă prevăzut în titlul IV, instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică raportează autorităților competente elementele menționate în titlul III într-o singură monedă, care este moneda statului membru în care este situat sediul lor social, indiferent de denominarea efectivă a acestor elemente.

Firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică, raportează autorităților competente elementele menționate în titlurile II și III și în anexa III și componentele acestora, inclusiv compoziția activelor lor lichide conform articolului 416, într-o singură monedă, care este moneda statului membru în care este situat sediul lor social, indiferent de denominarea efectivă a acestor elemente.

Frecvența de raportare este cel puțin lunară pentru elementele menționate în titlul II și anexa III și cel puțin trimestrială pentru elementele menționate în titlurile III și IV.

(2) Instituția raportează separat autorităților competente din statul membru de origine, în moneda de raportare, elementele menționate în titlurile II, III și IV și în anexa III, după caz, denominate în monedele stabilite, în următoarele situații:

(a) în cazul în care o instituție are datorii agregate denominate într-o altă monedă decât moneda de raportare care sunt mai mari sau egale cu 5 % din datoriile totale ale instituției sau ale subgrupului unic de lichiditate, excluzând capitalul reglementat și elementele extrabilanțiere;

(b) în cazul în care o instituție are o sucursală semnificativă, precum cele menționate la articolul 51 din Directiva 2013/36/UE, într-un stat membru gazdă care utilizează o altă monedă decât moneda de raportare;

(c) în moneda de raportare, în cazul în care cuantumul agregat al datoriilor denominate în alte monede decât moneda de raportare depășește sau este egal cu 5 % din datoriile totale ale instituției sau ale subgrupului unic de lichiditate, excluzând capitalul reglementat și elementele extrabilanțiere.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza următoarele:

(d) formatele uniforme de raportare și soluțiile informatice cu instrucțiunile corespunzătoare privind frecvența și datele de referință și de transmitere. Formatele și frecvența de raportare trebuie să fie proporționale cu natura,

amploarea și complexitatea diverselor activități ale instituțiilor și includ raportarea prevăzută la alineatele (1) și (2);

(e) indicatorii de monitorizare a lichidității suplimentari care sunt necesari pentru a permite autorităților competente să obțină o imagine cuprinzătoare a profilului de risc de lichiditate și care trebuie să fie proporționali cu natura, amploarea și complexitatea activităților instituției.

ABE transmite Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare pentru elementele menționate la litera (a) până la [un an de la data intrării în vigoare a regulamentului de modificare], iar pentru elementele menționate la litera (b), până la 1 ianuarie 2014.

Până la introducerea deplină a cerințelor obligatorii de lichiditate, autoritățile competente pot continua colectarea informațiilor prin instrumente de monitorizare în scopul monitorizării conformității cu standardele de lichiditate existente la nivel național.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

(108) Articolul 416 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) În conformitate cu alineatul (1), instituțiile raportează ca fiind lichide doar activele care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) sunt negrevate de sarcini sau sunt disponibile în portofoliul de garanții reale pentru a fi utilizate pentru obținerea unei finanțări suplimentare în cadrul unor linii de credit angajate, dar încă nefinanțate, aflate la dispoziția instituției;

(b) nu sunt emise de instituția însăși, de instituția-mamă, de filialele sale ori de o altă filială a instituției sale mamă sau a societății sale financiare holding-mamă;

(c) prețul lor este convenit în general de către participanții la piață și poate fi ușor de observat pe piață sau prețul lor poate fi stabilit printr-o formulă care este ușor de calculat pe baza datelor publice și nu se bazează pe ipoteze puternice, așa cum se întâmplă în general în cazul produselor structurate sau exotice;

(d) sunt cotate la o bursă recunoscută sau pot fi tranzacționate pe o piață activă de vânzări directe sau prin acord de răscumpărare simplu pe piețe de răscumpărare. Aceste criterii se evaluează separat pentru fiecare piață.

Condițiile menționate la primul paragraf literele (c) și (d) nu se aplică activelor menționate la alineatul (1) litera (e)."

(b) alineatele (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(5) Acțiunile sau unitățile la OPC-uri pot fi tratate ca active lichide până la o valoare absolută de 500 de milioane EUR în portofoliul de active lichide al fiecărei instituții, cu condiția ca cerințele prevăzute la articolul 132 alineatul (3) să fie îndeplinite și ca OPC-ul, în afară de instrumentele financiare derivate destinate diminuării riscului ratei dobânzii, riscului de credit sau riscului valutar, să investească doar în active lichide astfel cum sunt definite la alineatul (1) de la prezentul articol.

Utilizarea sau utilizarea potențială de către un OPC a instrumentelor financiare derivate pentru a acoperi riscurile asociate cu investițiile permise nu aduce atingere caracterului eligibil al respectivului OPC. În cazul în care valoarea acțiunilor sau unităților OPC-ului nu este periodic marcată la piață de părțile terțe menționate la articolul 418 alineatul (4) literele (a) și (b) și autoritatea competentă nu consideră că instituția a dezvoltat în mod satisfăcător metodologii și proceduri solide pentru evaluarea menționată la articolul 418 alineatul (4) prima teză, acțiunile sau unitățile la respectivul OPC nu sunt tratate ca active lichide.

(c) (6) Dacă un activ lichid încetează să fie eligibil în stocul de active lichide, o instituție poate totuși continua să îl considere drept activ lichid pentru o perioadă suplimentară de 30 de zile calendaristice. În cazul în care un activ lichid dintr-un OPC își pierde eligibilitatea pentru tratamentul prevăzut la alineatul (5), acțiunile sau unitățile din OPC pot totuși fi considerate drept active lichide pentru o perioadă suplimentară de 30 de zile, cu condiția ca aceste acțiuni sau unități să nu depășească 10 % din activele totale ale OPC-ului.”

(d) alineatul (7) se elimină.

(109) Articolul 419 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care necesitățile justificate de active lichide, din perspectiva cerinței de la articolul 412, depășesc disponibilitatea respectivelor active lichide într-o monedă, se aplică una sau mai multe dintre următoarele derogări:

(a) prin derogare de la articolul 417 litera (f), denominarea activelor lichide poate să nu corespundă distribuirii în funcție de monedă a ieșirilor de lichidități după deducerea intrărilor;

(b) în cazul monedei unui stat membru sau al monedelor unor țări terțe, activele lichide necesare pot fi înlocuite de linii de credit de la banca centrală din statul membru sau țara terță în cauză, care sunt, prin contract, angajate în mod irevocabil pentru următoarele 30 de zile și au un preț just, indiferent de suma trasă în prezent, cu condiția ca autoritățile competente din statul membru sau țara terță în cauză să procedeze în mod similar și ca statul membru sau țara terță în cauză să dispună de cerințe de raportare comparabile;

(c) în cazul în care există un deficit de active de nivel 1, este posibil ca instituția să dețină active suplimentare de nivel 2A și orice eventual plafon aplicabil acestor

active în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 poate fi modificat.”

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza derogările menționate la alineatul (2), inclusiv condițiile aplicării acestora.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a regulamentului de modificare].

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

(110) Articolul 422 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Serviciile de compensare, custodie, administrare a numerarului sau alte servicii comparabile menționate la alineatul (3) literele (a) și (d) acoperă serviciile în cauză doar în măsura în care acestea sunt furnizate în contextul unei relații de durată, față de care deponentul are un grad ridicat de dependență. Aceste servicii nu trebuie să constea doar în servicii de bancă corespondentă sau servicii de tip *prime brokerage*, iar instituțiile trebuie să dispună de dovezi că clientul nu poate să retragă sumele datorate în mod legal într-un orizont de timp de 30 de zile fără a compromite funcționarea sa operativă.

Până la stabilirea unei definiții uniforme a relației operaționale de durată menționate anterior la alineatul (3) litera (c), instituțiile însele determină criteriile de identificare a unei relații operaționale de durată pentru care au dovezi că clientul nu poate retrage sume datorate în mod legal într-un orizont de timp de 30 de zile fără a compromite funcționarea lor operativă și raportează criteriile respective autorităților competente. Autoritățile competente pot furniza, în absența unei definiții uniforme, orientări generale pe care instituțiile să le urmeze în identificarea depozitelor menținute de deponenți în contextul unei relații operaționale de durată.”

(b) alineatul (8) se înlocuiește cu următorul text:

„(8) Autoritățile competente pot acorda aprobarea de a aplica o pondere a ieșirilor mai scăzută, de la caz la caz, datoriilor de la alineatul (7), atunci când sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) contrapartea este:

(i) o instituție-mamă sau o instituție-filială a instituției sau o altă filială a aceleiași instituții-mamă;

(ii) legată de instituție printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(iii) o instituție ce se încadrează în același sistem instituțional de protecție care îndeplinește cerințele de la articolul 113 alineatul (7);

(iv) casa centrală sau un membru al unei rețele care îndeplinește dispozițiile articolului 400 alineatul (2) litera (d);

(b) există motive să se aștepte o ieșire mai mică în următoarele 30 de zile, chiar în cadrul unui scenariu de criză combinat, legat de specificul instituției - de tip idiosincratic - și legat de piață în general;

(c) contrapartea aplică intrări corespunzătoare simetrice sau mai conservatoare prin derogare de la articolul 425;

(d) instituția și contrapartea sunt stabilite în același stat membru."

(111) La articolul 423, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Instituția notifică autorităților competente toate contractele încheiate ale căror condiții contractuale au ca rezultat, în termen de 30 de zile, în urma unei deteriorări semnificative a calității creditului instituției, ieșiri de lichidități sau nevoi de garanții reale suplimentare. Atunci când autoritățile competente consideră că astfel de contracte sunt semnificative în ceea ce privește posibilele ieșiri de lichidități ale instituției, acestea solicită instituției să adauge o ieșire suplimentară pentru respectivele contracte care să corespundă nevoilor de garanții reale suplimentare care rezultă dintr-o deteriorare semnificativă a calității creditului instituției, cum ar fi o scădere cu trei niveluri a evaluării externe a creditului. Instituția revizuiește cu regularitate amploarea acestei deteriorări semnificative ținând seama de elementele relevante în temeiul contractelor pe care le-a încheiat și notifică autorităților competente rezultatele revizuirii.

(3) Instituția adaugă o ieșire suplimentară care trebuie să corespundă nevoilor de garanții reale care ar rezulta din impactul unui scenariu de piață negativ asupra tranzacțiilor sale cu instrumente financiare derivate, în cazul în care acestea sunt semnificative.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze condițiile în care poate fi aplicată noțiunea de caracter semnificativ și metodele de măsurare a ieșirilor suplimentare.

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în termen de [șase luni de la data intrării în vigoare a regulamentului de modificare].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010."

(112) La articolul 424, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Valoarea angajată a unei facilități de lichiditate care a fost furnizată unui SSPE

pentru a permite respectivului SSPE să achiziționeze active, altele decât titluri de valoare, de la clienți care nu sunt clienți financiari se înmulțește cu 10 % în măsura în care valoarea angajată depășește valoarea activelor achiziționate în prezent de la clienți și în cazul în care suma maximă care poate fi trasă este limitată prin contract la valoarea activelor achiziționate în prezent.”

(113) la articolul 425 alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) împrumuturile care nu au o dată de expirare contractuală definită se iau în considerare cu o intrare de 20 %, cu condiția ca dispozițiile contractului să îi permită instituției să se retragă și să ceară plata în termen de 30 de zile;”.

(114) În partea a șasea, după articolul 428 se inserează următorul titlu IV:

„TITLUL IV
INDICATORUL DE FINANȚARE STABILĂ NETĂ

CAPITOLUL 1
Indicatorul de finanțare stabilă netă

Articolul 428a
Aplicarea pe bază consolidată

În cazul în care indicatorul de finanțare stabilă netă prevăzut în prezentul titlu se aplică pe o bază consolidată în conformitate cu articolul 11 alineatul (4), se aplică următoarele dispoziții:

(a) factorii de finanțare stabilă obligatorie dintr-o filială cu sediul social într-o țară terță care sunt supuși unor procente mai ridicate decât cele menționate în capitolul 4 din prezentul titlu în temeiul legislației naționale a țării terțe respective care stabilește cerința de finanțare stabilă netă fac obiectul consolidării în conformitate cu ratele mai ridicate prevăzute de legislația națională a țării terțe respective;

(b) factorii de finanțare stabilă disponibilă dintr-o filială cu sediul social într-o țară terță care sunt supuși unor procente mai scăzute decât cele menționate în capitolul 3 din prezentul titlu în temeiul legislației naționale a țării terțe respective care stabilește cerința de finanțare stabilă netă fac obiectul consolidării în conformitate cu ratele mai scăzute prevăzute de legislația națională a țării terțe respective;

(c) activele dintr-o țară terță care îndeplinesc cerințele prevăzute în titlul II din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 și care sunt deținute de o filială cu sediul social într-o țară terță nu sunt recunoscute ca active lichide în scopuri consolidate în cazul în care nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a fi considerate active lichide în temeiul legislației naționale a țării terțe respective care stabilește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate;

(d) firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică din cadrul grupului, fac obiectul articolului 428b pe bază consolidată și al articolul 413 atât în scopuri individuale, cât și în scopuri consolidate. Cu excepția celor menționate la prezenta literă, firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică, sunt supuse în continuare cerinței de finanțare stabilă netă detaliată pentru firmele de investiții, astfel cum este prevăzută în legislația națională a statelor membre.

Articolul 428b
Indicatorul de finanțare stabilă netă

1. Cerința de finanțare stabilă netă detaliată prevăzută la articolul 413 alineatul (1) este egală cu raportul dintre finanțarea stabilă disponibilă a unei instituții, astfel cum este menționată în capitolul 3 din prezentul titlu, și finanțarea stabilă obligatorie, astfel cum este menționată în capitolul 4 din prezentul titlu, pe o perioadă de un an, și se

exprimă ca procent. Instituțiile își calculează indicatorul de finanțare stabilă netă în conformitate cu următoarea formulă:

$$\frac{Finanțarea\ stabilă\ disponibilă}{Finanțarea\ stabilă\ obligatorie} = Indicatorul\ de\ finanțare\ stabilă\ netă\ (\%)$$

2. Instituțiile mențin un indicator de finanțare stabilă netă de cel puțin 100 %.

3. În cazul în care, în orice moment, indicatorul de finanțare stabilă netă al unei instituții a scăzut sub 100 % sau este de așteptat, în mod rezonabil, să scadă sub 100 %, se aplică cerința stabilită la articolul 414. Instituția trebuie să vizeze readucerea indicatorului de finanțare stabilă netă la nivelul menționat la alineatul (2). Autoritățile competente evaluează motivele neconformității cu nivelul prevăzut la alineatul (2) înainte de a lua, dacă este cazul, eventualele măsuri de supraveghere.

4. Instituțiile își calculează și își monitorizează indicatorul de finanțare stabilă netă în moneda de raportare pentru toate tranzacțiile, indiferent de moneda de denominare efectivă a acestora, și separat pentru tranzacțiile denominate în fiecare dintre monedele care fac obiectul raportării separate în conformitate cu articolul 415 alineatul (2).

5. Instituțiile se asigură că moneda în care sunt denominate datoriile lor este consecventă cu distribuirea în funcție de monedă a activelor lor. După caz, autoritățile competente pot impune instituțiilor să restricționeze neconcordanța de monede prin stabilirea unor limite privind procentajul din finanțarea stabilă obligatorie într-o anumită monedă care poate fi acoperit prin finanțarea stabilă disponibilă care nu este denominată în moneda respectivă. Această restricție poate fi aplicată numai pentru o monedă care face obiectul raportării separate în conformitate cu articolul 415 alineatul (2).

   Pentru determinarea nivelului oricăror restricții privind neconcordanța de monede care pot fi aplicate în conformitate cu prezentul articol, autoritățile competente iau în considerare cel puțin următoarele elemente:

   (a) dacă instituția are capacitatea de a transfera finanțarea stabilă disponibilă de la o monedă la alta și între jurisdicții și entități juridice din cadrul grupului, de a efectua swapuri pe valută și de a colecta fonduri pe piețele valutare în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă;

   (b) impactul variațiilor nefavorabile ale cursului de schimb asupra pozițiilor necorelate existente și asupra eficacității oricăror acoperiri valutare existente.

   Orice restricție privind neconcordanța de monede impusă în conformitate cu prezentul articol constituie o cerință specifică privind lichiditățile, astfel cum se prevede la articolul 105 din Directiva 2013/36/UE.

CAPITOLUL 2
Norme generale privind calcularea indicatorului de finanțare stabilă netă

Articolul 428c
Calcularea indicatorului de finanțare stabilă netă

1. Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul titlu, instituțiile trebuie să ia în considerare activele, pasivele și elementele extrabilanțiere pe bază brută.
2. În scopul calculării indicatorului de finanțare stabilă netă, instituțiile trebuie să aplice valorii contabile a activelor, pasivelor și elementelor lor extrabilanțiere factorii de finanțare stabilă corespunzători prevăzuți în capitolele 3 și 4 din prezentul titlu, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul titlu.
3. Instituțiile nu calculează de două ori finanțarea stabilă obligatorie și finanțarea stabilă disponibilă.

Articolul 428d
Contracte derivate

1. Instituțiile aplică dispozițiile prezentului articol pentru a calcula cuantumul finanțării stabile obligatorii pentru contractele derivate, astfel cum este menționată în capitolul 4 din prezentul titlu.
2. Prin derogare de la articolul 428c alineatul (1), instituțiile iau în considerare valoarea contabilă a pozițiilor pe instrumente financiare derivate pe bază netă atunci când aceste poziții sunt incluse în același set de compensare care îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 295, 296 și 297. Dacă nu este cazul, instituțiile iau în considerare valoarea contabilă a pozițiilor pe instrumente financiare derivate pe bază brută și tratează pozițiile respective pe instrumente financiare derivate ca și cum ar fi propriul set de compensare în sensul capitolului 4 din prezentul titlu.
3. În sensul prezentului titlu, «valoarea de piață a unui set de compensare» înseamnă suma dintre valorile de piață ale tuturor tranzacțiilor incluse într-un set de compensare.
4. Toate contractele derivate menționate în anexa II punctul 2 literele (a) - (e), care implică un schimb complet al cuantumurilor principalului la aceeași dată, se calculează pe bază netă pentru diferitele monede, inclusiv în scopul raportării într-o monedă care face obiectul raportării separate în conformitate cu articolul 415 alineatul (2), chiar și în cazul în care tranzacțiile respective nu sunt incluse în același set de compensare care îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 295, 296 și 297.
5. Fondurile în numerar primite ca garanții reale pentru diminuarea expunerii unei poziții pe instrumente financiare derivate trebuie tratate ca atare, și nu ca depozite

cărora li se aplică capitolul 3 din prezentul titlu.

6. Autoritățile competente pot decide, cu aprobarea băncii centrale relevante, să renunțe la impactul contractelor cu instrumente financiare derivate asupra calculului indicatorului de finanțare stabilă netă, inclusiv prin stabilirea factorilor de finanțare stabilă obligatorie și a provizioanelor și pierderilor, în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) respectivele contracte au o scadență reziduală mai mică de șase luni;

(b) contrapartea este BCE sau banca centrală a unui stat membru;

(c) contractele derivate servesc politicii monetare a BCE sau a băncii centrale a unui stat membru.

În cazul în care o filială care își are sediul social într-o țară terță beneficiază de derogarea menționată la primul paragraf în temeiul legislației naționale a țării terțe respective care stabilește cerința de finanțare stabilă netă, în vederea consolidării se ia în considerare respectiva derogare prevăzută în legislația națională a țării terțe. Filiala dintr-o țară terță nu beneficiază în alte condiții de această derogare.

Articolul 428e
Compensarea tranzacțiilor de creditare garantate și a operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital

Prin derogare de la articolul 428c alineatul (1), activele și pasivele care rezultă din tranzacțiile de creditare garantate și din operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital - astfel cum sunt definite la articolul 192 alineatele (2) și (3) - cu o singură contraparte se calculează pe bază netă, dacă respectivele active și pasive respectă condițiile de compensare prevăzute la articolul 429b alineatul (4).

Articolul 428f
Active și pasive interdependente

1. Sub rezerva aprobării prealabile a autorităților competente, instituțiile pot considera că un activ și un pasiv sunt interdependente, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

(a) instituția acționează doar ca unitate de tip *pass-through* pentru a canaliza finanțarea de la pasiv către activul interdependent corespunzător;

(b) activele și pasivele interdependente individuale pot fi identificate în mod clar și au aceeași valoare a principalului;

(c) activul și pasivul interdependent au scadențe corelate în mod substanțial, cu o diferență maximă de 20 de zile între scadența activului și cea a pasivului;

(d) pasivul interdependent este solicitat în temeiul unui angajament juridic, de

reglementare sau contractual și nu este utilizat pentru a finanța alte active;

(e) fluxurile plății principalului din activ nu sunt utilizate în alte scopuri decât rambursarea pasivului interdependent;

(f) contrapărțile pentru fiecare pereche de active și pasive interdependente sunt diferite.

2. Activele și pasivele direct legate de următoarele produse sau servicii trebuie să fie considerate ca îndeplinind condițiile de la alineatul (1) și ca fiind interdependente:

(a) economiile reglementate centralizate, în cazul cărora instituțiile sunt obligate din punct de vedere juridic să transfere depozitele reglementate către un fond centralizat care este creat și controlat de administrația centrală a unui stat membru și care pune la dispoziție credite pentru a promova obiective de interes public, cu condiția ca transferul de depozite către fondul centralizat să aibă loc cel puțin o dată pe lună;

(b) creditele promoționale și facilitățile de credit și de lichiditate care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 31 alineatul (9) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 pentru instituțiile care acționează ca simpli intermediari și care nu suportă niciun risc de finanțare;

(c) obligațiunile garantate menționate la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE;

(d) obligațiunile garantate care îndeplinesc condițiile de eligibilitate pentru tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5), după caz, dacă împrumuturile-suport sunt finanțate în mod echivalent prin obligațiunile garantate emise sau dacă există factori nediscreționari de declanșare a prelungirii scadenței pentru obligațiunile garantate cu un an sau mai mult până la scadența împrumuturilor-suport în cazul eșecului refinanțării la data scadenței obligațiunii garantate;

(e) activitățile de compensare a instrumentelor financiare derivate pentru clienți, dacă instituția nu garantează rezultatele CPC clienților săi și, prin urmare, nu suportă niciun risc de finanțare.

Articolul 428g
Depozite în sisteme instituționale de protecție și rețele cooperatiste

În cazul în care o instituție aparține unui sistem instituțional de protecție de tipul celui menționat la articolul 113 alineatul (7), unei rețele care este eligibilă pentru derogarea prevăzută la articolul 10 sau unei rețele cooperatiste dintr-un stat membru, depozitele la vedere pe care instituția le menține la casa centrală și care sunt considerate active lichide pentru instituția care beneficiază de serviciile de depozitare, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) 2015/61, fac obiectul următoarelor cerințe:

(a) factorul corespunzător de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicat în

conformitate cu capitolul 4 secțiunea 2 din prezentul titlu pentru instituția care beneficiază de serviciile de depozitare, în funcție de tratamentul acestor depozite la vedere ca active de nivel 1, nivel 2A sau nivel 2B, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, și în funcție de ajustarea relevantă aplicată acestor depozite la vedere pentru calcularea indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate;

(b) un factor simetric de finanțare stabilă disponibilă pentru casa centrală care primește depozitul.

Articolul 428h

Tratamentul preferențial în cadrul unui grup sau al unui sistem instituțional de protecție

1. Prin derogare de la articolul 428g și de la capitolele 3 și 4 din prezentul titlu, autoritățile competente pot autoriza instituțiile, de la caz la caz, să aplice un factor mai mare de finanțare stabilă disponibilă sau un factor mai mic de finanțare stabilă obligatorie activelor, datoriilor și facilităților de lichiditate sau de credit angajate, atunci când sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

(a) contrapartea este:

(i) instituția-mamă sau o filială a instituției;

(ii) o altă filială a aceleiași instituții-mamă;

(iii) legată de instituție printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(iv) un membru al aceluiași sistem instituțional de protecție - precum cel menționat la articolul 113 alineatul (7) din prezentul regulament - ca și instituția;

(v) casa centrală sau o instituție afiliată unei rețele sau unui grup cooperatist, astfel cum se prevede la articolul 10 din prezentul regulament;

(b) există motive să se preconizeze că datoria sau facilitatea de credit sau de lichiditate angajată care a fost primită constituie o sursă mai stabilă de finanțare sau că activul sau facilitatea de credit sau de lichiditate angajată care a fost acordată necesită o finanțare mai puțin stabilă în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă decât aceeași datorie, același activ sau aceeași facilitate de credit sau de lichiditate angajată în ceea ce privește alte contrapărți;

(c) contrapartea aplică un factor mai mare de finanțare stabilă obligatorie, simetric cu factorul mai mare de finanțare stabilă disponibilă, sau un factor mai mic de finanțare stabilă disponibilă, simetric cu factorul mai mic de finanțare stabilă obligatorie;

(d) instituția și contrapartea sunt stabilite în același stat membru.

2. În cazul în care instituția și contrapartea sunt stabilite în state membre diferite, autoritățile competente pot acorda o derogare de la respectarea condiției prevăzute la alineatul (1) litera (d) în cazul în care, în plus față de criteriile stabilite la alineatul (1), sunt îndeplinite următoarele criterii:

(a) există acorduri și angajamente obligatorii din punct de vedere juridic între entitățile unui grup în ceea ce privește datoria, activul sau facilitatea de credit sau de lichiditate angajată;

(b) furnizorul de finanțare prezintă un profil de risc de finanțare scăzut;

(c) profilul de risc de finanțare al beneficiarului finanțării a fost luat în considerare în mod adecvat în cadrul gestionării riscului de lichiditate de către furnizorul de finanțare.

Autoritățile competente se consultă reciproc, în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) litera (b), pentru a stabili dacă sunt îndeplinite criteriile suplimentare prevăzute la prezentul alineat.

CAPITOLUL 3
Finanțarea stabilă disponibilă

SECȚIUNEA 1
DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 428i
Calcularea cuantumului finanțării stabile disponibile

Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul capitol, cuantumul finanțării stabile disponibile se calculează înmulțind valoarea contabilă a diferitelor categorii sau tipuri de datorii și a capitalului reglementat cu factorii corespunzători de finanțare stabilă disponibilă care trebuie aplicați în temeiul secțiunii 2. Valoarea totală a finanțării stabile disponibile este suma cuantumurilor ponderate ale datoriilor și capitalului reglementat.

Articolul 428j
Scadența reziduală a unei datorii sau a capitalului reglementat

1. Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul capitol, instituțiile trebuie să țină seama de scadența contractuală reziduală a datoriilor și a capitalului lor reglementat pentru a stabili factorii corespunzători de finanțare stabilă disponibilă care trebuie aplicați în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol.
2. Instituțiile trebuie să ia în considerare opțiunile existente pentru a determina scadența reziduală a unei datorii sau a capitalului reglementat. Ele trebuie să facă acest lucru pe baza ipotezei că investitorii vor răscumpăra o opțiune de cumpărare cât mai curând posibil. Pentru opțiunile care pot fi exercitate la discreția instituției, instituțiile și autoritățile competente iau în considerare factorii legați de reputație care pot limita capacitatea instituției de a nu exercita opțiunea, în special având în vedere așteptările pieței ca instituțiile să răscumpere anumite datorii înainte de scadență.
3. Pentru a determina factorii de finanțare stabilă disponibilă care trebuie aplicați în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol, instituțiile trebuie să trateze orice parte din datoriile care au o scadență reziduală de cel puțin un an și care ajung la scadență în mai puțin de șase luni sau între șase luni și mai puțin de un an ca având o scadență reziduală de mai puțin de șase luni, respectiv o scadență reziduală cuprinsă între șase luni și mai puțin de un an.

SECȚIUNEA 2
FACTORII DE FINANȚARE STABILĂ DISPONIBILĂ

Articolul 428k
Factorul de finanțare stabilă disponibilă de 0 %

1. Cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolele 428l-428o, tuturor datoriilor

care nu au o scadență stabilită, inclusiv pozițiilor scurte și pozițiilor cu scadență deschisă, li se aplică un factor de finanțare stabilă disponibilă de 0 %, făcând excepție următoarele elemente:

(a) datoriile privind impozitul amânat, care trebuie tratate în conformitate cu cea mai apropiată dată posibilă la care aceste datorii ar putea fi realizate;

(b) interesele minoritare, care trebuie tratate în conformitate cu durata instrumentului.

Datoriile privind impozitul amânat și interesele minoritare sunt supuse unuia dintre următorii factori:

(i) 0 %, în cazul în care scadența reziduală efectivă a datoriei privind impozitul amânat sau a interesului minoritar este mai mică de șase luni;

(ii) 50 %, în cazul în care scadența reziduală efectivă a datoriei privind impozitul amânat sau a interesului minoritar este de minimum șase luni și mai mică de un an;

(iii) 100 %, în cazul în care scadența reziduală efectivă a datoriei privind impozitul amânat sau a interesului minoritar este de un an sau mai mare de un an.

2. Următoarele datorii fac obiectul unui factor de finanțare stabilă disponibilă de 0 %:

(a) sumele de plătit la data tranzacționării care provin din achiziționarea de instrumente financiare, valute și mărfuri care se preconizează că vor fi decontate în ciclul sau perioada standard de decontare care este tipică pentru cursul de schimb sau pentru tipul de tranzacție în cauză sau în cazul cărora decontarea nu a fost executată, dar se preconizează că va fi;

(b) pasivele care sunt clasificate ca fiind interdependente de active în conformitate cu articolul 428f;

(c) datoriile cu o scadență reziduală mai mică de șase luni furnizate de:

(iv) BCE sau banca centrală a unui stat membru;

(v) banca centrală a unei țări terțe;

(vi) clienți financiari;

(d) orice alte datorii și elemente sau instrumente de capital care nu sunt menționate la articolele 428l-428o.

3. Instituțiile aplică un factor de finanțare stabilă disponibilă de 0 % valorii absolute a diferenței, în cazul în care aceasta este negativă, dintre suma valorilor de piață din cadrul tuturor seturilor de compensare cu o valoare de piață pozitivă și suma valorilor

de piață din cadrul tuturor seturilor de compensare cu o valoare de piață negativă, calculate în conformitate cu articolul 428d din prezentul regulament.

Următoarele norme se aplică în ceea ce privește calculul menționat la primul paragraf:

(a) marjele de variație primite de instituții de la contrapărțile lor se deduc din valoarea de piață a unui set de compensare cu valoare de piață pozitivă în cazul în care garanțiile reale primite ca marje de variație se califică drept active de nivel 1, în conformitate cu titlul II din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, cu excepția obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, și pe care instituțiile sunt abilitate din punct de vedere juridic și sunt în măsură din punct de vedere operațional să le reutilizeze;

(b) toate marjele de variație furnizate de instituții în favoarea contrapărților lor se deduc din valoarea de piață a unui set de compensare cu valoare de piață negativă.

Articolul 428l
Factorul de finanțare stabilă disponibilă de 50 %

Prin derogare de la articolul 428k, următoarele datorii fac obiectul unui factor de finanțare stabilă disponibilă de 50 %:

(a) depozitele primite care îndeplinesc criteriile pentru depozitele operaționale prevăzute la articolul 27 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(b) datoriile cu o scadență reziduală mai mică de un an furnizate de:

(i) administrația centrală a unui stat membru sau a unei țări terțe;

(ii) administrația regională sau autoritățile locale ale unui stat membru sau ale unei țări terțe;

(iii) entitățile din sectorul public ale unui stat membru sau ale unei țări terțe;

(iv) băncile multilaterale de dezvoltare menționate la articolul 117 alineatul (2) și organizațiile internaționale menționate la articolul 118;

(v) instituțiile de credit menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(vi) clienți care sunt societăți nefinanciare;

(vii) cooperative de credit autorizate de către o autoritate competentă, societăți pentru investiții personale și clienți care sunt brokeri de depozite, în măsura în care datoriile respective nu se încadrează la litera (a);

(c) datoriile cu o scadență contractuală reziduală de minimum șase luni și mai mică de un an furnizate de:

(i) BCE sau banca centrală a unui stat membru;

(ii) banca centrală a unei țări terțe;

(iii) clienți financiari;

(d) orice alte datorii cu o scadență reziduală de minimum șase luni, dar mai mică de un an, care nu sunt menționate la articolele 428m-428o.

Articolul 428m
Factorul de finanțare stabilă disponibilă de 90 %

Prin derogare de la articolul 428k, depozitele de retail la vedere și depozitele de retail la termen cu o scadență reziduală mai mică de un an, care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 25 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 fac obiectul unui factor de finanțare stabilă disponibilă de 90 %.

Articolul 428n
Factorul de finanțare stabilă disponibilă de 95 %

Prin derogare de la articolul 428k, depozitele de retail la vedere și depozitele de retail la termen cu o scadență reziduală mai mică de un an, care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 24 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 fac obiectul unui factor de finanțare stabilă disponibilă de 95 %.

Articolul 428o
Factorul de finanțare stabilă disponibilă de 100 %

Prin derogare de la articolul 428k, următoarele datorii și următoarele elemente și instrumente de capital fac obiectul unui factor de finanțare stabilă disponibilă de 100 %:

(a) elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază ale instituției înainte de aplicarea ajustărilor prevăzute la articolele 32-35, a deducerilor în temeiul articolului 36 și a derogărilor și alternativelor prevăzute la articolele 48, 49 și 79;

(b) elementele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar ale instituției înainte de deducerea elementelor menționate la articolul 56 și înainte ca articolul 79 să li se aplice;

(c) elementele de fonduri proprii de nivel 2 ale instituției, înainte de deducerile menționate la articolul 66 și înaintea aplicării articolului 79, care au o scadență reziduală de cel puțin un an, excluzând orice instrumente cu opțiuni explicite sau încorporate care, dacă ar fi exercitate, ar reduce scadența preconizată la mai puțin de un an;

(d) orice alte instrumente de capital ale instituției care au o scadență reziduală de cel

puțin un an, excluzând orice instrumente cu opțiuni explicite sau încorporate care, dacă ar fi exercitate, ar reduce scadența preconizată la mai puțin de un an;

(e) orice alte împrumuturi și datorii garantate și negarantate cu o scadență reziduală de cel puțin un an, inclusiv depozitele la termen, cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolele 428k - 428n.

CAPITOLUL 4
Finanțarea stabilă obligatorie

SECȚIUNEA 1
DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 428p
Calcularea cuantumului finanțării stabile obligatorii

1. Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul capitol, cuantumul finanțării stabile obligatorii se calculează înmulțind valoarea contabilă a diferitelor categorii sau tipuri de active și a elementelor extrabilanțiere cu factorii corespunzători de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicați în temeiul secțiunii 2. Valoarea totală a finanțării stabile obligatorii este suma cuantumurilor ponderate ale activelor și elementelor extrabilanțiere.

2. Activele pe care instituțiile le-au luat cu împrumut, inclusiv în cadrul tranzacțiilor de creditare garantate și al operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital, astfel cum sunt definite la articolul 192 alineatele (2) și (3), care sunt contabilizate în bilanț și pe care instituțiile nu le dețin în calitate de beneficiari reali sunt excluse de la calculul cuantumului finanțării stabile obligatorii.

3. Activele pe care instituțiile le-au dat cu împrumut, inclusiv în cadrul tranzacțiilor de creditare garantate și al operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital, care rămân în bilanț și pe care le dețin în calitate de beneficiari reali sunt considerate ca fiind active grevate de sarcini în sensul prezentului capitol și fac obiectul factorilor corespunzători de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicați în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol. În caz contrar, aceste active sunt excluse de la calculul cuantumului finanțării stabile obligatorii.

4. Următoarele active sunt considerate a fi negrevate de sarcini:

   (a) activele dintr-un portofoliu care pot fi utilizate imediat ca garanții reale pentru obținerea de finanțare suplimentară în cadrul liniilor de credit angajate sau, atunci când portofoliul este gestionat de o bancă centrală, al liniilor de credit neangajate, dar încă nefinanțate, aflate la dispoziția instituției. Aceste active includ activele plasate de o instituție de credit la casa centrală într-o rețea cooperatistă sau într-un sistem instituțional de protecție. Instituțiile presupun că activele din portofoliu sunt grevate de sarcini în ordinea creșterii gradului de lichiditate pe baza clasificării lichidității prevăzute în capitolul 2 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, începând cu activele neeligibile pentru rezerva de lichidități;

   (b) activele pe care instituția le-a primit ca garanții reale pentru diminuarea riscului de credit în cadrul unor tranzacții de creditare garantate, de finanțare garantată

sau de schimb de garanții reale și pe care instituția le poate înstrăina;

(c) activele atașate cu titlu de supragarantare neobligatorie la o emisiune de obligațiuni garantate.

5. Pentru a evita dubla contabilizare, instituțiile exclud din alte părți ale calculului cuantumului finanțării stabile obligatorii în conformitate cu prezentul capitol activele asociate cu garanțiile reale recunoscute drept marje de variație furnizate în conformitate cu articolul 428k alineatul (3) litera (b) și cu articolul 428ag alineatul (3) litera (b), drept marje inițiale furnizate sau drept contribuții la fondul de garantare al unei CPC în conformitate cu articolul 428af literele (a) și (b).

6. Instituțiile includ în calculul cuantumului finanțării stabile obligatorii instrumentele financiare, valutele și mărfurile pentru care a fost executat un ordin de cumpărare. Instituțiile exclud din calculul cuantumului finanțării stabile obligatorii instrumentele financiare, valutele și mărfurile pentru care a fost executat un ordin de vânzare, cu condiția ca astfel de tranzacții să nu fie reflectate drept instrumente derivate sau tranzacții de finanțare garantată în bilanțul instituțiilor și ca aceste tranzacții să fie reflectate în bilanțul instituțiilor atunci când sunt decontate.

7. Autoritățile competente pot stabili factorii de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicați expunerilor extrabilanțiere care nu sunt menționate în prezentul capitol, pentru a se asigura că instituțiile dețin un cuantum adecvat de finanțare stabilă disponibilă pentru partea din aceste expuneri care se preconizează că avea nevoie de finanțare în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă. Pentru a stabili acești factori, autoritățile competente iau în considerare în special prejudiciile semnificative care ar putea fi aduse reputației instituției dacă nu s-ar furniza finanțarea respectivă.

Autoritățile competente informează ABE, cel puțin o dată pe an, cu privire la tipurile de expuneri extrabilanțiere pentru care au stabilit factorii de finanțare stabilă obligatorie. Acestea includ în respectivul raport o explicație cu privire la metodologia aplicată pentru a stabili factorii în cauză.

Articolul 428q
Scadența reziduală a unui activ

1. Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul capitol, instituțiile trebuie să țină seama de scadența contractuală reziduală a activelor și a tranzacțiilor lor extrabilanțiere atunci când stabilesc factorii corespunzători de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicați activelor și tranzacțiilor lor extrabilanțiere în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol.

2. În cazul activelor care sunt grevate de sarcini, scadența utilizată pentru a stabili

factorii corespunzători de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicați în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol este scadența reziduală a activului sau scadența tranzacției care a generat grevarea de sarcini, dacă aceasta este mai lungă. Un activ care are mai puțin de șase luni rămase din perioada grevării cu sarcini face obiectul factorului de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicat, în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol, aceluiași activ deținut negrevat de sarcini.

3. În cazul în care o instituție reutilizează sau regajează un activ care a fost luat cu împrumut, inclusiv în cadrul unor tranzacții de creditare garantate și operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, astfel cum sunt definite la articolul 192 alineatele (2) și (3), și care este contabilizat în afara bilanțului, scadența reziduală a tranzacției prin care acest activ a fost luat împrumut și care este utilizată pentru a se determina factorul de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicat în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol este scadența reziduală a tranzacției prin care activul este reutilizat sau regajat.

4. Activele care au fost separate în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 trebuie tratate de instituții în conformitate cu expunerile-suport ale acestora. Instituțiile trebuie, totuși, să aplice acestor active factori mai mari de finanțare stabilă obligatorie, în funcție de perioada de grevare cu sarcini care urmează să fie stabilită de autoritățile competente, care trebuie să analizeze dacă instituția poate să cedeze sau să facă schimb de astfel de active în mod liber și de durata datoriilor către clienții instituțiilor care generează această cerință de separare.

5. Atunci când calculează scadența reziduală a unui activ, instituțiile iau în considerare opțiunile, plecând de la ipoteza că emitentul va exercita orice opțiune de a prelungi scadența. Pentru opțiunile care pot fi exercitate la discreția instituției, instituția și autoritățile competente iau în considerare factorii legați de reputație care pot limita capacitatea instituției de a nu exercita opțiunea, în special având în vedere așteptările pieței și ale clienților ca instituția să prelungească anumite active la data scadenței.

6. Pentru amortizarea împrumuturilor cu o scadență contractuală reziduală mai mare sau egală cu un an, partea care ajunge la scadență în mai puțin de șase luni și între șase luni și mai puțin de un an trebuie considerată ca având o scadență reziduală de mai puțin de șase luni și, respectiv, între șase luni și mai puțin de un an pentru a determina factorii corespunzători de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicați în conformitate cu secțiunea 2 din prezentul capitol.

SECȚIUNEA 2
FACTORII DE FINANȚARE STABILĂ OBLIGATORIE

Articolul 428r
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 0 %

1. Următoarele active fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 0 %:

   (a) activele negrevate de sarcini eligibile ca active lichide cu un nivel ridicat de calitate de nivel 1 în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, cu excepția obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f) din respectivul regulament delegat, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale prevăzute la articolul 8 din regulamentul delegat menționat;

   (b) acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 0 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și, respectiv, 17 din regulamentul delegat menționat;

   (c) toate rezervele băncilor centrale, deținute la BCE sau la banca centrală a unui stat membru sau a unei țări terțe, inclusiv rezervele obligatorii și rezervele excedentare;

   (d) toate creanțele față de BCE, de banca centrală a unui stat membru sau a unei țări terțe care au o scadență reziduală de mai puțin de șase luni;

   (e) sumele de primit la data tranzacționării care provin din vânzarea de instrumente financiare, valute și mărfuri care se preconizează că vor fi decontate în ciclul standard sau perioada standard de decontare care este tipică pentru cursul de schimb respectiv sau pentru tipul de tranzacție în cauză sau în cazul cărora decontarea nu a fost executată, dar e preconizează că va fi;

   (f) activele care sunt clasificate ca fiind interdependente de pasive în conformitate cu articolul 428f.

2. Prin derogare de la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol, autoritățile competente pot decide, de comun acord cu banca centrală relevantă, să aplice un factor mai mare de finanțare stabilă obligatorie rezervelor obligatorii, având în vedere, în special, măsura în care există cerințe privind rezervele pe un orizont de un an și, prin urmare, există o obligație de finanțare stabilă asociată.

   Pentru filialele care își au sediul social într-o țară terță în care rezervele obligatorii ale băncilor centrale sunt supuse unui factor mai mare de finanțare stabilă obligatorie în temeiul legislației naționale a țării terțe respective care stabilește cerința de finanțare stabilă netă, acest factor de finanțare stabilă obligatorie mai mare trebuie

luat în considerare în vederea consolidării.

Articolul 428s
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 5 %

Următoarele active și elemente extrabilanțiere fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 5 %:

(a) acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 5 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat;

(b) activele care au o scadență reziduală mai mică de șase luni care rezultă din tranzacțiile de creditare garantate și din operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital, astfel cum sunt definite la articolul 192 alineatele (2) și (3), încheiate cu clienți financiari, în cazul în care activele respective sunt garantate cu active care se califică drept active de nivel 1 în temeiul titlului II din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, fiind excluse obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f) din respectivul regulament delegat, și în cazul în care instituția ar fi abilitată din punct de vedere juridic și ar fi în măsură din punct de vedere operațional să reutilizeze aceste active pentru toată durata tranzacției, indiferent dacă garanțiile reale au fost deja reutilizate. Instituțiile trebuie să ia în considerare aceste active pe o bază netă, în cazul în care se aplică articolul 428e alineatul (1) din prezentul regulament;

(c) partea neutilizată din facilitățile de credit și lichiditate angajate irevocabile și revocabile în anumite condiții, astfel cum sunt menționate la articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(d) produsele extrabilanțiere aferente finanțării comerțului menționate la articolul 111 alineatul (1) din prezentul regulament cu o scadență reziduală mai mică de șase luni.

Articolul 428t
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 7 %

Activele negrevate de sarcini eligibile drept obligațiuni garantate de nivel 1 cu un nivel extrem de ridicat de calitate în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 sunt supuse unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 7 %, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat.

Articolul 428u
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 10 %

1. Următoarele active și elemente extrabilanțiere fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 10 %:

   (a) activele care au o scadență reziduală mai mică de șase luni care rezultă din tranzacțiile de creditare garantate și din operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital, astfel cum sunt definite la articolul 192 alineatele (2) și (3), încheiate cu clienți financiari, altele decât cele menționate la articolul 428s litera (b). Aceste active trebuie luate în considerare pe o bază netă în cazul în care se aplică articolul 428e alineatul (1) din prezentul regulament;

   (b) activele care au o scadență reziduală mai mică de șase luni care rezultă din tranzacțiile cu clienți financiari, alții decât cei menționați la articolul 428s litera (b) și la prezentul articol litera (a);

   (c) produsele din bilanț aferente finanțării comerțului cu o scadență reziduală mai mică de șase luni;

   (d) produsele extrabilanțiere aferente finanțării comerțului menționate la articolul 111 alineatul (1) cu o scadență reziduală de cel puțin șase luni, dar mai mică de un an.

2. Pentru toate seturile de compensare a contractelor derivate care nu fac obiectul contractelor în marjă în temeiul cărora instituțiile furnizează marje de variație contrapărților lor, instituțiile aplică un factor de finanțare stabilă obligatorie de 10 % valorii de piață, în termeni absoluți, a acestor seturi de compensare a contractelor derivate, incluzând orice garanție furnizată, în cazul în care seturile de compensare respectivă au o valoare de piață negativă.

Articolul 428v
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 12 %

Acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 12 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 sunt supuse unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 12 %, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat.

Articolul 428w
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 15 %

Următoarele active și elemente extrabilanțiere fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 15 %:

(a) activele negrevate de sarcini eligibile drept active de nivel 2A în conformitate cu

articolul 11 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat;

(b) produsele extrabilanțiere aferente finanțării comerțului menționate la articolul 111 alineatul (1) cu o scadență reziduală de cel puțin un an.

Articolul 428x
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 20 %

1. Acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 20 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichidități în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 sunt supuse unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 20 %, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat.

2. Pentru toate seturile de compensare a contractelor derivate care fac obiectul contractelor în marjă în temeiul cărora instituțiile furnizează marje de variație contrapărților lor, instituțiile aplică un factor de finanțare stabilă obligatorie de 20 % valorii de piață, în termeni absoluți, a acestor seturi de compensare a contractelor derivate, incluzând orice garanție furnizată, în cazul în care seturile de compensare respectivă au o valoare de piață negativă.

3. O instituție poate înlocui cerința de finanțare stabilă prevăzută la alineatul (2) pentru toate seturile de compensare a contractelor derivate care fac obiectul contractelor în marjă în temeiul cărora o instituție furnizează marje de variație contrapărții sale cu valoarea finanțării stabile obligatorii, calculată ca valoarea absolută a diferenței dintre:

(a) pentru toate seturile de compensare cu valoare de piață negativă, incluzând garanțiile reale furnizate, care fac obiectul unui contract în marjă în temeiul căruia instituția furnizează marje de variație contrapărții sale, suma tuturor majorărilor aferente categoriilor de risc Addon[(a)] calculate în conformitate cu articolul 278 alineatul (1);

(b) pentru toate seturile de compensare cu valoare de piață pozitivă, incluzând garanțiile reale primite, care fac obiectul unui contract în marjă în temeiul căruia instituția primește marje de variație de la contrapartea sa, suma tuturor majorărilor aferente categoriilor de risc Addon[(a)] calculate în conformitate cu articolul 278 alineatul (1);

În scopul acestui calcul și pentru a stabili poziția de risc a contractelor derivate incluse în seturile de compensare menționate la primul paragraf, instituțiile trebuie să

înlocuiască factorul de ajustare în funcție de scadență, calculat în conformitate cu articolul 279c alineatul (1) litera (b), fie cu factorul de ajustare în funcție de scadență calculat în conformitate cu articolul 279c alineatul (1) litera (a), fie cu valoarea 1.

4. Instituțiile care utilizează metodele prevăzute în secțiunile 4 și 5 din partea a treia titlul II capitolul 6 pentru a determina valoarea expunerii contractelor lor derivate nu trebuie să aplice cerința de finanțare stabilă prevăzută la prezentul articol alineatul (2) seturilor de compensare a contractelor derivate care fac obiectul contractelor în marjă în temeiul cărora instituțiile constituie marje de variație în favoarea contrapărților lor și în cazul în care aceste seturi de compensare au o valoare de piață negativă.

Articolul 428y
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 25 %

Securitizările de nivel 2B negrevate de sarcini menționate la articolul 13 alineatul (14) litera (a) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 sunt supuse unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 25 %, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat.

Articolul 428z
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 30 %

Următoarele active fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 30 %:

(a) obligațiunile garantate negrevate de sarcini cu un nivel ridicat de calitate menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat;

(b) acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 30 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat.

Articolul 428aa
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 35 %

Următoarele active fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 35 %:

(a) securitizările de nivel 2B negrevate de sarcini menționate la articolul 13 alineatul (14) litera (b) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din

regulamentul delegat menționat;

(b) acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 35 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat;

Articolul 428ab
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 40 %

Acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 40 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (g) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 sunt supuse unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 40 %, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat.

Articolul 428ac
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 50 %

Următoarele active fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 50 %:

(a) activele negrevate de sarcini eligibile drept active de nivel 2B în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, fiind excluse securitizările de nivel 2B și obligațiunile garantate cu un nivel ridicat de calitate menționate la articolul 12 alineatul (1) literele (a) și (e) din regulamentul delegat menționat, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat;

(b) depozitele deținute de instituție la o altă instituție financiară care îndeplinesc criteriile pentru depozitele operaționale prevăzute la articolul 27 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(c) activele cu o scadență reziduală mai mică de un an care rezultă din tranzacții cu:

(i) administrația centrală a unui stat membru sau a unei țări terțe;

(ii) administrația regională sau autoritățile locale dintr-un stat membru sau dintr-o țară terță;

(iii) entitățile din sectorul public dintr-un stat membru sau dintr-o țară terță;

(iv) băncile multilaterale de dezvoltare menționate la articolul 117 alineatul (2) și organizațiile internaționale menționate la articolul 118;

(v) instituțiile de credit menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (e) din

Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(vi) societăți nefinanciare, clienți de retail și IMM-uri;

(vii) cooperativele de credit autorizate de către o autoritate competentă, societățile pentru investiții personale și clienții care sunt brokeri de depozite, în măsura în care activele respective nu se încadrează la prezentul alineat litera (b);

(d) activele cu o scadență reziduală de cel puțin șase luni, dar mai mică de un an, care rezultă din tranzacții cu:

(i) Banca Centrală Europeană sau banca centrală a unui stat membru;

(ii) banca centrală a unei țări terțe;

(iii) clienți financiari;

(e) produsele din bilanț aferente finanțării comerțului cu o scadență reziduală de cel puțin șase luni, dar mai mică de un an;

(f) activele grevate de sarcini pentru o scadență reziduală de cel puțin șase luni, dar mai mică de un an, cu excepția cazului în care acestor active li s-ar atribui un factor mai mare de finanțare stabilă obligatorie în conformitate cu articolele 428ad-428ag din prezentul regulament dacă acestea ar fi deținute negrevate de sarcini, caz în care se aplică factorul de finanțare stabilă obligatorie mai mare care trebuie aplicat activelor negrevate de sarcini;

(g) orice alte active cu o scadență reziduală mai mică de un an, cu excepția cazului în care se specifică altfel la articolele 428r-428ab din prezentul regulament.

Articolul 428ad
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 55 %

Acțiunile sau unitățile la OPC-uri negrevate de sarcini eligibile pentru o ajustare de 55 % pentru calculul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) litera (h) din Regulamentul delegat (UE) 2015/61 sunt supuse unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 55 %, indiferent de conformitatea acestora cu cerințele operaționale și cu cerințele privind compoziția rezervei de lichidități, astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 17 din regulamentul delegat menționat.

Articolul 428ae
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 65 %

Următoarele active fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 65 %:

(a) împrumuturile negrevate de sarcini garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile locative sau împrumuturile locative negrevate de sarcini garantate integral de un furnizor de protecție eligibil menționat la articolul 129 alineatul (1) litera (e) cu o scadență reziduală de cel puțin un an, cu condiția ca aceste împrumuturi să

primească o pondere de risc de maximum 35 % în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2;

(b) împrumuturile negrevate de sarcini cu o scadență reziduală de cel puțin un an, cu excepția împrumuturilor acordate clienților financiari și a împrumuturilor menționate la articolele 428r-428ac, cu condiția că aceste împrumuturi să primească o pondere de risc de maximum 35 % în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2.

Articolul 428af
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 85 %

Următoarele active fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 85 %:

(a) orice active, inclusiv numerar, furnizate ca marjă inițială pentru contracte derivate, cu excepția cazului în care acestor active li s-ar atribui un factor mai mare de finanțare stabilă obligatorie în conformitate cu articolul 428ag dacă ar fi deținute negrevate de sarcini, caz în care se aplică factorul de finanțare stabilă obligatorie mai mare care trebuie aplicat activelor negrevate de sarcini;

(b) orice active, inclusiv numerar, furnizate drept contribuții la fondul de garantare al unei CPC, cu excepția cazului în care acestora li s-ar atribui un factor mai mare de finanțare stabilă obligatorie în conformitate cu articolul 428ag dacă ar fi sunt deținute negrevate de sarcini, caz în care se aplică factorul de finanțare stabilă obligatorie mai mare care trebuie aplicat activelor negrevate de sarcini;

(c) împrumuturile negrevate de sarcini cu o scadență reziduală de cel puțin un an, cu excepția împrumuturilor acordate clienților financiari și a împrumuturilor menționate la articolele 428r-428ae, care nu sunt restante de mai mult de 90 de zile și care primesc o pondere de risc de peste 35 % în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2;

(d) produsele din bilanț aferente finanțării comerțului cu o scadență reziduală de cel puțin un an;

(e) titlurile de valoare negrevate de sarcini cu o scadență reziduală de cel puțin un an care nu sunt în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178 și care nu sunt eligibile drept active lichide în conformitate cu articolele 10-13 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(f) titlurile de capital tranzacționate la bursă negrevate de sarcini care nu sunt eligibile drept active de nivel 2B în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul delegat (UE) 2015/61;

(g) mărfurile fizice tranzacționate, inclusiv aurul, cu excepția instrumentelor financiare derivate pe mărfuri.

Articolul 428ag
Factorul de finanțare stabilă obligatorie de 100 %

1. Următoarele active fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 100 %:

   (a) orice active grevate de sarcini cu o scadență reziduală de cel puțin un an;

   (b) orice active, altele decât cele menționate la articolele 428r-428af, inclusiv împrumuturile către clienți financiari cu o scadență contractuală reziduală de cel puțin un an, creditele neperformante, elementele deduse din capitalul de reglementare, activele fixe, titlurile de capital netranzacționate la bursă, interesul reținut, activele aferente asigurărilor, titlurile de valoare aflate în stare de nerambursare.

2. Prin derogare de la alineatul (1) litera (a), activele care sunt grevate de sarcini pentru o perioadă de un an sau mai mult pentru operațiuni atipice, temporare, efectuate de BCE sau de banca centrală a unui stat membru în vederea îndeplinirii mandatului acesteia într-o perioadă de criză financiară la nivelul întregii piețe sau într-o perioadă cu probleme macroeconomice excepționale pot beneficia de un factor redus de finanțare stabilă obligatorie.

   Autoritățile competente stabilesc, cu aprobarea băncii centrale relevante, factorul adecvat de finanțare stabilă obligatorie care trebuie aplicat acestor active grevate de sarcini și care nu trebuie să fie mai mic decât factorul de finanțare stabilă obligatorie care s-ar aplica activelor respective, în cazul în care acestea ar fi negrevate de sarcini, în temeiul prezentei secțiuni.

3. Instituțiile aplică un factor de finanțare stabilă obligatorie de 100 % diferenței, în cazul în care aceasta este pozitivă, dintre suma valorilor de piață din cadrul tuturor seturilor de compensare cu o valoare de piață pozitivă și suma valorilor de piață din cadrul tuturor seturilor de compensare cu o valoare de piață negativă, calculate în conformitate cu articolul 428d.

   Următoarele norme se aplică în ceea ce privește calculul menționat la primul paragraf:

   (a) marjele de variație primite de instituții de la contrapărțile lor se deduc din valoarea de piață a unui set de compensare cu valoare de piață pozitivă în cazul în care garanțiile reale primite ca marje de variație se califică drept active de nivel 1, în conformitate cu titlul II din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, cu excepția obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f) din regulamentul delegat menționat, și pe care instituțiile ar fi abilitate din punct de vedere juridic și ar fi în măsură din punct de vedere operațional să le reutilizeze;

   (b) toate marjele de variație furnizate de instituții în favoarea contrapărților lor se deduc din valoarea de piață a unui set de compensare cu valoare de piață negativă.”

(115) Partea a șaptea se înlocuiește cu următorul text:

„PARTEA A ȘAPTEA
EFECTUL DE LEVIER

Articolul 429
Calcularea indicatorului efectului de levier

1. Instituțiile își calculează indicatorul efectului de levier în conformitate cu metodologia prevăzută la prezentul articol alineatele (2)-(4).

2. Indicatorul efectului de levier se calculează prin împărțirea indicatorului de măsurare a capitalului instituției la indicatorul de măsurare a expunerii totale a instituției și se exprimă ca procent.

   Instituțiile calculează indicatorul efectului de levier la data de raportare de referință.

3. În sensul alineatului (2), indicatorul de măsurare a capitalului este reprezentat de fondurile proprii de nivel 1.

4. În sensul alineatului (2), indicatorul de măsurare a expunerii totale este suma valorilor expunerilor următoarelor elemente:

   (a) activele, exceptând contractele enumerate în anexa II, instrumentele financiare derivate de credit și pozițiile definite la articolul 429e, calculate în conformitate cu articolul 429b alineatul (1);

   (b) contractele enumerate în anexa II și instrumentele financiare derivate de credit, inclusiv contractele și instrumentele financiare derivate de credit care sunt extrabilanțiere, calculate în conformitate cu articolele 429c și 429d;

   (c) majorările pentru riscul de credit al contrapărții aferent tranzacțiilor de finanțare prin titluri (SFT-uri), inclusiv cele extrabilanțiere, calculate în conformitate cu articolul 429e;

   (d) elementele extrabilanțiere, exceptând contractele enumerate în anexa II, instrumentele financiare derivate de credit, SFT-urile și pozițiile definite la articolele 429d și 429g, calculate în conformitate cu articolul 429f;

   (e) achizițiile sau vânzările standard care urmează a fi decontate, calculate în conformitate cu articolul 429g.

   Instituțiile tratează tranzacțiile cu termen lung de decontare în conformitate cu primul paragraf literele (a)-(d), după caz.

   Instituțiile pot reduce suma menționată la primul paragraf cu valoarea totală a ajustărilor generale pentru riscul de credit calculate în funcție de elementele bilanțiere și extrabilanțiere, sub rezerva unui prag egal cu 0.

5. Prin derogare de la alineatul (4) litera (d), se aplică următoarele:

(a) un instrument financiar derivat care este considerat a fi un element extrabilanțier în conformitate cu alineatul (4) litera (d), dar care este tratat ca un instrument financiar derivat în conformitate cu cadrul contabil aplicabil face obiectul tratamentului prevăzut la alineatul (4) litera (b);

(b) în cazul în care un client al unei instituții care acționează ca membru compensator realizează direct o tranzacție cu instrumente financiare derivate cu o CPC și instituția garantează performanța expunerilor din tranzacții față de CPC ale clientului său care decurg din această tranzacție, instituția își calculează expunerea care rezultă din garanție în conformitate cu alineatul (4) litera (b) ca și cum ar fi realizat direct tranzacția cu clientul, inclusiv în ceea ce privește primirea sau furnizarea marjei de variație în numerar.

Tratamentul prevăzut la primul paragraf litera (b) se aplică, de asemenea, unei instituții care acționează drept client de nivel superior care garantează performanța expunerilor din tranzacții ale clientului său.

În sensul primului paragraf litera (b) și al celui de al doilea paragraf, instituțiile pot considera drept client o entitate afiliată numai în cazul în care entitatea respectivă nu intră în sfera consolidării de reglementare la nivelul la care se aplică cerința prevăzută la articolul 92 alineatul (3) litera (d).

6. În sensul prezentului articol alineatul (4) litera (e) și al articolului 429g, «achiziție sau vânzare standard» înseamnă o achiziție sau o vânzare a unui titlu de valoare în cadrul unor contracte ale căror clauze impun livrarea titlului de valoare în termenul stabilit în general prin lege sau prin convenții pe piața în cauză.

Articolul 429a
Expuneri excluse de la măsurarea expunerii

1. Prin derogare de la articolul 429 alineatul (4) litera (a), o instituție poate să excludă oricare dintre următoarele expuneri de la măsurarea expunerii:

(a) cuantumurile deduse din elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) litera (d);

(b) activele deduse la calcularea indicatorului de măsurare a capitalului menționat la articolul 429 alineatul (3);

(c) expunerile cărora li se atribuie o pondere de risc de 0 % în conformitate cu articolul 113 alineatul (6);

(d) în cazul în care instituția este o instituție de credit pentru dezvoltare publică, expunerile care decurg din active care constituie creanțe asupra administrațiilor regionale, autorităților locale sau entităților din sectorul public în ceea ce privește investițiile în sectorul public;

(e) expunerile care decurg din creditele promoționale de tip *pass through* acordate altor instituții de credit care acordă creditul promoțional;

(f) părțile garantate ale expunerilor care decurg din credite de export care îndeplinesc simultan următoarele două condiții:

(i) garanția este furnizată de o agenție de creditare a exportului sau de o administrație centrală;

(ii) se aplică o pondere de risc de 0 % părții garantate a expunerii în conformitate cu articolul 114 alineatul (4) sau cu articolul 116 alineatul (4);

(g) în cazul în care instituția este membru compensator al unei CPCC, expunerile din tranzacții ale instituției respective, cu condiția ca acestea să fie compensate cu respectiva CPCC și să îndeplinească condițiile prevăzute la articolul 306 alineatul (1) litera (c).

(h) în cazul în care o instituție este un client de nivel superior în cadrul unei structuri a clientelei pe mai multe niveluri, expunerile din tranzacții față de membrul compensator sau de entitatea care acționează în calitate de client de nivel superior pentru respectiva instituție, dacă sunt îndeplinite condițiile de la articolul 305 alineatul (2) și dacă instituția nu are obligația de a rambursa clientului său pierderile eventuale suferite în cazul intrării în stare de nerambursare a membrului compensator sau a CPCC.

(i) activele fiduciare care îndeplinesc toate condițiile următoare:

(i) sunt recunoscute în bilanțul instituției în concordanță cu unele principii contabile naționale general acceptate, în conformitate cu articolul 10 din Directiva 86/635/CEE;

(ii) îndeplinesc criteriile pentru nerecunoaștere prevăzute de standardul internațional de contabilitate (IAS) 39, astfel cum sunt aplicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002;

(iii) îndeplinesc criteriile pentru neconsolidare prevăzute de standardul internațional de raportare financiară (IFRS) 10, astfel cum sunt aplicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, dacă este cazul;

(j) expunerile care îndeplinesc toate condițiile de mai jos:

(i) sunt expuneri față de o entitate din sectorul public;

(ii) sunt tratate în conformitate cu articolul 116 alineatul (4);

(iii) rezultă din depozite pe care instituția are obligația legală de a le transfera către entitatea din sectorul public menționată la punctul (i) în scopul finanțării de investiții de interes general;

(k) garanțiile reale excedentare depuse la agenți tripartiți care nu au fost date cu împrumut;

(l) în cazul în care, în temeiul cadrului contabil aplicabil, o instituție recunoaște marja de variație plătită în numerar contrapărții ca creanță de încasat, creanța de încasat respectivă, dacă sunt îndeplinite condițiile de la articolul 429c alineatul (3) literele (a)-(e);

(m) expunerile securitizate din securitizări tradiționale care îndeplinesc condițiile transferului riscului semnificativ prevăzute la articolul 243.

2. În sensul alineatului (1) litera (d), «instituție de credit pentru dezvoltare publică» înseamnă o instituție de credit care îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) a fost înființată în temeiul dreptului public de o administrație centrală, administrație regională sau autoritate locală dintr-un stat membru;

(b) activitatea sa este limitată la promovarea unor obiective specificate de politică publică financiară, socială sau economică, în conformitate cu actele cu putere de lege și dispozițiile care reglementează respectiva instituție, pe o bază neconcurențială. În aceste scopuri, obiectivele de politică publică pot include furnizarea de finanțare, în scopuri de promovare sau dezvoltare, anumitor sectoare economice sau regiuni geografice din statul membru relevant;

(c) scopul său nu este de a maximiza profitul sau cota de piață;

(d) sub rezerva normelor privind ajutoarele de stat, administrația centrală, administrația regională sau autoritatea locală are obligația de a proteja viabilitatea instituției de credit sau garantează, în mod direct sau indirect, cel puțin 90 % din cerințele de fonduri proprii, cerințele de finanțare sau expunerile instituției de credit;

(e) nu poate să accepte depozite acoperite, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 5 din Directiva 2014/49/UE sau în legislația națională a statelor membre prin care se pune în aplicare această directivă.

3. Instituțiile nu aplică tratamentul prevăzut la alineatul (1) literele (g) și (h) dacă nu este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 429 alineatul (5) ultimul paragraf.

Articolul 429b
Calculul valorii expunerii activelor

1. Instituțiile calculează valoarea expunerii activelor, exceptând contractele enumerate în anexa II, instrumentele financiare derivate de credit și pozițiile definite la articolul 429e, în conformitate cu următoarele principii:

(a) valorile expunerii activelor înseamnă valorile expunerii astfel cum sunt definite la articolul 111 alineatul (1) prima teză;

(b) garanțiile reale corporale sau financiare, garanțiile sau instrumentele de diminuare a riscului de credit cumpărate nu se utilizează pentru reducerea valorilor expunerilor activelor;

(c) activele nu se compensează cu pasivele;

(d) SFT-urile nu se compensează.

2. În sensul alineatului (1) litera (c), un acord de tip *cash pooling* oferit de o instituție nu încalcă condiția stabilită la respectiva literă numai în cazul în care acordul îndeplinește simultan următoarele două condiții:

(a) instituția care oferă acordul de tip *cash pooling* transferă soldurile creditoare și soldurile debitoare ale mai multor conturi individuale ale unui grup de entități acoperite de acord («conturi inițiale») într-un cont unic, distinct, aducând astfel soldurile conturilor inițiale la zero;

(b) instituția realizează acțiunile menționate la prezentul alineat litera (a) în fiecare zi.

3. Prin derogare de la alineatul (2), un acord de tip *cash pooling* care nu îndeplinește condiția prevăzută la litera (b) de la alineatul menționat, dar îndeplinește condiția prevăzută la litera (a) de la același alineat nu constituie o încălcare a condiției prevăzute la alineatul (1) litera (c) în cazul în care acordul respectă toate condițiile suplimentare următoare:

(a) instituția are un drept legal de a compensa soldurile conturilor inițiale printr-un transfer într-un cont unic, în orice moment;

(b) nu există neconcordanțe de scadență între soldurile conturilor inițiale;

(c) instituția încasează sau plătește dobânzi pe baza soldului combinat al conturilor inițiale;

(d) autoritatea competentă a instituției consideră că frecvența cu care sunt transferate soldurile tuturor conturilor inițiale corespunde scopului de a include doar soldul combinat al acordului de tip *cash pooling* la măsurarea expunerii corespunzătoare indicatorului efectului de levier.

4. Prin derogare de la alineatul (1) litera (d), instituțiile pot calcula valoarea expunerii sumelor de încasat și a sumelor de plătit în numerar din cadrul unei SFT cu aceeași contraparte pe o bază netă numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) tranzacțiile au aceeași dată explicită de decontare finală;

(b) dreptul de a compensa suma datorată contrapărții cu suma datorată de către contraparte este executoriu din punct de vedere juridic în toate situațiile următoare:

(i) în cursul desfășurării normale a activității;

(ii) în cazul intrării în stare de nerambursare, al insolvenței și al falimentului;

(c) contrapărțile intenționează să deconteze pe o bază netă, să efectueze o decontare simultană sau tranzacțiile fac obiectul unui mecanism de decontare care are ca rezultat echivalentul funcțional al decontării nete.

5. În sensul alineatului (4) litera (c), instituțiile pot ajunge la concluzia că mecanismul de decontare are ca rezultat echivalentul funcțional al decontării nete doar dacă, la data decontării, rezultatul net al fluxurilor de numerar ale tranzacțiilor din cadrul mecanismului respectiv este egal cu suma netă unică rezultată în cazul decontării nete și dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) tranzacțiile sunt decontate prin același sistem de decontare;

(b) dispozitivele de decontare sunt susținute de facilități de credit în numerar sau pe parcursul zilei (*intraday*) menite să garanteze că decontarea tranzacțiilor va avea loc până la sfârșitul zilei lucrătoare;

(c) orice aspecte care decurg din operațiunea aferentă titlurilor de valoare a SFT-urilor nu interferează cu finalizarea decontării nete a sumelor de încasat și a sumelor de plătit în numerar.

Condiția de la primul paragraf litera (c) nu este îndeplinită decât atunci când eșecul oricărei SFT din mecanismul de decontare poate întârzia doar decontarea operațiunii corespunzătoare aferente fondurilor bănești sau poate crea o obligație pentru mecanismul de decontare, sprijinită de o facilitate de credit asociată.

În cazul în care se înregistrează un eșec al operațiunii aferente titlurilor de valoare a unei SFT în mecanismul de compensare la sfârșitul perioadei de decontare din mecanismul de decontare, instituțiile trebuie să scoată această tranzacție și operațiunea corespunzătoare aferentă fondurilor bănești din setul de compensare și să le trateze pe bază brută.

6. În sensul alineatelor (2) și (3), «acord de tip *cash pooling*» înseamnă un acord prin care soldurile creditoare sau soldurile debitoare ale mai multor conturi individuale sunt combinate în scopul gestionării numerarului sau a lichidităților.

Articolul 429c
Calculul valorii expunerii instrumentelor financiare derivate

1. Instituțiile calculează valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II și a instrumentelor financiare derivate de credit, inclusiv a celor extrabilanțiere, în conformitate cu metoda prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunea 3.

Atunci când determină valoarea expunerii, instituțiile pot să ia în considerare efectele contractelor de novație și ale altor acorduri de compensare în conformitate cu articolul 295. Instituțiile nu trebuie să țină seama de compensarea între produse diferite, dar pot să compenseze în cadrul categoriei de produse menționate la articolul 272 punctul 25 litera (c) și al instrumentelor financiare derivate de credit, atunci când acestea fac obiectul unui acord de compensare contractuală între produse

diferite menționat la articolul 295 litera (c).

Instituțiile includ în măsurarea expunerii opțiunile vândute, chiar și în cazul în care valoarea expunerii acestora poate fi stabilită la zero în conformitate cu tratamentul prevăzut la articolul 274 alineatul (5).

2. În cazul în care furnizarea garanțiilor reale conexe contractelor derivate reduce cuantumul activelor în temeiul cadrului contabil aplicabil, instituțiile reiau reducerea respectivă.

3. În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, instituțiile care calculează costul de înlocuire a contractelor derivate în conformitate cu articolul 275 pot recunoaște drept marjă de variație, astfel cum este menționată la articolul 275, doar garanțiile reale primite în numerar de la contrapărțile lor, în cazul în care cadrul contabil aplicabil nu a recunoscut încă marja de variație drept o reducere a valorii expunerii și în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) pentru tranzacțiile care nu sunt compensate printr-o CPCC, fondurile în numerar primite de contrapartea destinatară nu sunt separate;

(b) marja de variație se calculează și face obiectul schimbului cel puțin zilnic pe baza evaluării la prețul pieței a pozițiilor pe instrumente financiare derivate;

(c) marja de variație primită este denominată într-o monedă specificată în contractul derivat, în acordul-cadru de compensare aplicabil, în anexa de garantare a creditului la acordul-cadru de compensare eligibil sau astfel cum se stabilește în orice acord de compensare cu o CPCC;

(d) marja de variație primită este suma totală care ar fi necesară pentru a stinge expunerea la prețul pieței a contractului derivat care face obiectul pragului și al sumelor minime de transfer care sunt aplicabile contrapărții;

(e) contractul derivat și marja de variație între instituție și contrapartea la respectivul contract sunt acoperite de un singur acord de compensare pe care instituția îl poate trata ca diminuator de risc în conformitate cu articolul 295.

În sensul primului paragraf, în cazul în care o instituție oferă garanții reale în numerar unei contrapărți, iar garanțiile în cauză respectă condițiile de la literele (a)-(e) din paragraful menționat, instituția trebuie să considere aceste garanții ca fiind marja de variație furnizată contrapărții și să le includă în calculul costului de înlocuire.

În sensul primului paragraf litera (b), se consideră că o instituție a îndeplinit condiția prevăzută la această literă atunci când marja de variație face obiectul schimbului în dimineața zilei de tranzacționare de după ziua de tranzacționare în care a fost stabilit contractul derivat, cu condiția ca schimbul să se bazeze pe valoarea contractului de la sfârșitul zilei de tranzacționare în care contractul a fost stabilit.

În sensul primului paragraf litera (d), în cazul în care apare un litigiu privind marja, instituțiile pot recunoaște cuantumul garanțiilor reale care au făcut obiectul schimbului și care nu sunt vizate de litigiu.

4. În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, atunci când calculează NICA, astfel cum este definită la articolul 272 punctul 12a, instituțiile nu includ garanțiile reale primite, cu excepția cazurilor contractelor derivate încheiate cu clienți care sunt compensate de o CPCC.

5. În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, instituțiile stabilesc ca valoarea multiplicatorului utilizat la calculul expunerii viitoare potențiale în conformitate cu articolul 278 alineatul (1) să fie egală cu unu, cu excepția cazurilor contractelor derivate încheiate cu clienți care sunt compensate de o CPCC.

6. Prin derogare de la prezentul articol alineatul (1), instituțiile pot să utilizeze metoda prevăzută în secțiunea 4 sau în secțiunea 5 din partea a treia titlul II capitolul 6 pentru a determina valoarea expunerii contractelor enumerate în anexa II punctele 1 și 2, dar numai dacă utilizează metoda respectivă și pentru determinarea valorii expunerii contractelor în cauză în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92.

   În cazul în care aplică una dintre metodele menționate la primul paragraf, instituțiile nu scad din indicatorul de măsurare a expunerii cuantumul marjei pe care l-au primit.

Articolul 429d

Dispoziții suplimentare privind calculul valorii expunerii pentru instrumentele financiare derivate de credit subscrise

1. Pe lângă tratamentul prevăzut la articolul 429c, instituțiile includ în calculul valorii expunerii pentru instrumentele financiare derivate de credit subscrise cuantumurile noționale efective la care se raportează instrumentele financiare derivate de credit subscrise din care se scad orice modificări negative ale valorii juste care au fost încorporate în fondurile proprii de nivel 1 în ceea ce privește respectivele instrumente financiare derivate de credit subscrise.

   Instituțiile calculează cuantumul noțional efectiv al instrumentelor financiare derivate de credit subscrise prin ajustarea cuantumului noțional al acelor instrumente financiare derivate pentru a reflecta expunerea reală a contractelor pentru care se utilizează efectul de levier sau care sunt consolidate în alt mod prin structura tranzacției.

2. Instituțiile pot scădea, integral sau parțial, din valoarea expunerii calculate în conformitate cu alineatul (1) cuantumul noțional efectiv al instrumentelor financiare derivate de credit cumpărate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

   (a) scadența reziduală a instrumentului financiar derivat de credit cumpărat este

egală cu scadența reziduală a instrumentului financiar derivat de credit subscris sau mai mare decât aceasta;

(b) instrumentul financiar derivat de credit cumpărat face obiectul aceloraşi clauze esențiale sau al unor clauze esențiale mai prudente decât cele ale instrumentului financiar derivat de credit subscris corespunzător;

(c) instrumentul financiar derivat de credit cumpărat nu a fost achiziționat de la o contraparte care ar expune instituția unui risc specific de corelare defavorabilă, astfel cum este definit la articolul 291 alineatul (1) litera (b);

(d) în cazul în care din cuantumul noțional efectiv al instrumentului financiar derivat de credit subscris se scade orice modificare negativă ale valorii juste încorporate în fondurile proprii de nivel 1 ale instituției, din cuantumul noțional efectiv al instrumentului financiar derivat de credit cumpărat se scade orice modificare pozitivă a valorii juste care a fost încorporată în fondurile proprii de nivel 1;

(e) instrumentul financiar derivat de credit cumpărat nu este inclus într-o tranzacție care a fost compensată de instituție în numele unui client sau care a fost compensată de instituție în rolul său de client de nivel superior într-o structură de servicii pentru clienți pe mai multe niveluri şi pentru care cuantumul noțional efectiv la care se raportează instrumentul financiar derivat de credit subscris corespunzător se exclude din măsurarea expunerii în conformitate cu articolul 429a litera (g) sau (h), după caz.

În scopul calculării expunerii viitoare potențiale în conformitate cu articolul 429c alineatul (1), instituțiile pot exclude din setul de compensare partea din instrumentul financiar derivat de credit subscris care nu este compensată în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat şi pentru care cuantumul noțional efectiv este inclus în măsurarea expunerii.

3. În sensul alineatului (2) litera (b), «clauze esențiale» înseamnă orice caracteristică a instrumentului financiar derivat de credit care este relevantă pentru evaluarea acestuia, inclusiv nivelul de subordonare, opționalitatea, evenimentele de credit, entitatea sau grupurile de entități de referință suport, precum şi obligația sau portofoliul de obligații de referință suport, cu excepția cuantumului noțional şi al scadenței reziduale a instrumentului financiar derivat de credit.

În sensul primului paragraf, două nume de referință sunt aceleaşi numai în cazul în care se referă la aceeaşi entitate juridică.

4. Prin derogare de la alineatul (2) litera (b), instituțiile pot utiliza instrumentele financiare derivate de credit cumpărate pe un grup de nume de referință pentru a compensa instrumentele financiare derivate de credit subscrise pe numele de referință individuale din grupul respectiv, atunci când grupul de entități de referință şi nivelul de subordonare din ambele tranzacții sunt identice.

5. Instituțiile nu reduc cuantumul noțional efectiv al instrumentelor financiare derivate de credit subscrise în cazul în care cumpără protecția creditului printr-un instrument de tip *total return swap* și înregistrează plățile nete primite ca venit net, dar nu înregistrează, în fondurile proprii de nivel 1, nicio deteriorare în compensație în valoarea instrumentului financiar derivat de credit subscris.

6. În cazul instrumentelor financiare derivate de credit cumpărate pe un portofoliu de obligații de referință, instituțiile pot scădea din cuantumul noțional efectiv al instrumentelor financiare derivate de credit subscrise pe obligațiile individuale de referință cuantumul noțional efectiv al instrumentelor financiare derivate de credit cumpărate în conformitate cu alineatul (2) numai dacă protecția cumpărată este echivalentă din punct de vedere economic cu protecția cumpărată separat pentru fiecare dintre obligațiile individuale din portofoliu.

7. În sensul prezentului articol, «instrument financiar derivat de credit subscris» înseamnă orice instrument financiar prin care o instituție oferă efectiv protecția creditului, inclusiv prin instrumente de tip *credit default swap*, instrumente de tip *total return swap* și opțiuni, în cazul în care instituția are obligația de a oferi protecția creditului în condițiile specificate în contractul privind opțiunile.

Articolul 429e
Majorarea pentru riscul de credit al contrapărții aferent SFT-urilor

1. Pe lângă calculul valorii expunerii SFT-urilor, inclusiv a celor care sunt extrabilanțiere în conformitate cu articolul 429b alineatul (1), instituțiile includ în măsurarea expunerii o majorare pentru riscul de credit al contrapărții, stabilită în conformitate cu alineatul (2) sau (3) de la prezentului articol, după caz.

2. Instituțiile calculează majorarea pentru tranzacțiile cu o contraparte care nu fac obiectul unui acord-cadru de compensare ce îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 206 (E_i^*), pentru fiecare tranzacție în parte, în conformitate cu următoarea formulă:

$$E_i^* = max\{0, E_i - C_i\}$$

unde:

i = indicele care desemnează tranzacția;

E_i = valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar împrumutate contrapărții în cadrul tranzacției *i*;

C_i = valoarea justă a sumelor în numerar sau a titlurilor de valoare primite de la contraparte în cadrul tranzacției *i*.

Instituțiile pot stabili că E_i^* este egal cu zero dacă E_i este suma în numerar

împrumutată unei contrapărți, iar suma în numerar de primit aferentă nu este eligibilă pentru tratamentul de compensare prevăzut la articolul 429b alineatul (4).

3. Instituțiile calculează majorarea pentru tranzacțiile cu o contraparte care fac obiectul unui acord-cadru de compensare ce îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 206 (E_i^*), pentru fiecare acord în parte, în conformitate cu următoarea formulă:

$$E_i^* = max\left\{0, \sum_i E_i - \sum_i C_i\right\}$$

unde:

i = indicele care desemnează acordul de compensare;

E_i = valoarea justă a titlurilor de valoare sau a sumelor în numerar împrumutate contrapărții pentru tranzacțiile care fac obiectul acordului-cadru de compensare *i*;

C_i = valoarea justă a sumelor în numerar sau a titlurilor de valoare primite de la contraparte care fac obiectul acordului-cadru de compensare *i*.

4. În sensul alineatelor (2) și (3), termenul contraparte include, de asemenea, agenții tripartiți care primesc garanții reale în depozit și administrează garanțiile reale în cazul tranzacțiilor tripartite.

5. Prin derogare de la prezentul articol alineatul (1), instituțiile pot să utilizeze metoda prevăzută la articolul 222, sub rezerva unui prag de 20 % pentru ponderea de risc aplicabilă, în scopul de a determina majorarea pentru SFT-uri, inclusiv pentru cele extrabilanțiere. Instituțiile pot să utilizeze această metodă numai în cazul în care o utilizează și pentru calcularea valorii expunerii tranzacțiilor respective în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 92 alineatul (1) literele (a)-(c).

6. În cazul în care contabilizarea vânzării pentru o tranzacție de răscumpărare se efectuează în temeiul cadrului contabil aplicabil, instituția reia toate înregistrările contabile legate de vânzare.

7. În cazul în care o instituție acționează ca agent între două părți în cadrul unei SFT, inclusiv al unei SFT extrabilanțiere, se aplică următoarele dispoziții pentru calcularea măsurării expunerii instituției:

(a) în cazul în care instituția pune la dispoziția uneia dintre părțile la SFT o indemnizație sau o garanție, iar indemnizația sau garanția se limitează la diferența - oricare ar fi aceasta - dintre valoarea titlului de valoare sau a sumei în numerar pe care partea a dat-o cu împrumut și valoarea garanției reale pe care debitorul a furnizat-o, instituția include, în măsurarea expunerii, numai majorarea determinată în conformitate cu alineatul (2) sau (3), după caz;

(b) în cazul în care instituția nu furnizează niciuneia dintre părțile implicate o

indemnizație sau o garanție, tranzacția nu este inclusă în măsurarea expunerii;

(c) în cazul în care instituția este expusă din punct de vedere economic titlului de valoare suport sau numerarului implicat în tranzacție cu o sumă mai mare decât expunerea acoperită de majorare, aceasta include în măsurarea expunerii, de asemenea, cuantumul total al titlului sau al numerarului la care este expusă;

(d) în cazul în care instituția care acționează în calitate de agent pune la dispoziția ambelor părți implicate într-o SFT o indemnizație sau o garanție, instituția își calculează indicatorul de măsurare a expunerii în conformitate cu literele (a)-(c), separat pentru fiecare parte implicată în tranzacție.

Articolul 429f
Calculul valorii expunerii elementelor extrabilanțiere

1. Instituțiile calculează valoarea expunerii elementelor extrabilanțiere, exceptând contractele enumerate în anexa II, instrumentele financiare derivate de credit, SFT-urile și pozițiile definite la articolul 429d, în conformitate cu articolul 111 alineatul (1):

   În conformitate cu articolul 166 alineatul (9), în cazul în care un angajament se referă la prelungirea unui alt angajament, instituțiile utilizează cel mai mic dintre cei doi factori de conversie aferenți angajamentului individual.

2. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile pot reduce cuantumul echivalent expunerii din credite al unui element extrabilanțier cu suma corespunzătoare a ajustărilor specifice pentru riscul de credit. Calculul trebuie să fie supus unui prag egal cu zero.

3. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile aplică un factor de conversie de 10 % elementelor extrabilanțiere cu risc scăzut menționate la articolul 111 alineatul (1) litera (d) .

Articolul 429g
Calculul valorii expunerii achizițiilor sau vânzărilor standard care urmează a fi decontate

1. Instituțiile tratează drept active sumele în numerar aferente vânzărilor standard și titlurile de valoare aferente achizițiilor standard care rămân în bilanțul contabil până la data decontării, în conformitate cu articolul 429 alineatul (4) punctul (a).

2. Instituțiile care, în conformitate cu cadrul contabil aplicabil, aplică principiul înregistrării la data tranzacției achizițiilor și vânzărilor standard care urmează a fi decontate trebuie să reia orice compensare, permisă în conformitate cu acest cadru, între sumele de încasat în numerar pentru vânzările standard care urmează a fi decontate și sumele de plătit în numerar pentru achizițiile standard care urmează a fi decontate. După ce au reluat compensarea contabilă, instituțiile pot efectua

compensări între sumele de încasat în numerar și sumele de plătit în numerar în cazul cărora atât vânzările standard, cât și achizițiile standard aferente sunt decontate pe baza principiului «livrare contra plată».

3. Instituțiile care, în conformitate cu cadrul contabil aplicabil, aplică principiul contabilizării la data decontării achizițiilor și vânzărilor standard care urmează a fi decontate trebuie să includă în măsurarea expunerii valoarea nominală totală a angajamentelor de plată legate de achizițiile standard.

În sensul primului paragraf, instituțiile pot compensa valoarea nominală totală a angajamentelor legate de achiziționile standard cu valoarea nominală totală a sumelor de încasat în numerar legate de vânzările standard care urmează a fi decontate numai în cazul în care atât achizițiile standard, cât și vânzările standard sunt decontate pe baza principiului «livrare contra plată».

Articolul 430
Cerința de raportare

1. Instituțiile raportează autorităților lor competente cu privire la indicatorul efectului de levier, astfel cum se prevede în prezenta parte. Raportarea cu privire la indicatorul efectului de levier se realizează o dată pe an de către instituțiile mici, astfel cum sunt definite la articolul 430a și, sub rezerva alineatului (2), o dată pe an sau mai frecvent de către alte instituții.

2. În sensul cerinței de raportare prevăzute la alineatul (1), ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modelele uniforme de raportare, instrucțiunile privind modul de utilizare a acestor modele, frecvența și datele de raportare, precum și soluțiile informatice.

Cerințele de raportare specificate în proiectul de standarde tehnice de punere în aplicare trebuie să fie proporționale, având în vedere dimensiunea, complexitatea și natura instituțiilor, precum și nivelul de risc al activităților acestora.

ABE transmite proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare respective Comisiei până la data de [12 luni de la data intrării în vigoare].

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

(116) Partea a opta se înlocuiește cu următorul text:

„PARTEA A OPTA
PUBLICAREA DE INFORMAȚII DE CĂTRE INSTITUȚII TITLUL I
PRINCIPII GENERALE

Articolul 430a
Definiții

În sensul prezentei părți și al articolelor 13, 99, 100, 394 și 430, se aplică următoarele definiții:

(1) «instituție mare» înseamnă o instituție care îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

(a) instituția a fost identificată ca fiind o instituție de importanță sistemică globală («G-SII») în conformitate cu articolul 131 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/36/UE;

(b) instituția a fost identificată ca fiind o altă instituție importantă din punct de vedere sistemic («O-SII») în conformitate cu articolul 131 alineatele (1) și (3) din Directiva 2013/36/UE;

(c) instituția este, în statul membru în care este stabilită, una dintre cele mai mari trei instituții în ceea ce privește valoarea totală a activelor;

(d) valoarea totală a activelor instituției pe baza situației sale de consolidare este mai mare sau egală cu 30 de miliarde EUR;

(e) valoarea totală a activelor instituției este mai mare sau egală cu 5 miliarde EUR, iar raportul totalului activelor sale față de PIB-ul statului membru în care este stabilită este, în medie, mai mare sau egal cu 20 % în perioada de patru ani imediat anterioară perioadei anuale curente de publicare.

(2) «filială mare» înseamnă o filială care se califică drept instituție mare, astfel cum este definită la alineatul (1);

(3) «instituție necotată» înseamnă o instituție care nu a emis titluri de valoare admise la tranzacționare pe o piață reglementată a oricărui stat membru, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE.

(4) „instituție mică” înseamnă o instituție în cazul căreia valoarea activelor este în medie mai mică sau egală cu 1,5 miliarde EUR în perioada de patru ani imediat anterioară perioadei anuale curente de publicare.

Articolul 431
Cerințe și politici privind publicarea

1. Instituțiile fac publice informațiile menționate în titlurile II și III, în conformitate cu dispozițiile prevăzute în prezentul titlu, sub rezerva excepțiilor menționate la articolul 432.

2. Instituțiile fac publică orice autorizație privind instrumentele și metodologiile menționate în titlul III care a fost acordată de către autoritățile competente în temeiul părții a treia.

3. Organul de conducere sau conducerea superioară a instituțiilor adoptă politici formale pentru a se conforma cerințelor de publicare prevăzute în prezenta parte și instituite proceduri, sisteme și controale interne pentru a verifica dacă informațiile publicate de instituții sunt adecvate și respectă cerințele stabilite în prezenta parte. Cel puțin un membru al organului de conducere sau al conducerii superioare a instituțiilor atestă în scris că instituția relevantă a publicat informațiile prevăzute în prezenta parte în conformitate cu politicile și procedurile, sistemele și controalele interne menționate la prezentul alineat. Atestatul scris menționat la prezentul alineat trebuie inclus în informațiile publicate de instituții.

   De asemenea, instituțiile instituie politici pentru a verifica dacă informațiile publicate furnizează participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc. În cazul în care constată că informațiile care trebuie publicate în temeiul prezentei părți nu furnizează participanților la piață o imagine completă asupra profilului lor de risc, instituțiile fac publice și alte informații, pe lângă informațiile care trebuie publicate în temeiul prezentei părți. Fără a aduce atingere dispozițiilor precedente, instituțiile sunt obligate să facă publice numai informațiile semnificative, nu și informațiile confidențiale sau cele considerate ca fiind proprietate menționate la articolul 432.

4. Toate informațiile cantitative sunt însoțite de o descriere calitativă și de orice alte informații suplimentare care ar putea fi necesare pentru ca utilizatorii acestor informații să înțeleagă informațiile cantitative, subliniind în special orice modificare semnificativă a informațiilor publicate față de informații publicate anterior.

5. La cerere, instituțiile explică deciziile lor de rating IMM-urilor și altor societăți care solicită un credit, punând la dispoziție o explicație în scris, în cazul în care li se solicită acest lucru. Costurile administrative aferente explicației menționate sunt proporționale cu mărimea creditului.

Articolul 432
Informații nesemnificative, considerate ca fiind proprietate sau confidențiale

1. Instituțiile pot să nu facă publice una sau mai multe dintre informațiile prevăzute în titlurile II și III dacă informațiile respective nu sunt considerate semnificative, cu

excepția informațiilor prevăzute la articolul 435 alineatul (2) litera (c), la articolul 437 și la articolul 450.

Se consideră că informațiile publicate sunt semnificative în cazul în care omiterea sau prezentarea eronată a acestora ar putea schimba sau influența evaluarea sau decizia unui utilizator al respectivelor informații, care se bazează pe acestea în scopul luării unei decizii economice.

În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite ghiduri cu privire la modul în care instituțiile trebuie să aplice pragul de semnificație în legătură cu cerințele de publicare din titlurile II și III.

2. Instituțiile pot totodată să nu facă publice una sau mai multe dintre informațiile prevăzute în titlurile II și III dacă informațiile respective sunt considerate ca proprietate a acestora sau confidențiale, în conformitate cu prezentul alineat, cu excepția informațiilor prevăzute la articolele 437 și 450.

Se consideră că informațiile sunt proprietatea instituțiilor în cazul în care aducerea acestora la cunoștința publicului ar submina poziția concurențială a instituțiilor. Informațiile considerate drept proprietate pot include informațiile despre produse sau sisteme a căror cunoaștere de către concurenți ar diminua valoarea investițiilor instituțiilor în respectivele produse sau sisteme.

Se consideră că informațiile sunt confidențiale dacă instituțiile sunt obligate de clienți sau de alte relații de contraparte să păstreze confidențialitatea acestor informații sau dacă, în cazuri excepționale și sub rezerva consimțământului prealabil al autorității competente, informațiile respective pot afecta în mod semnificativ poziția concurențială a instituției.

În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE emite ghiduri cu privire la modul în care instituțiile trebuie să aplice aspecte legate de proprietate și confidențialitate în legătură cu cerințele de publicare din titlurile II și III.

3. În cazurile excepționale menționate la alineatul (2), instituția în cauză menționează în comunicările sale faptul că nu a făcut publice anumite informații, precum și motivele nepublicării, și furnizează informații mai generale despre obiectul cerinței de publicare, exceptând cazul în care obiectul respectiv constituie în sine proprietatea instituției sau o informație confidențială.

Articolul 433
Frecvența și sfera publicării

Instituțiile publică informațiile prevăzute în titlurile II și III în modul stabilit la articolele 433a-433c.

Publicarea anuală a informațiilor se realizează la aceeași dată la care instituțiile își publică situațiile financiare sau cât mai curând posibil după această dată.

Publicarea trimestrială și semestrială se realizează la aceeași dată la care instituțiile își publică rapoartele financiare pentru perioada corespunzătoare, după caz, sau cât mai curând posibil după această dată.

Orice diferență între data publicării informațiilor prevăzute în prezenta parte și cea a publicării situațiilor financiare corespunzătoare trebuie să fie rezonabilă și, în orice caz, să nu depășească perioada de timp stabilită de autoritățile competente în temeiul articolului 106 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 433a
Publicarea de informații de către instituțiile mari

1. Instituțiile mari publică informațiile menționate în continuare cel puțin cu următoarea frecvență:

   (a) toate informațiile obligatorii în temeiul prezentei părți se publică anual;

   (b) informațiile care trebuie publicate menționate la articolul 439 literele (e) și (f), articolul 442 litera (e) punctul 1 și punctul 3, articolul 444 litera (e), articolul 448 literele (a) și (b), articolul 449 literele (k)-(m), articolul 451 literele (a) și (b), articolul 451a alineatele (2) și (3), articolul 452 litera (f), articolul 453 litera (f) și articolul 455 alineatul (2) litera (a) se publică de două ori pe an;

   (c) informațiile care trebuie publicate menționate la articolul 437 litera (a), articolul 438 litera (c), articolul 442 litera (c) și indicatorii-cheie menționați la articolul 447 se publică trimestrial.

2. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile mari - altele decât G-SII - care sunt instituții necotate fac publice informațiile menționate în continuare cel puțin cu următoarea frecvență:

   (a) toate informațiile obligatorii în temeiul prezentei părți se publică anual;

   (b) indicatorii-cheie menționați la articolul 447 se publică de două ori pe an.

3. Instituțiile mari care intră sub incidența articolului 92a sau 92b publică informațiile prevăzute la articolul 437a de două ori pe an, cu excepția indicatorilor-cheie menționați la articolul 447 litera (h).

Articolul 433b
Publicarea de informații de către instituțiile mici

1. Instituțiile mici publică informațiile menționate în continuare cel puțin cu următoarea frecvență:

   (a) o dată pe an:

      (i) informațiile menționate la articolul 435 alineatul (1) literele (a), (e) și (f);

(ii) informațiile menționate la articolul 435 alineatul (2) literele (a), (b) și (c);

(iii) informațiile menționate la articolul 450;

(iv) informațiile menționate la articolul 437 litera (a), articolul 438 litera (c), articolul 439 literele (e) și (f), articolul 442 litera (c) și litera (e) punctele 1 și 3, articolul 444 litera (e), articolul 448 literele (a) și (b), articolul 449 literele (k)-(m), articolul 451 literele (a) și (b), articolul 451a alineatele (2) și (3), articolul 452 litera (f), articolul 453 litera (f) și articolul 455 alineatul (2) litera (a), dacă este cazul;

(b) indicatorii-cheie menționați la articolul 447 se publică de două ori pe an.

2. Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile mici necotate fac publice următoarele informații cel puțin o dată pe an:

(a) informațiile menționate la articolul 435 alineatul (1) literele (a), (e) și (f);

(b) informațiile menționate la articolul 435 alineatul (2) literele (a), (b) și (c);

(c) informațiile menționate la articolul 450;

(d) indicatorii-cheie menționați la articolul 447.

Articolul 433c
Publicarea de informații de către alte instituții

1. Instituțiile care nu intră sub incidența articolului 433a sau 433b publică informațiile menționate în continuare cel puțin cu următoarea frecvență:

(a) toate informațiile prevăzute în prezenta parte se publică anual;

(b) indicatorii-cheie menționați la articolul 447 se publică de două ori pe an.

2. Prin derogare de la alineatul (1), celelalte instituții - care sunt instituții necotate - fac publice informațiile menționate în continuare cel puțin cu următoarea frecvență:

(a) informațiile menționate la articolele 435 și 450, articolul 437 litera (a), articolul 438 litera (c), articolul 439 literele (e) și (f), articolul 442 literele (c) și (e) de la punctele 1 și 3, articolul 444 litera (e), articolul 448 literele (a) și (b), articolul 449 literele (k)-(m), articolul 451 literele (a) și (b), articolul 451a alineatele (2) și (3), articolul 452 litera (f), articolul 453 litera (f) și articolul 455 alineatul (2) litera (a) se publică anual;

(b) indicatorii-cheie menționați la articolul 447 se publică de două ori pe an.

Articolul 434
Mijloace de publicare

1. Instituțiile fac publice toate informațiile prevăzute în titlurile II și III în format electronic și pe un singur suport sau în același loc. Suportul sau locul unic trebuie să fie un document de sine stătător care să ofere o sursă de informații prudențiale ușor accesibilă pentru utilizatorii informațiilor respective sau o secțiune distinctă inclusă în sau anexată la situațiile financiare ale instituțiilor sau la rapoartele financiare care conțin informațiile care trebuie publicate și care pot fi ușor de identificat de către utilizatorii respectivi.
2. Instituțiile pun la dispoziție pe site-ul lor web sau, dacă nu au site, în orice alt loc adecvat o arhivă a informațiilor care trebuie publicate în conformitate cu prezenta parte. Această arhivă rămâne disponibilă pentru o perioadă de timp care nu trebuie să fie mai mică decât perioada de stocare stabilită prin legislația națională în ceea ce privește informațiile incluse în rapoartele financiare ale instituțiilor.
3. În sensul prezentului articol, «raport financiar» se interpretează conform dispozițiilor de la articolele 4 și 5 din Directiva 2004/109/CE[30] a Parlamentului European și a Consiliului.

Articolul 434a
Formate uniforme pentru publicarea de informații

1. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza formatele uniforme pentru publicarea informațiilor și instrucțiunile conexe în conformitate cu care se publică informațiile prevăzute în titlurile II și III.

   Aceste formate uniforme trebuie să transmită informații suficient de cuprinzătoare și comparabile pentru ca utilizatorii informațiilor respective să poată evalua profilurile de risc ale instituțiilor și gradul lor de conformitate cu cerințele cuprinse între partea întâi și partea a șaptea. Pentru a facilita comparabilitatea informațiilor, standardele tehnice de punere în aplicare trebuie să vizeze menținerea consecvenței dintre formatele de publicare și standardele internaționale privind publicarea informațiilor.

   Formatele de publicare trebuie să fie în format tabelar, dacă este necesar.

2. ABE prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (1) până la [30 iunie 2019].

   Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare respective în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE)

[30] Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

nr. 1093/2010.

TITLUL II
CRITERII TEHNICE PRIVIND TRANSPARENȚA ȘI PUBLICAREA

Articolul 435
Publicarea obiectivelor și politicilor privind gestionarea riscurilor

1. Instituțiile publică obiectivele și politicile lor privind gestionarea riscurilor separat pentru fiecare categorie de risc, inclusiv pentru riscurile menționate în prezentul titlu, în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolele 433a, 433b și 433c. Respectivele informații de publicat cuprind:

   (a) strategiile și procesele de gestionare pentru aceste categorii de riscuri;

   (b) structura și organizarea funcției relevante de gestionare a riscurilor, inclusiv informații privind baza autorității, a competențelor și a responsabilității sale în conformitate cu documentele constitutive și statutare ale instituției;

   (c) sfera de cuprindere și tipul sistemelor de raportare și de măsurare a riscurilor;

   (d) politicile de acoperire și diminuare a riscurilor, precum și strategiile și procesele pentru monitorizarea continuității eficacității elementelor de acoperire și de diminuare a riscurilor;

   (e) o declarație aprobată de organul de conducere cu privire la gradul de adecvare a cadrului de gestionare a riscurilor instituției relevante, prin care să se garanteze că sistemele existente de gestionare a riscurilor sunt adecvate ținând cont de profilul și strategia instituției;

   (f) o declarație concisă privind riscurile, aprobată de organul de conducere, în care să se descrie pe scurt profilul de risc general al instituției relevante asociat cu strategia de afaceri. Această declarație include:

      (i) indicatori cheie și date care să ofere deținătorilor de interese externi o privire de ansamblu cuprinzătoare asupra modului în care instituția își administrează riscurile, inclusiv asupra modului în care profilul de risc al instituției interacționează cu toleranța la risc stabilită de organul de conducere;

      (ii) informații privind tranzacțiile în interiorul grupului și tranzacțiile cu părți afiliate care pot avea un impact semnificativ asupra profilului de risc al grupului consolidat.

2. Instituțiile fac publice următoarele informații privind mecanismele de guvernanță, incluzând informații actualizate periodic, cel puțin o dată pe an, în conformitate cu

modalitățile prevăzute la articolele 433a, 433b și 433c:

(a) numărul de mandate deținute de membrii organului de conducere;

(b) politica de recrutare pentru selectarea membrilor organului de conducere și cunoștințele, calificările și expertiza efectivă a acestora;

(c) politica privind diversitatea în materie de selecție a membrilor organului de conducere, obiective și orice ținte relevante stabilite în cadrul politicii respective, precum și măsura în care au fost atinse obiectivele și țintele respective;

(d) dacă instituția a înființat sau nu un comitet de risc distinct și de câte ori s-a întrunit comitetul de risc;

(e) descrierea fluxului de informații privind riscurile către organul de conducere.

Articolul 436
Publicarea informațiilor privind domeniul de aplicare

Instituțiile fac publice următoarele informații cu privire la domeniul de aplicare al cerințelor prevăzute în prezentul regulament după cum urmează:

(a) denumirea instituției căreia i se aplică dispozițiile prezentului regulament;

(b) o reconciliere între situațiile financiare consolidate întocmite în conformitate cu cadrul contabil aplicabil și situațiile financiare consolidate întocmite în conformitate cu cerințele privind consolidarea de reglementare în temeiul părții întâi titlul II secțiunile 2 și 3. Reconcilierea respectivă subliniază diferențele dintre sfera consolidării contabile și a celei de reglementare și entitățile juridice incluse în fiecare perimetru. Prezentarea entităților juridice incluse în domeniul de aplicare al consolidării de reglementare precizează dacă aceste entități sunt consolidate integral sau proporțional și dacă participațiile în entitățile juridice respective au fost deduse din fondurile proprii;

(c) orice obstacol semnificativ de ordin practic sau legal, actual sau preconizat, care împiedică transferul prompt al fondurilor proprii sau rambursarea datoriilor între întreprinderea-mamă și filialele acesteia;

(d) valoarea agregată cu care fondurile proprii efective sunt mai mici decât minimul cerut pentru ansamblul filialelor care nu sunt incluse în consolidare, precum și denumirea filialelor respective;

(e) după caz, circumstanțele în care se recurge la derogarea menționată la articolul 7 sau la metoda individuală de consolidare prevăzută la articolul 9.

Articolul 437
Publicarea situației fondurilor proprii

Instituțiile trebuie să prezinte următoarele informații cu privire la fondurile lor proprii:

(a) o reconciliere integrală a elementelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, a elementelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, a elementelor de fonduri proprii de nivel 2 și a filtrelor prudențiale și deducerilor aplicate fondurilor proprii ale instituției în temeiul articolelor 32-35, 36, 56 și 66 cu bilanțul din situațiile financiare auditate ale instituției;

(b) o descriere a principalelor caracteristici ale instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, ale instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și ale instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 emise de instituție;

(c) prezentarea integrală a termenilor și condițiilor contractuale aferente tuturor instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2;

(d) prezentarea separată a naturii și a cuantumurilor următoarelor elemente:

(iv) fiecare filtru prudențial aplicat în conformitate cu articolele 32-35;

(v) fiecare deducere efectuată în conformitate cu articolele 36, 56 și 66;

(vi) elementele nededuse în conformitate cu articolele 47, 48, 56, 66 și 79;

(e) o descriere a tuturor restricțiilor aplicate la calcularea fondurilor proprii în conformitate cu prezentul regulament, precum și instrumentele, filtrele prudențiale și deducerile pentru care se aplică aceste restricții;

(f) o explicație detaliată a bazei pe care se calculează ratele capitalului în cazul în care respectivele rate ale capitalului sunt calculate utilizând elemente ale fondurilor proprii determinate pe o altă bază decât cea prevăzută în temeiul prezentului regulament.

Articolul 437a
Cerințe legate de publicarea informațiilor privind fondurile proprii și pasivele eligibile

Instituțiile cărora li se aplică articolele 92a sau 92b publică următoarele informații cu privire la fondurile proprii și pasivele eligibile:

(a) compoziția fondurilor proprii și a pasivelor eligibile, scadența acestora și principalele lor caracteristici;

(b) rangul pasivelor eligibile în ierarhia creditorilor;

(c) cuantumul total al fiecărei emisiuni de pasive eligibile menționate la articolul 72b și cuantumul emisiunilor care este inclus în elementele de pasive eligibile în limitele

specificate la articolul 72b alineatul (3);

(d) cuantumul total al pasivelor excluse menționate la articolul 72a alineatul (2).

Articolul 438
Publicarea informațiilor privind cerințele de fonduri proprii și cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor

Instituțiile publică următoarele informații cu privire la respectarea articolului 92 din prezentul regulament și a articolului 73 din Directiva 2013/36/UE:

(a) un rezumat cu privire la metoda pe care o aplică în vederea evaluării adecvării capitalului intern în scopul susținerii activităților curente și viitoare;

(b) cerințele privind compoziția fondurilor proprii de nivel 1 suplimentar pe baza procesului de analiză de supraveghere menționat la articolul 104 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2013/36/UE;

(c) la solicitarea autorității competente relevante, rezultatele procesului de evaluare a adecvării capitalului intern al instituției;

(d) cuantumul total ponderat la risc al expunerii și cerința de fonduri proprii totale aferentă, determinate în conformitate cu articolul 92 și defalcate pe diferitele categorii de risc prevăzute în partea a treia și, dacă este cazul, o explicație a efectului asupra calculării fondurilor proprii și a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor rezultat dacă se aplică praguri de capital și dacă nu se deduc elemente din fondurile proprii;

(e) cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor pentru fiecare categorie de împrumuturi specializate menționate în tabelul 1 de la articolul 153 alineatul (5) și pentru categoriile de expuneri provenind din titluri de capital prevăzute la articolul 155 alineatul (2);

(f) valoarea expunerii și cuantumul ponderat la risc al expunerii aferente instrumentelor de fonduri proprii deținute în orice întreprindere de asigurare, întreprindere de reasigurare sau holding de asigurare pe care instituțiile nu le deduc din fondurile lor proprii în conformitate cu articolul 49 atunci când își calculează cerințele de capital pe bază individuală, subconsolidată și consolidată;

(g) cerința suplimentară de fonduri proprii și rata de adecvare a capitalului a conglomeratului financiar, calculate în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2002/87/CE și cu anexa I la respectiva directivă, în cazul în care se aplică metoda 1 sau 2 prevăzută în anexa menționată;

(h) modificările cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor din perioada de raportare curentă în comparație cu perioada de raportare imediat anterioară apărute ca urmare a utilizării modelelor interne, inclusiv o scurtă descriere a principalilor factori care explică aceste modificări;

(i) pentru instituțiile autorizate să utilizeze modele interne, cuantumurile ipotetice ponderate la risc ale expunerilor care ar rezulta în cazul utilizării abordării standardizate aplicabile pentru expunerile relevante.

Articolul 439
Publicarea de informații privind expunerile la riscul de credit al contrapărții

Instituțiile publică următoarele informații privind expunerea lor la riscul de credit al contrapărții menționat în partea a treia titlul II capitolul 6:

(a) o descriere a metodologiei utilizate pentru alocarea limitelor privind capitalul intern și creditul pentru expunerile la riscul de credit al contrapărții, inclusiv metodele de alocare a acestor limite expunerilor față de contrapărțile centrale;

(b) o descriere a politicilor legate de garanții și de alte forme de diminuare a riscului de credit, cum ar fi politicile de obținere a garanțiilor reale și de constituire a rezervelor de credit;

(c) o descriere a politicilor referitoare la riscul de corelare defavorabilă, astfel cum este definit la articolul 291;

(d) cuantumul garanțiilor reale, segregate și nesegregate, primite sau constituite, defalcate pe tipuri de garanții reale, cu o defalcare suplimentară între garanțiile reale utilizate pentru instrumentele financiare derivate și operațiunile de finanțare prin instrumente financiare, precum și cuantumul garanțiilor reale pe care instituția ar trebui să o furnizeze în cazul în care ratingul său de credit s-ar deteriora;

(e) valoarea justă pozitivă brută a contractelor derivate și a operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare, a profiturilor din compensare, a expunerii din credit curente după compensare, a garanțiilor reale deținute și a expunerii de credit nete din instrumente financiare derivate, pentru fiecare tip de tranzacție cu instrumente financiare derivate și de operațiune de finanțare prin instrumente financiare. În sensul prezentului punct, expunerea de credit curentă după compensare este expunerea de credit pe tranzacțiile cu instrumente financiare derivate și pe operațiunile de finanțare prin instrumente financiare, după ce a fost luat în calcul atât profitul obținut din acordurile de compensare cu caracter executoriu din punct de vedere juridic, cât și din contractele de garanție reală;

(f) măsurile privind tranzacțiile cu instrumente financiare derivate, valorile expunerilor înainte și după efectul de diminuare a riscului de credit, calculate în conformitate cu metodele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunile 3-6, indiferent de metoda aplicabilă, defalcate în funcție de costul de înlocuire și componentele viitoare potențiale, în conformitate cu metodele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunile 3, 4 și 5;

(g) pentru operațiunile de finanțare prin instrumente financiare, valorile expunerii înainte și după efectul de diminuare a riscului de credit, calculate în conformitate cu metodele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 4 și capitolul 6, indiferent de metoda utilizată;

(h) valoarea noțională a acoperirilor cu instrumente financiare derivate de credit, precum și distribuția expunerilor de credit curente pe tipuri de expuneri de credit;

(i) valorile noționale și valoarea justă a tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate de credit. Tranzacțiile cu instrumente financiare derivate de credit trebuie defalcate în tranzacții cu instrumente financiare derivate de credit utilizate pentru portofoliul propriu de credit al instituțiilor și tranzacții cu instrumente financiare derivate de credit utilizate pentru intermediere, precum și pe tipuri de produs. În cadrul fiecărui tip de produs, tranzacțiile cu instrumente financiare derivate de credit sunt defalcate, la rândul lor, în tranzacții în cadrul cărora protecția creditului este cumpărată și tranzacții în cadrul cărora protecția creditului este vândută;

(j) estimarea alfa în cazul în care instituția a obținut aprobarea autorităților competente de a utiliza propriile estimări alfa în conformitate cu articolul 284 alineatul (9);

(k) pentru instituțiile care utilizează metodele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunile 4-5, dimensiunea activităților bilanțiere și extrabilanțiere cu instrumente financiare derivate, calculată în conformitate cu articolul 273a alineatul (1) sau (2), după caz.

Articolul 440
Publicarea de informații privind amortizorul anticiclic de capital

Instituțiile fac publice următoarele informații legate de respectarea cerinței privind amortizorul anticiclic de capital menționat la titlul VII capitolul 4 din Directiva 2013/36/UE:

(a) distribuția geografică a cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor de credit, utilizată ca bază pentru calcularea amortizorului lor anticiclic de capital;

(b) cuantumul amortizorului anticiclic de capital specific instituției.

Articolul 441
Publicarea de informații privind indicatorii de importanță sistemică globală

Instituțiile identificate drept G-SII în conformitate cu articolul 131 din Directiva 2013/36/UE publică anual valorile indicatorilor utilizați pentru a-și determina scorul conform metodologiei de identificare menționate la articolul respectiv.

Articolul 442
Publicarea de informații privind expunerile la riscul de credit și la riscul de diminuare a valorii creanței

Instituțiile publică următoarele informații privind expunerea lor la riscul de credit și la riscul de diminuare a valorii creanței:

(a) definițiile pe care le utilizează în scopuri contabile ale termenilor «restant» și «depreciat»;

(b) o descriere a abordărilor și a metodelor adoptate pentru determinarea ajustărilor specifice și generale pentru riscul de credit;

(c) informații privind cantitatea și calitatea expunerilor performante, a expunerilor

neperformante și a celor restructurate în urma dificultăților financiare, inclusiv deprecierea cumulată aferentă acestora, provizioanele și modificările valorii juste negative ca urmare a riscului de credit, precum și cuantumurile garanțiilor reale și ale garanțiilor financiare primite:

(d) o analiză a expunerilor restante în funcție de vechimea lor în contabilitate;

(e) valorile contabile brute și nete atât a expunerilor care se află în stare de nerambursare, cât și a celor care nu se află în stare de nerambursare, ajustările specifice și generale pentru riscul de credit acumulate și deducerile acumulate din bilanț aferente acestor expuneri, precum și distribuția acestora în funcție de zona geografică și tipul de industrie;

(f) orice modificare a valorii brute a expunerilor aflate în stare de nerambursare, a titlurilor de datorie și a expunerilor extrabilanțiere, inclusiv, cel puțin, informații cu privire la soldurile de deschidere și de închidere ale acestor expuneri, la valoarea brută a oricăreia dintre expunerile respective care au revenit la stadiul dinainte de starea de nerambursare sau care au făcut obiectul unor deduceri din bilanț, precum și repartizarea scadenței reziduale a creditelor și a titlurilor de datorie.

Articolul 443

Publicarea de informații privind activele grevate de sarcini și activele negrevate de sarcini

Instituțiile fac publice informații privind activele grevate de sarcini și activele negrevate de sarcini. În acest scop, instituțiile utilizează valoarea contabilă pentru fiecare clasă de expuneri, defalcată în funcție de calitatea activelor, pe de o parte, și în cuantumul total al valorii contabile grevate de sarcini și al celei negrevate de sarcini, pe de altă parte. Publicarea informațiilor privind activele grevate de sarcini și negrevate de sarcini nu dezvăluie asistența privind lichiditatea în situații de urgență furnizată de băncile centrale din cadrul SEBC.

Articolul 444

Publicarea de informații privind utilizarea abordării standardizate

Instituțiile care își calculează cuantumul ponderat la risc al expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 trebuie să facă publice următoarele informații, pentru fiecare clasă de expuneri prevăzută la articolul 112:

(a) denumirea ECAI desemnate și a agențiilor de creditare a exportului desemnate, precum și motivele care stau la baza oricăror modificări ale respectivelor desemnări de-a lungul perioadei de publicare;

(b) clasele de expuneri pentru care se utilizează o anumită ECAI sau o anumită agenție de creditare a exportului;

(c) o descriere a procesului aplicat pentru a transfera evaluările de credit ale emitentului și ale emisiunii la elemente neincluse în portofoliul de tranzacționare;

(d) corespondența ratingului extern al fiecărei ECAI desemnate sau agenții de creditare a exportului desemnate cu ponderile de risc care corespund nivelurilor de calitate a

creditului prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 2, cu mențiunea că publicarea acestor informații nu este obligatorie în situația în care instituțiile respectă corespondențele standard publicate de ABE;

(e) valorile expunerilor și valorile expunerilor rezultate după aplicarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit, asociate fiecărui nivel de calitate a creditului în parte, astfel cum este prevăzut în partea a treia titlul II capitolul 2, precum și valorile expunerilor deduse din fondurile proprii.

Articolul 445
Publicarea de informații privind expunerile la riscul de piață conform abordării standardizate

Instituțiile care își calculează cerințele de fonduri proprii în conformitate cu partea a treia titlul IV capitolul 1a trebuie să publice cerința de capital totală, cerințele de capital pentru măsurile din cadrul metodelor bazate pe sensibilități, cerința privind riscul de nerambursare și cerințele de fonduri proprii pentru riscurile reziduale pentru următoarele instrumente:

(a) instrumentele financiare, altele decât instrumentele de securitizare deținute în portofoliul de tranzacționare, cu o defalcare în funcție de tipul de riscuri și o identificare separată a cerinței privind riscul de nerambursare;

(b) instrumentele de securitizare care nu sunt deținute în CTP, cu o identificare separată a cerinței privind riscul de marjă de credit și a celei privind riscul de nerambursare;

(c) instrumentele de securitizare care sunt deținute în CTP, cu o identificare separată a cerinței privind riscul de marjă de credit și a celei privind riscul de nerambursare;

Articolul 446
Publicarea de informații privind gestionarea riscului operațional

Instituțiile publică informații cu privire la modul în care își gestionează riscul operațional, inclusiv:

(a) pierderile totale suferite din riscul operațional în ultimii zece ani, cu pierderile istorice defalcate pe ani și cu o identificare separată a cuantumurilor pierderilor care depășesc 1 milion EUR;

(b) numărul pierderilor care depășesc 1 milion EUR, cuantumurile totale aferente acestor pierderi în ultimii trei ani, precum și cuantumurile totale ale primelor cinci dintre cele mai mari pierderi;

(c) indicatorii și componentele pentru calculul cerințelor de fonduri proprii, defalcate în funcție de indicatorii economici relevanți.

Articolul 447
Publicarea de informații privind indicatorii-cheie

Instituțiile publică următorii indicatori-cheie în format tabelar:

(a) compoziția fondurilor proprii și a cerințelor de fonduri proprii calculate în conformitate cu articolul 92;

(b) cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3);

(c) dacă este cazul, cuantumul fondurilor proprii de nivel 1de bază pe care instituțiile sunt obligate să le dețină în conformitate cu articolul 104 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2013/36/UE;

(d) cerința privind amortizorul combinat pe care instituțiile sunt obligate să îl dețină în conformitate cu titlul VII capitolul 4 din Directiva 2013/36/UE;

(e) indicatorul efectului de levier, calculat în conformitate cu articolul 429;

(f) media sau mediile, după caz, pentru fiecare trimestru al perioadei de publicare relevante, a/ale indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate, calculat în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2015/61, pe baza cifrelor lunare;

(g) cerința de finanțare stabilă netă a acestora, calculată în conformitate cu articolul 428b;

(h) cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile, calculată în conformitate cu articolele 92a și 92b și defalcată la nivelul fiecărui grup de rezoluție, dacă este cazul.

Articolul 448

Publicarea de informații privind expunerile la riscul de rată a dobânzii aferent pozițiilor care nu sunt deținute în portofoliul de tranzacționare

1. Începând cu [doi ani de la data intrării în vigoare a regulamentului de modificare a CRR], instituțiile fac publice următoarele informații cantitative și calitative privind riscurile care decurg din modificările potențiale ale ratelor dobânzii care afectează atât valoarea economică a capitalurilor proprii, cât și veniturile nete din dobânzi aferente activitățile lor din afara portofoliului de tranzacționare menționate la articolul 84 și la articolul 98 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE:

   (a) modificările valorii economice a capitalurilor proprii calculate în conformitate cu cele șase scenarii de șoc în materie de supraveghere menționate la articolul 98 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE pentru perioada curentă și pentru perioadele anterioare de publicare;

   (b) modificările venitului net din dobânzi calculat în conformitate cu cele șase scenarii de șoc în materie de supraveghere menționate la articolul 98 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE pentru perioada curentă și pentru perioadele anterioare de publicare;

   (c) o descriere a ipotezelor-cheie în materie de modelare și de parametri, altele

decât cele menționate la prezentul articol alineatul (2) și la articolul 98 alineatul (5a) litera (b) din Directiva 2013/36/UE, utilizate pentru calcularea modificărilor valorii economice a capitalurilor proprii și ale veniturilor nete din dobânzi care trebuie publicate în temeiul prezentului alineat literele (a) și (b);

(d) o explicație a semnificației măsurilor riscului publicate în temeiul literelor (a) și (b) de la prezentul alineat și a oricăror modificări semnificative ale acestor măsuri ale riscului survenite de la raportarea anterioară;

(e) descrierea modului în care instituțiile definesc, măsoară, diminuează și controlează riscurile de rată a dobânzii aferente activităților desfășurate în afara portofoliului de tranzacționare în scopul examinării de către autoritățile competente, în conformitate cu articolul 84 din Directiva 2013/36/UE, inclusiv:

(i) o descriere a măsurilor specifice ale riscului pe care instituțiile le utilizează pentru a evalua modificările valorii economice a capitalurilor lor proprii și ale veniturilor lor nete din dobânzi;

(ii) o descriere a ipotezelor-cheie în materie de modelare și de parametri utilizate în sistemele interne de măsurare ale instituțiilor care sunt diferite de ipotezele comune în materie de modelare și de parametri menționate la articolul 98 alineatul (5a) din Directiva 2013/36/UE și la prezentul articol alineatul (2), în scopul calculării modificărilor valorii economice a capitalurilor proprii și ale veniturilor nete din dobânzi în cadrul celor șase scenarii în materie de supraveghere, precizând inclusiv motivele care stau la baza acestor diferențe;

(iii) o descriere a scenariilor de șoc privind rata dobânzii pe care instituțiile le utilizează pentru a estima respectivele riscuri de rată a dobânzii;

(iv) recunoașterea efectelor acoperirilor împotriva acestor riscuri de rată a dobânzii, inclusiv ale acoperirilor interne care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 106 alineatul (3) din prezentul regulament;

(v) o descriere a frecvenței cu care se desfășoară evaluarea acestor riscuri de rată a dobânzii;

(f) descrierea strategiilor generale de gestionare și de diminuare a acestor riscuri.

2. Prin derogare de la alineatul (1), cerințele stabilite la alineatul (1) litera (c) și la litera (e) punctele (i)-(iv) nu se aplică instituțiilor care utilizează metodologia standardizată menționată la articolul 84 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE.

3. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza ipotezele comune în materie de modelare și de parametri de care instituțiile trebuie să țină seama la calculul veniturilor nete din dobânzi menționate la alineatul (1) litera (b).

ABE prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare în

termen de [doi ani de la data intrării în vigoare a regulamentului de modificare].

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este delegată Comisiei în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 449
Publicarea de informații privind expunerile la pozițiile din securitizare

Instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 5 sau cerințele de fonduri proprii în conformitate cu articolul 337 sau 338 publică în mod separat, pentru activitățile din portofoliul de tranzacționare și pentru cele din afara portofoliului de tranzacționare, următoarele informații:

(a) o descriere a activităților lor de securitizare și de resecuritizare, inclusiv obiectivele lor în materie de gestionare a riscurilor și investiții în legătură cu aceste activități, rolul acestora în tranzacțiile de securitizare și de resecuritizare și măsura în care aceștia utilizează tranzacțiile respective pentru a transfera riscul de credit al expunerilor securitizate către terți;

(b) tipul de riscuri la care sunt expuse în activitățile lor de securitizare și de resecuritizare, în funcție de rangul pozițiilor din securitizare relevante, făcând distincție între:

(i) riscul reținut în tranzacțiile inițiate de instituția însăși;

(ii) riscul suportat în legătură cu tranzacțiile inițiate de către terți.

(c) o descriere a politicii lor care reglementează utilizarea operațiunilor de acoperire și a protecției nefinanțate în vederea diminuării riscurilor aferente pozițiilor din securitizare și resecuritizare reținute, incluzând identificarea, pe categoriile relevante de expuneri la risc, a contrapărților importante din operațiunile de acoperire;

(d) abordările în vederea calculării cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor pe care le aplică activităților lor de securitizare, inclusiv tipurile de poziții din securitizare cărora li se aplică fiecare abordare;

(e) o listă a SSPE care se încadrează în oricare din următoarele categorii, cu o descriere a tipurilor de expuneri bilanțiere și extrabilanțiere față de aceste SSPE:

(i) SSPE care achiziționează expuneri generate de instituții;

(ii) SSPE sponsorizate de către instituții;

(iii) SSPE și alte entități juridice cărora instituțiile le pun la dispoziție servicii conexe securitizării, cum ar fi servicii de consiliere, de administrare a activelor sau de gestionare;

(iv) SSPE incluse în sfera consolidării de reglementare a instituțiilor;

(f) o listă a tuturor entităților juridice cu privire la care instituțiile au comunicat că au oferit sprijin în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 5;

(g) o listă a entităților juridice care sunt afiliate instituțiilor și care investesc în securitizări inițiate de către instituții sau în poziții din securitizare emise de SSPE sponsorizate de către instituții;

(h) un rezumat al politicilor contabile ale acestora pentru activitatea de securitizare, inclusiv, după caz, o distincție între pozițiile din securitizare și cele din resecuritizare;

(i) denumirile ECAI utilizate pentru securitizări și tipurile expunerilor pentru care este utilizată fiecare agenție;

(j) o descriere, în cazul în care este necesar, a abordării bazate pe evaluări interne, prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 5, incluzând structura procesului de evaluare internă și relația dintre evaluarea internă și ratingurile externe ale ECAI relevante, publicate în conformitate cu punctul (i), mecanismele de control aferente procesului de evaluare internă, incluzând examinări ale independenței, responsabilității și analizei procesului de evaluare internă, precum și tipurile de expuneri cărora li se aplică procesul de evaluare internă și factorii pentru simulările de criză utilizați pentru determinarea nivelurilor de îmbunătățire a calității creditului;

(k) următoarele informații, furnizate separat pentru activitățile din portofoliul de tranzacționare și pentru cele din afara portofoliului de tranzacționare:

(i) valoarea contabilă a expunerilor rămase de rambursat, securitizate de instituții, prezentată separat pentru securitizările tradiționale și cele sintetice și pentru securitizările în care instituțiile acționează doar ca sponsori. Pentru evitarea oricărei îndoieli, trimiterea la expunerile securitizate de la prezentul punct nu include decât acele expuneri securitizate pentru care instituțiile au transferat o parte semnificativă a riscului de credit asociat, în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 5;

(ii) cuantumul agregat al activelor care urmează să facă obiectul tranzacțiilor de securitizare;

(iii) cuantumul expunerilor securitizate, precum și profitul sau pierderea recunoscute aferente vânzărilor din perioada curentă;

(l) următoarele informații, furnizate separat pentru activitățile din portofoliul de tranzacționare și pentru cele din afara portofoliului de tranzacționare:

(i) cuantumul agregat al pozițiilor din securitizare reținute sau achiziționate, precum și activele ponderate la risc și cerințele de capital aferente acestora, defalcate în securitizări tradiționale și sintetice, respectiv în expuneri din securitizare și din resecuritizare, cu o

defalcare suplimentară într-un număr semnificativ de intervale de ponderi de risc sau de cerințe de capital, pentru fiecare abordare utilizată în vederea determinării cerințelor de capital;

(ii) cuantumul pozițiilor din securitizare, reținute sau achiziționate, defalcate pe tranzacții tradiționale și sintetice și pe expuneri din securitizare și din resecuritizare care sunt deduse din fondurile proprii sau supuse unei ponderi de risc de 1 250 %;

(m) pentru expunerile din afara portofoliului de tranzacționare securitizate de instituții, cuantumul activelor depreciate sau restante securitizate și pierderile recunoscute de instituții pe parcursul perioadei curente, ambele defalcate pe tipuri de expunere.

Articolul 450
Publicarea de informații privind politica de remunerare

1. În conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolele 433a, 433b și 433c, instituțiile publică următoarele informații referitoare la politica și practicile lor de remunerare pentru acele categorii de personal ale căror activități profesionale au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituțiilor:

(a) informații privind procesul de luare a deciziilor, utilizate pentru determinarea politicii de remunerare, precum și numărul de ședințe organizate de principalul organ de supraveghere a remunerării pe parcursul exercițiului financiar, incluzând, dacă este cazul, informații referitoare la componența și mandatul comitetului de remunerare, la consultantul extern ale cărui servicii au fost utilizate pentru determinarea politicii de remunerare și la rolul deținătorilor de interese relevanți;

(b) informații cu privire la legătura dintre remunerația personalului și rezultatele acestora;

(c) cele mai importante caracteristici de proiectare ale sistemului de remunerare, incluzând informații privind criteriile utilizate pentru măsurarea performanței și ajustarea la riscuri, politica de amânare și criteriile de intrare în drepturi;

(d) raporturile dintre remunerația fixă și cea variabilă, stabilite în conformitate cu articolul 94 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2013/36/UE;

(e) informații privind criteriile de performanță pe care se bazează dreptul la acțiuni, opțiuni sau alte componente variabile ale remunerației;

(f) principalii parametri și fundamentarea alcătuirii oricărei scheme a componentei variabile și a acordării oricăror alte beneficii de tip non-cash;

(g) informații cantitative agregate privind remunerația, defalcate pe domenii de activitate;

(h) informații cantitative agregate privind remunerația, pentru membrii conducerii superioare și membrii personalului ale căror acțiuni au un impact semnificativ asupra profilului de risc al instituțiilor, cu indicarea următoarelor elemente:

(i) sumele aferente remunerației acordate pentru exercițiul financiar, defalcate pe remunerație fixă - incluzând o descriere a componentelor fixe - și variabilă, și numărul de beneficiari;

(ii) sumele și formele remunerației variabile acordate, defalcate pe numerar, acțiuni, instrumente legate de acțiuni și alte tipuri de instrumente, separat pentru partea plătită în avans și pentru partea amânată;

(iii) sumele remunerației amânate acordate pentru perioadele de performanță anterioare, defalcate pe suma datorată aferentă exercițiului financiar și suma datorată aferentă anilor următori;

(iv) suma remunerației amânate datorate aferente exercițiului financiar care este plătită în cursul exercițiului financiar și este redusă prin intermediul ajustărilor de performanță;

(v) remunerațiile variabile garantate acordate în cursul exercițiului financiar și numărul beneficiarilor acestor remunerații;

(vi) plățile compensatorii acordate în perioadele anterioare, care au fost plătite în cursul exercițiului financiar;

(vii) sumele plăților compensatorii acordate în cursul exercițiului financiar, defalcate pe sume plătite în avans și sume amânate, numărul de beneficiari ai respectivelor plăți și cea mai mare plată care i-a fost atribuită unei singure persoane;

(i) numărul persoanelor care au beneficiat de o remunerație de 1 milion EUR sau mai mult per exercițiu financiar, defalcat pe intervale salariale de 500 000 EUR pentru remunerațiile între 1 milion EUR și 5 milioane EUR și pe intervale salariale de 1 milion EUR pentru remunerațiile mai mari sau egale cu 5 milioane EUR;

(j) la cererea statului membru sau a autorității competente relevante, remunerația totală pentru fiecare membru al organului de conducere sau al conducerii superioare;

(k) informații din care să reiasă dacă instituția beneficiază sau nu de derogarea prevăzută la articolul 94 alineatul (3) din Directiva 2013/36/UE.

În sensul literei (k), instituțiile care beneficiază de o astfel de derogare trebuie să indice dacă acest lucru se face în temeiul articolului 94 alineatul (3) litera (a) și/sau litera (b) din Directiva 2013/36/UE. De asemenea, acestea trebuie să indice pentru care dintre principiile în materie de remunerații aplică derogarea (derogările),

numărul de membri ai personalului care beneficiază de derogare (derogări) și remunerațiile totale ale acestora, defalcate în remunerații fixe și remunerații variabile.

2. Pentru instituțiile mari, informațiile cantitative privind remunerarea organismului de gestionare colectivă al instituțiilor menționat la acest articol trebuie, de asemenea, puse la dispoziția publicului, făcându-se diferența între membrii executivi și cei neexecutivi.

Instituțiile trebuie să se conformeze cu cerințele prevăzute la prezentul articol într-o modalitate care să fie corespunzătoare mărimii, organizării interne și naturii, sferei și complexității activităților acestora și care să nu aducă atingere Directivei 95/46/CE.

Articolul 451
Publicarea de informații privind indicatorul efectului de levier

1. Instituțiile trebuie să facă publice următoarele informații privind indicatorul efectului de levier calculat în conformitate cu articolul 429, precum și privind modul în care gestionează riscul efectului de levier excesiv:

(a) indicatorul efectului de levier și modul în care instituțiile aplică articolul 499 alineatele (2) și (3);

(b) o defalcare a indicatorului de măsurare a expunerii totale, precum și o reconciliere a indicatorului de măsurare a expunerii totale cu informațiile relevante prezentate în situațiile financiare publicate;

(c) după caz, cuantumul elementelor fiduciare derecunoscute, în conformitate cu articolul 429a alineatul (1) litera (h);

(d) o descriere a proceselor utilizate pentru a administra riscul efectului de levier excesiv;

(e) o descriere a factorilor care au influențat indicatorul efectului de levier în perioada la care se referă indicatorul efectului de levier publicat.

2. Instituțiile de credit pentru dezvoltare publică, astfel cum sunt definite la articolul 429a alineatul (2), trebuie să publice indicatorul efectului de levier fără ajustarea în funcție de măsurarea expunerii corespunzătoare indicatorului efectului de levier calculată în conformitate cu articolul 429 alineatul (8).

Articolul 451a

Publicarea de informații privind cerințele de lichiditate pentru instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică

1. Instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică publică informații privind indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate, indicatorul de finanțare stabilă netă și gestionarea riscului de lichiditate în conformitate cu prezentul articol.

2. Instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică publică următoarele informații privind indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate, calculat în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei[31]:

   (a) media sau mediile, după caz, a/ale indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate pe baza cifrelor lunare pentru fiecare trimestru al perioadei de publicare relevante;

   (b) cuantumul total, după aplicarea ajustărilor relevante, al activelor lichide de înaltă calitate incluse în rezerva de lichidități, în conformitate cu titlul II din Regulamentul delegat (UE) 2015/61, și o descriere a compoziției respectivei rezerve de lichidități;

   (c) o descriere a ieșirilor de lichidități, a intrărilor de lichidități și a ieșirilor nete de lichidități, calculate în conformitate cu titlul III din Regulamentul delegat (UE) 2015/61.

3. Instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică publică următoarele informații privind indicatorul de finanțare stabilă netă, calculat în conformitate cu partea a șasea titlul IV din prezentul regulament:

   (a) cifrele de la sfârșitul trimestrului ale indicatorului lor de finanțare stabilă netă calculat în conformitate cu partea a șasea titlul IV capitolul 2 din prezentul regulament pentru fiecare trimestru al perioadei de publicare relevante;

   (b) o descriere a finanțării stabile obligatorii, calculate în conformitate cu partea a șasea titlul IV capitolul 4 din prezentul regulament;

   (c) o descriere a finanțării stabile disponibile, calculate în conformitate cu partea a șasea titlul IV capitolul 3 din prezentul regulament;

4. Instituțiile de credit și firmele de investiții de importanță sistemică fac publice modalitățile, sistemele, procesele și strategiile instituite pentru identificarea, măsurarea, administrarea și monitorizarea riscului de lichiditate în conformitate cu articolul 86 din Directiva 2013/36/UE.

---

[31] Regulamentul delegat (UE) 2015/61 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate pentru instituțiile de credit (JO L 11, 17.1.2015, p. 1).

TITLUL III
CERINȚE DE CALIFICARE PENTRU UTILIZAREA ANUMITOR INSTRUMENTE SAU METODOLOGII

Articolul 452

Publicarea de informații privind utilizarea abordării IRB în ceea ce privește riscul de credit

1. Instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării bazate pe modele interne de rating (abordarea IRB) în ceea ce privește riscul de credit fac publice următoarele informații:

   (a) aprobarea autorității competente pentru utilizarea abordării sau aprobarea tranziției către respectiva abordare;

   (b) pentru fiecare clasă de expuneri menționată la articolul 147, procentajul din valoarea totală a expunerii pentru fiecare clasă de expuneri care face obiectul abordării standardizate prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 2 sau al abordării IRB prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 3, precum și partea din fiecare clasă de expuneri care face obiectul unui plan de implementare. În cazul în care au primit aprobarea de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare și proprii factori de conversie pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, instituțiile publică separat procentul din valoarea totală a expunerii pentru fiecare clasă de expuneri care face obiectul acestei aprobări. În sensul prezentei litere, instituțiile utilizează valoarea expunerii, astfel cum este definită la articolul 166;

   (c) o explicitare și o analiză a următoarelor elemente:

      (i) structura și procesele sistemelor de rating intern, principalele caracteristici ale modelelor aprobate și relația dintre ratingurile interne și externe;

      (ii) utilizarea de către instituții a estimărilor interne în alte scopuri decât pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3;

      (iii) procesul de gestionare și recunoaștere a sistemelor de diminuare a riscului de credit;

      (iv) rolul funcțiilor implicate în elaborarea, aprobarea și modificarea ulterioară a modelelor de calcul al riscului de credit;

      (v) sfera și conținutul principal al raportării legate de modelele de calcul al riscului de credit.

   (d) dacă este cazul, următoarele informații cu privire la fiecare clasă de expuneri menționată la articolul 147:

(i) valorile expunerilor bilanțiere ale acestora;

(ii) valorile expunerilor extrabilanțiere ale acestora înainte și după aplicarea factorului de conversie relevant;

(iii) valorile expunerilor bilanțiere și extrabilanțiere ale acestora după aplicarea tehnicilor relevante de diminuare a riscului de credit;

(iv) în cazul în care au primit aprobarea de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare și proprii factori de conversie pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, valorile expunerilor menționate la punctul (i), (ii) și (iii) care fac obiectul acestei aprobări;

(e) o descriere a oricăror parametri sau date de intrare ale modelelor care sunt relevante pentru înțelegerea ponderării riscului pentru un număr suficient de reprezentativ de clase de rating ale debitorilor;

(f) o descriere a factorilor care au avut un impact asupra pierderilor înregistrate în perioada de publicare anterioară;

(g) estimările instituțiilor în raport cu rezultatele efective pe o perioadă mai lungă, cu publicarea separată a următoarelor elemente:

(i) estimările pierderilor în raport cu pierderile efective pe fiecare clasă de expuneri, separat pentru expunerile care se află în stare de nerambursare și pentru expunerile care nu se află în stare de nerambursare, cu informații adecvate privind perioada de observare utilizată pentru testarea *ex post* și indicatorii utilizați pentru a determina pierderile efective. Informațiile menționate la acest punct trebuie publicate pentru fiecare dintre categoriile de expuneri de tip retail menționate la alineatul (2) litera (d) pentru o perioadă de timp suficientă ca să permită o evaluare pertinentă a performanței proceselor interne de rating pentru fiecare categorie;

(ii) estimările probabilității de nerambursare în raport cu rata efectivă de nerambursare pentru fiecare clasă de expuneri, publicând separat informații despre intervalul probabilității de nerambursare, probabilitatea medie de nerambursare, numărul de debitori la sfârșitul perioadei anterioare de publicare și în perioada de publicare, numărul debitorilor aflați în stare de nerambursare, inclusiv noii debitori în stare de nerambursare, precum și rata de nerambursare istorică medie anuală;

(iii) pentru instituțiile care își utilizează estimările proprii ale pierderilor în caz de nerambursare sau factorii proprii de conversie, rezultatele pierderii în caz de nerambursare și ale factorului de conversie în raport cu estimările prezentate în informațiile publicate privind evaluarea cantitativă a riscurilor prevăzute la prezentul articol.

2. Publicarea menționată la alineatul (1) litera (c) se realizează separat pentru următoarele clase de expuneri:

(a) administrații centrale și bănci centrale;

(b) instituții;

(c) societăți, inclusiv IMM-uri, finanțare specializată și creanțe achiziționate asupra societăților;

(d) expuneri de tip retail, pentru fiecare dintre categoriile de expuneri cărora le corespund corelațiile diferite prevăzute la articolul 154 alineatele (1)-(4); precum și

(e) titluri de capital.

Articolul 453

Publicarea de informații privind utilizarea tehnicilor de diminuare a riscului de credit

Instituțiile care utilizează tehnici de diminuare a riscului de credit trebuie să facă publice următoarele informații:

(a) politicile și procesele aferente compensării bilanțiere și extrabilanțiere, precum și indicarea măsurii în care instituțiile recurg la compensarea bilanțieră;

(b) evaluarea și gestionarea garanțiilor reale eligibile;

(c) o descriere a principalelor tipuri de garanții reale acceptate de instituție;

(d) pentru garanțiile și instrumentele financiare derivate de credit utilizate ca protecție a creditului, principalele tipuri de garanți și de contrapărți în tranzacțiile cu instrumente financiare derivate de credit, precum și bonitatea acestora;

(e) protecția creditului utilizată și o analiză a oricărei concentrări care ar putea împiedica eficacitatea protecției creditului;

(f) pentru instituțiile care calculează cuantumul ponderat la risc al expunerilor conform abordării standardizate sau conform abordării IRB, valoarea totală a expunerii care nu beneficiază de nicio protecție eligibilă a creditului și valoarea totală a expunerii care beneficiază de o protecție a creditului eligibilă, după aplicarea ajustărilor de volatilitate. Publicarea stabilită la această literă se realizează separat pentru fiecare clasă de expuneri și pentru fiecare dintre abordările pentru clasa de expuneri provenind din titluri de capital prevăzută la articolul 155;

(g) pentru instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate sau conform abordării IRB, cuantumul garantat al expunerilor care beneficiază de o protecție a creditului eligibilă. Publicarea stabilită la această literă se efectuează separat pentru fiecare clasă de expuneri;

(h) factorul de conversie corespunzător și diminuarea riscului de credit asociată expunerii, precum și incidența tehnicilor de diminuare a riscului de credit cu și fără efectul de substituție;

(i) pentru instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării standardizate, cuantumul ponderat la risc al expunerii și raportul dintre respectivul cuantum ponderat la risc al expunerii și valoarea expunerii după aplicarea factorului de conversie corespunzător și a tehnicilor de diminuare a riscului de credit asociate expunerii. Publicarea stabilită la această literă se efectuează separat pentru fiecare clasă de expuneri;

(j) pentru instituțiile care calculează cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor conform abordării IRB, cuantumul ponderat la risc al expunerii înainte și după recunoașterea impactului diminuării riscului de credit al instrumentelor financiare derivate de credit. În cazul în care au primit aprobarea de a utiliza propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare și proprii factori de conversie pentru calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor, instituțiile publică informațiile prevăzute la prezenta literă separat pentru fiecare clasă de expuneri care face obiectul acestei aprobări.

Articolul 454
Publicarea de informații privind utilizarea abordărilor avansate de evaluare în ceea ce privește riscul operațional

Instituțiile care utilizează abordările avansate de evaluare prevăzute la articolele 321-324 pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul operațional trebuie să facă publică o descriere a modului în care utilizează asigurările și alte mecanisme de transfer al riscului ca măsură de diminuare a acestui risc.

Articolul 455
Utilizarea modelelor interne de risc de piață

1. Instituțiile care obțin aprobarea autorităților competente, în conformitate cu articolul 325ba, de a utiliza modelele lor interne pentru a-și calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscul de piață trebuie să facă publice sfera, principalele caracteristici și alegerile-cheie în materie de modelare ale diferitelor modele interne utilizate pentru a calcula cuantumurile expunerilor la risc pentru principalele modele utilizate la nivel consolidat în conformitate cu partea întâi titlul II. Aceste instituții trebuie să explice în ce măsură respectivele modele interne reprezintă toate modelele utilizate la nivel consolidat.
2. Dacă este cazul, în conformitate cu articolul 104b, instituțiile trebuie să publice în mod individual pentru principalele birouri de tranzacționare și în mod agregat pentru restul birourilor de tranzacționare următoarele elemente:
   (a) valoarea cea mai ridicată, valoarea cea mai scăzută și valoarea medie, pentru întreaga perioadă de raportare, a următoarelor elemente:

(i) măsura deficitelor preconizate nerestricționată, astfel cum se stabilește la articolul 325ba alineatul (2) litera (a);

(ii) cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață care ar fi calculate în conformitate cu prezentul titlu capitolul 1a în cazul în care instituțiilor nu li s-ar acordat aprobarea de a-și utiliza modelele interne pentru biroul de tranzacționare relevant, astfel cum se stabilește la articolul 325ba alineatul (2) litera (b).

(b) pentru modelele deficitelor preconizate:

(i) numărul de depășiri înregistrate în urma testării *ex post* în cursul ultimelor 250 de zile lucrătoare;

(ii) numărul de încălcări ale atribuirii profiturilor și pierderilor înregistrate în ultimele 12 luni;

3. Instituțiile trebuie să publice separat următoarele elemente ale cerinței de fonduri proprii menționate la articolul 325bb: :

(a) măsura deficitelor preconizate nerestricționată pentru cele mai recente măsuri ale riscului; precum și

(b) media măsurilor riscului din ultimele 12 săptămâni pentru fiecare dintre următoarele elemente:

(i) măsura riscului pentru deficitele preconizate;

(ii) măsura riscului pentru scenarii de criză pentru factorii de risc care nu pot fi modelați;

(iii) cerința de fonduri proprii pentru riscul de nerambursare;

(iv) subtotalul măsurilor enumerate la punctele (i), (ii) și (iii) pentru o medie de 12 săptămâni, subtotalul incluzând multiplicatorul aplicabil;

(v) cerința de capital totală.”

(117) La articolul 456, se adaugă următoarea literă (k):

„(k) modificările cerințelor de publicare prevăzute în partea a opta titlurile II și III pentru a ține cont de evoluțiile sau modificările aduse standardelor internaționale în materie de informare”.

(118) Articolul 460 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Comisia este abilitată să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 pentru a specifica în detaliu cerința generală prevăzută la articolul 412 alineatul (1).

Actul delegat adoptat în conformitate cu prezentul alineat se bazează pe elementele care trebuie raportate în conformitate cu partea a șasea titlul II și cu anexa III, specifică circumstanțele în care autoritățile competente trebuie să impună instituțiilor niveluri specifice ale intrărilor și ieșirilor în scopul de a reflecta riscuri specifice la care acestea sunt expuse și respectă pragurile stabilite la alineatul (2).

Comisia este împuternicită să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 pentru a modifica sau a înlocui Regulamentul delegat (UE) 2015/61 în scopul aplicării articolului 8 alineatul (3) și al articolelor 411, 412, 413, 416, 419, 422, 425, 428a, 428f, 428g, 428k-428n, 428p, 428r, 428s, 428t, 428v-428ad, 428af, 428ag și 451a din prezentul regulament."

(b) se introduce următorul alineat (3):

„(3) Comisia este împuternicită să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 pentru a modifica lista produselor sau a serviciilor prevăzute la articolul 428f alineatul (2) în cazul în care consideră că activele și pasivele direct legate de alte produse sau servicii îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 428f alineatul (1).

Comisia adoptă actul delegat menționat la primul paragraf până la [trei ani de la data punerii în aplicare a indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV]."

(119) După articolul 473 se inserează următorul articol 473a:

„Articolul 473a
Introducerea IFRS 9

1. Până la [data de la care se aplică prezentul articol + 5 ani], instituțiile care își întocmesc situațiile financiare conform standardelor internaționale de contabilitate adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 pot să adauge la fondurile lor proprii de nivel 1 de bază cuantumul calculat în conformitate cu prezentul articol alineatul (2), înmulțit cu factorul aplicabil prevăzut la alineatul (3).
2. Cuantumul menționat la alineatul (1) se calculează ca pierderile din credit preconizate pentru o perioadă de 12 luni, determinate în conformitate cu punctul 5.5.5 din Regulamentul (UE) nr. .../2016([32]) al Comisiei, și cuantumul ajustărilor pentru pierdere pentru instrumente financiare care corespund pierderilor preconizate pe întreaga durată de viață, determinate în conformitate cu punctul 5.5.3 din Regulamentul (UE) nr. .../2016 al Comisiei (1).

[32] Regulamentul (UE) nr. .../2016 al Comisiei din .. .. 2016 de adoptare a anumitor standarde internaționale de contabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L , ……, p.).

3. La calcularea cuantumului menționat la alineatul (1) se aplică următorii factori:

(a) 1 în perioada de la [data aplicării prezentului articol] la [data aplicării prezentului articol + 1 an - 1 zi];

(b) 0,8 în perioada de la [data aplicării prezentului articol + 1 an] la [data aplicării prezentului articol + 2 ani - 1 zi];

(c) 0,6 în perioada de la [data aplicării prezentului articol + 2 ani] la [data aplicării prezentului articol + 3 ani - 1 zi];

(d) 0,4 în perioada de la [data aplicării prezentului articol + 3 ani] la [data aplicării prezentului articol + 4 ani - 1 zi];

(e) 0,2 în perioada de la [data aplicării prezentului articol + 4 ani] la [data aplicării prezentului articol + 5 ani - 1 zi];

Instituțiile includ în informațiile publicate cu privire la fondurile proprii cuantumul adăugat la fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu alineatul (1).”

(120) Articolul 493 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Dispozițiile privind expunerile mari prevăzute la articolele 387-403 nu se aplică firmelor de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumentele financiare prevăzute în secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9, 10 și 11 din anexa I la Directiva 2014/65/UE și cărora Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare [1] nu li s-a aplicat la 31 decembrie 2006.”

(b) se adaugă următoarele alineate (4) și (5):

„(4) Prin derogare de la articolul 395, autoritățile competente pot permite instituțiilor să asume una dintre expunerile prevăzute la articolul 400 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e), denominate și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru în limita următoarelor valori, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 399-403:

(c) 100 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției până la 31 decembrie 2018;

(d) 75 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției până la 31 decembrie 2019;

(e) 50 % din fondurile proprii de nivel 1 ale instituției până la 31 decembrie 2020.

(5) Expunerile menționate la articolul 400 alineatul (1) literele (a), (c), (d) și (e), denominate și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru și asumate de către instituții înainte de 22 noiembrie 2016 sunt exceptate de la aplicarea articolului 395.”

(121) Articolul 494 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 494
Dispoziții tranzitorii - cerința privind fondurile proprii și pasivele eligibile

1. Prin derogare de la articolul 92a, începând cu 1 ianuarie 2019 și până la 31 decembrie 2021, instituțiile identificate drept entități supuse rezoluției care sunt G-SII sau fac parte dintr-o G-SII trebuie să îndeplinească în orice moment următoarele cerințe privind fondurile proprii și pasivele eligibile:

   (a) o rată bazată pe riscuri de 16 %, care reprezintă fondurile proprii și pasivele eligibile ale instituției exprimate ca procentaj din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4);

   (b) o rată independentă de riscuri de 6 %, care reprezintă fondurile proprii și pasivele eligibile ale instituției exprimate ca procentaj din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolul 429 alineatul (4).

2. Prin derogare de la articolul 72b alineatul (3), începând cu 1 ianuarie 2019 și până la 31 decembrie 2021, măsura în care instrumentele aferente pasivelor eligibile menționate la articolul 72b alineatul (3) pot fi incluse în elementele de pasive eligibile este de 2,5 % din cuantumul total al expunerilor la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4).

(122) După articolul 494 se inserează următorul articol 494a:

„Articolul 494a
Păstrarea drepturilor obținute în materie de emisiuni prin entități cu scop special

1. Prin derogare de la articolul 52, instrumentele de capital care nu sunt emise direct de către o instituție se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar până la data de 31 decembrie 2021 numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

   (a) condițiile prevăzute la articolul 52 alineatul (1), cu excepția condiției care prevede că instrumentele sunt emise direct de instituție;

   (b) instrumentele sunt emise printr-o entitate inclusă în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

   (c) instituția respectivă poate dispune imediat de veniturile generate de aceste instrumente, fără restricții și sub o formă care satisface condițiile prevăzute la prezentul alineat.

2. Prin derogare de la articolul 63, instrumentele de capital care nu sunt emise direct de către o instituție sau împrumuturile subordonate care nu sunt obținute direct de către o instituție, după caz, se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 2 până

la data de 31 decembrie 2021 numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) condițiile prevăzute la articolul 63 alineatul (1), cu excepția condiției care prevede că instrumentele sunt emise direct de instituție;

(b) instrumentele sunt emise sau, după caz, împrumuturile subordonate sunt obținute printr-o entitate care este inclusă în consolidare în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2;

(c) instituția respectivă poate dispune imediat de veniturile generate de aceste instrumente, fără restricții și sub o formă care satisface condițiile prevăzute la prezentul alineat."

(123) Articolul 497 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 497
Cerințe de fonduri proprii pentru expuneri față de CPC

1. În cazul în care o CPC dintr-o țară terță solicită recunoașterea în conformitate cu articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, instituțiile pot considera CPC respectivă ca fiind o CPCC începând de la data la care aceasta a prezentat cererea de recunoaștere la ESMA și până la una dintre următoarele date:

(a) în cazul în care Comisia a adoptat deja un act de punere în aplicare de tipul celor menționate la articolul 25 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 cu privire la țara terță în care este stabilită CPC și actul respectiv a intrat în vigoare, în termen de doi ani de la data depunerii cererii;

(b) în cazul în care Comisia nu a adoptat încă un act de punere în aplicare de tipul celor menționate la articolul 25 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 cu privire la țara terță în care este stabilită CPC sau în cazul în care actul respectiv nu a intrat încă în vigoare, prima dintre următoarele două date:

(i) doi ani de la data intrării în vigoare a actului de punere în aplicare;

(ii) cinci ani de la data depunerii cererii.

2. Până la expirarea termenului prevăzut la alineatul (1), în cazul în care o CPC menționată la alineatul menționat nu dispune de un fond de garantare și nici de un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori care să îi permită să utilizeze, integral sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate, instituția înlocuiește formula de calcul al cerinței de fonduri proprii (K_i) de la articolul 308 alineatul (2) cu următoarea formulă:

$$K_{CM_i} = \max\left\{K_{CCP} \cdot \frac{IM_i}{DF_{CCP} + IM}; 8\% \cdot 2\% \cdot IM_i\right\}$$

unde:

i = indicele care desemnează membrul compensator;

IM_i = marja inițială furnizată CPC de membrul compensator i;

IM = cuantumul total al marjei inițiale comunicate instituției de către CPC în conformitate cu articolul 89 alineatul (5a) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.”

(124) La articolul 498 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Dispozițiile privind cerințele de fonduri proprii, astfel cum sunt prevăzute în prezentul regulament, nu se aplică firmelor de investiții a căror activitate principală constă exclusiv în prestarea de servicii de investiții sau de activități legate de instrumentele financiare prevăzute în secțiunea C punctele 5, 6, 7, 9, 10 și 11 din anexa I la Directiva 2014/65/UE și cărora nu li s-a aplicat Directiva 93/22/CEE la 31 decembrie 2006.”

(125) Articolul 499 alineatul (3) se elimină.

(126) Articolul 501 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 501
Ajustarea expunerilor față de IMM-uri

1. Cuantumurile ponderate la risc ale expunerilor față de IMM-uri se ajustează în conformitate cu următoarele formule:

(i) dacă E' <= 1 500 000 EUR, RW* = RW · 0,7612;

(ii) dacă E' > 1 500 000 EUR, RW* = min {RW; 1 500 000 EUR} · 0,7612 + max {0; RW – 1 500 000} · 0,85;

unde:

RW* = cuantumul ajustat ponderat la risc al expunerii pentru o expunere față de o IMM;

E' = cuantumul total datorat instituției, societăților-mamă și filialelor sale, incluzând orice expunere în stare de nerambursare, de către clientul debitor sau de către un grup de clienți aflați în legătură, dar excluzând creanțele sau creanțele contingente garantate cu proprietăți imobiliare locative;

RW = cuantumul ponderat la risc al expunerii pentru o expunere față de o IMM, calculat în conformitate cu titlul II partea II și cu prezentul articol.

2. În sensul prezentului articol:

(a) expunerea față de o IMM se include în clasa de expuneri de tip retail, în clasa de expuneri față de societăți sau în clasa de expuneri garantate cu ipoteci asupra bunurilor imobile. Expunerile în stare de nerambursare se exclud;

(b) o IMM se definește în conformitate cu Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii[33]. Dintre criteriile enumerate la articolul 2 din anexa la recomandarea menționată, se ia în considerare doar cifra de afaceri anuală."

(127) Se introduc următoarele articole 501a, 501b și 501c:

„Articolul 501a
Ajustarea cerințelor de capital pentru riscul de credit pentru expunerile față de entități care operează sau finanțează structuri fizice sau facilități, sisteme și rețele care oferă sau sprijină servicii publice esențiale

1. Cerințele de capital pentru riscul de credit calculate în conformitate cu titlul II partea III se înmulțesc cu un factor de 0,75, cu condiția ca expunerea să îndeplinească toate criteriile următoare:

(a) expunerea este inclusă fie în clasa activelor corporative, fie în clasa expunerilor provenind din finanțări specializate, fiind excluse expunerile aflate în stare de nerambursare;

(b) expunerea este față de o entitate care a fost creată în mod special pentru a finanța sau a opera structurile fizice sau facilitățile, sistemele și rețelele care oferă sau sprijină servicii publice esențiale;

(c) sursa principală de rambursare a obligației este reprezentată de venitul generat de activele finanțate, și nu de capacitatea independentă de rambursare a societății comerciale în sens mai larg;

(d) debitorul poate să își onoreze obligațiile financiare chiar și în condiții de criză gravă care sunt relevante pentru riscul proiectului;

(e) fluxurile de numerar pe care debitorul le generează sunt previzibile și acoperă toate rambursările împrumuturilor viitoare pe durata împrumutului;

(f) riscul de refinanțare a expunerii este scăzut sau diminuat în mod corespunzător;

(g) dispozițiile contractuale oferă creditorilor un înalt grad de protecție, inclusiv în ceea ce privește următoarele elemente:

(i) în cazul în care veniturile debitorului nu sunt finanțate prin plăți provenind de la un număr mare de utilizatori, dispozițiile contractuale includ dispoziții care protejează efectiv creditorii împotriva pierderilor rezultate din încetarea proiectului de către partea care acceptă să

[33] JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

cumpere bunurile sau serviciile furnizate de către debitor;

(ii) debitorul are suficiente fonduri de rezervă, finanțate în totalitate cu numerar sau prin alte aranjamente financiare cu garanți cu rating ridicat, pentru a acoperi cerințele în materie de finanțare de urgență și de capital circulant pe durata de viață a activelor menționate la litera (b) a prezentului alineat;

(iii) creditorii au un grad substanțial de control asupra activelor și a veniturilor generate de către debitor;

(iv) creditorii sunt beneficiarii garanțiilor, în măsura permisă de legislația aplicabilă, în ceea ce privește activele și contractele esențiale pentru activitatea legată de infrastructură sau dispun de mecanisme alternative pentru a-și garanta poziția;

(v) capitalurile proprii sunt gajate în favoarea creditorilor, astfel încât aceștia să fie în măsură să preia controlul entității în caz de nerambursare;

(vi) utilizarea fluxurilor de trezorerie nete din activități de exploatare după efectuarea plăților obligatorii din proiect în alte scopuri decât pentru obligațiile legate de serviciul datoriei este restricționată;

(vii) există restricții contractuale privind capacitatea debitorului de a desfășura activități care ar putea fi în detrimentul creditorilor, inclusiv restricția potrivit căreia nu pot fi emise noi titluri de datorie fără consimțământul furnizorilor de titluri de datorie existenți;

(h) obligația are rang prioritar față de toate celelalte creanțe, altele decât creanțele statutare și creanțele contrapărților aferente instrumentelor financiare derivate;

(i) în cazul în care debitorul se află în etapa de construcție, investitorul în titluri de capital sau, în cazul în care există mai mult de un investitor în titluri de capital, grupul de investitori în titluri de capital, considerați împreună, îndeplinește următoarele criterii:

(i) investitorii în titluri de capital au un istoric de proiecte de infrastructură supravegheate cu succes, capacitate financiară și competență în domeniu;

(ii) investitorii în titluri de capital au un risc scăzut de nerambursare sau există un risc scăzut de pierderi semnificative pentru debitor ca urmare a intrării acestora în stare de nerambursare;

(iii) există mecanisme adecvate pentru a alinia interesul investitorilor în titluri de capital cu interesele creditorilor;

(j) debitorul dispune de garanții adecvate pentru a asigura finalizarea proiectului

în conformitate cu specificațiile, bugetul și data de finalizare convenite; inclusiv garanții solide privind finalizarea;

(k) în cazul în care riscurile de exploatare sunt semnificative, acestea sunt gestionate în mod adecvat;

(l) debitorul utilizează o tehnologie și un model de proiectare testate;

(m) toate permisele și autorizațiile necesare au fost obținute;

(n) debitorul utilizează instrumente financiare derivate numai în scopuri de diminuare a riscurilor.

2. În sensul alineatului (1) litera (e), fluxurile de numerar generate nu sunt considerate previzibile decât în cazul în care o parte semnificativă din venituri respectă următoarele condiții:

(a) este îndeplinit unul dintre următoarele criterii:

(i) veniturile se bazează pe disponibilități;

(ii) veniturile fac obiectul unei reglementări privind rata de rentabilitate;

(iii) veniturile fac obiectul unui contract cu obligații de plată necondiționate (*take-or-pay contract*);

(iv) nivelul producției sau al utilizării și prețul îndeplinesc în mod independent unul dintre următoarele criterii:

– este reglementat;

– este fixat prin contract;

– este suficient de previzibil ca urmare a riscului scăzut aferent cererii;

(b) în cazul în care veniturile debitorului nu sunt finanțate prin plăți provenind de la un număr mare de utilizatori, partea care acceptă să achiziționeze bunurile sau serviciile furnizate de debitor trebuie să fie una dintre următoarele:

(i) o administrație centrală, o administrație regională sau o autoritate locală;

(ii) o entitate din sectorul public căreia o ECAI i-a atribuit un nivel de calitate a creditului de cel puțin 3;

(iii) o entitate corporativă căreia o ECAI i-a atribuit un nivel de calitate a creditului de cel puțin 3;

(iv) o entitate care poate fi înlocuită fără ca nivelul veniturilor și data de

realizare a acestora să se modifice în mod semnificativ.

3. Instituțiile trebuie să raporteze autorităților competente o dată la 6 luni cuantumul total al expunerilor față de entități de proiecte de infrastructură, calculat în conformitate cu prezentul articol.

4. Până la data de [trei ani de la intrarea în vigoare], Comisia întocmește un raport cu privire la impactul cerințelor de fonduri proprii prevăzute în prezentul regulament asupra creditării entităților de proiecte de infrastructură și transmite Parlamentului European și Consiliului raportul respectiv împreună cu o propunere legislativă, dacă este cazul.

5. În sensul alineatului (4), ABE transmite Comisiei următoarele:

(a) o analiză a evoluției tendințelor și condițiilor de pe piețele de creditare în domeniul infrastructurii și de finanțare de proiecte pe parcursul perioadei menționate la alineatul (4);

(b) o analiză a gradului efectiv de risc pe care îl prezintă entitățile menționate la alineatul (1) litera (b) pe parcursul unui ciclu economic complet;

(c) coerența dintre cerințele de fonduri proprii prevăzute în prezentul regulament și rezultatele analizei stabilite la literele (a) și (b).

Articolul 501b
Cerințe de fonduri proprii pentru riscurile de piață

1. Până la [data aplicării + 3 ani], instituțiile care utilizează abordările descrise în partea a treia titlul IV capitolele 1a și 1b pentru a calcula cerința de fonduri proprii pentru riscurile de piață își înmulțesc cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață, calculate conform acestor abordări, cu un coeficient de 65 %.

2. ABE monitorizează gradul de adecvare al nivelului cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață, calculate în conformitate cu abordările descrise în partea a treia titlul IV capitolele 1a și 1b al instituțiilor din Uniune, și transmite un raport Comisiei în legătură cu oportunitatea modificării calibrării acestor abordări până la [data aplicării + 2 ani]. Acest raport evaluează cel puțin:

(a) în cazul instrumentelor financiare celor mai obișnuite atribuite portofoliului de tranzacționare al instituțiilor din Uniune, dacă nivelul cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață, calculate de către instituții în conformitate cu abordarea descrisă în partea a treia titlul IV capitolul 1a, este excesiv în raport cu cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață calculate de instituții în conformitate cu abordarea descrisă la articolul 325 alineatul (1) litera (a);

(b) în cazul instrumentelor financiare celor mai obișnuite atribuite portofoliului de tranzacționare al instituțiilor din Uniune, dacă nivelul cerințelor de fonduri

proprii pentru riscurile de piață, calculate de către instituții în conformitate cu abordarea descrisă în partea a treia titlul IV capitolul 3, este excesiv în raport cu cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață calculate de instituții în conformitate cu abordarea descrisă în partea a treia titlul IV capitolul 7;

(c) în cazul instrumentelor financiare celor mai obișnuite atribuite portofoliului de tranzacționare al instituțiilor din Uniune, dacă nivelul cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață, calculate de către instituții în conformitate cu abordarea descrisă în partea a treia titlul IV capitolul 2, este excesiv în raport cu cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață calculate de instituții în conformitate cu abordarea descrisă în partea a treia titlul IV capitolul 3.

3. În termen de trei ani de la data aplicării abordărilor stabilite în partea a treia titlul IV capitolele 1a și 1b, Comisia este împuternicită să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 din prezentul regulament în vederea prelungirii perioadei de aplicare a tratamentului menționat la alineatul (1) sau a modificării factorului menționat la alineatul respectiv, după caz și ținând seama de raportul menționat la alineatul (2), de evoluțiile cadrului de reglementare internațional și de particularitățile piețelor financiare și de capital din Uniune.

4. În lipsa adoptării actului delegat menționat la paragraful anterior în termenul menționat, tratamentul prevăzut la alineatul (1) încetează să se aplice.

Articolul 501c
Derogarea pentru firmele de investiții, altele decât firmele de investiții de importanță sistemică

Firmele de investiții care nu sunt firme de investiții de importanță sistemică, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 139, pot continua să aplice dispozițiile prezentului regulament, în forma existentă la data de [ziua anterioară datei intrării în vigoare a regulamentului de modificare], cu condiția ca aceste firme de investiții să își notifice intenția de a aplica prezentul articol autorității competente relevante cel târziu până la [data stabilită - înainte de aplicare].

Articolul 501d
Derogare de la cerințele de raportare

Prin derogare de la articolele 99, 100, 101, 394, 415 și 430, în perioada cuprinsă între data aplicării prezentului regulament și data primei transmiteri specificate în fiecare dintre standardele tehnice menționate la articolele respective, instituțiile pot alege să nu comunice informații în formatul specificat în modelele conținute în Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 în cazul în care modelele respective nu au fost actualizate pentru a reflecta dispozițiile prezentului regulament.”

(128) Articolul 507 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 507
Expuneri mari

ABE monitorizează utilizarea derogărilor prevăzute la articolul 390 alineatul (6) și la articolul 400 alineatele (1) și (2) și prezintă Comisiei, până la [un an de la data intrării în vigoare a regulamentului de modificare], un raport care evaluează impactul cantitativ pe care l-ar avea eliminarea acestor derogări sau stabilirea unei limite privind utilizarea lor. Raportul evaluează, în special, pentru fiecare dintre derogările prevăzute la articolele respective:

(a) numărul de expuneri mari care fac obiectul derogărilor în fiecare stat membru;

(b) numărul de instituții care recurg la derogare în fiecare stat membru;

(c) cuantumul agregat al expunerilor mari care fac obiectul derogărilor în fiecare stat membru.”

(129) La articolul 510, se adaugă următoarele alineate (4)-(7):

„(4) ABE monitorizează cuantumul finanțării stabile obligatorii care acoperă riscul de finanțare legat de contractele derivate enumerate în anexa II și de instrumentele financiare derivate de credit în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă, în special riscul viitor de finanțare aferent acestor contracte prevăzute la articolul 428u alineatul (2) și la articolul 428x alineatele (2)-(4), și raportează Comisiei cu privire la oportunitatea de a adopta o măsură mai sensibilă la risc până la [doi ani de la data aplicării indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV]. Acest raport evaluează cel puțin:

(a) gradul de adecvare al utilizării abordării standardizate la măsurarea expunerilor la riscul de credit al contrapărții, astfel cum se prevede în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunea 3, sau a unor elemente ale acesteia, pentru a calcula riscul viitor de finanțare pentru contractele derivate;

(b) dacă este oportun să se facă distincție între contractele cu instrumente financiare derivate în marjă și în afara marjei;

(c) dacă este oportun să se elimine sau să se înlocuiască cerința prevăzută la articolul 428u alineatul (2) și la articolul 428x alineatele (2)-(4);

(d) dacă este oportun să se modifice mai pe larg tratamentul contractelor derivate atunci când se calculează indicatorul de finanțare stabilă netă, astfel cum este prevăzut la articolul 428d, articolul 428k alineatul (3), articolul 428u alineatul (2), articolul 428x alineatele (2)-(4) articolul 428af literele (a) și (b) și articolul 428ag alineatul (3), pentru a reflecta mai bine riscul de finanțare aferent acestor contracte în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă;

(e) impactul modificărilor propuse asupra cuantumului finanțării stabile obligatorii pentru contractele cu derivate ale instituțiilor.

(5) Comisia este împuternicită să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 pentru a modifica tratamentul contractelor derivate enumerate în anexa II și a instrumentelor financiare derivate de credit pentru calcularea indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV, în cazul în care consideră că acest lucru este adecvat având în vedere impactul tratamentului existent asupra indicatorului de finanțare stabilă netă al instituțiilor și pentru a ține mai bine seama de riscul de finanțare aferent acestor tranzacții în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă. În acest scop, Comisia ține seama de raportul menționat la alineatul (4), de orice standarde internaționale care ar putea fi elaborate de forurile internaționale și de diversitatea sectorului bancar din Uniune.

Comisia adoptă actul delegat menționat la primul paragraf până la [trei ani de la data punerii în aplicare a indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV].

În lipsa adoptării actului delegat menționat la primul paragraf sau în lipsa unei confirmări de către Comisie a acurateței tratamentului contractelor derivate enumerate în anexa II și al instrumentelor financiare derivate de credit pentru calcularea indicatorului de finanțare stabilă netă până la [trei ani de la data punerii în aplicare a indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV], cerința prevăzută la articolul 428x alineatul (2) din prezentul regulament se aplică pentru toate instituțiile, toate contractele derivate enumerate în anexa II și instrumentele financiare derivate de credit, indiferent de caracteristicile lor, iar dispozițiile articolului 428u alineatul (2) și ale articolului 428x alineatele (3) și (4) încetează să se aplice.

(6) ABE monitorizează cuantumul finanțării stabile obligatorii pentru a acoperi riscul de finanțare aferent tranzacțiilor de creditare garantate și operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital, inclusiv activelor primite sau furnizate în aceste operațiuni și tranzacții, precum și cel aferent tranzacțiilor negarantate cu o scadență reziduală mai mică de șase luni realizate cu clienți financiari și raportează Comisiei cu privire la caracterul adecvat al acestui tratament până la [doi ani de la data aplicării indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV]. Acest raport evaluează cel puțin:

(a) oportunitatea aplicării unor factori de finanțare stabilă mai ridicați sau mai scăzuți pentru tranzacțiile de creditare garantate și operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital realizate cu clienți financiari și pentru tranzacțiile negarantate cu o scadență reziduală mai mică de șase luni realizate cu clienți financiari, pentru a ține mai bine seama de riscul de finanțare aferent acestora în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă și de eventualele efecte de contagiune între clienți financiari;

(b) oportunitatea aplicării tratamentului prevăzut la articolul 428s litera (b) pentru tranzacțiile de creditare garantate și operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital garantate cu alte tipuri de active;

(c) oportunitatea aplicării unor factori de finanțare stabilă pentru elementele

extrabilanțiere utilizate în tranzacțiile de creditare garantate și în operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital ca alternativă la tratamentul prevăzut la articolul 428q alineatul (3);

(d) caracterul adecvat al tratamentului asimetric între datoriile cu o scadență reziduală mai mică de șase luni furnizate de clienți financiari care fac obiectul unui factor de finanțare stabilă disponibilă de 0 % în conformitate cu articolul 428k alineatul (2) litera (c) și activele care rezultă din tranzacții cu o scadență reziduală mai mică de șase luni cu clienți financiari care fac obiectul unui factor de finanțare stabilă obligatorie de 5 % sau de 10 % în conformitate cu articolul 428s litera (b) și cu articolul 428u literele (a) și (b);

(e) impactul introducerii unor factori de finanțare stabilă obligatorie mai ridicați sau mai scăzuți pentru tranzacțiile de creditare garantate și operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital, în special pentru cele cu o scadență reziduală mai mică de șase luni realizate cu clienți financiari, asupra lichidității pe piață a activelor primite ca garanții reale în aceste tranzacții, în special a obligațiunilor suverane și corporative;

(f) impactul modificărilor propuse asupra cuantumului finanțării stabile obligatorii pentru respectivele tranzacții ale instituțiilor, în special pentru tranzacțiile de creditare garantate și operațiunile ajustate la condițiile pieței de capital cu o scadență reziduală mai mică de șase luni realizate cu clienți financiari, în cazul în care în cadrul acestor tranzacții se primesc obligațiuni suverane ca garanții reale .

(7) Comisia este împuternicită să adopte un act delegat în conformitate cu articolul 462 pentru a modifica tratamentul tranzacțiilor de creditare garantate și al operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital, inclusiv al activelor primite sau furnizate în aceste operațiuni și tranzacții, precum și tratamentul tranzacțiilor negarantate cu o scadență reziduală mai mică de șase luni realizate cu clienți financiari pentru calcularea indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV, în cazul în care consideră că acest lucru este adecvat având în vedere impactul tratamentului existent asupra indicatorului de finanțare stabilă netă al instituțiilor și pentru a ține mai bine seama de riscul de finanțare aferent acestor tranzacții în orizontul de timp de un an al indicatorului de finanțare stabilă netă. În acest scop, Comisia ține seama de raportul menționat la alineatul (6), de orice standarde internaționale elaborate de forurile internaționale și de diversitatea sectorului bancar din Uniune.

Comisia adoptă actul delegat menționat la primul paragraf până la [trei ani de la data punerii în aplicare a indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV].

În lipsa adoptării actului delegat menționat la primul paragraf sau în lipsa unei confirmări de către Comisie a acurateței tratamentului tranzacțiilor de creditare garantate și al operațiunilor ajustate la condițiile pieței de capital, inclusiv al activelor primite sau furnizate în aceste operațiuni și tranzacții, precum și a tratamentului

tranzacțiilor negarantate cu o scadență reziduală mai mică de șase luni realizate cu clienți financiari până la [trei ani de la data aplicării indicatorului de finanțare stabilă netă prevăzut în partea a șasea titlul IV], factorii de finanțare stabilă obligatorie care se aplică tranzacțiilor menționate la articolul 428s litera (b) și la articolul 428u literele (a) și (b) se măresc la 10 % și, respectiv, 15 %."

(130) Articolul 511 se elimină.

(131) Se introduce următorul articol 519a:

„Articolul 519a
Cerințe de fonduri proprii pentru riscurile de piață

1. ABE prezintă Comisiei un raport până la [cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament] privind caracterul adecvat al următoarelor elemente:

   (a) metodologiile utilizate de instituții pentru a calcula sensibilitățile în scopul determinării cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață cu abordarea standardizată prevăzută în partea a treia titlul IV capitolul 1a;

   (b) utilizarea abordării standardizate simplificate menționate la articolul 325 alineatul (1) litera (c) din partea a treia titlul IV pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață;

   (c) evaluarea măsurii în care pot fi modelați factorii de risc stabiliți la articolul 325bf;

   (d) condițiile de la articolul 325bg care definesc respectarea cerințelor privind testarea *ex post*.

   Pe baza respectivei propuneri, Comisia poate prezenta o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament.

2. Raportul menționat la alineatul (1) litera (a) ține seama de următoarele aspecte:

   (a) măsura în care utilizarea sensibilităților este o sursă de variabilitate în ceea ce privește cerințele de fonduri proprii pentru riscurile de piață calculate de instituții prin abordarea standardizată;

   (b) măsura în care specificațiile suplimentare din ipotezele modelelor de evaluare (pricing models) utilizate pentru a calcula sensibilitățile ar fi benefice pentru a asigura caracterul adecvat al cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață;

3. Raportul menționat la alineatul (1) litera (b) ține seama de următoarele aspecte:

   (a) dacă abordarea standardizată simplificată poate fi menținută și recalibrată pentru a atinge un nivel comparabil al cerinței de fonduri proprii ca și metodele;

   (b) dacă abordarea standardizată simplificată poate fi înlocuită cu o altă metodă

simplificată nouă pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață în lumina evoluțiilor cadrului de reglementare internațional, garantându-se, în același timp, că orice metodă simplificată nouă pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscurile de piață nu generează o complexitate suplimentară nejustificată pentru instituțiile care sunt eligibile să o aplice.

4. Raportul menționat la alineatul (1) litera (c) ține seama de condiția menționată la articolul 325bf alineatul (1) litera (b) și de conformitatea acesteia cu orizontul de lichiditate al factorului de risc.

5. Raportul menționat la alineatul (1) litera (d) ține seama de următoarele aspecte:

(a) măsura în care valoarea la risc poate fi înlocuită cu o măsură mai adecvată a riscului în scopul testării *ex post* a măsurii riscului calculate pentru factorii de risc modelabili, precum și modul în care ar fi redefiniți, în acest caz, factorii de multiplicare pe baza măsurii mai adecvate a riscului;

(b) dacă derogarea menționată la articolul 325bg alineatul (8) este adecvată.”

(132) În partea a zecea se introduce următorul titlu IIa:

„Titlul IIa
Punerea în aplicare a normelor

„Articolul 519b
Instrumentul de conformitate

1. ABE elaborează un instrument electronic menit să faciliteze conformitatea instituțiilor cu prezentul regulament și cu Directiva 36/2013/UE, precum și cu standardele tehnice de reglementare, standardele tehnice de punere în aplicare, ghidurile și modelele adoptate pentru punerea în aplicare a prezentului regulament și a Directivei 36/2013/UE.
2. Instrumentul menționat la alineatul (1) permite fiecărei instituții să efectueze cel puțin următoarele sarcini:
   (a) să identifice rapid dispozițiile relevante pentru a asigura conformitatea în ceea ce privește mărimea și modelul de afaceri al instituției;
   (b) să urmărească modificările efectuate în legislație și în dispozițiile de punere în aplicare, în ghidurile și în modelele aferente.”

(133) Anexa II se modifică în conformitate cu anexa la prezentul regulament.

Articolul 2
Modificări la Regulamentul (UE) nr. 648/2012

Regulamentul (UE) nr. 648/2012 se modifică după cum urmează:

(134) La articolul 50a, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) O CPC calculează capitalul ipotetic (K_{CCP}) după cum urmează:

$$\sum_{i} EAD_i \cdot RW \cdot \text{rata capitalului}$$

unde:

i = indicele care desemnează membrul compensator;

EAD_i = cuantumul expunerii CPC față de membrul compensator i, inclusiv în ceea ce privește propriile tranzacții ale membrului compensator cu CPC, tranzacțiile cu clienții garantate de membrul compensator, precum și toate valorile garanțiilor reale deținute de CPC, inclusiv contribuția prefinanțată a membrului compensator la fondul de garantare aferentă acestor tranzacții, în legătură cu evaluarea efectuată la sfârșitul datei de raportare în scopuri de reglementare înainte să se realizeze schimbul de marje care fac obiectului apelului în marjă final din ziua respectivă;

RW = o ponderare de risc de 20 %;

rata capitalului = 8 %.”

(135) Articolul 50b se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 50b
Reguli generale pentru calculul K_{CCP}

Pentru calculul K_{CCP} menționat la articolul 50a alineatul (2), se aplică următoarele:

(a) CPC calculează valoarea expunerilor pe care le au față de membrii compensatori după cum urmează:

(i) pentru expunerile care decurg din contractele și tranzacțiile enumerate la articolul 301 alineatul (1) literele (a) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, CPC calculează valoarea în conformitate cu metoda prevăzută în partea a treia titlul II capitolul 6 secțiunea 3 din regulamentul menționat utilizând o perioadă de risc de marjă de 10 zile lucrătoare;

(ii) pentru expunerile care decurg din contractele și tranzacțiile menționate la articolul 301 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, CPC calculează valoarea (EAD_i) în conformitate cu următoarea formulă:

$$EAD_i = max\{EBRM_i - IM_i - DF_i; 0\}$$

unde:
i = indicele care desemnează membrul compensator;
$EBRM_i$ = valoarea expunerii înaintea diminuării riscului, care este egală cu valoarea expunerii CPC față de membrul compensator *i* provenită din toate contractele și tranzacțiile cu membrul compensator respectiv, calculată fără a lua în considerare garanția reală furnizată de membrul compensator respectiv;
IM_i = marja inițială furnizată CPC de membrul compensator *i*;
DF_i = contribuția prefinanțată a membrului compensator *i* la fondul de garantare.

Toate valorile din formula de la prezentul punct primul paragraf sunt legate de evaluarea la sfârșitul zilei înainte să se realizeze schimbul de marje care fac obiectului apelului în marjă final din ziua respectivă.

(iii) în situațiile menționate la articolul 301 alineatul (1) al doilea paragraf ultima teză din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, CPC calculează valoarea tranzacțiilor menționate la prima teză a aceluiași paragraf în conformitate cu formula de la prezentul articol litera (a) punctul (ii) și calculează $EBRM_i$ în conformitate cu partea a treia titlul V din regulamentul respectiv.

În sensul prezentului articol litera (a) punctele (i) și (ii), excepția prevăzută la articolul 285 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 nu se aplică.

În sensul prezentului articol litera (a) punctul (ii), CPC utilizează metoda specificată

la articolul 223 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 cu ajustările de volatilitate reglementate menționate la articolul 224 din regulamentul menționat, pentru a calcula valoarea expunerii.

(b) pentru instituțiile care fac obiectul Regulamentului (UE) nr. 575/2013, seturile de compensare sunt aceleași cu cele definite la articolul 272 punctul 4 din regulamentul respectiv;

(c) o CPC care are expuneri față de una sau mai multe CPC tratează respectivele expuneri ca și când ar fi expuneri față de membri compensatori și include orice marjă sau orice contribuții prefinanțate primite de la aceste CPC în calculul K_{CCP};

(d) o CPC care are un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori care îi permite să utilizeze, total sau parțial, marja inițială primită de la membrii săi compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate trebuie să considere marja inițială respectivă ca fiind contribuție prefinanțată pentru calculul de la alineatul (1), și nu ca marjă inițială;

(e) în cazul în care pentru un cont care conține mai multe dintre tipurile de contracte și tranzacții menționate la articolul 301 alineatul (1) se deține o garanție reală, CPC trebuie să aloce marja inițială furnizată de membrii lor compensatori sau de clienți, după caz, proporțional cu EAD aferente respectivelor tipuri de contracte și tranzacții calculate în conformitate cu litera (a), fără a lua în considerare în calcul marja inițială;

(f) CPC care au mai mult de un fond de garantare efectuează calculul separat pentru fiecare fond de garantare;

(g) în cazul în care un membru compensator furnizează servicii de compensare pentru clienți, iar tranzacțiile și garanțiile reale ale clienților membrului compensator sunt deținute în subconturi separate față de activitățile comerciale proprii ale membrului compensator, CPC efectuează calculul EAD_i separat pentru fiecare subcont și calculează EAD_i totală a membrului compensator ca fiind suma dintre EAD ale subconturilor clienților și EAD a subcontului activităților comerciale proprii ale membrului compensator;

(h) în sensul literei (f), în cazul în care DF_i nu sunt repartizate pe subconturi ale clienților și subconturi ale activităților comerciale proprii ale membrului compensator, CPC trebuie să aloce DF_i per subcont în conformitate cu ponderea corespunzătoare pe care o are marja inițială a respectivului subcont în marja inițială totală furnizată de membrul compensator sau pentru contul membrului compensator;

(i) CPC nu efectuează calculul în conformitate cu articolul 50a alineatul (2) în cazul în care fondul de garantare acoperă doar tranzacțiile cu numerar.”

(136) La articolul 50c alineatul (1), literele (d) și (e) se elimină.

(137) La articolul 50d, litera (c) se elimină.

(138) La articolul 89, alineatul (5a) se înlocuiește cu următorul text:

„(5a) În cursul perioadei de tranziție prevăzute la articolul 497 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, o CPC dintre cele menționate la respectivul articol trebuie să includă - în informațiile pe care le raportează în conformitate cu articolul 50c alineatul (1) din prezentul regulament - cuantumul total al marjei inițiale, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 140 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pe care a primit-o de la membrii săi compensatori, în cazul în care sunt îndeplinite ambele condiții de mai jos:

(a) CPC în cauză nu are un fond de garantare;

(b) CPC în cauză nu dispune de un acord contractual obligatoriu cu membrii săi compensatori care să îi permită să utilizeze, integral sau parțial, marja inițială primită de la respectivii membri compensatori ca și când aceasta ar reprezenta contribuții prefinanțate.”

Articolul 3
Intrarea în vigoare și data aplicării

1. Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
2. Prezentul regulament se aplică începând cu [doi ani de la data intrării în vigoare], cu următoarele excepții:

(a) dispozițiile privind introducerea de noi cerințe privind fondurile proprii și pasivele eligibile de la alineatul (4) litera (b), alineatele (7)-(9) și alineatele (12)-(40), care se aplică de la 1 ianuarie 2019;

(b) dispozițiile de la alineatul (119) în ceea ce privește modificările aduse articolului 473a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care se aplică de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg,

Pentru Parlamentul European *Pentru Consiliu*

Preşedintele *Preşedintele*